

Little Brother

STOL IKKE PÅ
NOGEN OVER 25

bøger til unge

Cory Doctorow
Little Brother

*På dansk ved
Michael Pilgaard & Lea Thume*

Doctorow, Cory:

***Little Brother* & Creative Commons**

Først udgivet på engelsk 2008.

Copyright © 2008 by Cory Doctorow

Published in agreement with The author, c/o BAROR INTERNATIONAL, INC., Armonk, NY, 10504

This translation has not been preapproved by The author.

This is an unlimited e-book published according to creative commons-rules, available in Danish libraries. And available at the sciencefiction.dk website free of cost, including the cover illustration, by appointment with the cover illustration artist, provided readers mention the author, translators, cover illustrator and publishers of the Danish version.

The original Danish translation from 2013 was a limited print run purely for: “The benefit of science fiction reading in Denmark. All proceeds are applied towards: The promotion and translation of similar literary works.”

Kolofon:

Oversat efter version på internettet fundet: 10. juni 2013:

<http://craphound.com/littlebrother/download>

Forfatter: Cory Doctorow

Oversættere: Michael Pilgaard & Lea Thume

Korrekturlæser: Bente B. Riis

Omslagsillustrator: Manfred Christiansen

E-bogen i udvidet form, med samme informationer som Doctorow har i sin engelsk-sprogede gratis-e-bog, ligger til gratis download på Science Fiction Cirkelns hjemmeside:

<https://sciencefiction.dk/udgivelser/bog/little-brother>

Bogen kan benyttes, ændres, deles og redigeres som læseren ønsker, efter Creative Commons reglerne, inklusive omslagsillustration, efter aftale med omslagsillustrator: Så længe man husker at oplyse, hvem originalforfatteren er, hvem oversætterne er, hvem omslagsillustratoren er, hvad den danske udgiver hedder (SFC) og hvor man har fundet den danske original, samt inkluderer alle informationer om creative commons-reglerne, helt i Cory Doctorows ånd. De informationer kan findes i e-bogen tilgængelig på SFC's hjemmeside.

1. udgave. 3. oplag (2016) Fysisk bog ISBN: 978-87-90592-90-5
1. udgave E-Pub (2020) til biblioteker ISBN: 978-87-93233-54-6
1. udgave PDF (2020) til biblioteker ISBN:978-87-93233-55-3
2. udgave E-Pub (2020) gratis tilgængelig på SFC's hjemmeside
ISBN:978-87-93233-56-0
2. udgave PDF (2020) gratis tilgængelig på SFC's hjemmeside
ISBN:978-87-93233-57-7

Udgiver: Science Fiction Cirklen 2020

Ordforklaring og Oversætterkommentar forefindes til sidst i bogen.

LÆS DET HER FØRST

Denne bog er distribueret på nettet efter en Creative Commons licens:

<http://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/3.0/>

Det betyder:

Du må gerne

- Dele – kopiere, videresende og transmittere indholdet
- Remixe – du må gerne adaptere indholdet

Under følgende vilkår:

- Du skal altid navngive forfatteren/ oversætterne/ udgiveren/ omslagsillustratoren, på den måde de beder om (uden på nogen måde at antyde, at de bakker op om dig og din brug af arbejdet).
- Ikkekommercielt. Du må ikke bruge dette værk til kommercielle formål.
- Del på samme måde. Hvis du ændrer, omformer eller bygger videre på dette værk, må du udelukkende videredistribuere resultatet under samme eller lignende vilkår som denne licens.
- Ved enhver genbrug, eller distribuering, skal du gøre det klart for andre, hvilken licens der knytter sig til værket.

Bedste måde at gøre det på, er med et link:

<http://craphound.com/littlebrother>

- Alle ovenstående regler kan afviges, hvis du får min (Cory Doctorows) tilladelse.

Indholdsfortegnelse

Forsideillustration af Manfred Christiansen

Little Brother af Cory Doctorow & Creative Commons

Kolofon: Oversat af Michael Pilgaard & Lea Thume

LÆS DET HER FØRST

Indholdsfortegnelse

INTRODUKTION

GØR NOGET

STORBRITANNIEN

ANDRE UDGAVER

DET MED COPYRIGHT

DONATIONER OG ET ORD TIL UNDERVISERE OG
BIBLIOTEKARER

Dedikation

ANBEFALINGER AF BOGEN

OM TILEGNELSERNE TIL BOGHANDLERNE

Little Brother: Kapitel 1

Little Brother: Kapitel 2

Little Brother: Kapitel 3

Little Brother: Kapitel 4

Little Brother: Kapitel 5

Little Brother: Kapitel 6

Little Brother: Kapitel 7

Little Brother: Kapitel 8

Little Brother: Kapitel 9

Little Brother: Kapitel 10

Little Brother: Kapitel 11

Little Brother: Kapitel 12

Little Brother: Kapitel 13

Little Brother: Kapitel 14

Little Brother: Kapitel 15

Little Brother: Kapitel 16

Little Brother: Kapitel 17

Little Brother: Kapitel 18

Little Brother: Kapitel 19

Little Brother: Kapitel 20

Little Brother: Kapitel 21

Little Brother: Epilog

Efterord af Bruce Schneier

Efterord af Andrew "bunnie" Huang, Xbox Hacker

Bibliografi

Tak til

Ordforklaring

Oversætterkommentar

Bagsideillustration af Manfred Christiansen

INTRODUKTION

Jeg skrev *Little Brother* i et hvidglødende vanvid mellem 7. maj, 2007 og 2. juli 2007: Der gik præcis otte uger fra den dag, jeg først tænkte på den, til jeg var færdig. (Alice, som denne bog er tilegnet, måtte finde sig i mig, der tastede det sidste kapitel færdig på vores hotelværelse i Rom klokken 5 om morgenen, mens vi fejrede vores bryllupsdag). Jeg havde altid drømt om at have en bog, der bare dukkede op, fuldt færdig og væltede ud af mine fingerspidser, uden besvær overhovedet... men det var ikke nær så sjovt, som jeg troede det ville være. Der var dage, hvor jeg skrev 10.000 ord, skrutrygget over mit keyboard, i lufthavne, i metroer, taxier... alle steder, hvor jeg kunne taste. Bogen forsøgte at komme ud af mit hoved, uanset hvad, og jeg missede så meget søvn og så mange måltider, at venner begyndte at spørge ind til, om jeg var syg.

Da min far var en ung universitetsstuderende i 1960'erne, var han en af de få, der gik imod strømmen, en af dem, der mente, at computere var en god ting. For de fleste unge, repræsenterede computeren en umenneskeliggørelse af samfundet. Universitetsstuderende var blevet reduceret til numre på et hulkort, hver eneste påtrykt: "MÅ IKKE BØJES, HULLES, FOLDES ELLER SKAMFERES," hvilket ansporede nogle studerende til at bære badges, der sagde: "JEG ER STUDERENDE: MÅ IKKE BØJES, HULLES, FOLDES ELLER SKAMFERES." Computere blev set som en måde at øge myndighedernes mulighed for at ensrette befolkningen på og bøje den efter deres vilje.

Da jeg var 17, virkede det bare, som om verden var på vej til at blive mere fri. Berlinmuren var ved at blive væltet. Computere... der havde været nørdede og mærkelige bare få år før... var alle vegne, og det modem jeg havde brugt til at logge på en lokal, elektronisk opslagstavle forbandt mig nu med hele

verden, gennem internettet og med erhvervsrettede sites som GENie. Min livslange fascination med aktivisternes mærkesager sprang ud i fuldt flor, da jeg så, hvordan det sværeste inden for mærkesagerne... organiseringen... blev nemmere med syvmileskridt. (Jeg kan stadig huske første gang jeg skiftede fra at sende vores nyhedsbrev med håndskrevne adresser til at bruge en database med brevflætning i.) I Sovjetunionen blev kommunikationsredskaber brugt til at viderebringe information og revolution til de fjerneste egne af den største, totalitære stat Jorden nogensinde havde set.

Men 17 år senere er alting meget anderledes. De computere jeg elsker, er blevet tvangsindlagt til at spionere på os, kontrollere os, og sladre om os. The National Security Agency har illegalt aflyttet hele USA og er sluppet af sted med det. Biludlejningsfirmaer og offentlige transportsystemer overvåger os uanset, hvor vi tager hen, sender os elektroniske billetter, sladrer om os til geskæftige personer, politifolk og skurke, der tiltvinger sig ulovlig adgang til deres databaser. Transportsikkerhedsadministrationen har stadigvæk en 'no-fly' liste over folk, der aldrig har været dømt for nogen forbrydelse, men som alligevel bliver anset for at være for farlige til at lade dem gå om bord i et fly. Listens indhold er hemmeligt. Reglen, der gør listen mulig, er hemmelig. Kriterierne, for at blive føjet til listen, er hemmelige. Der er fire år gamle børn på den. Senatorer fra USA. Og højt dekorerede veteraner... rigtige helte.

De 17-årige, jeg kender, forstår udmærket, hvor farlig en computer kan være. Det autoritære mareridt i 1960'erne er virkelighed for dem. De forførende små kasser på deres skriveborde og i deres lommer overvåger hvert skridt de tager, driver dem sammen, fratager dem systematisk de nye friheder jeg nød og benyttede så ofte, da jeg var i min unge voksenalder.

Derudover bliver børn og unge brugt som prøvekaniner, for den nye slags teknologiske samfund som vi alle er på vej imod, en verden, hvor det at tage et billede enten er piratkopiering (i

en biograf eller på museum, ja selv i en Starbucks), eller terrorisme (på et offentligt sted), men hvor vi kan blive fotograferet, sporet og registreret hundredvis af gange dagligt af enhver lommediktator, politibetjent, bureaukrat og butiksejer. En verden, hvor ethvert tiltag, selv tortur kan blive retfærdiggjort bare ved at vifte med armene og råbe: "Terrorisme! 11. september! Terrorism!" Indtil alle dissidenter forstummer.

Vi er ikke nødt til at følge den vej.

Hvis du elsker frihed, hvis du tror, at menneskehedens levebetingelser bliver forbedret af privatliv, af retten til at være i fred, af retten til at udleve dine mærkværdige ideer, under forudsætning af, at du ikke skader andre, så har du en fælles sag med de børn og unge, hvis webbrowsere og mobiltelefoner bliver brugt til at bure dem inde og spore dem.

Hvis du tror, at svaret på fejlslagen dialog er mere dialog... ikke censur... så er det også din kamp.

Hvis du tror på et samfund med love, et land hvor magthaverne bliver nødt til at fortælle os reglerne, og bliver nødt til at følge dem selv, så er du en del af samme kamp som de unge udkæmper, når de argumenterer for retten til at leve under de samme love som de voksne, som for eksempel det amerikanske forfatningstillæg, The Bill of Rights.

Den her bog er tænkt som en del af samtalen om, hvad et informationssamfund betyder: Betyder det total kontrol, eller uendelig frihed? Det er ikke kun et substantiv, det er et verbum, det er noget du gør.

GØR NOGET

Den her bog er tænkt som noget du gør, ikke blot noget du læser. Teknologien i denne bog er enten eksisterende, eller næsten eksisterende. Du kan bygge en del af den. Du kan dele den og videresende den (se DET MED COPYRIGHT i kolofonen). Du kan bruge ideerne til at sparke vigtige diskussioner i gang med din familie og venner. Du kan bruge de ideer til at bekæmpe censur og komme på det frie internet, selv hvis din regering, arbejdsgiver eller skole vil forhindre dig i det.

At bygge ting:

Folkene på <https://www.instructables.com/> har lagt nogle seriøse HOWTOs op på siden, så man kan bygge noget af teknologien i bogen. Det er nemt og enormt sjovt. Der er ikke noget så udbytterigt i denne verden som at bygge ting, specielt ting der gør dig mere fri:

<http://www.instructables.com/member/w1n5ton/> Virker ikke.

Læringssituationer: Der er lavet en lærermanual til denne bog som min udgiver, Tor, har samlet med et ton ideer til klasselokalet, studiegrupper og hjemmearbejde:

http://www.tor-forge.com/static/Little_Brother_Readers_Guide.pdf
Virker ikke.

Bekæmp censur: Efterordet i denne bog indeholder en masse ressourcer, der kan øge din online frihed, blokere snageteknologi og omgå censurerende blokeringer. Jo flere folk, der kender til dem, jo bedre.

Jeres historier: Jeg samler på historier om folk, der har brugt teknologien til at få overtaget, når de har konfronteret korrupte myndigheder. Jeg vil inkludere de bedste af de historier i et

specielt efterord i den Britiske version (se kolofonen) af bogen, og jeg lægger dem også på nettet. Send mig jeres historier på doctorow@craphound.com med emnefeltet: "Abuses of Authority".

STORBRITANNIEN

Jeg er canadisk og jeg har boet masser af steder (inklusive San Francisco, hvor *Little Brother* foregår) og nu bor jeg i London i England, med min kone Alice og vores lille datter Poesy. Jeg har boet her (mere eller mindre) i fem år nu, og selvom jeg knuselsker det, er der én ting, der altid har generet mig: Mine bøger er ikke tilgængelige her. Nogle butikker havde dem som speciel import fra USA, men de var ikke udgivet af nogen britiske forlag.

Det har ændret sig! HarperCollins UK har købt de britiske rettigheder til denne bog (sammen med min næste novelle for børn og unge, *FOR The WIN*), og de udgiver den blot et par måneder efter den amerikanske version den 17. november 2008 (dagen efter jeg kommer tilbage fra vores bryllupsrejse!).

Update, 27. november, 2008:

Og nu står den på hylderne! HarperCollins-udgaven ser også brandgodt ud!

Jeg er så glad for det her, at jeg er ved at sprænges. Ikke kun fordi de endelig sælger mine bøger i mit nye hjemland, men fordi *jeg opfostrer min datter her, for pokker*, og overvågnings- og kontrolmanien i det her land er ved at skræmme livet af mig. Det virker, som om politiet og hele styreformen i Storbritannien har forelsket sig i DNA-prøver, fingeraftryk og videoovervågning af alle, bare hvis nu du på et tidspunkt måske ville begå noget strafbart. I begyndelsen af 2008 foreslog chefen for Scotland Yard seriøst at tage DNA-prøver fra *femårige* som udviste ”krænkende tendenser”, fordi de formodentlig ville vokse op som kriminelle. Ugen efter, satte politiet i London plakater op og bad os alle om at angive folk, der så ud som om de tog billeder af de allestedsnærværende CCTV-gadekameraer, fordi enhver, der lægger for meget mærke til overvågnings-mekanismerne, formodentlig er en terrorist.

Amerika er ikke det eneste land, der fuldstændig har mistet proportionssansen dette årti. Storbritannien er indlagt på samme sindssygeanstalt, savler ned ad sin egen skjorte og peger selv fingre ad de usynlige bussemænd og skriger, indtil det får sin medicin.

Vi bliver nødt til at have denne diskussion over hele planeten.

Vil du have en kopi i Storbritannien? Klart!

<http://craphound.com/littlebrother/buy/#uk>

ANDRE UDGAVER

Min agent, Russell Galen (og hans underagent Danny Baror) har gjort et enormt arbejde med at skabe forhåndsinteresse for rettighederne til *Little Brother* på mange sprog og i mange formater. Her er en liste (dags dato 4. maj, 2008).

Jeg opdaterer den efterhånden som flere udgaver bliver solgt, så tag endelig en ny kopi af denne fil:

(<http://craphound.com/littlebrother/download>) hvis der er en version du håber at se, eller led på

<http://craphound.com/littlebrother/buy/> efter links for at købe alle de nuværende udgaver til forsendelse.

- Audiobøger fra Random House:

<https://www.penguinrandomhouseaudio.com/book/41515/little-brother/>

En betingelse for min aftale med Random House er at de ikke har lov til at udgive den bog på netværk, der benytter "DRM" (Digital Rights Management), altså systemer, der er lavet for at kontrollere brug og kopiering. Det betyder, at du ikke kan finde bogen på Audible eller iTunes, fordi Audible nægter at sælge bøger uden DRM (selv hvis forfatteren og udgiveren ikke vil have DRM), og iTunes har udelukkende Audible lydbøger. Du kan imidlertid købe MP3-filen direkte fra RandomHouse eller mange andre gode internetfirmaer. Eller med den her lange dims:

<http://www.zipidee.com/zipAudioPreview.aspx?aid=c5a8e946-fd2c-4b9e-a748-f297bba17de8> Virker ikke.

Min agent for udenlandske rettigheder, Danny Baror, har lavet flere forsalg til udlandet:

- Grækenland: Pataki

- Rusland: AST Publishing
- Frankrig: Universe Poche
- Norge: Det Norske Samlaget

Der er ikke udgivelsesdatoer for disse endnu, men jeg bliver ved med at opdatere denne fil, efterhånden som informationerne bliver tilgængelige. Du kan også tilmelde dig min mailingliste, for at få flere informationer.

DET MED COPYRIGHT

Creative Commons licensen i begyndelsen af bogen gav dig nok en fornemmelse af, at jeg har nogle ret uortodokse meninger om copyright. Her er, hvad jeg tænker om det, i en nøddeskal: en lille smule hjælper et langt stykke, og mere end det, er alt for meget.

Jeg kan godt lide, at copyrights lader mig sælge til mine udgivere og filmstudier og den slags. Det er fint, at de ikke bare kan tage mine ting uden at få lov, og blive rige på det, uden at give mig en smule af kagen. Jeg sidder ret godt, når det kommer til at forhandle med de firmaer: Jeg har en god agent og et helt årtis erfaring med copyrightlovene og licenser (inklusive en tur som delegeret ved WIPO, de Forenede Nationers agentur, der behandler verdens copyrighttraktater). Hvad mere er, der er bare ikke ret mange af de forhandlinger... selv hvis jeg sælger halvtreds eller hundrede forskellige versioner af *Little Brother* (hvilket ville placere den i den øverste milliontedel af en procent for fiktion), er det stadig kun hundrede forhandlinger, og det burde jeg lige kunne klare.

Jeg hader at fans, der har lyst til at gøre, hvad læsere altid har gjort, forventes at spille i samme system som alle disse popsmarte agenter og advokater. Det er bare åndssvagt at sige; at en folkeskoleklasse skulle være nødt til at tale med en advokat hos et multinationalt forlag, før de opsætter et skolestykke baseret på en af mine bøger. Det er latterligt at sige at folk, der vil 'låne' deres elektroniske kopi af min bog ud til en ven, behøver en licens for at gøre det. At låne bøger ud er foregået i længere tid, end nogen udgiver har eksisteret på jorden, og det er en god ting.

Jeg så for nylig Neil Gaiman holde en tale, hvor en eller anden spurgte ham, hvordan han havde det med piratkopiering af hans bøger. Han sagde: "Hånden op blandt publikum, hvis I opdagede

jeres yndlingsforfatter gratis... bare fordi en eller anden lånte jer en kopi, eller fordi en eller anden gav bogen til jer? Okay. Hånden op, hvis I fandt jeres favoritforfatter ved at spadserere ind i en butik og lægge penge på disken.” Overvældende mange af publikum sagde, at de havde opdaget deres yndlingsforfattere gratis, som et lån, eller en gave. Når det kommer til mine yndlingsforfattere, er der ingen grænser: Jeg køber alle de bøger de udgiver, bare for at eje dem (nogle gange køber jeg to eller tre, og giver dem væk til venner, der bare *skal* læse de bøger). Jeg betaler for at se dem live. Jeg køber T-shirts med deres bogforsider påtrykt. Jeg er en kunde for livet.

Neil fortsatte med at sige, at han var en del af en stamme af læsere, den lille minoritet af folk i verden, der læser for fornøjelsens skyld, køber bøger, fordi de elsker dem. En ting, han *ved* om alle, der downloader hans bøger på internettet uden tilladelse, er, at de er *læsere*, det er folk, der elsker bøger.

Dem, der har undersøgt musikkøbernes vaner, har opdaget noget ejendommeligt: De største pirater er også dem, der bruger flest penge. Hvis du downloader piratkopieret musik hele natten lang, er der gode chancer for, at du er en af de få personer tilbage, der også går i pladebutikkerne (kan du huske dem?) om dagen. Du går formodentlig til koncerter i weekenden, og du låner sikkert musik på biblioteket også. Hvis du er medlem af musikkens-ildsjæle-stammen, så gør du masser af *alt*, der har noget med musik at gøre, lige fra at synge i badet til at betale for sortbørs- vinylpiratkopier af sjældne, østeuropæiske coverversioner af dit yndlings dødsmetal-band.

Det er det samme med bøger. Jeg har arbejdet i boghandlere, antikvariater og på biblioteker. Jeg har hængt ud forskellige steder på internettet, som har pirat-e-bøger ("bookwarez"). Jeg er hardcore brugtbogsjunkie, og jeg tager på bogmesser for sjov. Og ved I hvad? Det er samme mennesker alle steder: Bogfans, der gør en masse af alt, der har med bøger at gøre. Jeg køber underlige, F-ugly piratkopier af mine yndlingsbøger i Kina, fordi

de er underlige, F-ugly og ser geniale ud, lige ved siden af de otte eller ni andre udgaver jeg har betalt fuld fragt for af samme bog. Jeg låner bøger på biblioteket, googler dem, når jeg skal bruge et citat, bærer rundt på dusinvis i min telefon og hundredvis på min laptop, og har (mens jeg skriver det her) mere end 10.000 af dem opbevaret på lagerhoteller i London, Los Angeles og Toronto.

Hvis jeg kunne udlåne mine fysiske bøger uden at miste ejerskabet af dem, så *ville* jeg gøre det. At jeg kan gøre det med digitale filer er ikke en bug, det er en funktion, og en virkelig god én. Det er beskæmmende at se alle disse forfattere og musikere og artister, der begræder det faktum, at kunsten lige fik tilført denne fantastiske, nye funktion; muligheden for at dele uden at miste tilgang til genstanden i første omgang. Det er som at se restaurationsejere tude ned ad skjorterne over den nye gratis frokostmaskine, der brødføder verdens sultende befolkning, fordi det vil tvinge dem til at genoverveje deres forretningsmodeller. Ja, det bliver besværligt, men lad os ikke miste overblikket, og tænk på hovedattraktionen: Gratis frokost!

Universel tilgang til menneskelig viden er inden for rækkevidde, for første gang i verdenshistorien. Det er ikke nogen dårlig ting.

Og hvis det ikke er nok for dig, så er her mit bud på, hvorfor det at give e-bøger væk giver mening lige her og nu:

At give bøger væk giver mig en kunstnerisk, moralsk og kommerciel tilfredsstillelse. Det kommercielle spørgsmål bliver oftest taget op: Hvordan kan du give e-bøger væk gratis og stadig tjene penge?

For mig ... og stort set alle forfattere ... er det store problem ikke piratkopiering, det er ubemærkethed (tak til Tim O'Reilly for den geniale strøtanke). Af alle de folk, der ikke købte denne bog i dag, gjorde størstedelen af dem det ikke, fordi de ikke havde hørt om den, ikke fordi en eller anden gav dem en gratis

kopi. Megahit bestsellerbøger inden for science fiction sælger en halv million kopier... i en verden hvor 175.000 deltager, alene i San Diego Comic Con, bliver man nødt til at regne med at de fleste af dem, der kan "lide science fiction" (og andre beslægtede genrer som Comics, spil, Linux og så videre) bare ikke rigtigt køber bøger. Jeg er mere interesseret i at få det bredere publikum ind i teltet, end at sikre mig at alle som er i teltet, har købt billet til det.

E-bøger er verber, ikke substantiver. Du kopierer dem, det er en del af deres beskaffenhed. Og mange af de kopier har en destination, en person de er beregnet til, en håndmedet overlevering fra en person til en anden, der legemliggør en personlig anbefaling mellem to personer, der stoler nok på hinanden til at dele bits. Det er den slags som forfattere (burde) drømme om, den legendariske afslutning på handelen. Ved at gøre mine bøger tilgængelige som gratis 'giv videre', gør jeg det nemmere for folk, der elsker dem at hjælpe andre med at elske dem.

Ydermere, ser jeg ikke e-bøgerne som en erstatning for papirbøger for de fleste mennesker. Det er ikke at skærmene ikke er gode nok: Hvis du er, bare tilnærmelsesvis, som mig, spenderer du allerede hver time du kan foran skærmen og læser tekst. Men jo mere computervant du er, jo mindre sandsynligt er det, at du læser lange værker på de skærme... Det er fordi, de computervante gør mere med deres computere. Vi kører IM og e-mails, vi bruger browseren på en million forskellige måder. Vi har spil kørende i baggrunden, og endeløse muligheder for at rode med vores musik-biblioteker. Jo mere du laver med din computer, jo større sandsynlighed er der for, at du bliver afbrudt efter fem-syv minutter for at gøre noget andet. Det gør computeren ekstremt dårligt egnet til at læse lange værker på, medmindre du har en jernvilje og en selvdisciplin som en munk.

De gode nyheder (for forfattere) er, at alt det betyder at e-bøger på computere har større sandsynlighed for at blive et

incitament til at købe den trykte bog (som trods alt er billig, nem at skaffe og nem at bruge) snarere end en erstatning for den. Du kan formodentlig læse nok af bogen på skærmen til at indse, at du vil have den i papirform.

Så e-bøger sælger trykte bøger. Alle de forfattere jeg har hørt om, som har forsøgt at give e-bøger væk, for at promovere papirbøger er vendt tilbage for at gøre det igen. Det er den kommercielle baggrund for at lave gratis e-bøger.

Nå, men videre til det kunstneriske. Det her er det 21. århundrede. At kopiere noget vil aldrig nogensinde blive sværere end det er i dag (eller hvis det gør, så er det fordi civilisationen er kollapsede, og så har vi helt andre problemer). Harddiske bliver ikke større, dyrere og mindre kapable. Netværk kommer ikke til at blive langsommere og sværere at gå på. Hvis du ikke laver kunst med den intention at få den kopieret, så laver du ikke rigtig kunst til det 21. århundrede. Der er noget charmerende over at lave noget kunst, du ikke vil have kopieret, på samme måde som det er fedt, at tage på besøg i en museumsby og se en gammeldavs grovsmed sko en hest i hans traditionelle smedje. Men det er ikke, ligesom, *nutidigt*. Jeg er science fiction-forfatter. Det er mit job at skrive om fremtiden (på en god dag) eller i det mindste om nutiden. Kunst, der ikke må blive kopieret, er fra fortiden.

Til sidst, lad os se på det moralske. At kopiere noget er naturligt. Det er sådan vi lærer (vi kopierer vores forældre, og folk rundt omkring os). Min første historie, skrevet da jeg var seks, var en opstemt genfortælling af Star Wars, som jeg lige havde set i biografen. Nu da internettet... verdens mest effektive kopierings-maskine... er stort set overalt, vil vores kopierings-instinkter bare udvikle sig mere og mere. Jeg kan på ingen måde stoppe mine læsere, og hvis jeg forsøgte ville jeg være en hykler: Da jeg var 17, mixede jeg bånd, fotokopierede historier og

kopierede stort set alt, hvad jeg kunne komme i tanke om. Hvis der havde været et internet dengang, ville jeg have brugt det til at kopiere så meget som jeg overhovedet kunne.

Det kan på ingen måde stoppes, og folk, der forsøger, ender med at gøre mere skade, end piratkopiering nogensinde har gjort. Pladeindustriens latterlige korstog mod fildelere (mere end 20.000 musikfans, der er blevet sagsøgt, og flere kommer til!) eksemplificerer absurditeten i at forsøge at få madfarven ud af svømmepølen. Hvis valget står mellem at tillade kopiering eller at være en frådende tyrann, der slår ud efter alt, hvad han kan nå, så vælger jeg det første.

DONATIONER OG ET ORD TIL UNDERVISERE OG BIBLIOTEKARER

Hver gang jeg lægger en bog online, gratis, får jeg e-mails fra læsere, der vil sende mig donationer for bogen. Jeg sætter pris på deres generøse tanke, men jeg er ikke interesseret i pengedonationer, for mine udgivere er virkelig vigtige for mig. De bidrager umådeligt meget til bogen, forbedrer den, introducerer den til et publikum, jeg aldrig selv kunne nå, hjælper mig med at gøre mere med mit værk. Jeg har ingen lyst til at afskære dem fra kagen.

Men der må være en god måde at bruge den generøsitet på, og jeg tror, jeg har fundet den.

Her er ideen: Det er masser af undervisere og biblioteker, der ville elske at få lagt papirkopier af denne bog i hænderne på deres unger, men som ikke har budgettet til det. (Lærere i USA spenderer omkring 1200 \$ af egen lomme, på materialer til klasseværelserne, som deres budgetter ikke dækker, og det er derfor, jeg sponsorerer et klasselokale på Ivanhoe Elementary, i mit gamle kvarter i Los Angeles; du kan selv adoptere en klasse her: <http://www.adoptaclassroom.org/>).

Der er generøse mennesker, der vil sende mig penge, som tak for gratis e-bøger.

Jeg foreslår, at vi samler dem.

Hvis du er underviser eller bibliotekar og du gerne vil have en gratis kopi af *Little Brother*, så e-mail freelittlebrother@gmail.com med dit navn og navnet og adressen på din skole. Det vil blive postet på <http://craphound.com/littlebrother/donate> af min fantastiske hjælper Olga Nunes, så potentielle donorer kan se det.

Hvis du nød den elektroniske udgave af *Little Brother* og du vil donere et eller andet for at sige tak, så tryk ind på

<http://craphound.com/littlebrother/donate> og find en underviser eller en bibliotekar du vil hjælpe. Gå derefter på Amazon, BN.com eller din favorit-netboghandler og bestil en kopi til klasseværelset. E-mail så en kopi af kvitteringen (du kan bare slette dine personlige informationer først) til freelittlebrother@gmail.com så Olga kan registrere den kopi som afsendt. Hvis du ikke vil have offentlig anerkendelse for din generøsitet, så skriv det, så skal vi nok lade dig være anonym, ellers takker vi dig på donationssiden.

Jeg har ingen anelse om, hvorvidt det her ender med; i hundredvis, et dusin eller kun få kopier, der kommer rundt, men jeg håber!

DEDIKATION

Til Alice, der fuldender mig

ANBEFALINGER AF BOGEN

En slagkraftig historie om en teknonørd-opstand, lige så nødvendig og farlig som fildeling, ytringsfrihed, og flaskevand på et fly.

- Scott Westerfeld, forfatter af UGLIES og EXTRAS

Om *Little Brothers* brug af politisk spekulation og den geniale brug af teknologi, kan man bruge ord som bravur... begge dele noget, der gør denne bog til et must at læse... men efter at have læst færdig er jeg hjemsøgt af den almenfyldighed, der er over Marcus' dannelses-rejse og kamp, en oplevelse enhver teenager i dag vil forstå: Det øjeblik, hvor man vælger, hvad ens liv skal betyde og hvordan man vil opnå det.

- Steven C. Gould, forfatter af JUMPER og REFLEX

Jeg ville anbefale *Little Brother*, over stort set alle andre bøger jeg har læst i år, og jeg ville foretrække at lægge den i hænderne på så mange kloge trettenårige, både han- og hunkøn, som overhovedet muligt.

Fordi jeg tror, det vil ændre liv. Fordi nogle unge, måske blot nogle få, ikke vil være de samme, efter de har læst den. Måske ændrer de ståsted politisk, måske teknologisk. Måske vil det bare være den første bog, de har elsket, eller som har talt til deres indre nørd. Måske vil de have lyst til at diskutere om den og argumentere imod den. Måske får de lyst til at åbne deres computer og se, hvad der er indeni. Jeg ved det ikke. Det fik mig til at ønske at være 13 igen lige nu, og læse bogen for første gang, og så gå ud og gøre verden bedre, eller mærkeligere, eller underligere. Det er en vidunderlig, vigtig bog på en måde, der gør dens skønhedsfejl stort set ubetydelige.

- Neil Gaiman, forfatter af ANANSI BOYS

Little Brother er et skræmmende realistisk eventyr om, hvordan Homeland Security teknologi kunne blive misbrugt til uretmæssig tilbageholdelse af uskyldige amerikanere. En teenagehacker-der-bliver-helt sætter sig op imod regeringen for at kæmpe for sine basale friheder. Bogen her er handlingsmættet med historier om mod, teknologi og digital ulydighed som de teknofiles borger-rettighedsprotest.

- Bunnie Huang, forfatter af HACKING the XBOX

Cory Doctorow er en hård og brutal historiefortæller, der har styr på alle detaljerne fra alternate reality gaming, mens han tilbyder forbløffende, nye versioner af, hvordan disse games måske vil udspille sig, når indsatsen er tårnhøj på baggrund af et terroristangreb. *Little Brother* er en genial roman med et modigt ræsonnement: Hackere og gamers er måske vores lands bedste håb for fremtiden.

- Jane McGonical, Designer, I Love Bees

Den rigtige bog, på det rigtige tidspunkt, fra den rigtige forfatter... og ikke helt tilfældigt, Cory Doctorows bedste roman hidtil.

- John Scalzi, forfatter af OLD MAN'S WAR

Den handler om at vokse op i den nære fremtid, hvor tingene er fortsat med at gå, som de gør nu, og den handler om hacking som en vanesag, men mest handler bogen om at vokse op og ændre sig og at se på verden og spørge; hvad du kan gøre ved det. Teenagestemmen er perfekt portrætteret. Jeg kunne ikke lægge den fra mig og jeg var vild med den.

- Jo Walton, forfatter af FARTHING

Et værdigt yngre søskendebarn til Orwells 1984, Cory Doctorows *Little Brother* er livlig, intelligent og først og fremmest en smule skræmmende.

- Brian K. Vaughn, forfatter af *Y: The LAST MAN*

Little Brother giver en optimistisk advarsel. Bogen ekstrapolerer fra nutidige hændelser, for at minde os om de stadigt voksende trusler mod friheden. Men den kommenterer også på, at den endegyldige frihed hviler i vores individuelle attituder og handlinger. I vores mere og mere autoritære verden, håber jeg i hvert fald, at teenagere og unge voksne vil læse den... og overbevise deres ligesindede, forældre og lærere om at gøre det samme.

- Dan Gillmor, forfatter af *WE, The MEDIA*

OM TILEGNELSERNE TIL BOGHANDLERNE

Hvert kapitel i bogen er tilegnet en ny boghandel, og i hvert enkelt tilfælde er det en butik, jeg elsker; en butik, der har hjulpet mig med at opdage bøger, der har udvidet min horisont, en butik, der har hjulpet min karriere på vej. Butikkerne har ikke betalt mig noget for det her... jeg har ikke sagt noget til dem ... men det virkede som det rigtige at gøre. Jeg håber, trods alt at du, hvis du læser denne bog som e-bog, bagefter beslutter at købe papirbogen, så det giver god mening at foreslå et par steder, du kan få fat i den!

Kapitel 1

Dette kapitel er tilegnet BakkaPhoenix Books i Toronto, Canada. Bakka er den ældste science fiction-boghandel i verden, og den gjorde mig til den mutant, jeg er i dag. Jeg gik derind første gang, da jeg var ca. 10 og bad om nogle anbefalinger. Tanya Huff (ja, dén Tanya Huff, men hun var ikke en berømt forfatter dengang!) tog mig ud bag i brugtafdelingen og stak et eksemplar af H. Beam Pipers "Little Fuzzy" i hænderne på mig, og ændrede mit liv for evigt. Da jeg blev 18, arbejdede jeg hos Bakka... Jeg tog over efter Tanya, da hun stoppede for at skrive på fuld tid... og jeg lærte livsvigtige lektioner om, hvordan og hvorfor folk køber bøger. Jeg mener at enhver forfatter burde arbejde i en boghandel (og masser af forfattere har arbejdet hos Bakka gennem årene! Til butikkens 30-års jubilæum, sammensatte de en antologi af historier af Bakka-forfattere, som inkluderede arbejder af Michelle Sagara (alias Michelle West), Tanya Huff, Nalo Hopkinson, Tara Tallan... og mig!)

BakkaPhoenix Books: 697 Queen Street West, Toronto ON Canada M6J1E6, +1 416 963 9993

Jeg går i afgangsklassen på Cesar Chavez high i San Franciscos solrige Mission district, og det gør mig til et af de mest overvågede mennesker i verden. Mit navn er Marcus Yellow, men dengang denne historie startede, gik jeg under navnet w1n5t0n. "Udtalt Winston."

Ikke udtalt "Dobbeltve-et-enn-fem-te-nul-enn"... medmindre du er en intetanende disciplinær-udvalgsmand, som er så langt bagude på indlærings-kurven, at du stadig kalder Internettet for "the infor-mation superhighway."

Jeg kender lige nøjagtig sådan en intetanende person, og hans navn er Fred Benson, en af de tre viceinspektører på Cesar Chavez. Han er en menneskelig, punkteret lunge. Men hvis du skal have en fangevogter, så hellere én, der ikke aner noget, end én som kører med klatten.

”Marcus Yallow,” sagde han over kaldeanlægget en fredag morgen. Kaldeanlægget er ikke så godt i det hele taget, og når du kombinerer det med Bensons sædvanlige mumlen, får du noget, der lyder mere som én, der dør med at fordøje en dårlig burrito, end en skolemeddelelse. Men mennesker er gode til at fange deres navn i et virvar af lyde... det er et overlevelsesinstinkt.

Jeg greb min taske og klappede min laptop trekvart i... jeg ville ikke smadre mine downloads... og gjorde mig klar til det uundgåelige.

”Stil på administrationskontoret med det samme.”

Min samfundsfagslærer, ms. Galvez, himlede med øjnene til mig, og jeg himlede med øjnene tilbage til hende. Systemet slog altid ned på mig, bare fordi jeg går gennem skolers firewalls, som var det våde Kleenex, gør grin med gangarts-genkendelses-softwaren, og af-brænder sladrechippen de sporer os med. Galvez er fin nok, trods alt, og bruger det aldrig imod mig (specielt når jeg hjælper hende med at komme på sin webmail, så hun kan tale med sin bror, som er udstationeret i Irak).

Min kammerat Darryl gav mig et klap i røven, idet jeg gik forbi. Jeg har kendt Darryl, siden vi gik med ble og stak af fra vuggestuen, og jeg har fået ham i og ud af problemer i al den tid. Jeg rakte armene op over hovedet som en bokser og forlod samfundsorientering og påbegyndte turen, den offentlige fremvisning af fanger, til kontoret.

Jeg var halvvejs fremme, da min telefon ringede. Det var endnu en fy-fy... telefoner er muy prohibido på Chavez High... men hvorfor skulle det stoppe mig? Jeg sneg mig ind på toilettet

og låste mig inde i den midterste bås (båsen længst væk er altid den mest ulækre, for mange mennesker går direkte til den, i håbet om at undgå lugten og det ulækre... det smarteste, og den gode hygiejne, er i midten). Jeg tjekkede telefonen... min hjemme-pc havde sendt en mail for at fortælle, at der var noget nyt oppe på Harajuku Fun Madness, hvilket tilfældigvis er det bedste spil, der nogensinde er opfundet.

Jeg grinede. At bruge fredage på skolen suttede røv alligevel, og jeg var glad for undskyldningen for at stikke af.

Jeg luntede resten ad vejen til Bensons kontor og vinkede skødesløst, idet jeg kom sejlenende gennem døren.

"Jamen er det ikke Dobbeltve-et-enn-fem-te-nul-enn," sagde han. Fredrick Benson... Social Security nummer 545-03-2343, fødselsdato 15. August 1962, moderens pigenavn Di Bona, hjemby Petaluma... er meget højere end mig. Jeg er splejsede 173 centimeter, mens han er to meter, og hans dage med college basketball ligger langt nok tilbage, til at hans brystmuskler er blevet til hængende mandebryster, som var ubehageligt tydelige gennem hans gratis dot-com poloshirts. Han ser altid ud, som om han er lige ved at skulle give dig røvtur, og han kan virkelig lide at hæve stemmen for den dramatiske effekts skyld. Begge dele begynder at miste deres effektivitet, ved gentagen anvendelse.

"Beklager, nej," sagde jeg. "Jeg har aldrig hørt om denne R2D2-figur du taler om."

"W1n5t0n," sagde han, og stavede det for mig. Han skulede til mig og ventede på at jeg skulle knække. Selvfølgelig var det mit handle, og havde været det i årevis. Det var identifikationen jeg brugte, når jeg postede på message-boards, hvor jeg gav mine bidrag til området; anvendt sikkerhedsforskning. Du ved, såsom at snige ud af skolen og afbryde sikkerhedssporingen på min telefon. Men han vidste ikke, at dette var mit handle. Kun en lille gruppe mennesker gjorde, og jeg stolede ubetinget på dem alle.

”Øhm, siger mig ikke noget,” sagde jeg. Jeg havde lavet nogle rimeligt cool ting på skolen, mens jeg brugte det handle... Jeg var meget stolt af mit arbejde på sladre-tag-dræbere... og hvis han kunne kæde de to identiteter sammen, ville jeg have problemer. Ingen på skolen kaldte mig nogensinde *w1n5t0n* eller bare Winston. Ikke engang mine kammerater. Det var Marcus eller ingenting.

Benson satte sig til rette bag sit skrivebord, og bankede nervøst sin årgangsring mod sin blotter. Han gjorde dette, når tingene begyndte at gå dårligt for ham. Pokerspillere kalder dette en *tell*... noget, som lader dig vide, hvad der foregår i den anden fyrs hoved. Jeg kendte Bensons *tells* både forfra og bagfra.

”Marcus, jeg håber, du forstår, hvor alvorligt dette er.”

”Det vil jeg, så snart du fortæller, hvad dette er, sir.” Jeg siger altid ”sir” til autoriteter, når jeg gør grin med dem. Det er min egen *tell*.

Han rystede på hovedet ad mig og så ned, endnu en *tell*. Når som helst nu, ville han begynde at råbe ad mig. ”Hør, lille ven! Det er på tide, at du forliges med det faktum, at vi ved, hvad du har lavet, og at vi ikke vil se på det med milde øjne. Du er heldig, hvis du ikke er smidt ud før dette møde er overstået. Vil du gerne dimittere?”

”Mr. Benson, du har stadig ikke forklaret, hvad problemet er...”

Han smækkede hånden ned i skrivebordet og pegede derefter på mig. ”*Problemet*, mr. Yallow, er, at du har deltaget i en kriminel sammensværgelse om at undergrave skolens sikkerhedssystem, og du har leveret sikkerhedsmodtræk til dine medstuderende. Du ved, at vi udviste Graciella Uriarte i sidste uge for at bruge en af dine anordninger.” Uriarte havde fået en hård medfart. Hun havde købt en radiojammer i en headshop nær BART-stationen på 16th Street, og det havde alarmeret

modforanstaltningerne på skolens gangareal. Det var ikke min skyld, men jeg følte med hende.

”Og du tror, jeg er involveret i det?”

”Vi har troværdige efterretninger, der indikerer, at du er w1n5t0n”... han stavede det igen, og jeg begyndte at overveje, om han ikke havde regnet ud at 1 var et I og 5 var et S. ”Vi ved, at denne w1n5t0n-person er ansvarlig for tyveriet af sidste års terminsprøver.” Det havde faktisk ikke været mig, men det var et elegant hack, og det var på en måde flatterende, at høre det tiltænkt mig. ”Og derfor står til flere års fængsel, medmindre du samarbejder med mig.”

”Du har ‘ troværdige efterretninger ’? Dem vil jeg gerne se.”

Han skulede til mig. ”Din attitude vil ikke være nogen hjælp.”

”Hvis der er bevis, sir, synes jeg, du skal ringe til politiet og give det til dem. Det lyder som en meget alvorlig sag, og jeg ville ikke være den, der stod i vejen for en gennemgående undersøgelse, foretaget af de udpegede myndigheder.”

”Du vil have mig til at ringe til politiet.”

”Og mine forældre, tror jeg. Det ville være det bedste.”

Vi stirrede på hinanden, hen over skrivebordet. Han havde tydeligvis forventet, at jeg ville bryde sammen, så snart han smed bomben foran mig. Jeg bryder ikke sammen. Jeg har et trick til at nedstirre folk som Benson. Jeg ser en lille smule til venstre for deres hoveder, og tænker på teksten til gamle irske folkesange, den slags med trehundrede vers. Det får mig til at se helt fattet og ubekymret ud.

Og vingen var på fuglen og fuglen var på ægget og ægget var i reden og reden var på bladet og bladet var på kvisten og kvisten var på grenen og grenen var på træet og træet var i mosen... mosen nede i dalen-oh! Hej-ho, den raslende mose, mosen ned i dalen-oh...

”Du kan gå tilbage til din time nu,” sagde han. ”Jeg kalder på dig, når politiet er klar til at tale med dig.”

”Ringer du til dem nu?”

”Proceduren for at ringe til politiet er kompliceret. Jeg havde håbet på, at vi kunne klare dette hurtigt og retfærdigt, men hvis du insisterer...”

”Jeg mente bare, at jeg sagtens kan vente, mens du ringer til dem,” sagde jeg. ”Det gør ikke noget.”

Han bankede igen sin ring mod bordet og jeg gjorde klar til eksplosionen.

”Gå!” råbte han. ”Skrub ud af mit kontor, din snottede, lille...”

Jeg gik, idet jeg bibeholdt et neutralt udtryk. Han ville ikke ringe til politiet. Hvis han havde haft beviser nok til at gå til politiet, ville han have ringet til dem som det første. Han hadede mig af et godt hjerte. Jeg regnede med, at han havde hørt noget løs sladder og håbede på at skræmme mig til at bekræfte det.

Jeg bevægede mig ned ad gangen, fjedrende og let på tå, idet jeg holdt min gang rolig og afmålt for gangarts-genkendelses-kameraerne. Disse var blevet installeret kun et år tidligere, og jeg elskede dem for deres rendyrkede idioti. Før dette havde vi ansigts-genkendelses-kameraer som dækkede hvert eneste offentlige areal på skolen, men en domstol dømte at dette var grundlovsstridigt. Så Benson, og en masse andre paranoide skoleadministratorer, brugte vores lærebogs-dollars på disse idiotiske kameraer, som skulle kunne skelne en persons måde at gå på fra andres. Yeah, right.

Jeg kom tilbage til timen og satte mig igen, idet ms. Galvez varmt bød mig velkommen tilbage. Jeg pakkede skolens udleverede standardmaskine ud og gik tilbage i klasseværelses-mode. SchoolBooks var den mest sladrende teknologi af dem alle, som loggede hver eneste tastning, overvågede al netværkstrafikken for mistænkelige keywords, talte hvert eneste klik, holdt styr på hver eneste flyvsk tanke, du sendte ud over nettet. Vi havde fået dem på mit første år, og det tog kun et par

måneder før glansen gik af. Så snart folk fandt ud af, at disse "gratis" laptops arbejdede for systemet... og ydermere viste en uendelig parade af modbydelige reklamer... begyndte de pludselig at føles meget tunge og belastende.

At cracke min SchoolBook havde været let. Crack'en var online inden for en måned efter maskinen dukkede op, og det var let... bare download et dvd-image, brænd det, stik det i SchoolBook'en, og boot den, mens man trykker på en række taster på samme tid. Dvd'en gjorde resten, og installerede en hel række skjulte programmer på maskinen, programmer der ville forblive skjulte, selv når *Skolekommissionen* lavede sit daglige fjertjek af, om maskinernes systemer var intakte. Med jævne mellemrum var jeg nødt til at få en opdatering af softwaren for at komme uden om *Kommissionens* nyeste test, men det var en lille pris at skulle betale for at få lidt kontrol over kassen.

Jeg fyrede op under IMParanoia, den hemmelige instant messenger jeg brugte, når jeg ville have en uregistreret diskussion lige midt i timen. Darryl var allerede logget ind.

> Spillet er i gang! Noget stort er ved at ske med Harajuku Fun Madness, dude. Er du på?

> No. Freaking. Way. Hvis jeg bliver taget i at pjække for tredje gang, bliver jeg smidt ud. Ved du hvad? Vi tager den efter skoletid.

> Du har frokost, og derefter lektiecafe, ikk'? Det er to timer. Masser af tid til at jage den her ledetråd og komme tilbage inden nogen savner os. Jeg får samlet hele teamet.

Harajuku Fun Madness er det bedste spil, der nogensinde er lavet. Jeg ved, at jeg har sagt det før, men det tåler en gentagelse. Det er et ARG, et Alternate Reality Game, og historien er, at en bande af japanske mode-teens opdagede en mirakuløs helende

ædelsten ved templet i Harajuku, hvilket i bund og grund er dér, hvor de cool, japanske teenagere opfandt hver eneste store subkultur de sidste ti år. De bliver jagtet af onde munke, Yakuzaen (alias den japanske mafia), aliens, skatteopkrævere, forældre og uregerlige, kunstige intelligenser. De giver spillerne kodede beskeder, som vi skal afkode og bruge til at opsnuse spor, der leder til flere kodede beskeder og flere spor.

Forestil dig den bedste eftermiddag, du nogensinde har brugt på at luske rundt i gaderne i en by, undersøge alle de sære mennesker, sjove flyveblade, gadgetosser og sjove butikker. Tilsæt så en skattejagt, der kræver at du skal researche tossede gamle film og sange og teenagekulturer fra rundt om i verden på tværs af tid og rum. Og det er en konkurrence, hvor det vindende team på fire får en førstepris, som er ti dage i Tokyo, chilling på Harajuku bridge, nørde den i Akihabara og tage alt det Astro Boy-merchandise du kan spise. Bortset fra at han hedder "Atom Boy" i Japan.

Det er Harajuku Fun Madness, og når du har løst en gåde eller to, er der ingen vej tilbage.

> Nej, blankt nej. NEJ. Du skal ikke engang spørge.

> Jeg har brug for dig D. Du er den bedste jeg har. Jeg sværger jeg vil få os ind og ud, uden at noget finder ud af det. Du ved jeg kan gøre det, ikk'?

> Jeg ved, du kan gøre det.

> Så du er med?

> Nej for helvede.

> Kom nu, Darryl. Du vil ikke ligge på dit dødsleje og ønske at du havde brugt flere læsetimer på skolen.

> Jeg vil heller ikke ligge på mit dødsleje og ønske jeg havde brugt mere tid på at spille ARGs.

> Yeah, men tror du ikke du kunne ligge på dit dødsleje og ønske du havde brugt mere tid sammen med Vanessa Pak?

Van var en del af mit team. Hun gik på en privat pigeskole i East Bay, men jeg vidste, at hun ville pjække for at komme over og køre missionen sammen med mig. Darryl havde været lun på hende, bogstavelig talt i årevis... selv før puberteten havde udstyret hende med så mange flotte gaver. Darryl var blevet forelsket i hendes sind. Egentlig trist.

> Hvor er du røvet.

> Kommer du?

Han så på mig og rystede på hovedet. Så nikkede han. Jeg blinkede til ham og gik i gang med at komme i kontakt med resten af mit team.

#

Jeg har ikke altid været interesseret i ARGing. Jeg har en dyster hemmelighed: Jeg plejede at være en LARPer. LARPing er Live Action Role Playing, og det er sådan cirka, hvad det lyder som om: at løbe rundt i kostume, tale med en underlig accent, lade som om man er en superspion eller en vampyr eller en ridder fra middelalderen. Det er ligesom Capture The Flag i monster-drag, med lidt Dramaklub smidt oveni, og de bedste spil var dem, vi spillede på spejderlejrene uden for byen i Sonoma eller nede på The Peninsula. Disse tredages fortællinger kunne blive ret langhårede, med heldagsvandreture, episke kampe med skumgummi-og-bambus-sværd, spell casting ved at kaste beanbags og råbe "Ildkugle!" og så videre. Meget underholdende, omend lidt fjollet. Ikke nær så nørdet som at tale om, hvad din elver havde tænkt sig at gøre, mens du sad om et bord, pakket med Cola Light-dåser, og malede figurer, og mere

fysisk aktivt end at gå i muse-koma foran et stort multiplayer-spil derhjemme.

Det der fik mig i problemer var minispillene på hotellerne. Når som helst en Science Fiction Convention kom til byen, ville en eller anden LARPer overtale dem til at lade os spille et par sekstimers minispil på con'en, idet vi nassede på deres leje af arealet. At have en samling entusiastiske børn til at rende rundt i kostume, gav noget farve til eventen, og vi fik lov til at have det sjovt mellem folk, som var endnu mere socialt afvigende end os.

Problemet med hoteller er, at de har en masse ikkespillere imellem også... og ikke kun sci-fi-folk. Normale mennesker. Fra stater, der begynder og slutter med vokaler. På ferie.

Og nogle gange misforstod disse mennesker, hvad spillet var.

Lad os bare lade den ligge der, OK?

#

Timen sluttede ti minutter senere, og det gav mig ikke meget tid til forberedelse. Første punkt på dagsordenen var de irriterende gangarts-genkendende kameraer. Som jeg sagde, havde de startet med ansigtsgenkendelses-kameraer, men det var blevet dømt i strid med grundloven. Så vidt jeg ved, har ingen domstol endnu afgjort om disse gangarts-cams er mere lovlige, men indtil de gør, hænger vi på dem.

"Gangart" er et fint ord, for den måde du går på. Folk er ret gode til at spotte gangarter... næste gang du er på campingtur, så prøv at se på lommelygtens hoppen, når en ven i det fjerne kommer imod dig. Sandsynligvis kan du identificere ham alene ud fra lysets bevægelse, den karakteristiske måde den hopper op og ned på, som fortæller vores abehjerner, at dette er en person, der kommer mod os.

Gangarts-genkendelses-software tager billeder af dine bevægelser, prøver at isolere dig i billedet som en silhuet, og prøver derefter at matche silhuetten til en database, for at se om

den ved, hvem du er. Det er en biometrisk identifikation, ligesom fingeraftryk eller nethinde-scanninger, men det har langt flere "sammenfald" end nogen af disse. Et biometrisk "sammenfald" er, når en måling matcher mere end en person. Kun du har dit fingeraftryk, men du deler din gangart med masser af andre mennesker.

Ikke helt nøjagtigt, selvfølgelig. Din personlige centimeter-for-centimeter gang er din, og din alene. Problemet er, at din centimeter-for-centimeter gang ændrer sig afhængig af, hvor træt du er, hvad gulvet er lavet af, om du har forvredet din ankel under basketball og hvorvidt du for nylig har skiftet dine sko. Så systemet slører på sin vis din profil, og leder efter personer, der går omtrent som dig.

Der er mange mennesker, som går omtrent som dig. Ydermere er det let ikke at gå omtrent som dig... bare tag en sko af. Du går selvfølgelig altid som dig-med-en-sko-af, hvis du gør det, så kameraerne vil med tiden regne ud, at det stadig er dig. Dette er grunden til, at jeg foretrækker at indskyde lidt tilfældighed i mine angreb på gangarts-genkendelsen: Jeg lægger en håndfuld grus i hver sko. Billigt og effektivt, og der er ikke to skridt, der er ens. Plus, du får en fremragende zoneterapeutisk fodmassage oven i. (Jeg gør grin. Zoneterapi er omtrent lige så videnskabeligt anvendeligt som gangarts-genkendelse).

Kameraerne plejede at alarmere, hver gang nogen de ikke genkendte trådte ind på campus.

Det virkede *ikke*.

Alarmen gik i gang hvert tiende minut. Når postbuddet kom forbi. Når en forælder kom forbi. Når service-teknikerne begyndte at arbejde på reparationen af basketball-banen. Når en studerende dukkede op, iført nye sko.

Så nu prøver systemet kun at holde styr på, hvem der er hvor og hvornår. Hvis nogen går ud gennem skolens låger, mens der

er timer, bliver deres gangart kontrolleret, for at se om det sådan cirka matcher en studerendes gangart, og hvis det gør, whoop-whoop-whoop, ringer alarmen!

Chavez High er omkranset af grusstier. Jeg foretrækker at have et par håndfulde sten i min skuldertaske, bare for en sikkerheds skyld. Jeg gav i stilhed Darryl ti eller femten små, spidse djævle og vi fyldte begge vore sko.

Timen var ved at slutte... og det gik op for mig, at jeg ikke havde tjekket Harajuku Fun Madness-sitet for at se, hvor den næste ledetråd var! Jeg havde været lidt hyperfokuseret på flugten, og havde ikke gidet finde ud af, hvor det var, vi flygtede *hen*.

Jeg fangede min SchoolBook og gik i gang med at taste. Webbrowseren vi brugte, kom med maskinen. Det var en låst spywareversion af Internet Explorer, Microsofts crashwarelort, som ingen under 40 brugte frivilligt.

Jeg havde en kopi af Firefox på usb-drevet, som var indbygget i mit ur, men det var ikke nok... SchoolBook'en kørte Windows Vista4Schools, et antikt operativsystem, designet til at give skoleadministrationer illusionen af, at de kontrollerede programmerne, som deres studerende kunne køre.

Men Vista4Schools er sin egen værste fjende. Der er en masse programmer, som Vista4Schools ikke vil have, at du er i stand til at lukke... keyloggers, censorware... og de programmer kører i et specielt *mode*, som gør dem usynlige for systemet. Du kan ikke stoppe dem, for du kan ikke se, at de er der.

Ethvert program, der begynder med \$\$SYS\$, er usynligt for operativsystemet. Det bliver ikke vist på lister over harddisken, og heller ikke i procesoversigten. Så min egen version af Firefox hed \$\$SYS\$Firefox... og idet jeg startede det, blev det usynligt for Windows, og dermed usynligt for netværkets snoopware.

Nu da jeg havde en uafhængig browser kørende, skulle jeg bruge en uafhængig netværksforbindelse. Skolens netværk

loggede hvert eneste klik, ind og ud af systemet, hvilket var skidt, hvis du havde planer om at surfe over til Harajuku Fun Madness-sitet for lidt udenomssjov.

Svaret var noget genialt kaldet TOR... The Onion Router. En onion-router er et internetsite, der tager forespørgsler for websider og sender dem til andre onion-routere, og videre til andre onion-routere, indtil en af dem til sidst beslutter sig for at hente siden og sende den tilbage gennem lagene i løget, indtil det kommer frem til dig. Trafikken i onion-routere er krypteret, hvilket betyder at skolen ikke kan se dine forespørgsler, og lagene i løget ved ikke, hvem de arbejder for. Der er millioner af nodes... programmet blev startet op af US Office of Naval Research for at hjælpe deres folk med at komme uden om censorware i lande som Syrien og Kina, hvilket betyder, at det er perfekt designet til at arbejde i en amerikansk high schools indelukker.

TOR fungerer, fordi skolen har en fast sortliste af frække adresser, som vi ikke må besøge, og adresserne på nodesene ændrer sig hele tiden... skolen kan på ingen måde holde styr på dem alle. Firefox og TOR tilsammen gjorde mig til den usynlige mand, usårlig over for *Skolekommissionen* der snagede, fri til at tjekke Harajuku FM-sitet og se hvad der var gang i.

Der var det, et nyt spor. Som alle andre spor i Harajuku Fun Madness, havde det en fysisk, online og intellektuel komponent. Onlinekomponenten var en gåde som du skulle gætte, en der krævede, at du skulle researche svarene på en række obskure spørgsmål. Denne samling inkluderede en række spørgsmål om plottene i dojinshi... det er tegneserier tegnet af mangafans, japanske tegneserier. De kan være lige så lange som de officielle tegneserier, der inspirerede dem, men de er langt mere underlige, med tværgående bihistorier og, fra tid til anden, virkelig fjollede sange og action. Masser af kærlighedshistorier, selvfølgelig. Alle elsker at se deres favorittoons finde sammen.

Jeg ville være nødt til at løse gåderne senere, når jeg kom hjem. De var lettest at løse med hele teamet, ved at downloade tonsvis af dojinshi filer og pløje dem igennem for svar på gåderne.

Jeg var lige blevet færdig med at samle alle ledetrådene, da klokken ringede, og vi begyndte vores flugt. Jeg lod i smug gruset glide ned ad siden på mine korte støvler... ankelhøje Blundstones fra Australien, fremragende til løb og klatring, og det lette slip-on/slip-off snørebåndsfri design gør dem praktiske i de endeløse metaldetektorer, som er over alt nu.

Vi skulle også undgå den fysiske overvågning, selvfølgelig, men det bliver lettere, hver gang de tilføjer et nyt lag fysisk snagen... alle klokkerne og fløjterne luller vore elskede fakultet ind i en totalt falsk følelse af sikkerhed. Vi gled med menneskestrømmen ned ad gangene, idet vi styrede mod min foretrukne sideudgang. Vi var halvvejs dér, da Darryl hvæsedede, "Pis! Jeg glemte, at jeg har en biblioteksbog i tasken."

"Det er løgn," sagde jeg og hev ham ind på det næste toilet vi kom forbi. Biblioteksbøger er skidt. De har alle sammen en arphid... Radio Frequency ID tag... limet ind i ryggen, hvilket gør det muligt for bibliotekarerne at stemple bøgerne ud ved at vifte dem foran en læser, og fortæller det til bibliotekets hylder, hvis en af bøgerne står forkert.

Men det lader også skolen spore, hvor du er til enhver tid. Det var endnu et smuthul i loven: domstolene ville ikke lade skolerne spore os med arphids, men de kunne spore *biblioteksbøger*, og bruge skolens optegnelser til at fortælle hvem der sandsynligvis bar på hvilke biblioteksbøger.

Jeg havde en lille Faraday-lomme i min taske... disse er små lommer beklædt med vævet kobbertråd, som effektivt blokerer for radioenergi, og hermed forstummer arphids. Men lommerne var lavet til at neutralisere id-kort og bom-transpondere, ikke bøger som...

”Introduktion til Fysik?” stønnede jeg. Bogen var på størrelse med en ordbog.

Kapitel 2

Dette kapitel er tilegnet Amazon.com, den største internetboghandler i verden. Amazon er utrolig – en ‘butik’, hvor du kan få praktisk taget enhver bog, der nogensinde er blevet udgivet (sammen med praktisk taget, hvad som helst andet, fra laptops til ostehøvle). De har ophøjet anbefalinger til en kunstart, de tillader kunderne at kommunikere direkte med hinanden, og opfinder konstant nye og bedre måder at føre læsere og bøger sammen på. Amazon har altid behandlet mig fyrsteligt, grundlæggeren, Jeff Bezos, postede endda en læseranmeldelse af min første novelle!... og jeg handler der som en sindssyg (når jeg ser på mine kvitteringer, ser det ud, som om jeg køber noget fra Amazon cirka hver sjette dag). Amazon er ved at genopfinde, hvad det betyder at være en boghandler i det 21 århundrede og jeg kan ikke forestille mig en gruppe mennesker, der er bedre til at håndtere de tornede problematikker.

Amazon

”Jeg regner med at tage fysik som hovedfag, når jeg kommer på Berkeley,” sagde Darryl.

Hans far underviste på Berkeley Universitet i Californien, hvilket betød, at han kvalificerede sig til vederlagsfri undervisning, hvis han gik der. Og i deres hjem havde der aldrig været nogen tvivl om at Darryl skulle af sted.

”Fint nok, men kunne du ikke researche det online?”

”Min far sagde, jeg burde læse det. Desuden havde jeg ikke planlagt at begå nogen forbrydelser i dag.”

”At pjække fra skole er ikke en forbrydelse, det er en overtrædelse. Det er noget helt andet.”

”Hvad skal vi gøre Marcus?”

”Altså, jeg kan ikke gemme den, så jeg bliver nødt til at *nuke* den.” At myrde arphids er en mørkekunst. Ingen handlende vil have ondsindede kunder, der spadserer rundt på butiksgulvet og efterlader en bunke varer, der har fået det hvide snit, så de mangler den usynlige stregkode. Derfor har forhandlerne nægtet at indsætte et *kill signal* som du kan transmittre til en arphid, for at få den til at lukke ned. Du kan omprogrammere arphids med den rigtige boks, men jeg hader at gøre det med biblioteksbøger. Det er ikke helt så slemt som at flå sider ud af bogen, men det er stadig skidt, fordi en bog med en omprogrammeret arphid ikke kan blive stillet på hylden og ikke kan findes. Den bliver en nål i en høstak.

Det lod mig stå tilbage med en eneste mulighed: at *nuke* den. Bogstavelig talt. 30 sekunder i en mikroovn vil myrde stort set enhver arphid på markedet. Og fordi arphiden ikke ville svare overhovedet, når D afleverede den igen på biblioteket, ville de bare printe en ny til bogen, genkode den med bogens kataloginfo og så ville den ende net og nydeligt tilbage på sin egen hylde.

Det eneste vi havde brug for var en mikroovn.

”Giv det ti minutter mere, så er lærerværelset tomt.” sagde jeg.

Darryl greb sin bog og gik over mod døren. ”Glem det, det sker ikke, jeg går til time.”

Jeg greb hans albue og trak ham tilbage. ”Kom nu D, tag det roligt. Det skal nok gå.”

”Lærerværelset? Måske hørte du ikke efter Marcus. Hvis jeg bliver fanget *bare en gang til*, så bliver jeg *smidt ud*. Hørte du det? *Smidt ud*.”

”Du bliver ikke fanget,” sagde jeg. Det eneste sted en lærer ikke ville befinde sig efter denne time var lærerværelset. ”Vi går ind ad bagvejen.” Lærerværelset havde et lille tekøkken til den ene side, med sin egen indgang for lærere, der lige ville smutte forbi og nappe en kop Java. Mikroovnen... der altid stank af

popkorn og spildt suppe... stod lige der, oven på det lillebitte køleskab.

Darryl stønnede. Jeg tænkte hurtigt. “Hør klokken *har allerede ringet*. Hvis du går ned til læsesalen nu, får du en anmærkning. Det er bedre slet ikke at dukke op nu. Jeg kan trænge ind i og slippe ud af, ethvert rum på campus, D. Du har set mig gøre det. Jeg skal nok sørge for, at du er i sikkerhed, bro.”

Han stønnede igen. Det var en af Darryls *tells*: Når han først begyndte at stønne, så var han klar til at give efter.

“Så kører vi,” sagde jeg, så smuttede vi.

Det var fejlfrit. Vi undgik klasseværelserne, tog bagtrappen ned i kælderen og kom op ad fortrappen lige foran lærerværelset. Der kom ikke en lyd fra døren og jeg drejede stille håndtaget og trak Darryl ind, før jeg tyst lukkede døren.

Bogen kunne knap være i mikroovnen, der så endnu mere sundhedsfarlig ud end sidste gang jeg havde været herinde for at bruge den. Jeg pakkede omsorgsfuldt bogen ind i køkkenrulle, før jeg stoppede den ind. “Mand, lærerne er nogle svin,” hvædede jeg. Darryl, der var hvid i fjæset og anspændt, sagde ingenting.

Arphiden døde i en regn af gnister, der virkelig så ret pæn ud, (men ikke nær så pæn som den effekt du får, når du *nuker* en frossen vindrue, det skal simpelthen ses, før man tror det).

Nå, så skulle vi til at slippe bort fra campus helt inkognito.

Darryl åbnede døren og begyndte at gå ud, med mig i hælene. Et sekund senere stod han på mine tæer, med albuerne presset ind i min brystkasse, da han røg tilbage i det skabsstore køkken, vi lige havde forladt.

“Gå tilbage,” hviskede han indtrængende. “Hurtigt... det er Charles!”

Charles Walker og jeg kan ikke sammen. Vi er på samme årgang, og jeg har kendt ham lige så længe, som jeg har kendt

Darryl, men der slutter sammenligningen. Charles har altid været stor af sin alder, og nu da han spiller amerikansk fodbold, og er på anaboler, er han endnu større. Han kan ikke styre sit temperament... jeg mistede en mælketand på grund af ham i tredje klasse... men det er lykkedes ham at slippe for problemer, ved at blive skolens største sladrebank.

Det er en dårlig kombination. En mobber, der også sladrer, én, der nyder at gå til lærerne med hvilken som helst overtrædelse, han har fundet. Benson *elskede* Charles. Charles kunne godt lide, at lade som om han havde et uspecificeret blæreproblem, hvilket gav ham en grydeklar undskyldning for at strejfe rund i Chavez' gange, mens han ledte efter folk han kunne sladre om.

Sidste gang Charles havde fundet noget smuds på mig, havde det endt med at jeg opgav LARPing. Jeg havde ingen intentioner om at blive fanget af ham igen.

“Hvad laver han?”

“Han kommer herover, det er det han laver,” sagde Darryl. Han rystede.

“Ok,” sagde jeg. “Ok, så er det tid til nød-foranstaltninger.” Jeg tog min telefon frem. Jeg havde planlagt det her i lang tid. Charles ville aldrig få skovlen under mig igen. Jeg sendte en e-mail til min server derhjemme, og den gik i aktion.

Et par sekunder senere, spassede Charles' telefon helt vildt. Jeg havde fået sendt titusindvis af samtidige, randomiserede opkald og sms'er til den. Hvilket fik enhver bippet og ringen, den havde, til at gå i gang, og fortsætte med at bimle. Angrebet var udført via et botnet, og det havde jeg det selvfølgelig skidt med, men det var i en god sags tjeneste.

Botnets er der, hvor de inficerede computere spenderer livet efter døden. Når du får en orm eller en virus, sender din computer en besked til en chatkanal på IRC... The Internet Relay Chat. Den besked fortæller botmasteren... fyren, der

afsendte ormen... at computerne er klar til at tage imod ordrer fra ham. Botnets er enormt magtfulde, fordi de kan kompromittere tusindvis, ja selv hundred-tusindvis af computere, fordelt over hele internettet, forbundet til saftige high speed forbindelser og kørende på hurtige hjemmepc'er. De pc'er fungerer normalt på deres ejeres vegne, men når en botmaster kontakter dem, rejser de sig som zombier og udfører hans ordrer.

Der er så mange inficerede pc'er på internettet at prisen for at leje en time eller to på et botnet er helt i bund. De fleste af dem arbejder for spammere som billige, vidtsprede spambots, der fylder din mailboks med invitationer og stivert-piller eller med nye virusser, der kan inficere dig og rekruttere din maskine til botnettet.

Jeg havde lige lejet ti sekunders tid på tre tusinde pc'er og havde fået hver af dem til at sende en sms, eller lave et voice-over-IP opkald til Charles' telefon, hvis nummer jeg havde snuppet fra en post-it på Bensons skrivebord under et af de skæbnesvangre kontorbesøg.

Lad os bare sige at Charles' telefon ikke kunne håndtere det. Først fyldte sms'erne hans telefons hukommelse, og fik den til at kvæles af de rutineopgaver, den skulle bruge, for at gøre ting som at håndtere ringetonerne og logge alle de indkomne opkalds falske returnumre. (Vidste du, at det er *virkelig nemt* at lave et falsk returnummer på et opkaldsid? Der er cirka halvtreds forskellige måder at gøre det på... bare google "spoof caller id").

Charles stirrede målløs på den og trykkede rasende på knapperne, hans tykke øjenbryn knudredes og vrikkede, mens han kæmpede med dæmonerne, der besatte hans mest personlige udstyr. Planen virkede indtil videre, men han gjorde ikke, hvad han burde gøre derefter... han burde have fundet sig et sted at sidde ned og forsøge at finde ud af, hvordan han fik sin telefon tilbage.

Darryl greb mig om skulderen og jeg tvang øjnene væk fra dørsprækken.

“Hvad laver han?” hviskede Darryl.

“Jeg totalsmadrede hans telefon, men han stirrer bare på den, i stedet for at flytte sig.” Det ville ikke være nemt at reboote den. Når først hukommelsen var totalt fyldt, ville den have svært ved at load den kode, den havde behov for, for at slette alle de falske meddelelser... og der var ingen ‘slet alle’ for sms’er på hans telefon, så han ville blive nødt til at fjerne tusindvis af beskeder manuelt.

Darryl skubbede mig tilbage og gloede ud ad dørsprækken. Et øjeblik senere begyndte hans skuldre at ryste. Jeg blev bange, troede han var gået i panik, men da han trak sig tilbage, så jeg at han lo, så hårdt at tårerne trillede ned ad kinderne.

“Galvez knaldede ham totalt, for at være på gangen i timen og for at have sin telefon fremme... du skulle have set hende skælde ham hæder og ære fra. Hun nød det virkelig.”

Vi gav alvorligt hånd og sneg os tilbage ud af korridoren, ned ad trapperne, bagom, ud ad døren, forbi hegnet og ud i det strålende eftermiddagssollys i Mission district. Valencia Street havde aldrig set så dejlig ud. Jeg så på mit ur og vrælede.

“Lad os komme derudaf! Resten af slænget møder os ved BART-stationen om tyve minutter!”

#

Van så os først. Hun gik i et med en gruppe koreanske turister, hvilket er en af hendes favoritmåder at kamuflere sig selv på, når hun pjækker fra skolen. Lige siden pjækkeri-mob-loggen dukkede op, har vores verden været fuld af snagende butiksejere og Pecksniff’ere som har udpeget sig selv til at snappe vores billeder og smide dem på nettet, hvor de kan blive nærstuderet af skolernes administratorer.

Hun skilte sig ud fra mængden og kom springende hen mod os. Darryl har været lun på Van i årevis og hun er sød nok til at

lade som om, hun ikke ved det. Hun gav mig et kram og fortsatte videre til Darryl som fik et hurtigt søsterligt kys på kinden, der fik ham til at rødme helt ud i ørerne.

De to udgjorde et spøjst par: Darryl er lidt kraftig, selvom han bærer det godt, og han har den der lyserøde hudtype, der gør ham rødmosset, når han løber eller bliver ophidset. Han har haft mulighed for at få skæg, siden vi var 14, men heldigvis begyndte han at barbære sig efter en kort periode som vi i slænget kaldte for 'Lincoln-årene'. Og så er han høj. Meget, meget høj. Altså på højde med en basketballspiller.

Van derimod er et halvt hoved lavere end mig, og slank, med glat sort hår, som hun bærer i skøre, kunstfærdige fletninger, som hun researcher på nettet. Hun har smuk kobberfarvet hud og mørke øjne, og hun elsker store glasinge på størrelse med radisser, der klikker og klakker, når hun danser.

"Hvor er Jolu?" spurgte hun.

"Hvordan har du det, Van?" spurgte Darryl anstrengt. Han var altid et skridt bagud i samtalen, når det gjaldt Van.

"Jeg har det fint. D. Hvordan har alle dine små detaljer det?" Åh, hun var slem. Darryl besvimele næsten.

Jolu reddede ham fra social ruin, ved at dukke op lige der, i en alt for stor læderbaseballjakke, flotte sneakers og en kasket med trådned bagpå, der gjorde reklame for vores favoritbryder den mexicanske, maskerede El Santo Junior. Jolu er Jose Luis Torrez, det fjerde og sidste medlem af vores gruppe. Han gik på en superstreng, katolsk skole i udkanten af Richmond, så det var ikke ligefrem nemt for ham at stikke af. Men han gjorde det altid alligevel: Ingen kunne trænge ud fra steder som vores Jolu. Han elskede sin jakke fordi den hang lavt... det var ret meget på mode visse steder i byen... og så skjulte det alt hans katolske skolelort, der var som en målskive for nysgerrige idioter, der havde pjækkeri-mob-loggen på deres mobiler.

“Hvem er klar til at tage af sted?” spurgte jeg, da vi alle havde hilst. Jeg trak min telefon frem og viste dem kortet, jeg havde downloadet i BART’en. “Så vidt jeg kan se, så skal vi op til Nikko igen, derefter en karré videre til O’Farrel, og så til venstre op mod Van Ness. Et eller andet sted derinde burde vi finde det trådløse signal.”

Van skar ansigt. ”Det er en væmmelig del af Tenderloin.”

Det kunne jeg ikke være uenig i. Den del af San Francisco er en af de underlige dele... du kommer ind gennem Hiltons hovedindgang og så er det alt sammen turistminded, altså sporvognsvendepladser og familie-restauranter. Går du igennem den anden side ender du i ‘Loin, hvor enhver udtjent transvestitluder, seriøs horkarl, hvislende narkohandler og ødelagt hjemløs i byen var forsamlet. Hvad de købte og solgte var der ingen af os, der var gamle nok til at tage del i (selvom der var masser af ludere på vores alder, der solgte deres varer i ‘Loin.)

“Se det fra den lyse side,” sagde jeg. “Det eneste tidspunkt du vil nærme dig er i fuldt dagslys. Ingen af de andre spillere kommer i nærheden før i morgen, tidligst. Det er det vi i ARG kredse kalder et *monstergodt forspring*.”

Jolu grinede ad mig. “Du får det til at lyde som en god ting,” sagde han.

“Det er bedre end at æde uni,” svarede jeg.

“Skal vi knevre eller skal vi vinde?” spurgte Van. Ud over mig, var hun uden undtagelse den mest hardcore spiller i gruppen. Hun tog det at vinde meget, meget seriøst.

Vi tog af sted, fire gode venner på vej mod at afkode ledetråden, vinde spillet... og miste alt hvad vi holdt af for evigt.

#

Den fysiske del af dagens ledetråd var et sæt gps-koordinater... der var koordinater for alle de store byer, hvor Harajuku Fun Madness blev spillet... hvor vi ville finde et wifi-

signal. Det signal blev forsætligt blokeret af et andet wifi-signal tæt på, der var skjult, så det ikke kunne findes af normale wifindere, små nøglesnyltere, der fortalte dig, hvornår du var inden for rækkevidde af en eller andens netadgang, du kunne bruge gratis.

Vi blev nødt til at finde stedet med den skjulte netadgang ved at måle på den synlige adgangs styrke for at finde stedet, hvor den på mystisk vis var svagest. Der ville vi finde endnu en ledetråd... sidste gang havde det været dagens tilbud i Anzu, den blærede sushirestaurant i Nikkohotellet i Tenderloindistriktet. Nikko var ejet af Japan Airlines, en af Harajuku Fun Madness' sponsorer. Og personalet havde alle sammen gjort stort postyr ud af os, da vi langt om længe havde fået opsporet ledetråden. De havde givet os skåle med misosuppe og ladet os prøve uni. Uni er sushi lavet af søpindsvin, med en konsistens som en udsplattet ost og en lugt som en meget udsplattet hundehømhøj. Men det smagte *virkelig* godt. Eller, det havde Darryl sagt til mig. Jeg skulle ikke æde det stads.

Jeg fangede wifi-signalet med min mobil wifinder cirka tre karréer op ad O'Farrel, lige før Hyde Street, foran en suspekt "Asiatisk Massageklinik", med et rødt, blinkende LUKKET skilt i vinduet. Netværkets navn var HarajukuFM, så vi vidste, vi havde fundet det rigtige sted.

"Hvis det er derinde, så går jeg ikke med" sagde Darryl.

"Har I alle sammen jeres wifindere?" spurgte jeg.

Darryl og Van havde mobiler med indbyggede wifindere, hvorimod Jolu, der var for cool til at bære på en telefon større end hans lillefinger, havde en separat lille nøglesnylter.

"Ok, lad os sprede os og se, hvad vi finder. I leder efter et drastisk fald i signalet, der bliver værre, jo længere i bevæger jer hen langs det."

Jeg tog et skridt tilbage og endte med at stå på en eller andens tær. En kvindes stemme sagde 'uff' og jeg snurrede rundt,

bekymret for om en crackluder ville dolke mig, for at have ødelagt hendes hæle.

I stedet stod jeg ansigt til ansigt med en anden unge på min alder. Hun havde en stor manke af pink hår og et skarpt, gnaveragtigt ansigt, med store solbriller, der nærmest lignede flyvevåbnets beskyttelsesbriller. Hun var klædt i stribede gamacher under en sort bedstemorkjole, med masser af små japanske dekorationssikkerhedsnåle hæftet på ... animefigurer, europæiske ledere, og mærker fra udenlandske sodavand.

Hun holdt et kamera op og snuppede et billede af mig og slænget.

"Smil," sagde hun. "I er med i skjult sladre-kamera."

"Nej," sagde jeg. "Det ville du ikke gøre mod os..."

"Jo," insisterede hun. "Jeg sender billedet til pjækkeri-mob-loggen om tredive sekunder, medmindre I fire trækker jer fra den her ledetråd, og lader mig og mine venner følge den. I kan komme tilbage om en time, så har I den for jer selv. Det skulle være fair nok."

Jeg skævede hen bag hende og lagde mærke til tre piger mere i lignende påklædning... en med blå hår, en med grønt og en med lilla. "Hvem skal I forestille at være Slikkepindsbrigaden?"

"Vi er det hold, der sparker jeres holds røv i Harajuku Fun Madness," sagde hun. "Og det er mig, der *i dette sekund* uploader jeres billede, og får jer så *meget på glatis*..."

Bag mig mærkede jeg Van rykke fremefter. Hendes pigeskole var berygtet for sine slagsmål og jeg var ret sikker på, at hun var klar til at banke tøsen sønder og sammen.

Så ændrede verden sig for altid.

Vi mærkede det først, den sygelige vaklen af cementen under vores fødder, som enhver californier instinktivt kender... jordskælv. Min første tanke, som altid, var at stikke af: *Fuld af tvivl og uden håb. Løb i cirkler, skrig og råb.* Men i virkeligheden var vi allerede på det allersikreste sted vi kunne

være, ikke i en bygning, der kunne falde ned over os, ikke ude midt på vejen, hvor nedfaldne gesimser kunne smadre vores hjerneskalder.

Jordskælv er sælsomt stille... i begyndelsen, i hvert fald... men det her var ikke stille. Det var højlydt, en ubegribelig, brølende lyd, der var højere end noget, jeg nogensinde har hørt. Lyden var så knusende, at den drev mig i knæ, og jeg var ikke den eneste. Darryl greb min arm og pegede over bygningerne og så så vi det: En kæmpe stor sort sky, der rejste sig fra nordøst, nede fra bugten.

Der var endnu en rumlen, så spredte røgskyen sig ud, den omsiggribende sorte form vi alle var vokset op med at se i film. En eller anden havde lige sprunget noget i luften, så det forslår.

Der kom mere rumlen og flere efterskælv. Hoveder dukkede op i vinduerne op og ned ad gaden. Vi så alle på paddehatteskyen i stilhed.

Så begyndte sirenerne.

Jeg havde hørt sirener som disse før... de afprøvede civilforsvarets sirener hver tirsdag middag. Men jeg havde kun hørt dem gå i gang, uden varsel i gamle krigsfilm og videospil. Den slags hvor nogen bomber de andre ovenfra. Luftangrebssirener. Den der woowooooo-lyd gjorde det hele mindre virkeligt.

”Begiv jer straks til beskyttelsesrummene.” Det var som Guds stemme, der kom alle vegne fra på en gang. Der var højtalere på nogle af elmasterne, noget jeg aldrig havde opdaget før, og de var alle gået i gang samtidig.

”Begiv jer straks til beskyttelsesrummene.” Beskyttelsesrum? Vi så forvirrede på hinanden. Hvilke beskyttelsesrum? Skyen steg støt, spredte sig. Var den atomar? Tog vi vores sidste åndedrag?

Pigen med det pink hår greb sine venner og de spænedes røven ud af bukserne ned ad bakken, tilbage mod metroen og foden af bakkerne.

”BEGIV JER STRAKS TIL BESKYTTELSESRUMMENE.” Nu blev der skreget og der var en masse løben rundt. Turister... du kan altid spotte turister, det er de eneste, der tror at CALIFORNIEN er = VARM, så de spenderer deres feriedage i San Fransisco frysende i shorts og T-shirt... de spredtes for alle vinde.

”Vi skal væk herfra!” råbte Darryl i mit øre, knap nok hørbar over sirenernes hulen, der lige havde fået følgeskab af traditionelle politisirener. Et dusin San Francisco Police Department vogne hvinede forbi os.

”BEGIV JER STRAKS TIL BESKYTTELSESRUMMENE.”

”Ned til metrostationen,” brølede jeg. Mine venner nikkede. Vi sluttede op og begyndte at bevæge os hurtigt nedefter.

Kapitel 3

Dette kapitel er tilegnet Borderlands Books, San Franciscos storslåede, uafhængige boghandel. Borderlands er i det store hele placeret på den anden side af gaden af det fiktive Cesar Chavez High, der skildres i Little Brother, og den er ikke blot berygtet for sine brillante events, signeringer, bogklubber og den slags, men også for dens utrolige, hårløse, ægyptiske kat, Ripley, som elsker at sidde og trone som en spindende gargoil på computeren ved forretningens indgangsparti. Borderlands er så venlig en boghandel, som man kan ønske sig, fyldt med komfortable steder, hvor man kan sidde og læse, og bemandet med utroligt vidende ansatte, som ved alt, hvad der er værd at vide om science fiction. Hvad der er endnu bedre er, at de altid har været villige til at bestille mine bøger (over nettet eller telefonen) og holde på dem, så jeg kan signere dem, når jeg kommer forbi, og derefter sende dem gratis inden for USA's grænser!

Borderlands Books: 866 Valencia Ave, San Francisco CA
USA 94110 +1 888 893 4008

Vi gik forbi en masse mennesker på gaden, på vejen over til Powell Street BART. De løb eller gik, hvide i ansigterne og stille eller råbende og i panik. Hjemløse krøb sammen i døråbninger og så på det hele, mens en høj transluder råbte ad to unge mænd med overskæg over et eller andet.

Jo tættere vi kom på BART, des værre blev presset af kroppe. Da vi kom til trapperne ned til stationen, var det en slagmark, et stort slagsmål af folk, der forsøgte at mase sig vej ned ad en smal trappegang. Jeg fik ansigtet mast mod en eller andens ryg, og en eller anden var presset mod min ryg.

Darryl var stadig ved siden af mig... han var stor nok til at være svær at skubbe, og Jolu var lige bag ham, nogenlunde

følgende trop. Jeg øjnede Vanessa et par meter væk, fanget bag flere mennesker.

"Rend mig!" hørte jeg Van råbe bag mig. "Perverse stodder! Fingrene væk!"

Jeg strakte mig rundt imod strømmen og så Van, der så med afsky på en ældre fyr i et pænt jakkesæt, som grinede lidt smørret til hende. Hun gravede i tasken, og jeg vidste, hvad det var hun gravede efter.

"Giv ham ikke tåregas!" råbte jeg over larmen. "Du rammer også alle os andre."

Ved ordet tåregas, så fyren bange ud, og forsvandt lidt bagud, selvom folkemængden blev ved med at skubbe ham fremad. Længere fremme så jeg nogen, en midaldrende dame i en hippiekjole, snuble og falde. Hun skreg, idet hun faldt, og jeg så hende sprælle for at komme op, men hun kunne ikke, trykket af menneskemængden var for stort. Da jeg kom nærmere hen til hende, bøjede jeg mig for at prøve at hjælpe hende op, og var nær blevet banket hen over hende. Jeg endte med at træde på hendes mave, idet menneskemængden skubbede mig forbi hende, men på det tidspunkt tror jeg ikke hun mærkede noget.

Jeg var så bange, som aldrig før. Der var skrigen over alt nu, og flere på gulvet, og trykket bagfra var vedholdende som en bulldozer. Alt jeg kunne gøre var, at holde mig oprejst.

Vi var ved de åbne sammenfletninger, hvor tælleapparaterne var. Det var ikke meget bedre her... ekkoet i det lukkede rum sendte stemmerne rundt om os tilbage som et brøl som fik det til at synge i hovedet på mig, og lugten og fornemmelsen af alle disse mennesker gav mig en klaustrofobisk følelse jeg ikke vidste, at jeg havde tilbøjelighed for.

Folk masede stadig ned ad trapperne, og flere masede forbi tælleapparaterne og ned ad rulletrapperne, ud på perronerne, men det stod klart for mig, dette ikke ville få en lykkelig afslutning.

"Skulle vi tage chancen ovenpå?" sagde jeg til Darryl.

"Ja for helvede," sagde han. "Det her er brutalt."

Jeg så efter Vanessa... der var ingen chance for at hun ville høre mig. Det lykkedes mig at få min telefon op, og jeg sendte hende en SMS.

> Vi smutter herfra

Jeg så hun mærkede vibrationen fra telefonen, så kiggede hun ned på den og tilbage til mig, og nikkede kraftigt. Darryl havde i mellemtiden sat Jolu ind i planen.

"Hvad er planen?" råbte Darryl i øret på mig.

"Vi er nødt til at gå tilbage!" råbte jeg tilbage, idet jeg pegede på det ubarmhjertige tryk af kroppe.

"Det er umuligt!" sagde han.

"Der bliver bare endnu mere umuligt, jo længere vi venter!"

Han trak på skuldrene. Van arbejdede sig over til mig og greb fat i mit håndled. Jeg greb Darryl og Darryl greb Jolu med den anden hånd, og vi skubbede os ud.

Det var ikke let. Vi bevægede os cirka 10 centimeter i minuttet i starten, og det gik endnu langsommere, da vi nåede trappen. De mennesker vi passerede var heller ikke så glade for at vi skubbede dem af vejen. Et par stykker af dem bandede af os, og der var en fyr, som så ud som om han ville have stukket mig en, hvis han havde kunnet få armene fri. Vi passerede tre mere, der var mast under os, men der var ikke nogen måde, hvorpå jeg kunne have hjulpet dem. På det tidspunkt, tænkte jeg ikke engang på at hjælpe nogen. Alt hvad jeg kunne tænke på, var at finde de åbninger foran os, som vi kunne komme ind i, på Darryls enorme belastning af mit håndled, på mit dødsgreb på Van bag mig.

Vi sprang fri som en champagneprop en evighed senere, blinkende i det grå, tilrøgede lys. Luftsirenerne larmede stadig, og lyden af udrykningskøretøjers sirener, idet de ræsede ned ad Market Street, var endnu højere. Der var næsten ingen på gaderne mere... kun de mennesker, der prøvede håbløst på at komme under jorden. Mange af dem græd. Jeg fik øje på et par

tomme bænke... sædvanligvis besat af ulækre sprittere... og pegede mod dem.

Vi bevægede os over mod dem, mens sirenerne og røgen fik os til at dukke os og trække skuldrene op om ørerne. Vi kom så langt som til bænkene før Darryl faldt forover.

Vi råbte alle, og Vanessa greb ham og vendte ham rundt. Siden på hans skjorte var farvet rød, og pletten blev større. Hun hev hans skjorte op og afslørede en lang, dyb flænge i hans buttede side.

"En eller anden i menneskemængden har fandeme *stukket* ham," sagde Jolu med hænderne knyttet. "Gud, det er ondsksfuldt."

Darryl stønnede og så på os, så ned på sin side, så stønnede han og hans hoved drejede tilbage igen.

Vanessa tog sin denimjakke af og trak derefter den hættetrøje i bomuld af, som hun havde under. Hun knyttede den sammen og pressede den mod Darryls side. "Hold hans hoved," sagde hun til mig. "Hold det hævet." Til Jolu sagde hun, "Hold hans fødder oppe... rul din jakke sammen eller sådan noget." Jolu arbejdede hurtigt. Vanessas mor var sygeplejerske, og hun havde fået træning i førstehjælp hver sommer på lejren. Hun elskede at se folk på film lave fejl i deres førstehjælp, og gøre grin med dem. Jeg var så glad for at have hende med os.

Vi sad der længe, mens vi holdt hættetrøjen mod Darryls side. Han blev ved med at sige, at han havde det fint og vi skulle lade ham komme op, og Van blev ved med at sige, at han skulle klappe i og ligge stille, ellers fik han bank af hende.

"Hvad med at ringe 911?" sagde Jolu.

Jeg følte mig dum. Jeg flåede telefonen frem og trykkede 911. Lyden jeg fik, var ikke engang et optagetsignal... det var som et klynk af smerte fra telefonsystemet. Du får ikke lyde som den, medmindre der er tre millioner mennesker, som ringer til det samme nummer samtidig. Hvem har brug for botnet, når du har terrorister?

"Hvad med Wikipedia?" sagde Jolu.

"Ingen telefon, ingen data," sagde jeg.

"Hvad med dem?" sagde Darryl, og pegede på gaden. Jeg så hen hvor han pegede, og troede jeg ville se en betjent eller en paramediciner, men der var ikke nogen der.

"Det er OK makker, bare slap af," sagde jeg.

"Nej, din idiot, hvad med *dem*, betjentene i bilerne? Dér!"

Han havde ret. Hvert femte sekund var der en politibil eller en ambulance eller en brandbil, der ræsede forbi. De kunne skaffe os hjælp. Jeg var sådan en idiot.

"Kom så, da," sagde jeg, "lad os få dig hen, hvor de kan se dig og få prajet en."

Vanessa kunne ikke lide det, men jeg regnede med, at en betjent ikke ville stoppe for et barn på gaden, der vinker med hatten, ikke den dag. Men de ville måske stoppe, hvis de så Darryl, der blødte. Jeg diskuterede kort med hende og Darryl afgjorde det ved at springe op og slæbe sig selv ned mod Market Street.

Det første køretøj der hylede forbi... en ambulance... satte ikke engang farten ned. Det gjorde politibilen, som kom forbi heller ikke, heller ikke brandbilen, eller de næste tre politibiler. Darryl havde det ikke så godt... han var hvid i ansigtet og stakåndet. Vans sweater var gennemblødt af blod.

Jeg var træt af biler, der kørte lige forbi mig. Da den næste bil dukkede op, ned ad Market Street, gik jeg lige ud på gaden, viftede med armene, mens jeg råbte "*STOP*." Bilen sænkede farten til stop og først dér lagde jeg mærke til, at det ikke var en politibil, ambulance eller brandbil.

Det var en militært udseende Jeep, som en armeret Hummer, bare uden militære distinktioner. Bilen skred til standsning, lige foran mig, og jeg hoppede bagud og mistede balancen og endte på vejen. Jeg mærkede dørene åbne nær mig, og så et virvar af bestøvlede fødder bevæge sig tæt omkring. Jeg kiggede op og så

en flok militært udseende fyre i kedeldragter, der holdt på store massive rifler og bar gasmasker med hætte og tonede visirer.

Jeg nåede dårligt at registrere dem, før riflerne blev peget mod mig. Jeg havde aldrig set ind i løbet på et skydevåben, men alt hvad du har hørt om oplevelsen er sandt. Du stopper lige på stedet, tiden går i stå, og dit hjerte hamrer som en torden i dine ører. Jeg åbnede munden, og lukkede den, og så, meget langsomt, holdt jeg hænderne op foran mig.

Den ansigtsløse, øjenløse, bevæbnede mand over mig holdt sit skydevåben helt stille. Jeg trak ikke engang vejret. Van skreg et eller andet og Jolu råbte og jeg så på dem et sekund, og det var på det tidspunkt nogen satte en grov sæk over mit hoved, og lukkede den tæt fast om mit luftrør, så hurtigt og så voldsomt, at jeg dårligt nåede at gispe, før den var lukket om mig. Jeg blev skubbet hårdt, men lidenskabsløst ned på maven og et eller andet røg to gange om mit håndled og strammede så også til, det føltes som halmsnor og gnavede slemt. Jeg råbte op og min egen stemme blev dæmpet af hættten.

Jeg var i fuldstændigt mørke nu, og jeg anstrengte mine ører for at høre, hvad der skete med mine venner. Jeg hørte dem råbe gennem sækkens dæmpende lærred, og så blev jeg uvenligt hevet på benene i mine håndled, og mine arme vredet om på ryggen, så mine skuldre skreg.

Jeg snublede lidt, så trykkede en hånd mit hoved ned og jeg var inde i Hummeren. Flere personer blev hårdt skubbet ind ved siden af mig.

"Er I der?" råbte jeg og fik mig et hårdt slag i hovedet for besværet. Jeg hørte Jolu svare, og mærkede dernæst det slag han også fik. Mit hoved ringede som en gong-gong.

"Hey," sagde jeg til soldaterne. "Hey, hør lige! Vi er bare studerende på high school. Jeg ville have fat i jer, fordi min ven blødte. Nogen stak ham." Jeg havde ingen idé om, hvor meget af dette, der kom gennem den dæmpende sæk. Jeg blev ved at

tale. ”Hør... dette må være en misforståelse. Vi skal have min ven på et hospital...”

En eller anden stak mig én på hovedet igen. Det føltes som om de brugte en stav eller noget... det var hårdere end nogen nogensinde havde slået mig i hovedet før. Mine øjne svømmede og løb i vand, og jeg kunne bogstavelig talt ikke trække vejret af smerte. Et øjeblik senere fik jeg vejret igen, men jeg sagde ikke noget, Jeg havde lært det.

Hvem var de fjolser? De havde ingen kendetegn. Måske var de terrorister! Jeg havde aldrig rigtig troet på terrorister før... Jeg mener, jeg vidste, at der var terrorister i verden som et begreb, men de repræsenterede ikke rigtig en fare for mig. Der var millioner af måder verden kunne slå mig ihjel på... startende med at blive kørt ned af en fulderik, der ræsed ned ad Valencia... som var uendeligt mere sandsynligt og umiddelbart end terrorister. Terrorister slog langt færre ihjel end fald på badeværelser og ulykker med elektriske stød. At bekymre sig om dem forekom mig altid at være lige så brugbart som at bekymre sig om at blive ramt af lynet.

Som jeg sad der, bag i den Hummer, med mit hoved i en hætte, mine hænder bundet på ryggen, skrumplende frem og tilbage mens bulerne i mit hoved voksede, føltes terrorisme pludselig langt mere risikabelt.

Bilen vuggede frem og tilbage og vippede op ad bakke. Jeg regnede med, at vi var på vej over Nob Hill, og ud fra vinklen at bedømme, tog vi en af de mere stejle ruter... mit gæt var Powell Street.

Nu kørte vi nedad, ligeså stejlt. Hvis kortet for mit indre øje var korrekt, var vi nu på vej ned til Fisherman's Wharf. Her kunne du komme på en båd, komme væk. Det passede med hypotesen om terrorisme. Hvorfor Fanden skulle terrorister kidnappe en flok studerende fra high school?

Vi standsede gyngende på en nedadgående skråning. Motoren slukkede og dørene åbnedes. En eller anden hev mig i

armene ud på vejen, og skubbede mig snublende ned ad en asfalteret vej. Et par sekunder efter, faldt jeg over en ståltrappe og slog mine skinneben. Hånden bag mig gav mig endnu et skub. Jeg gik forsigtigt op ad trappen, idet jeg ikke kunne bruge mine hænder. Jeg kom op på det tredje og mærkede efter det fjerde, men det var der ikke. Jeg var nær faldet igen, men nye hænder greb mig forfra og slæbte mig ned ad et stålgulv og tvang mig derefter i knæ og låste mine hænder fast til noget bag mig.

Mere bevægelse, og fornemmelsen af personer, der blev låst fast ved siden af mig. Støn og dæmpede lyde. Grin. Så en lang, tidsløs evighed i den dæmpede dysterhed, mens jeg indåndede min egen luft, hørte mit eget åndedrag i mine ører.

#

Det lykkedes mig faktisk at få noget, som lignede søvn dér, knælende med cirkulationen til benene lukket af, hovedet i sækkelærredets tusmørke. Min krop havde sprøjtet et års forbrug af adrenalin ud i mit blodomløb i løbet af 30 minutter, og selvom det stads giver dig styrken til at løfte biler væk fra dine elskede og hoppe over høje bygninger, så hævner det sig altid.

Jeg vågnede ved at nogen hev hætten af mig. De var hverken hårdhændede eller forsigtige... bare... upersonlige. Som nogen på McDonald's der laver burgere.

Lyset i rummet var så lyst, at jeg var nødt til at klemme øjnene i, men langsomt var jeg i stand til at åbne dem til et par revner, så sprækker, og så helt, og se rundt.

Vi var alle bagi en lastbil, en stor 18-wheeler. Jeg kunne se hjulkasserne med faste afstande ned langs siden. Men lastrummet på denne lastbil var blevet omdannet til en slags mobil kommandocentral/fængsel. Stålblader dækkede væggene med rækker af strømlinede fladskærmsdisplays hævet op på bevægelige arme, der gjorde, at de kunne arrangeres i en ring omkring operatørerne. Hvert skrivebord havde en fed kontorstol til, udsmykket med et bruger-interface af knapper til indstilling

af hver eneste millimeter af siddefladen, såvel som højde, hældning og drejning.

Og så var der fængselsdelen... foran i lastbilen, længst væk fra dørene, var der stålskiner boltet fast til køretøjets sider, og fast til disse skinner sad fangerne.

Jeg fik øje på Van og Jolu med det samme. Darryl kunne have været mellem de resterende i det dusin, der var lænket fast her bagved, men det var umuligt at sige... mange af dem hang forover og blokerede mit udsyn. Der stank af sved og frygt.

Vanessa så på mig og bed sig i læben. Hun var bange. Det var jeg også. Det var Jolu også, hans øjne rullede vanvittigt rundt i øjenhulerne, så det hvide vendte ud. Jeg var bange. Hvad der var værre, jeg skulle pisse som en *hest*.

Jeg kiggede rundt efter vore tilfangetagere. Jeg havde undgået at se på dem indtil nu, på samme måde som du undgår at se ind i mørket i et skab, hvor din hjerne har fremmanet en bussemand. Du har ikke lyst til at vide, om du har ret.

Men jeg var nødt til at få set nærmere på de dumme svin, som havde kidnappet os. Hvis de var terrorister, ville jeg gerne vide det. Jeg vidste ikke, hvordan terrorister så ud, omend TV havde gjort deres bedste for at overbevise mig om, at de var brune arabere med store skæg, strikkede huer og løstsiddende bomuldsjoler hængende ned til anklerne.

Sådan var vores tilfangetagere ikke. De kunne have været cheerleaders i halvglegsshowet ved Super Bowl. De så *amerikanske* ud på en måde jeg ikke helt kunne definere. Markerede kæber, korte, veltrimmede frisurer, som ikke var helt militære. De fandtes i både hvide og brune, mænd og kvinder, og smilede afslappet til hinanden, mens de sad der, i den anden ende af lastbilen, jokende og drikkende kaffe af to-go-kopper. Disse var ikke arabere fra Afghanistan: de lignede turister fra Nebraska.

Jeg stirrede op på en af dem, en ung, hvid kvinde med brunt hår, som dårligt så ud til at være ældre end mig, lidt sød på en

skræmmende kontor-jakkesæt-måde. Hvis du stirrer længe nok på nogen, vil de på et eller andet tidspunkt se tilbage på dig. Hun gjorde, og hendes ansigt klappede sammen i en helt anden konfigurerings, lidenskabsløst, endda robotagtigt. Hendes smil forsvandt øjeblikkeligt.

"Hey," sagde jeg. "Hør her, jeg forstår ikke, hvad der foregår her, men jeg trænger virkelig til at slå en streg, er du med?"

Hun så lige igennem mig, som om hun ikke havde hørt det.

"Seriøst, hvis jeg ikke kommer på potten meget snart, kommer jeg ud for en alvorlig ulykke. Det kommer til at lugte ret kraftigt her bagved, forstår du?"

Hun vendte sig mod sine kolleger, tre af dem stak hovederne sammen, og de talte lavmælt sammen, så jeg ikke kunne høre det over computernes blæsere.

Hun vendte sig igen mod mig. "Hold dig i ti minutter mere, så skal du nok få din pissepause."

"Jeg tror ikke, jeg har ti minutter mere at give af," sagde jeg, og lod min stemme lyde lidt mere presserende end det egentlig føltes. "Helt ærligt, dame, det er nu eller aldrig."

Hun rystede på hovedet og så på mig, som om jeg var en ynkelig taber. Hun og hendes venner konfererede lidt mere, så trådte en anden frem. Han var ældre, i begyndelsen af tredive, og bred over skuldrene, som om han trænede. Han så ud, som om han var kineser eller koreaner... selv Van kan ikke se forskel fra tid til anden... men med en holdning, der sagde *amerikaner* på en måde, som jeg ikke kunne sætte min finger på.

Han trak sin sportsjakke til side og lod mig se isenkrammet han havde hængt fast derinde: jeg genkendte en pistol, en tazer og en dåse af enten tåregas eller peberspray, før han lod den falde igen

"Ingen problemer," sagde han.

"Ingen," samtykkede jeg.

Han rørte ved noget ved bæltet og lænkerne bag mig slap mig fri, og mine arme faldt pludselig ned bag mig. Det var som

om han havde Batmans utilitybælte på... fjernbetjening til lænker! Jeg formoder, det gav mening i det mindste: du havde ikke lyst til at læne dig ind over dine fanger, med alt det dødbringende isenkram i deres øjenhøjde... de kunne måske finde på at gribe din pistol med tænderne og trykke på aftrækkeren med tungen, eller sådan noget.

Mine hænder var stadig bundet sammen med plasticstrips bag mig, og nu hvor jeg ikke blev støttet af lænkerne, opdagede jeg, at mine ben var blevet til korkstykker, mens jeg sad fastlåst i den samme stilling. For at gøre en lang historie kort, så røg jeg stort set ned på hovedet og sparkede svagt med mine ben som føltes som nålepuder, mens jeg prøvede at få dem ind under mig, så jeg kunne rulle op at stå.

Fyren hev mig op at stå, og jeg gik som en klovn til den allerbagerste del af lastbilen, til et lille, indelukket, mobilt toilet dernede. Jeg prøvede at spotte Darryl på vejen bagud, men han kunne have været hvem som helst af de fem eller seks sammenfaldne mennesker. Eller ingen af dem.

"Ind med dig," sagde fyren.

Jeg hev håndleddene op. "Kan du ikke tage de her af?" Mine fingre føltes som lilla pølser af timerne med indsnøring i plasticstripsene.

Fyren rørte sig ikke.

"Hør her," sagde jeg, og prøvede på ikke at lyde sarkastisk eller vred (det var ikke let). "Hør her. Du kommer til at skære mine håndled fri, eller også kommer du til at sigte for mig. Toiletbesøg er ikke en håndfri oplevelse." En eller anden i lastbilen fnes. Fyren kunne ikke lide mig, jeg kunne se det, på den måde hans kæbemuskler spændtes. Mand, hvor var de her fyre anspændte.

Han greb i bæltet og fremdrog et ret fedt sæt multiværktøj. Han hev en ondsksfuldt udseende kniv ud og skar gennem plasticstripsene og jeg kunne igen bruge mine hænder.

"Tak," sagde jeg.

Han skubbede mig ind på toilettet. Mine hænder var ubrugelige, som klumper af ler for enden af mine håndled. Da jeg slattent bevægede fingrene, prikkede de, så blev den prikkende fornemmelse til en brændende fornemmelse, som nær havde fået mig til at skrigе. Jeg lagde brættet ned, hev bukserne ned og satte mig. Jeg stolede ikke på min evne til at blive stående oprejst.

Idet min blære slog sig løs, gjorde mine øjne det også. Jeg græd, græd stille og vippede frem og tilbage, mens tårer og snot løb ned ad mit ansigt. Det var det eneste jeg kunne gøre, for ikke at hulke... jeg dækkede munden og holdt lydene inde. Jeg ville ikke give dem den tilfredsstillelse.

Endelig havde jeg tisset og grædt færdig, og fyren hamrede på døren. Jeg vaskede mit ansigt, så godt det lod sig gøre, med totter af toiletpapir, stoppede det hele ned i tøndен og trak ud, så kiggede jeg rundt efter en håndvask, men fandt kun en pumpeflaske med ekstra stærkt desinficerende middel til hænderne, som var dækket til af en liste med lille skrift med alle de bio-agenter det virkede mod. Jeg gnubbede noget af det på hænderne og steg ud af toilettet.

"Hvad lavede du derinde?" sagde fyren.

"Brugte faciliteterne," sagde jeg. Han vendte mig rundt og greb mine hænder, og jeg mærkede et nyt sæt plasticstrips komme rundt om. Mine håndled var hævet op, siden det sidste sæt var kommet af, og de nye gnavede slemt i mit ømme skind, men jeg nægtede at give ham tilfredsstillelsen ved at se mig hyle op.

Han lænkede mig igen til min plads, og greb den næste i rækken, hvilket jeg så var Jolu, hans ansigt var hævet og han havde et grimt, blåt mærke på kinden.

"Er du OK?" spurgte jeg ham, og min ven med utilitybæltet lagde sin hånd på min pande og skubbede til, så mit baghoved knaldede mod lastbilens metalvæg med en lyd som et ur der slår

et. ”Ingen snak,” sagde han, mens jeg kæmpede for igen at få mine øjne til at fokusere.

Jeg kunne ikke lide disse mennesker. Lige dér, besluttede jeg mig for, at de skulle komme til at betale for alt det her.

En efter en, gik alle fangerne på toilettet og kom tilbage, og da de var færdige, gik min vagt tilbage til vennerne og tog sig endnu en kop kaffe... de drak fra en stor papbeholder fra Starbucks, så jeg... og de havde en utydelig samtale, som involverede en hel del latter.

Så åbnedes døren i bagenden af lastbilen og der kom frisk luft, ikke tilrøget som den havde været før, men med et anstrøg af ozon. I det stykke udendørs jeg så, inden døren lukkede, fangede jeg, at det var mørkt udenfor, og det regnede, en støvregn som San Franciscos, der er delvis tåge.

Manden, der kom ind, havde militæruniform på. En US militæruniform. Han gjorde honnør til folkene i lastbilen, og de gjorde honnør til ham, og det var der, jeg forstod, at jeg ikke var nogen terroristers fange... Jeg var USA's fange.

#

De satte en lille skærm op i enden af lastbilen, og så kom de efter os, en ad gangen, fjernede lænkerne og ledte os til bagenden af lastbilen. Så vidt jeg kunne bedømme... ved at tælle sekunder i hovedet, en elefant, to elefanter... varede interviewene omkring syv minutter hver. Mit hoved bankede af dehydrering og koffeinabstinenser.

Jeg var den tredje, ført bagud af kvinden med den strenge frisure. Tæt på så hun træt ud, med poser under øjnene og dystre rynker ved mundvigene.

”Tak,” sagde jeg automatisk, idet hun frigjorde mig med en fjernbetjening og derefter hev mig på benene. Jeg hadede mig selv for den automatiske høflighed, men det var blevet banket ind i mig.

Hun fortrak ikke en muskel. Jeg gik foran hende til bagenden af lastbilen og bagved skærmen. Der var en enkelt klapstol og

jeg satte mig i den. To af dem... Streng Frisure-damen og utilitybælte-manden... så på mig fra deres ergonomiske superstole.

De havde et lille bord mellem sig, med indholdet fra min tegnebog og rygsæk spredt ud på det.

"Hej, Marcus," sagde Streng Frisure-damen. "Vi har nogle spørgsmål til dig."

"Er jeg arresteret?" spurgte jeg. Dette var ikke et uvæsentligt spørgsmål. Hvis du ikke er arresteret, er der grænser for, hvad politiet må og ikke må gøre ved dig. Som udgangspunkt, må de ikke holde på dig for evigt uden at arrestere dig, give dig et telefonopkald og lade dig tale med en advokat. Og hoo-boy, ville jeg gerne tale med en advokat.

"Hvad skal det her til for?" sagde hun og holdt min telefon op. Skærmen viste fejlmeddelelsen, du fik, hvis du blev ved med at prøve at komme til dens data uden at komme med det rigtige password. Det var en lidt ubehøvlet besked... en animeret hånd, som gav dig et bestemt, universelt genkendt tegn... fordi jeg kan lide at customize mit udstyr.

"Er jeg arresteret?" gentog jeg. De kan ikke tvinge dig til at svare på spørgsmål, hvis du ikke er arresteret, og når du spørger, om du er arresteret, skal de svare dig. Sådan er reglerne.

"Du bliver tilbageholdt af The Department of Homeland Security," snappede kvinden.

"Er jeg arresteret?"

"Du skal være mere samarbejdsvillig, Marcus, startende lige nu." Hun sagde ikke "ellers," men det lå i luften.

"Jeg vil gerne tale med en advokat," sagde jeg. "Jeg vil gerne vide, hvad jeg er blevet anklaget for. Jeg vil gerne se en eller anden form for identifikation fra jer begge."

De to agenter så på hinanden.

"Jeg tror, at du virkelig skulle genoverveje din tilgang til denne situation," sagde Streng Frisure-damen. "Jeg tror, du skal gøre det lige nu. Vi fandt en række mistænkeligt udstyr på dig.

Vi fandt dig og dine medsammensvorne nær ved det sted, hvor det værste terroristangreb dette land nogensinde har set fandt sted. Hvis du lægger de to ting sammen, ser det ikke godt ud for dig Marcus. Du kan samarbejde, eller du kan blive meget, meget ked af det. Så, hvad er dette til?”

”Tror du, jeg er terrorist? Jeg er sytten år!”

”Lige den rette alder... Al Qaeda elsker at rekruttere letpåvirkelige, idealistiske børn. Vi googlede dig, ser du. Du har postet en masse meget grimme ting på det offentligt tilgængelige internet.”

”Jeg vil gerne tale med en advokat,” sagde jeg.

Streng Frisure-damen så på mig, som om jeg var et insekt. ”Du har fået det fejlagtige indtryk, at du er samlet op af politiet for en forbrydelse. Du er nødt til at komme over det. Du bliver tilbageholdt som en potentiel fjendtlig kombattant af den amerikanske regering. Hvis jeg var dig, ville jeg overveje meget kraftigt, hvordan jeg skulle overbevise os om at du ikke er en fjendtlig kombattant. Meget kraftigt. For der er mørke huller, som fjendtlige kombattanter kan forsvinde ned i, meget mørke, dybe huller, huller, hvor du bare kan forsvinde. For altid. Hører du, hvad jeg siger, unge mand? Jeg vil have, at du låser denne telefon op og derefter dekrypterer filerne i dens hukommelse. Jeg vil have dig til at gøre rede for dig selv: hvorfor var du ude på gaden? Hvad ved du om angrebet på denne by?”

”Jeg låser ikke min telefon op for dig,” sagde jeg fornærmet. Min telefons hukommelse havde alle mulige private ting i sig: billeder, e-mails, små hacks og mods jeg havde installeret. ”Det er private ting.”

”Hvad har du at skjule?”

”Jeg har retten til mit privatliv,” sagde jeg. ”Og jeg vil tale med en advokat.”

”Dette er din sidste chance, knægt. Ærlige mennesker har ikke noget at skjule.”

”Jeg vil tale med en advokat.” Mine forældre ville betale for det. Alle FAQ’er om at blive arresteret var klare på dette punkt. Bare bliv ved med at bede om at se en advokat, uanset hvad de siger eller gør. Der kommer ikke noget godt ud af at tale med politiet uden din advokat tilstede. Disse to sagde, at de ikke var betjente, men hvis det ikke var en arrestation, hvad var det så?

Set i bakspejlet skulle jeg måske have låst min telefon op for dem.

Kapitel 4

Dette kapitel er tilegnet Barnes and Noble, en amerikansk kæde af boghandlere. Efterhånden som Amerikas små familieejede boghandlere forsvandt, begyndte Barnes and Noble at bygge disse gigantiske templer for læsning over hele landet. Ved at have titusindvis af titler på lager (boghandlerne i butikscentrene og købmændenes drejestativer havde indeholdt en brøkdel af dette) og holde længe åbent så det var belejligt for familier, dem der arbejdede og andre potentielle læsere, holdt B&N mange forfattere i live, ved at have titler på lager, som mindre forretninger ikke på nogen måde havde råd til at have stående på hylderne. B&N har altid haft stærke programmer for opsøgende arbejde i lokalområderne, og jeg har haft nogle af mine mest besøgte og mest velorganiserede signeringer i B&N-forretninger, herunder de store events i den (desværre forsvundne) B&N på Union Square, New York, hvor megasigneringerne efter Nebula Awards foregik, og B&N'en i Chicago som var vært for eventen efter Nebs'en et par år senere. Det bedste er, at B&N's "nørdede" indkøbere virkelig forstår det, når det kommer til science fiction, tegneserier og Manga, spil og lignende titler. De er passionerede og vidende om området og det kan ses, i det fremragende udvalg de viser frem i butikkerne.

Barnes and Noble: Over hele landet

De lænkede mig igen, og gav mig hætte på igen, og efterlod mig der. Længe efter begyndte lastbilen at bevæge sig ned ad bakke, og så blev jeg hevet på benene igen. Jeg faldt forover med det samme. Mine ben sov så meget, at de føltes som isblokke, bortset fra knæene, som var opsvulmede og ømme af de mange timer på knæ.

Hænder greb mine skuldre og fødder, og jeg blev slæbt som en sæk kartofler. Der var utydelige stemmer omkring mig. Nogle gråd. Nogle bandede.

Jeg blev båret et kort stykke, så sat ned og lænket igen til en ny skinne. Mine knæ kunne ikke bære mig mere og jeg faldt forover og endte med at ligge, vredet som en kringle, med spændte kæder, der holdt mine håndled.

Så bevægede vi os igen, og denne gang var det ikke som at køre i en lastbil. Gulvet under mig vuggede blidt og vibrerede af tunge dieselmotorer, og det gik op for mig, at jeg var på et skib! Min mave frøs til is. Jeg blev fjernet fra Amerikas kyst til et eller andet *andet* sted, og hvem helvede vidste, hvor det var? Jeg havde været bange før, men denne tanke gjorde mig *rædselsslagen*, paralyserede mig og gjorde mig stum af frygt. Det gik op for mig, at jeg måske aldrig så mine forældre igen, og jeg mærkede faktisk smagen af opkast brænde i halsen. Sækken over mit hoved lukkede sig om mig, og jeg kunne næste ikke trække vejret, noget som blev forstærket af den underlige position jeg var vredet i.

Men gudskelov var vi ikke på vandet ret længe. Det føltes som en time, men nu ved jeg, at det kun var femten minutter, og så mærkede jeg, vi lagde til land, mærkede fodtrin på dækket omkring mig og mærkede andre fanger, der blev løsnet og båret eller ledt væk. Da de kom efter mig, prøvede jeg at stå igen, men jeg kunne ikke, og de bar mig igen, upersonligt, hårdt.

Da de tog hættten af igen, var jeg i en celle.

Cellen var gammel og nedbrudt og lugtede af havluft. Der var et enkelt vindue højt oppe, og rustne tremmer vogtede det. Det var stadig mørkt udenfor. Det var et tæppe på gulvet og et lille metaltoilet uden sæde, indsat i væggen. Vagten som tog min hætte af, grinede til mig og lukkede stældøren bag sig.

Jeg masserede blidt mine ben og hvæsed, idet blodet kom tilbage i dem, og i mine hænder. Til sidst var jeg i stand til at stå, og derefter gå frem og tilbage. Jeg hørte andre mennesker tale,

græde, råbe. Jeg råbte også: ”Jolu! Darryl! Vanessa!” Andre stemmer i celleblokken begyndte også at græde og råbe navne, råbe sjofelheder. De nærmeste stemmer lød som fulderikker, der var blevet tossede. Måske lød jeg også sådan.

Vagter råbte til os om at være stille, og det fik blot alle til at råbe højere. Til sidst hylede vi alle, skreg i vilden sky, skreg til vi blev hæse. Hvorfor ikke? Hvad havde vi at miste?

#

Næste gang de kom for at udspørge mig, var jeg beskidt, træt, tørstig og sulten. Streng Frisure-damen var på det nye spørgehold, det samme var tre store fyre, det slæbte mig rundt som et stykke kød. En var sort, de to andre hvide, omend en kunne have været spansk. De bar alle skydevåben. Det var som en Benetton-reklame krydset med et spil Counter-Strike.

De havde taget mig fra min celle og lænket mine håndled og ankler sammen. Jeg bed mærke i mine omgivelser, efterhånden som vi kom frem. Jeg hørte vand udenfor og tænkte, at vi måske var på Alcatraz... det var et fængsel, trods alt, også selvom det havde været en turistattraktion i generationer, stedet hvor Al Capone og hans samtidige gangstere udstod deres straf. Men jeg havde været på Alcatraz på en skoleudflugt. Det var gammelt, rustent, middelalderligt. Dette sted føltes som om det stammede fra omkring anden verdenskrig, ikke kolonitiden.

Der var stregkoder laser-printet på klistermærker og anbragt på hver af celledørene, og numre, men ud over dette, var der ikke nogen måde at afgøre på, hvem eller hvad der kunne være bag dem.

Forhørslokalet var moderne med fluorescerende lys, ergonomiske stole... dog ikke til mig, jeg fik en sammenklappelig havestol i plastic... og et stort direktionsbord i træ. Et spejl beklædte den ene væg, ganske ligesom i politiserierne, og jeg regnede med, at en eller anden på den anden side måtte se på. Streng Frisure-damen og hendes venner hentede kaffe til sig selv fra en beholder på et kaffebord (lige

der, kunne jeg have flået hendes hals op med mine tænder og taget kaffen), og satte derefter en flamingokop med vand ved siden af mig... uden at låse op for mine håndled på ryggen, så jeg ikke kunne nå den. Har, har, meget morsomt.

"Hej, Marcus," sagde Streng Frisure-damen. "Hvordan har din kæft det i dag?"

Jeg sagde ikke noget.

"Ser du, dette er ikke så slemt, som det kan blive," sagde hun. "Det er så *godt*, som det kan blive fra nu af. Selv når du fortæller os, hvad vi gerne vil vide, selv hvis det overbeviser os om, at du blot var det forkerte sted på det forkerte tidspunkt, er du en mærket mand nu. Vi vil holde øje med dig over alt du færdes og med alt du gør. Du har opført dig, som om du havde noget at skjule, og det kan vi ikke lide."

Det er ynkeligt, men det eneste min hjerne kunne tænke på var den sætning, "overbevis os om at du var det forkerte sted på det forkerte tidspunkt." Dette var det værste, der nogensinde var sket for mig. Jeg havde aldrig haft det så dårligt, eller været så bange, før. De ord, "forkerte sted på det forkerte tidspunkt," disse seks ord, de var som en livline foran mig, mens jeg kæmpede for at holde mig på overfladen.

"Hallo, Marcus?" hun knipsede med fingrene foran mit ansigt. "Herovre, Marcus." Der var et lille smil på hendes læber og jeg hadede mig selv for at have ladet hende se min frygt. "Marcus, det kan blive meget værre end dette. Dette er ikke det værste sted, vi kan anbringe dig slet ikke." Hun rakte ned under bordet og hev en mappe frem, som hun åbnede med et smæk. Fra den tog hun min telefon, min arphid-sniper/cloner, min wifinder, og mine usbnøgler. Hun lagde dem på bordet, en efter en.

"Her er, hvad vi vil have dig til at gøre. I dag låser du telefonen op. Hvis du gør det, får du udendørs- og badeprivilegier. Du får et bad, og du får lov til at gå på træningsområdet. I morgen bringer vi dig tilbage og beder dig

dekryptere data på disse usbnøgler. Gør det, og du får lov til at spise i messen. Dagen efter vil vi have dine e-mail passwords, og dette vil give dig biblioteksprivilegier.”

Ordet ”nej” lå på mine læber, som en bøvls der prøvede at komme ud, men det ville ikke komme. ”Hvorfor?” er det, der kom i stedet.

”Vi vil være sikre på, at du er, hvad du ser ud til. Dette handler om din sikkerhed, Marcus. Lad os sige, at du er uskyldig. Det kan du være, selvom jeg ikke forstår, hvorfor en uskyldig mand skulle opføre sig, som om han har så meget at skjule. Men lad os sige at du er: Du kunne have været på den bro, da den sprang. Dine forældre kunne have været det. Dine venner. Vil du ikke have, at vi skal fange de mennesker, som angreb dit hjem?”

Det er morsomt, men da hun talte om at få mine ”privileger” skræmte det mig til at indordne mig. Jeg følte det, som om jeg havde gjort *noget* for at ende her, som om det var delvist min skyld, som om jeg kunne gøre noget for at ændre det.

Men så snart hun skiftede over til det fis om ”sikkerhed,” fik jeg min rygrad tilbage. ”Dame,” sagde jeg, ”du taler om at angribe mit hjem, men så vidt jeg kan se, er du den eneste, der har angrebet mig på det sidste. Jeg troede, at jeg boede i et land med en grundlov. Jeg troede, at jeg boede i et land, hvor jeg havde *rettigheder*. Du taler om at forsvare min frihed, ved at flå min retssikkerhed i stykker.”

Et glimt af irritation gled hen over hendes ansigt, og forsvandt så. ”Så melodramatisk, Marcus. Ingen har angrebet dig. Du er blevet tilbageholdt af dit lands regering, mens vi leder efter detaljerne om det værste terroristangreb udført på vores nations jord. Det står i din magt at hjælpe os med at kæmpe denne krig mod vores nations fjender. Du vil gerne bevare retssikkerheden? Hjælp os med at stoppe onde mennesker, så de ikke sprænger vores by i stykker. Så, du har nøjagtig trediv

sekunder til at låse din telefon op, inden jeg sender dig tilbage til din celle. Vi har mange andre, der skal interviewes i dag.”

Hun så på sit ur. Jeg raslede med håndleddene, raslede med kæderne som forhindrede mig i at række ud og låse telefonen op. Ja, jeg ville gøre det. Hun havde fortalt mig, hvad min vej til friheden var... til verden, til mine forældre... og det have givet mig håb. Nu havde hun truet med at sende mig væk, at fjerne mig fra den vej, og mit håb var smadret og alt jeg kunne tænke på var, hvordan jeg kom tilbage på den.

Så jeg raslede med håndleddene, idet jeg gerne ville til min telefon og låse den op, og hun så blot koldt på mig, mens hun kontrollerede sit ur.

”Passwordet,” sagde jeg, idet det endelig gik op for mig, hvad hun ville have. Hun ville have, at jeg skulle sige det højt, her, hvor hun kunne optage det, hvor hendes venner kunne høre det. Hun ville ikke bare have mig til at låse telefonen op. Hun ville have mig til at underkaste mig. Give hende kontrollen over mig. Opgive alle hemmeligheder, hele mit privatliv. ”Passwordet,” sagde jeg igen, og så fortalte jeg hende passwordet. Gud hjælpe mig, jeg bøjede mig for hende.

Hun smilede et snerpet lille smil, hvilket måtte være hendes isdronningeversion af en touchdown dance, og vagterne førte mig væk. Idet døren lukkede, så jeg hende bøje sig over telefonen og indtaste passwordet.

Jeg ville ønske jeg kunne sige, at jeg havde forudset denne mulighed og lavet et falskt password, der åbnede en helt uskadelig partition på min telefon, men jeg var ikke tilnærmelsesvist så paranoid/smart.

Du undrer dig måske på dette tidspunkt over, hvilke mørke hemmeligheder jeg havde gemt af vejen på min telefon og usbnøgler og e-mail. Jeg er trods alt bare et barn.

Sandheden er, at jeg havde alt at skjule, og ingenting. Ud fra min telefon og mine usbnøglerkunne du få en god idé om, hvem mine venner var, hvad jeg mente om dem, alle de fjollede ting

vi havde gjort. Du kunne læse afskrifter af de elektroniske skænderier vi havde haft og de elektroniske forsoninger vi var kommet frem til.

Ser du, jeg sletter ikke noget. Hvorfor skulle jeg? Plads er billigt, og du ved aldrig, hvornår du gerne vil vende tilbage til de ting. Især de dumme ting. Du ved, hvordan du nogen gange får det, når du sidder i undergrundsbanen og der ikke er nogen at tale med, og pludselig husker et eller andet bittert skænderi du havde, nogle frygtelige ting du sagde? Tja, det er sædvanligvis ikke så slemt som du husker det. At kunne gå tilbage er en fremragende måde at minde sig selv om, at man ikke er så forfærdelig en person, som man tror man er. Darryl og jeg er kommet over flere skænderier på den måde, end jeg kan tælle.

Og det er ikke det hele. Jeg ved, min telefon er privat. Jeg ved mine usbnøgler er private. Det er på grund af kryptografi... scrambling af beskeder. Matematikken bag kryptering er god og holdbar, og du får adgang til den samme kryptering som bankerne og National Security Agency bruger. Der er kun én slags kryptering som alle bruger: kryptering der er offentlig, åben og som kan anvendes af alle. Det er sådan du ved, at det fungerer.

Der er noget virkelig befriende ved at have et hjørne af dit liv, som er *dit*, som ingen får at se, ud over dig. Det er lidt som nøgenhed eller at lægge en lort. Alle er nøgne fra tid til anden. Alle er nødt til at sidde på toilettet. Der er ikke noget skamfuldt, afvigende eller underligt ved nogen af delene. Men hvad nu hvis jeg bestemte, at hver gang du gik ud for at aflevere noget fast affald, skulle du gøre det i et glaslokale, anbragt midt på Times Square, og du ville være splitternøgen?

Selv hvis der ikke er noget galt eller underligt ved din krop... og hvor mange af os kan sige det?... ville du være nødt til at være noget underlig, for at kunne lide den idé. De fleste af os ville løbe skrigende bort. De fleste af os ville holde det inde, til vi eksploderede.

Det er ikke et spørgsmål om at gøre noget skamfuldt. Det er et spørgsmål om at gøre noget *privat*. Det er et spørgsmål om, at dit liv tilhører dig.

Det var de ved at tage fra mig, stykke for stykke. Da jeg gik tilbage til min celle, kom følelsen af at have fortjent det tilbage. Jeg havde brudt mange regler hele livet og jeg var sluppet fra det, i det store hele. Måske var dette retfærdighed. Måske var det min fortid, der indhentede mig. Jeg havde trods alt været, hvor jeg var, fordi jeg havde sneget mig ud af skolen.

Jeg fik mit bad. Jeg fik lov at gå rundt i gården. Der var et stykke himmel ovenover, og det lugtede som Bay Area, men ud over dette, havde jeg ingen anelse om, hvor jeg blev tilbageholdt. Ingen andre fanger var synlige under min træningsperiode, og det blev ret kedeligt at gå i cirkler. Jeg anstrengte mine ører for at fange en hvilken som helst lyd, der kunne hjælpe mig med at forstå, hvad dette sted var, men alt jeg hørte, var et køretøj fra tid til anden, nogle fjerne samtaler, et fly der landede et sted i nærheden.

De bragte mig tilbage til min celle og fodrede mig, en halv pepperonipie fra Goat Hill Pizza, som jeg kendte godt og som lå oppe på Potrero Hill. Kartonen, med dens bekendte grafik og 415 telefonnummer, var en reminder om at kun en dag tidligere, havde jeg været en fri mand i et frit land, og nu var jeg en fange. Jeg var konstant bekymret for Darryl og nervøs for mine andre venner. Måske havde de været mere samarbejdsvillige og var blevet frigivet. Måske havde de sagt noget til mine forældre og disse ringede febrilsk rundt.

Måske ikke.

Cellen var utroligt spartansk, tom som min sjæl. Jeg fantaserede om, at væggen over for min briks var en skærm, som jeg kunne være i gang med at hacke nu, som åbnede døren. Jeg fantaserede om mit arbejdsbord og projekterne der... de gamle dåser, som jeg var i gang med at lave om til et ghetto-surround-

sound-anlæg, dragekameraet til luftfotografering som jeg var ved at bygge, min hjemmebryggede laptop.

Jeg ville ud derfra. Jeg ville hjem og have mine venner og min skole og mine forældre tilbage. Jeg ønskede at kunne gå, hvor jeg lystede, ikke sidde fast, mens jeg gik frem og tilbage, igen og igen.

#

De tog mine passwords til mine usbnøgler som det næste. Disse indeholdt nogle interessante beskeder, som jeg havde downloadet fra en eller anden online diskussionsgruppe, nogle afskrifter fra chats, ting, hvor nogen havde hjulpet mig med noget viden jeg skulle bruge, for at gøre de ting jeg gjorde. Der var ikke noget dér, som man ikke kunne finde med Google, selvfølgelig, men jeg regnede ikke med, at det ville være til min fordel.

Jeg fik træning igen den samme eftermiddag, og denne gang var der andre i gården da jeg kom derud, fire andre fyre og to kvinder, alle aldre og racemæssige baggrunde. Jeg formodede, at mange mennesker gjorde ting for at gøre sig fortjente til deres "privilegier."

De gav mig en halv time, og jeg prøvede at tale med den mest normalt udseende af de andre fanger, en sort fyr omkring min alder med en kort afro. Men da jeg introducerede mig selv, rettede han øjnene mod kameraerne, der var monteret truende i gårdens hjørner, og fortsatte med at gå, uden at skifte ansigtsudtryk.

Men så, lige før de kalde mit navn og bragte mig tilbage i bygningen, åbnede døren og ud kom... Vanessa! Jeg havde aldrig været mere glad for at se et kendt ansigt. Hun så træt og gnaven ud, men ikke skadet, og da hun så mig, råbte hun mit navn og løb hen til mig. Vi krammede hinanden hårdt, og jeg opdagede, at jeg rystede. Så opdagede jeg, at hun også rystede.

"Er du OK?" sagde hun, og holdt mig ud i armlængde.

"Jeg er OK," sagde jeg. "De sagde, at de ville lade mig gå, hvis jeg gav dem mine passwords."

"De blev ved med at udspørge mig om dig og Darryl."

En stemme tordnede ud over højttalerne, råbte af os, at vi skulle holde op med at tale, at gå, men vi ignorerede det.

"Svar dem," sagde jeg med det samme. "Hvad de end spørger om, svar dem. Hvis det får dig ud."

"Hvordan har Darryl og Jolu det?"

"Jeg har ikke set dem."

Døren smækkede op og fire store vagter kom mosende ud. To tog mig, og to tog Vanessa. De tvang mig ned på jorden og vendte mit ansigt væk fra Vanessa, men jeg hørte hun fik den samme behandling. Plasticstrips røg om mine håndled og så blev jeg hevet på benene og bragt tilbage til min celle.

Der kom ingen aftensmad den aften. Der kom ingen morgenmad den efterfølgende morgen. Der kom ikke nogen og bragte mig til forhørslokalet for at trække flere hemmeligheder ud af mig. Plasticstripsene kom ikke af og mine skuldre brændte, så blev de ømme, så blev de følelsesløse, og så brændte de igen. Jeg mistede al følelse i mine hænder.

Jeg skulle tisse. Jeg kunne ikke åbne mine bukser. Jeg skulle virkelig, virkelig tisse.

Jeg pissede i bukserne.

De kom efter mig, efter det, så snart det varme pis var kølet af og blevet klamt, hvilket fik mine allerede beskidte jeans til at klistre til mine ben. De kom efter mig og førte mig ned ad den lange gang beklædt med døre, hver dør med sin stregkode, hver stregkode en fange som mig. De førte mig ned ad korridoren og bragte mig til forhørslokalet, og det var som en anden planet, da jeg gik derind, en verden, hvor tingene var normale, hvor alt ikke stank af urin. Jeg følte mig så beskidt og skamfuld, og alle følelserne af at fortjene hvad jeg fik, kom tilbage til mig.

Streng Frisure-damen sad allerede. Hun var perfekt; stylet og med blot en lille smule makeup. Jeg kunne lugte det hun havde

i håret. Hun rynkede på næsen ad mig. Jeg mærkede skammen stige i mig.

"Jah, du har været en meget uartig dreng, har du ikke? Hvor er du beskidt!"

Skam. Jeg så ned på bordet. Jeg kunne ikke bære at se op. Jeg ville fortælle hende mit e-mailpassword og komme væk.

"Hvad talte du og din ven om i gården?"

Jeg lo hårdt ned i bordet. "Jeg sagde til hende, at hun skulle svare på dine spørgsmål. Jeg sagde til hende, at hun skulle samarbejde."

"Så du giver ordrene?"

Jeg mærkede blodet synge i ørerne. "Hold nu op," sagde jeg. "Vi spiller et *spil* sammen, det hedder Harajuku Fun Madness. Jeg er *kaptajn for teamet*. Vi er ikke terrorister, vi er studerende på high school. Jeg giver hende ikke ordrer. Jeg fortalte hende, at vi var nødt til at være *ærlige* over for dig, så vi kunne opklare enhver mistanke og komme herfra."

Hun sagde ikke noget et øjeblik.

"Hvordan har Darryl det?" spurgte jeg.

"Hvem?"

"Darryl. I samlede os op sammen. Min ven. Nogen havde stukket ham i Powell Street BART'en. Det var derfor vi var oppe på jordoverfladen. For at skaffe ham hjælp."

"Så er jeg sikker på, at han har det fint," sagde hun.

Min mave samlede sig i en knude og jeg havde nær kastet op. "Ved du det ikke? Har du ham ikke her?"

"Hvem vi har her og hvem vi ikke har her, er ikke noget vi skal diskutere med dig, nogensinde. Det er ikke noget du skal vide. Marcus, du har set, hvad der sker, når du ikke samarbejder med os. Du har været lidt samarbejdsvillig, og det har næsten fået dig til det punkt, hvor du igen kan gå fri. Hvis du vil gøre denne mulighed til en realitet, vil du holde dig til at svare på mine spørgsmål."

Jeg sagde ikke noget.

"Du er ved at lære det, det er godt. Nå, dine e-mailpasswords, om jeg må be'."

Jeg var klar til dette. Jeg gav dem alt: serveradresser, logins, passwords. Dette var ligegyldigt. Jeg gemte ingen e-mails på min server. Jeg downloadede det hele og gemte det på min laptop derhjemme, hvilket downloadede og slettede mine mail fra serveren hver tres sekunder. De ville ikke få noget ud af min mail... det blev fjernet fra serveren og gemt på min laptop derhjemme.

Tilbage til cellen, men de skar mine hænder fri og de gav mig et bad og et par orange fængselsbukser jeg kunne tage på. De var for store til mig, og hang lavt på mine hofter, som et mexicansk medlem af en drengebande i The Mission. Det er der de posede-bukser-nede-om-røven kommer fra, vidste du det? Fra fængslet. Lad mig sige dig noget, det er mindre morsomt, når det ikke er et modestatement.

De fjernede mine jeans, og jeg brugte endnu en dag i cellen. Væggene var ridset cement over et stålgitter. Du kunne se det, for stålet rustede i den salte luft, og gitteret skinnede gennem den grønne maling i orangerød. Mine forældre var uden for det vindue, et eller andet sted.

De kom efter mig den næste dag.

"Vi har læst dine mails i en dag nu. Vi ændrede passwordet så din hjemmecomputer ikke kunne hente dem."

Ja selvfølgelig havde de det. Jeg ville have gjort det samme, nu hvor jeg tænkte på det.

"Vi har nok på dig nu til at gemme dig væk i meget lang tid, Marcus. Din besiddelse af disse artikler..." hun pegede på alle mine små dimser... "og de data vi fandt på din telefon og usb-nøgler, så vel som det undergravende materiale vi uden tvivl ville finde, hvis vi foretog en razzia i dit hus og tog din computer. Det er nok til at gemme dig væk, til du er en gammel mand. Forstår du det?"

Jeg troede ikke på det et sekund. Der var ikke noget måde hvorpå en dommer ville sige at dette udgjorde nogen rigtig form for kriminalitet. Det var ytringsfrihed, det var teknologisk fiflen. Det var ikke en forbrydelse.

Men hvem sagde, at disse mennesker nogensinde ville stille mig for en dommer.

"Vi ved, hvor du bor, vi ved, hvem dine venner er. Vi ved, hvordan du opererer og hvordan du tænker."

Da begyndte det at gå op for mig. De var lige ved at lade mig gå. Rummet syntes at lysne. Jeg hørte mig selv trække vejret, små, korte åndedrag.

"Der er bare én ting vi vil vide: hvad var leveringsmetoden for bomberne på broen?"

Jeg holdt op med at trække vejret. Rummet blev mørkere igen.

"Hvad?"

"Der var ti sprængladninger på broen, hele vejen over. De var ikke i bagagerum på biler. De var blevet placeret der. Hvem placerede dem der, og hvordan kom de dertil?"

"Hvad?" sagde jeg igen.

"Dette er din sidste chance, Marcus," sagde hun. Hun så nedtrykt ud. "Du klarede dig så godt indtil nu. Fortæl os dette og du kan gå hjem. Du kan få en advokat og forsvare dig i en retssal. Der er utvivlsomt formildende omstændigheder du kan bruge til at forklare dine handlinger. Bare fortæl os dette, og så må du gå."

"Jeg ved ikke, hvad du taler om!" Jeg græd, og jeg var endda ligeglad med det. Hulkende, flæbende. "Jeg har *ingen idé om, hvad du taler om!*"

Hun rystede på hovedet. "Marcus, vær nu sød. Lad os hjælpe dig. På nuværende tidspunkt ved du, at vi altid får det vi søger."

Der var en plaprende lyd i mit baghoved. De var *vanvittige*. Jeg tog mig sammen, idet jeg arbejdede hårdt på at stoppe tårerne. "Hør, dame, det her er tosset. Du har været i mine ting,

du har set det hele. Jeg er en syttenårig studerende på high school, ikke en terrorist! Du kan ikke i ramme alvor tro...”

”Marcus, har du ikke regnet ud endnu, at vi er alvorlige?” Hun rystede på hovedet. ”Du får ret gode karakterer. Jeg troede, du ville være klogere end det.” Hun lavede et viftende tegn og vagterne hev mig op i armhulerne.

Tilbage i min celle, kom jeg i tanke om hundrede små sætninger. Franskmændene kalder det ”esprit d’escalier”... trappens ånd, de rappe svar på tiltale som kommer til dig, efter du har forladt rummet og lusker ned ad trappen. I mit hoved, stod jeg fast og fortalte hende, at jeg var en borger, der elskede min frihed, hvilket gjorde mig til en patriot og hende til en forræder. I tankerne, skosede jeg hende for at lave mit land til en væbnet lejr. I mit hoved var jeg veltalende og strålende og bragte hende til tårer.

Men ved du hvad? Ingen af disse fine ord kom tilbage til mig, da de trak mig ud den næste dag. Alt hvad jeg kunne tænke på, var min frihed. Mine forældre.

”Hej, Marcus,” sagde hun. ”Hvordan har du det?”

Jeg så ned på bordet. Hun havde en sirlig stak dokumenter foran sig, og den allestedsnærværende to-go-kop fra Starbucks ved sin side. Jeg fandt det betryggende, på en eller anden måde, en reminder om, at der var en virkelig verden et sted derude, bag murene.

”Vi er færdige med at undersøge dig nu, indtil videre.” Hun lod den hænge der. Måske betød det at hun lod mig gå. Måske betød det, at hun ville smide mig i et hul, og glemme at jeg eksisterede.

”Og?” sagde jeg til sidst.

”Og jeg vil minde dig om, at vi tager dette meget alvorligt. Vores land har oplevet det værste angreb, der nogensinde har været på dets jord. Hvor mange gange ellefte september vil du have vi skal lide under, før du er villig til at samarbejde? Detaljerne om vores undersøgelse er hemmelige. Vi vil ikke sky

noget middel i vores anstrengelser for at bringe dem, der har udført disse afskyelige kriminelle handlinger, for en dommer. Forstår du det?”

”Ja,” mumlede jeg.

”Vi vil sende dig hjem i dag, men du er en mærket mand. Vi har ikke fundet, at du er uden for mistanke... vi frigiver dig kun, fordi vi er færdige med at udspørge dig for nu. Men fra nu af *ej*er vi dig. Vi vil holde øje med dig. Vi vil vente på, at du laver en fejl. Forstår du, at vi kan holde godt øje med dig hele tiden?”

”Ja,” mumlede jeg.

”Godt. Du vil aldrig tale om, hvad der skete her til nogen, nogensinde. Dette er et spørgsmål om national sikkerhed. Ved du, at dødsstraffen stadig er gældende for forræderi i krigstider?”

”Ja,” mumlede jeg.

”God dreng,” spandt hun. ”Vi har nogle papirer her, som du skal underskrive.” Hun skubbede stakken af papirer over bordet til mig. Små Post-its med UNDERSKRIFT HER trykt på dem, var blevet sat på, hele bunken igennem. En vagt fjernede mine strips.

Jeg bladrede gennem papirerne og mine øjne løb i vand og mit hoved svimlede. Jeg kunne ikke få dem til at give mening. Jeg prøvede at afkode lovsproget. Det så ud, som om jeg skrev under på en erklæring om at jeg havde været frivilligt tilbageholdt og frivilligt var gået med til at blive udspurgt, af egen fri vilje.

”Hvad sker der, hvis jeg ikke skriver under på dette?” sagde jeg.

Hun snuppede papirerne tilbage og lavede det der viftende tegn igen. Vagterne rev mig op og stå.

”Vent!” Græd jeg. ”Be om! Jeg skriver under!” De slæbte mig hen til døren. Alt hvad jeg kunne se var den dør, alt hvad jeg kunne tænke på, var den der lukkede bag mig.

Jeg mistede helt kontrollen. Jeg græd. Jeg tryglede om at få lov til at skrive under på papirerne. At være så tæt på friheden

og så få det revet væk, det gjorde mig villig til at gøre hvad som helst. Jeg har ikke tal på hvor mange gange jeg har hørt nogen sige, "Åh, jeg vil hellere dø endt at gøre et-eller-andet"... Jeg har selv sagt det fra tid til anden. Men det var den første gang jeg forstod, hvad det virkelig betød. Jeg ville hellere have været død end gå tilbage til min celle.

Jeg tryglede, mens de tog mig ud i korridoren. Jeg sagde til dem, at jeg ville gøre alt.

Hun kaldte på vagterne og de stoppede. De bragte mig tilbage. De satte mig ned. En af dem gav mig en kuglepen i hånden.

Selvfølgelig skrev jeg under, og skrev under og skrev under.

#

Mine jeans og T-shirt var tilbage i min celle, vasket og foldet. De lugtede af vaskemiddel. Jeg tog dem på og vaskede ansigtet og satte mig på min briks og stirrede på væggen. De havde taget alt fra mig. Først mit privatliv, så min værdighed. Jeg havde været klar til at skrive under på hvad som helst. Jeg ville have skrevet under på en tilståelse af, at jeg havde snigmyrdet Abraham Lincoln.

Jeg prøvede at græde, men mine øjne var tørre, der var ikke flere tårer.

De hentede mig igen. En vagt kom hen imod mig med en hætte, som den hætte jeg havde fået på, da de samlede os op for, hvornår det nu var, dage siden, uger siden.

Hætten kom over mit hoved og lukkedes tæt om min hals. Jeg var i totalt mørke og luften var kvælende og gammel. Jeg blev stablet på benene og ført ned ad korridorer, op ad trapper, på grus. Op ad en landgangsplanke. På et skib med ståldæk. Mine hænder var lænket bag mig, til et gelænder. Jeg knælede på dækket og lyttede til dieselmotorernes rytmiske brummen.

Skibet bevægede sig. En antydning af saltholdig luft trængte ind i hætten. Det støvregnede og mit tøj var tungt af vand. Jeg

var udenfor, også selvom mit hoved var i en sæk. Jeg var udenfor i verden, øjeblikke fra min frihed.

De kom og hentede mig og ledte mig af båden over ujævnt terræn. Op ad tre metaltrin. Mine håndled fik fjernet lænkerne. Min hætte blev fjernet.

Jeg var tilbage i lastbilen. Streng Frisure-damen var der, ved det lille skrivebord hun havde siddet ved før. Hun havde en lynlåspose med sig, og i den var min telefon og andre små dimser, min pung og småpengene fra mine lommer. Hun gav dem til mig uden et ord.

Jeg fyldte mine lommer. Det føltes så underligt at have alt tilbage på deres vante pladser, have mit vante tøj på. Uden for lastbilens bagdør kunne jeg høre de hjemmevante lyde af min hjemmevante by.

En vagt rakte mig min rygsæk. Kvinden rakte sin hånd frem mod mig. Jeg så bare på den. Hun tog den ned og gav mig et skævt smil. Så mimede hun at lukke læberne med en lynlås og pegede på mig, og åbnede døren.

Der var dagslys udenfor, gråt og småregnende. Jeg så ned ad en gyde i retning mod biler og lastbiler og cykler, som ræsed ned ad vejen. Jeg stod som naglet til lastbilens øverste trin, og stirrede på friheden.

Mine knæ rystede. Jeg vidste, at de legede med mig igen. Om et øjeblik ville vagterne gribe mig og hive mig indenfor igen, sækken ville ryge tilbage over mit hoved igen, og jeg ville være tilbage på båden og blive sendt tilbage til fængslet igen, til de endeløse, ubesvarlige spørgsmål. Jeg kunne næste ikke lade være med at stikke min knyttede hånd i munden.

Så tvang jeg mig selv til at gå ned ad et trappetrin. Endnu et trin. Sidste trin. Mine sneakers knasede mod skidtet på gydens bund, smadret glas, en nål, grus. Jeg gik et skridt. Endnu et. Jeg nåede udgangen af gyden og trådte ud på fortovet.

Ingen greb fat i mig.

Jeg var fri.

Så var der stærke arme, der kastede sig om mig. Jeg græd næsten.

Kapitel 5

Dette kapitel er tilegnet Secret Headquarters i Los Angeles, uden sammenligning den tegneserieforretning jeg bedst kan lide i hele verden. Den er lille og selektiv omkring hvad den har på lager, og hver gang jeg kommer ind, går jeg derfra med tre eller fire samlinger, jeg aldrig havde hørt om, under armen. Det er som om ejerne, Dave og David, har den utrolige evne at kunne forudse præcis, hvad det er jeg leder efter, og lægge det frem til mig, sekunder før jeg træder ind i butikken. Jeg har opdaget tre fjerdedele af mine yndlingstegneserier ved at gå ind i SHQ, gribe noget interessant, synke ned i en af de komfortable stole, og opleve at blive transporteret til en anden verden. Da min anden novellesamling, OVERCLOCKED, udkom, arbejdede de sammen med den lokale illustrator Martin Cenreda om at lave en gratis mini-comic baseret på Printcrime, den første historie i bogen. Jeg forlod LA for cirka et år siden, og af alle de ting jeg savner ved byen, er Secret Headquarters på toppen af listen.

Secret Headquarters: 3817 W. Sunset Boulevard, Los Angeles, CA 90026 +1 323 666 2228

Men det var Van, og hun græd, og krammede mig så hårdt at jeg næste ikke kunne trække vejret. Jeg var ligeglad. Jeg krammede også hende, med mit ansigt begravet i hendes hår.

"Du er OK!" sagde hun.

"Jeg er OK," fik jeg sagt.

Hun slap mig til sidst og et andet par arme slog om mig. Det var Jolu! De var der begge. Han hviskede, "Du er i sikkerhed, bro," i mit øre og krammede mig hårdere end Vanessa havde gjort.

Da han slap, kiggede jeg rundt. "Hvor er Darryl?" spurgte jeg.

De så begge på hinanden. "Måske er han stadig i lastbilen," sagde Jolu.

Han vendte sig og kiggede på lastbilen for enden af gyden. Det var en anonym, hvid 18-wheeler. Nogen havde allerede taget den lille foldestige ind. Baglygterne glødede rødt, og lastbilen rullede baglæns imod os, mens den udsendte et støt biip, biip, biip.

"Vent!" råbte jeg, idet de accelererede mod os. "Vent! Hvad med Darryl?" Lastbilen kom nærmere. Jeg blev ved med at råbe. "Hvad med Darryl?"

Jolu og Vanessa havde fat i hver sin arm og trak mig væk. Jeg kæmpede imod dem, mens jeg råbte. Lastbilen trak ud af gydens åbning og bakkede ud på gaden, vendte fronten ned ad bakken og kørte væk. Jeg prøvede at løbe efter den, men Van og Jolu ville ikke slippe mig fri.

Jeg satte mig på fortovet og lagde armene om mine knæ og græd. Jeg græd og græd og græd, højlydte hulk af den slags jeg ikke havde gjort siden jeg var et lille barn. De ville ikke holde op med at komme. Jeg kunne ikke holde op med at ryste.

Vanessa og Jolu fik mig på benene og flyttede mig lidt op ad gaden. Der var et stoppested for Muni-bussen med en bæk og de satte mig på den. De græd også begge to, og vi holdt om hinanden et stykke tid, og jeg vidste, at vi græd på grund af Darryl, som ingen af os regnede med nogensinde at se igen.

#

Vi var nord for Chinatown, den del hvor det begynder at blive til North Beach, et nabolag med en masse neon-stripklubber og den legendariske City Lights Counterculture Bookstore, hvor Beat Poetry-bevægelsen var blevet grundlagt tilbage i 1950'erne.

Jeg kendte denne del af byen godt. Mine forældres italienske yndlingsrestaurant var her og de kunne lide at tage mig med hertil, hvor de serverede store tallerkner linguine og kæmpestore

italienske bjerge af is med kandiserede figner og dødbringende små espressoer bagefter.

Nu var det et anderledes sted, et sted hvor jeg mærkede friheden for første gang i noget, der lignede en evighed.

Vi tjekkede lommerne og fandt penge nok til at kunne få et bord på en af de italienske restauranter, ude på fortovet under en baldakin. Den kønne servitrice tændte en gasvarmer med en barbecuelighter, tog imod vores bestillinger og gik indenfor. Følelsen af at give ordrer, af at kontrollere mit liv, var den mest fantastiske ting, jeg nogensinde havde følt.

"Hvor længe var vi derinde?" spurgte jeg.

"Seks dage," sagde Vanessa.

"Jeg fik det til fem," sagde Jolu.

"Jeg talte ikke."

"Hvad gjorde de ved dig?" spurgte Vanessa. Jeg havde ikke lyst til at tale om det, men de så begge på mig. Da jeg først var i gang, kunne jeg ikke stoppe. Jeg fortalte dem alt, selv at jeg havde været tvunget til at pisse i bukserne, og de hørte på det hele, uden at sige noget. Jeg stoppede, da servitricen kom med vores sodavand, og ventede til hun var uden for hørevidde, hvorefter jeg afsluttede historien. Mens jeg fortalte, kom det hele mere og mere på afstand. Ved slutningen kunne jeg ikke sige, om jeg digtede på sandheden eller jeg fik den til at se *mindreslem* ud. Minderne svømmede som små fisk jeg fangede efter, og nogle gange vred de sig ud af mit greb.

Jolu rystede på hovedet. "De var hårde ved dig, dude," sagde han. Han fortalte om sit ophold der. De havde udspurgt ham, mest om mig, og han var blevet ved med at fortælle sandheden, holde sig til den simple fortælling af fakta om den dag og om vores venskab. De havde fået ham til at gentage det igen og igen, men de havde ikke kørt psykisk terror mod ham, som de havde med mig. Han havde spist sine måltider i messen sammen med en masse andre mennesker, og han havde fået tid i en TV-stue, hvor de viste sidste års blockbusters på video.

Vanessas historie var kun lidt anderledes. Efter hun havde gjort dem vrede ved at tale med mig, havde de taget hendes tøj og givet hende en orange fangedragt. Hun blev efterladt i sin celle i to dage uden kontakt, men givet mad med jævne mellemrum. Men for det meste var det det samme som Jolu: de samme spørgsmål, gentaget igen og igen.

"De hadede dig virkelig," sagde Jolu. "De var virkelig ude efter dig. Hvorfor?"

Jeg kunne ikke se hvorfor. Så kom jeg i tanke om noget.

Du kan samarbejde, eller du kan blive meget, meget ked af det.

"Det var, fordi jeg ikke ville låse min telefon op for dem, den første nat. Det var derfor de pegede mig ud." Jeg kunne ikke tro det, men der var ikke andre forklaringer. Det havde været ren og skær hævnthirst. Mine tanker vaklede under idéen. De havde kun gjort det som en afstraffelse for at trodse deres autoritet.

Jeg havde været bange. Nu var jeg vred. "De dumme svin," sagde jeg lavmælt. "De gjorde det som gengæld for at jeg sagde noget til dem."

Jolu bandede og så gik Vanessa i gang på koreansk, hvilket hun kun gør, når hun er virkelig, virkelig vred.

"Jeg skal nok få ram på dem," hviskede jeg, mens jeg stirrede på min sodavand. "Jeg skal nok få ram på dem."

Jolu rystede på hovedet. "Det kan du ikke, ved du nok. Du kan ikke kæmpe mod det."

#

Ingen af os havde rigtig lyst til at tale om hævn dengang. I stedet talte vi om hvad vi skulle gøre bagefter. Vi var nødt til at skulle hjem. Batterierne på vores telefoner var døde og det havde været år siden dette nabolag havde mønttelefoner. Vi havde bare brug for at komme hjem. Jeg tænkte endda på at tage en taxi, men vi havde ikke nok penge tilsammen til at gøre dette muligt.

Så vi gik. På hjørnet proppede vi nogle quarters ind i en San Francisco Chronicle-avisautomat og stoppede for at læse

forsidesektionen. Der var gået fem dage siden bomberne sprang, men det var stadig på hele forsiden.

Streng Frisure-damen havde talt om "broen" der blev sprængt, og jeg havde antaget, at hun talte om Golden Gate bridge, men jeg tog fejl. Terroristerne havde sprængt *Bay bridge* i luften.

"Hvorfor helvede ville de sprænge Bay bridge i luften?" sagde jeg. "Golden Gate er den, der er på alle postkortene." Selv hvis du aldrig har været i San Francisco, er det sandsynligt, at du ved hvordan Golden Gate ser ud: det er den store orange hængebro som svinger dramatisk fra den gamle militærbase kaldet The Presidio over til Sausalito, hvor alle de idylliske vinlandsbyer ligger med deres butikker med duftlys og kunstgallerier. Det er idyllisk ad helvede til, og det er praktisk talt symbolet på hele staten Californien. Hvis du tager til *Disneyland California Adventure Park*, er der en kopi af den, lige efter indgangen med en monorail, der kører hen over.

Så naturligvis gik jeg ud fra, at hvis du ville sprænge en bro i San Francisco, ville det være den de sprængte.

"De blev sandsynligvis skræmt væk af alle kameraerne og hvad de har der," sagde Jolu. "The National Guard tjekker altid biler fra ende til anden og der er alle de selvmordsstakitter og skrammel langs hele siden." Folk har sprunget fra Golden Gate siden den åbnede i 1937... de holdt op med at tælle efter selvmord nr. et tusind, i 1995.

"Yeah," sagde Vanessa. "Plus at Bay Bridge faktisk går nogen steder hen." Bay Bridge går fra downtown San Francisco til Oakland og derfra til Berkeley, East Bay kommunerne, der er hjem for så mange af de mennesker, der lever og arbejder i byen. Det er et af de eneste steder i Bay Area hvor en almindelig person har råd til et hus, der er stort nok til virkelig at kunne være i, og der er også universitetet og en del let industri derovre. BART'en går under The Bay og forbinder også de to byer, men det er Bay Bridge, der har den største trafik. Golden Gate var en

pæn bro, hvis du var en turist eller en rig pensionist, der boede i vinlandet, men den var mest til pynt. The Bay Bridge er... var... San Franciscos arbejdshest af en bro.

Jeg tænkte over det en stund. "I har ret folkens," sagde jeg. "Men jeg tror ikke, det er det hele. Vi bliver ved med at opføre os, som om terrorister angriber landemærker, fordi de hader landemærker. Terrorister hader ikke landemærker eller broer eller fly. De ønsker at ødelægge ting og gøre folk bange. At terroriserer. Så selvfølgelig gik de efter Bay Bridge efter at Golden Gate fik alle de kameraer... efter flyene blev metaldetekteret og røntgenfotograferet." Jeg tænkte lidt mere over det, mens jeg stirrede udtryksløst på bilerne, der rullede ned af gaden og menneskerne, der gik ned ad fortovene, i byen hele vejen rundt om mig. "Terrorister hader ikke fly eller broer. De elsker terror." Det var så indlysende, at jeg ikke kunne forstå, at jeg ikke havde tænkt på det før. Jeg gætter på, at det at blive behandlet som en terrorist i et par dage var nok til at klare hjernen.

De to andre stirrede på mig. "Jeg har ret, ikke? Alt det fis, alt det røntgen og kontrol af ID, det er nyttesløst, er det ikke?"

De nikkede langsomt.

"Værre end ubrugeligt," sagde jeg, idet min stemme gik op og knækkede over. "For de endte med os i fængsel, med Darryl..." Jeg havde ikke tænkt på Darryl, siden vi satte os og nu kom det tilbage til mig, min ven, væk, forsvundet. Jeg holdt op med at snakke og skurrede tænder.

"Vi må sige det til vores forældre," sagde Jolu.

"Vi skulle få fat i en advokat," sagde Vanessa.

Jeg tænkte på at fortælle min historie. På at fortælle verden, hvad der var sket med mig. På videoerne der uden tvivl ville komme ud, af mig der græd, reduceret til et tiggende dyr.

"Vi kan ikke fortælle dem noget som helst," sagde jeg uden at tænke.

"Hvad mener du?" sagde Van.

"Vi kan ikke fortælle dem noget som helst," gentog jeg. "I hørte hende. Hvis vi siger noget, vil de komme tilbage efter os. De vil gøre det samme mod os, som de gjorde mod Darryl."

"Gør du grin med os?" sagde Jolu. "Vil du have, at vi skal..."

"Jeg vil have, vi skal kæmpe imod," sagde jeg. "Jeg vil forblive fri, så jeg kan gøre det. Hvis jeg går ud og plaprer løs, vil de bare sige, at vi er børn, der finder på historier. Vi ved ikke engang, hvor vi blev tilbageholdt! Ingen vil tro på os. Og så, en dag, kommer de efter os."

Jeg fortæller mine forældre, at jeg var i en af de lejre på den anden side af The Bay. Jeg tog over for at møde jer dervore og vi strandede der og kom først fri i dag. De skrev i avisen, at folk stadig var på vej hjem fra dem."

"Jeg kan ikke gøre det," sagde Vanessa. "Efter hvad de gjorde mod dig, hvordan kan du så overhovedet tænke på at gøre det?"

"Det skete mod *mig*, det er pointen. Det er mig og dem nu. Jeg vil vinde over dem. Jeg vil få fat i Darryl. Jeg vil ikke stiltiende finde mig i det her. Men så snart vores forældre bliver involveret, er vi færdige. Ingen vil tro på os, og ingen vil bekymre sig om os. Hvis vi gør det på min måde, vil folk bekymre sig."

"Hvad er din måde?" sagde Jolu. "Hvad er din plan?"

"Jeg ved det ikke endnu," indrømmede jeg. "Giv mig til i morgen tidlig, giv mig i det mindste det." Jeg vidste, at så snart de havde holdt det hemmeligt en dag, ville det være nødt til at være en hemmelighed for evigt. Vores forældre ville være endnu mere skeptiske, hvis vi pludselig "huskede" at vi havde været holdt tilbage i et hemmeligt fængsel i stedet for at blive taget vare på i en flygtningelejr.

Van og Jolu så på hinanden.

"Jeg beder bare om en chance," sagde jeg. "Vi finder ud af historien på vejen, får den til at hænge sammen. Giv mig en dag, bare én dag."

De to andre nikkede nedslåede og vi begyndte at gå ned ad bakke igen, i hjemadgående retning. Jeg boede i Potrero Hill, Vanessa boede i North Mission og Jolu boede i Noe Valley... tre vildt forskellige nabolag kun nogle få minutters gang fra hinanden.

Vi drejede ind på Market Street og stoppede på stedet. Gaden var barrikaderet ved hvert eneste hjørne, tværgaden reduceret til en enkelt bane, og parkeret ned ad hele Market Street var der store, anonyme 18-wheelers; som den der havde kørt os, med hætter, væk fra skibets anløbsplads og til Chinatown.

Hver af dem havde tre ståltrin som ledte ned fra bagenden og de summede af aktivitet idet soldater, mennesker i jakkesæt og betjente gik ind og ud af dem. Jakkesættene bar små badges på reverset og soldaterne scannede dem, når de gik ind og ud... trådløse autorisationsbadges. Da vi gik forbi en, fik jeg set på den og så det velkendte logo: Department of Homeland Security. Soldaten så mig stirre og stirrede stift og fjendtligt tilbage på mig.

Jeg fattede den godt og gik videre. Jeg skiltes fra de andre ved Van Ness. Vi hang på hinanden og græd og lovede at ringe.

Gåturen tilbage til Potrero Hill kan gøres nemt eller hårdt, den sidstnævnte tager dig over nogle af de stejleste bakker i byen, den slags du ser i biljagter i actionfilm, med biler der går i luften og svæver over toppunktet. Jeg tager altid den hårde vej hjem. Det er alt sammen gader med beboelse, og de gamle, victorianske huse de kalder "painted ladies" på grund af deres spraglede, gennemførte malerarbejder, og forhaver med duftende blomster og høje græs. Huskatte stirrer på dig fra hækkene og der er næsten ingen hjemløse.

Det var så stille på de gader, at det fik mig til at ønske, at jeg havde taget den *anden* rute, gennem The Mission, hvilket er... *støjende* er nok det bedste ord for det. Højlydt og pulserende. Masser af larmende fulderikker og vrede crack-heads og bevidstløse junkier, og også mange familier med klapvogne,

gamle damer der sladrer ved stoppesteder, lowriders sammen med boom-cars, der siger dunk-dunk-dunk ned ad gaden. Der var hipsters og surmulende emo-kunststuderende og endda et par old-school punk-rockere, gamle fyre med topmaver, der buler ud under deres Dead Kennedys-trøjer. Også drag queens, vrede drenge i bander, graffitikunstnere og forvirrede byfornyelseshippier, der prøver på ikke at blive slået ihjel, mens deres investering i fast ejendom udviklede sig.

Jeg gik op ad Goat Hill og forbi Goat Hill Pizza, hvilket fik mig til at tænke på fængslet, jeg havde været tilbageholdt i, og jeg var nødt til at sætte mig på bænken ude foran restauranten, indtil jeg holdt op med at ryste. Så fik jeg øje på lastbilen oppe ad bakken over mig, en anonym 18-wheeler med tre metaltrin, der gik ned fra bagenden. Jeg kom op og i bevægelse. Jeg kunne føle øjnene, der fulgte mig fra alle retninger.

Jeg skyndte mig resten af vejen hjem. Jeg så ikke på The painted ladies eller haverne eller huskattene. Jeg hold blikket nede.

Begge mine forældres biler var i indkørslen, selvom det var midt på dagen. Selvfølgelig. Far arbejder i East Bay, så han hang fast derhjemme, mens de arbejdede på broen. Mor... tja, hvem vidste, hvorfor mor var hjemme.

De var hjemme for min skyld.

Før jeg nåede at låse døren helt op, var den flået ud af hænderne på mig og smækket helt op. Der stod begge mine forældre, de så grå og udtærede ud, med store øjne og stirrede på mig. Vi stod der som statuer et øjeblik, så stormede de fremad og trak mig ind i huset, hvor jeg nær var faldet. De talte begge så højt og hurtigt, at alt jeg kunne høre var en ordløs, brølende plapren og de krammede mig begge og græd og jeg græd også og vi stod der bare sådan i den lille entre, grædende og frembringende næsten-ord indtil gassen gik af og vi gik ud i køkkenet.

Jeg gjorde, hvad jeg altid gør, når jeg kommer hjem; fik mig et glas vand fra filteret i køleskabet og gravede et par småkager ud af ”kiksetønden”, som min mors søster havde sendt til os fra England. Normaliteten ved dette fik mit hjerte til at holde op med at hamre, fik mit hjerte til at indhente hjernen, og snart sad vi alle ved bordet.

”Hvor har du været?” spurgte de begge, mere eller mindre i kor.

Jeg havde tænkt over dette på vejen hjem. ”Jeg blev fanget,” sagde jeg. ”I Oakland. Jeg var der sammen med nogle venner, hvor vi arbejdede på et projekt, og vi røg alle i karantæne.”

”I fem dage?”

”Ja,” sagde jeg. ”Ja. Det var virkelig slemt.” Jeg havde læst om karantænerne i The Chronicle og jeg kopierede skamløst fra de citater, de havde udgivet. ”Ja. Alle som blev fanget i skyen. De troede, at vi var blevet angrebet af en eller anden supervirus og de stuede os sammen som sardiner i shippingcontainere i The Docklands. Det var virkelig varmt og klistret. Heller ikke meget mad.”

”Du godeste,” sagde far, mens hans hænder knyttedes på bordet. Far underviser i Berkeley tre dage om ugen, hvor han arbejder med et par sidsteårsstuderende i bibliotekets science program. Resten af tiden er han konsulent for klienter i byen og nede på The Peninsula, tredje generation dotcom’ere, der laver forskellige ting med arkiver. Af profession er han en fredelig bibliotekar, men han havde været en ægte oprører i tresserne og dyrket lidt brydning på high school. Jeg havde set ham blive stiktosset fra tid til anden... Jeg havde endda gjort ham så vred fra tid til anden... og han kunne helt tabe besindelsen, når han opførte sig som Hulk. Han smed engang et gyngesæt fra Ikea tværs over min bedstefars have, da det faldt fra hinanden for halvtredsindstyvende gang, mens han forsøgte at samle det.

”Barbarer,” udbrød mor. Hun har boet i Amerika, siden hun var teenager, men hun bliver stadig helt britisk, når hun støder

på amerikansk politi, sundhedsvæsen, sikkerhed i lufthavnen eller hjemløshed. Så er det ordet "barbarer", og hendes accent vender stærkt tilbage. Vi havde været i London to gange for at besøge hendes familie, og jeg kan ikke sige, at det føltes mere civiliseret end San Francisco, bare mere forkrampet.

"Men de lod os gå og sejlede os over med færgen i dag." Jeg improviserede nu.

"Er du skadet?" spurgte mor. "Sulten?"

"Søvnig?"

"Jo, lidt af det hele. Også Dumpe, Brille, Prosit og Flovmand." Vi havde en familietradition for vittigheder om De syv små dværge. De smilede begge en smule, men deres øjne var stadig våde. Jeg havde det virkelig dårligt på deres vegne. De måtte have været syge af bekymring. Jeg var glad for en chance for at skifte emne. "Det ville være fedt med noget at spise."

"Jeg ringer efter en pizza fra Goat Hill," sagde far.

"Nej, ikke det," sagde jeg. De så begge på mig som om jeg havde fået antenner. Jeg har normalt en ting med Goat Hill Pizza... det vil sige, jeg kan normalt spise det som en guldfisk æder sin mad, guffe, indtil der ikke er mere eller jeg sprænger. Jeg prøvede at smile. "Jeg har bare ikke lige lyst til pizza," sagde jeg lamt. "Lad os bestille noget karry, OK?" Gudskelov er San Francisco *takeaway central*.

Mor gik over til skuffen med takeaway-menuer (mere normalitet, det føltes som et glas vand til en tør, øm hals) og bladrede gennem dem. Vi brugte et par distraherende minutter på at gå gennem menuen fra halal Pakistani-stedet på Valencia. Jeg bestemte mig for en blandet tandoori grill og flødestuvet spinat med friskost, en saltet mango lassi (meget bedre end det lyder) og små stegte kager i sukkerlage.

Så snart maden var bestilt, begyndte spørgsmålene igen. De havde hørt fra Vans, Jolus og Darryls familier (selvfølgelig) og havde prøvet at melde os savnet. Politiet skrev en rapport på navnene, men der var så mange "bortkomne personer" at de ikke

ville åbne sager på nogen, medmindre de stadig manglede efter syv dage.

I mellemtiden var der dukket millioner af har-du-set sites op på nettet. Et par af hjemmesiderne var gamle MySpace-kloner, der var løbet tør for penge og nu fik nyt liv af al opmærksomheden. Nogle investorer af venturekapital havde trods alt bortkommet familie i Bay Area. Måske, hvis de blev fundet, ville sitet tiltrække nye investorer. Jeg greb min fars laptop og kiggede dem igennem. De var overplastrede med reklamer, selvfølgelig, og billeder af bortkomne personer, mest dimitteringsbilleder og bryllupsbilleder og den slags. Det var ret morbidt.

Jeg fandt mit billede og så at det var linket til Vans, Jolus og Darryls. Der var en lille formular til at markere fundne personer og en anden til at skrive noter om andre forsvundne personer. Jeg udfyldte felterne for mig og Jolu og Van, og lod Darryls være blank.

"Du glemte Darryl," sagde far. Han brød sig ikke så meget om Darryl... en gang opdagede han, at der manglede et par centimeter i en af hans flasker i sprutskabet, og til min evige skam havde jeg skudt skylden på Darryl. Sandheden var, at vi begge havde gjort det, bare noget pjat med at prøve vodka og cola under en natlig spilsession.

"Han var ikke med os," sagde jeg. Løggen smagte bittert i munden.

"Åh Gud," sagde min mor. Hun knugede hænderne sammen. "Vi gik bare ud fra, at I alle have været sammen."

"Nej," sagde jeg, mens løggen voksede. "Nej, han skulle have mødtes med os, men vi så ham ikke. Han sidder sikkert bare fastovre i Berkeley. Han skulle tage BART'en over."

Mor udstødte en klynkelyd. Far rystede på hovedet og lukkede øjnene. "Har du ikke hørt det med BART'en?" spurgte han.

Jeg rystede på hovedet. Jeg kunne se, hvor det bar hen. Jeg havde det som om jorden ræsedede op mod mig.

"De sprængte den," sagde far. "De svin sprængte den samtidig med broen."

Det havde ikke været på forsiden af The Chronicle, men på den anden side, en BART-eksplosion under vandet ville ikke være nær så malerisk som billederne af broen, der hang i stumper og stykker over The Bay. BART-tunnelen fra Embarcadero i San Francisco til West Oakland Station var under vand.

#

Jeg vendte tilbage til fars computer og surfede overskrifterne. Ingen var sikre, men dødstallet var oppe på flere tusinde. Fordelt på biler, der styrtede 58 meter ned i havet og folk, der druknede i togene, steg dødstallet fortsat. En journalist påstod at have interviewet en "identitetsforfalsker", som havde hjulpet "dusinvis" af mennesker med at komme væk fra deres gamle liv, simpelthen ved at forsvinde efter angrebene, få nye ID'er lavet og slippe væk fra dårlige ægteskaber, ubehagelig gæld og dårlige liv.

Far havde faktisk tårer i øjnene og mor græd åbenlyst. De krammede mig begge igen, klappede mig, som for at sikre sig, at jeg virkelig var der. De blev ved med at fortælle mig, at de elskede mig. Jeg sagde, at jeg også elskede dem.

Vi fik en tårevædet aftensmad og mor og far fik et par glas vin, hvilket var meget for dem. Jeg sagde til dem, at jeg var ved at være søvnig, hvilket var sandt, og daskede op på mit værelse. Jeg skulle dog ikke i seng. Jeg var nødt til at komme online og finde ud af, hvad der skete. Jeg var nødt til at tale med Jolu og Vanessa. Jeg var nødt til at komme i gang med at finde Darryl.

Jeg sneg mig op på mit værelse og åbnede døren. Jeg havde ikke set min seng i det, der føltes som tusind år. Jeg lagde mig på den og rakte ud mod sengebordet for at få fat i min laptop. Jeg havde åbenbart ikke fået den ordentligt sat til... den elektriske adapter skulle vrikkes på plads på den rigtige måde...

så den havde langsomt stået og afladet, mens jeg var væk. Jeg satte den tilbage i stikket og gav den et par minutter til at lade op, før jeg prøvede at tænde den igen. Jeg brugte tiden på at komme af tøjet og smide det i skraldespanden... jeg havde ikke lyst til at se det igen, nogensinde... og tog et par rene boxershorts og en ren T-shirt. Det nyvaskede tøj, lige fra skufferne, føltes så hjemmevant og behageligt, som at blive krammet af mine forældre.

Jeg tændte min laptop og bankede et par puder på plads bag mig i hovedenden af sengen. Jeg lænede mig tilbage og åbnede computeren og placerede den på mine lår. Den bootede stadig og manner, hvor de ikoner, der bevægede sig over skærmen, så *godt* ud. Den blev helt klar og begyndte så at komme med advarsler om lidt strøm tilbage. Jeg tjekkede strømkablet og vrikkede det lidt og så forsvandt det. Strømstikket havde det virkelig ikke godt.

Det var faktisk så dårligt, at jeg ikke kunne få noget lavet. Hver gang jeg fjernede hånden fra strømstikket, mistede det kontakten med computeren og begyndte at brokke sig over batteriet. Jeg kiggede nærmere på det.

Hele min computers chassis var skævt, samlingen åbnet i et trekantet gab, der startede smalt og blev bredere mod bagenden.

Nogle gange ser du på noget udstyr og opdager et eller andet som dette og tænker, "Har det altid set sådan ud?" Måske havde du bare aldrig bemærket det.

Men med min laptop var dette ikke muligt. Ser du, jeg byggede den. Efter *Kommissionen* udstyrede os alle med SchoolBooks, var der ikke nogen måde, hvorpå mine forældre ville købe en computer til mig, som var min egen, selvom SchoolBook'en teknisk set ikke var min, og jeg ikke måtte installere software på den eller modificere den.

Jeg havde nogle opsparede penge... småjobs, jul og fødselsdage, lidt velovervejret handel på eBay. Sammenlagt var der nok til at købe en fem år gammel skodmaskine.

Så Darryl og jeg byggede en i stedet. Du kan købe laptopchassiser ligesom du kan købe chassiser til desktoppc'er, omend de er lidt mere forskellige end almindelige, gamle pc'er. Jeg havde bygget et par pc'er sammen med Darryl i løbet af årene, ved at bjerger dele fra Craigslist og loppemarkeder og ved at bestille ting fra meget billige taiwanske sælgere vi fandt på nettet. Jeg regnede med, at det at bygge en laptop ville være den bedste måde, at få de kræfter jeg ville have, til den pris jeg havde råd til.

For at bygge din egen laptop, starter du med at bestille en "barebook"... en maskine med kun en lille smule hardware og alle de rigtige slots. De gode nyheder var, at da den var færdig, havde jeg en maskine, der var et halvt kilo lettere end den Dell, jeg havde haft kig på, kørte hurtigere og kostede en tredjedel af, hvad jeg skulle have betalt Dell. De dårlige nyheder var, at samling af en laptop er ligesom at bygge et af de der skibe i en flaske. Det er alt sammen pillearbejde med pincet og forstørrelsesglas, mens man prøver at få alt til at passe sammen inde i den lille kasse. I modsætning til pc'er i fuld størrelse... hvilket er mest luft... er hver eneste kubikmillimeter rum i en laptop beslaglagt. Hver gang jeg troede, at nu var den der, skruede jeg tingesten sammen for at opdage at noget forhindrede chassiset i at lukke helt sammen, og jeg skulle tilbage til tegnebordet.

Så jeg vidst *nøjagtig* hvordan samlingen på min laptop skulle se ud, og når den var lukket skulle den *ikke* se sådan ud.

Jeg blev ved med at vrikke med strømstikket, men det var håbløst. Der var ikke nogen måde, hvorpå jeg ville få den til at boote, uden at skille den ad. Jeg stønnede og stillede den ved siden af sengen. Jeg ville tage mig af det om morgenen.

#

Det var i hvert fald teorien. To timer senere stirrede jeg stadig på loftet, mens jeg genoplevede i mit hoved, hvad de

havde gjort mod mig, hvad jeg skulle have gjort, kun fortrydelser og *esprit d'escalier*.

Jeg rullede ud af sengen. Den var over midnat og jeg havde hørt mine forældre gå til ro klokken elleve. Jeg greb min laptop og ryddede noget plads på mit skrivebord og klikkede de små LED lamper fast til armene på mine forstørrelsesglas og fandt et sæt små præcisionsskruetrækkere frem. Et minut efter havde jeg chassiset åbnet og keyboardet fjernet og stirrede på min laptops indmad. Jeg tog en dåse komprimeret luft og blæste støvet væk, som blæseren havde suget ind, og tog så et kig på tingene.

Der var et eller andet galt. Jeg kunne ikke sætte min finger på, hvad det var, men det havde været måneder siden jeg sidst havde haft låget af denne her. Heldigvis, tredje gang jeg havde været nødt til at åbne den og kæmpet med at lukke den igen, var jeg blevet klogere: jeg havde taget et billede af indmaden med alt på sin plads. Jeg havde ikke været frygtelig klog: Til at begynde med, havde jeg lagt billedet på min harddisk, og naturligvis kunne jeg ikke komme til det, når jeg havde laptoppen skilt ad. Men jeg havde printet det ud og gemt det i min rodede skuffe med papirer, kirkegården for dødt træ, hvor jeg gemte garantibeviser og pinout-diagrammer. Jeg bladrede i dem... de virkede mere rodede end jeg huskede dem... og hev mit billede frem. Jeg satte mig ned ved siden af computeren og holdt på en måde op med at fokusere mine øjne, mens jeg prøvede at finde de ting, der så ud til at ligge forkert.

Så fik jeg øje på det. Fladkablet, der forbandt keyboardet med logic-boardet, var ikke rigtigt forbundet. Det var underligt. Der var ikke noget træk i den del, ikke noget, der kunne løsne den under normal brug. Jeg prøvede at presse det ned igen og opdagede, at stikket ikke bare var dårligt monteret... der var noget mellem det og boardet. Jeg tog det med pincetten og lyste på det.

Der var noget nyt i mit keyboard. Det var et lille stykke hardware, kun halvanden millimeter tykt, uden mærkning.

Keyboardet var forbundet med det og det var forbundet til boardet. Med andre ord, det sad perfekt til at opfange alle tryk på keyboardet, når jeg tastede på min maskine.

Det var en bug.

Mit hjerte hamrede i ørerne. Det var mørkt og stille i huset, men det var ikke et betryggende mørke. Der var øjne derude, øjne og ører og de betragtede mig. Overvågede mig. Overvågningen jeg mødte i skolen havde fulgt mig hjem, men denne gang var det ikke bare *Skolekommissionens* som så mig over skulderen; The Department of Homeland Security havde sluttet sig til dem.

Jeg havde nær taget buggen ud. Men så tænkte jeg, at hvem der end havde anbragt den der ville vide, at den var væk. Jeg lod den blive der. Det gjorde mig syg at gøre det.

Jeg kiggede rundt efter flere ændringer. Jeg kunne ikke finde nogen, men betød det, at der ikke havde været nogen? Nogen havde brudt ind på mit værelse og plantet denne anordning... havde skilt min laptop ad og samlet den igen. Der var masser af andre måder at aflytte en computer på. Jeg ville aldrig kunne finde dem alle.

Jeg samlede maskinen med følelsesløse fingre. Denne gang ville chassiset ikke lukke ordentligt i, men elkablet blev siddende i. Jeg bootede og satte mine fingre på keyboardet, idet jeg tænkte at jeg ville køre noget diagnosticering og se, hvad der var hvad.

Men jeg kunne ikke gøre det.

For helvede, måske var hele mit værelse aflyttet. Måske var der et kamera, der udspionerede mig nu.

Jeg havde følt mig paranoid, da jeg kom hjem. Nu var jeg ved at gå ud af mit gode skind. Det føltes, som om jeg var tilbage i fængsel, tilbage i forhørslokalet, forfulgt af myndighedsorganer, som havde mig helt i deres magt. Jeg havde lyst til at græde.

Der var kun en ting at gøre.

Jeg gik ud på badeværelset og tog rullen med toiletpapir og udskiftede den med en ny. Heldigvis var den allerede ved at være tom. Jeg rullede resten af papiret af og gravede i min kasse med løsdele indtil jeg fandt en lille plastickonvolut, fyldt med ultrastærke, hvide LED'er jeg havde taget fra en ødelagt cykellygte. Jeg stak forsigtigt deres ben gennem paprøret, hvor jeg brugte en nål til at lave hullerne, fik så fat i noget ledning og forbandt dem i serie med små metalclips. Jeg vred ledningerne ind i stikket til et ni-volts batteri og forbandt batteriet. Nu havde jeg et rør, omkranset med ultrastærke, retningsbestemte LED'er, og jeg kunne holde det op foran mit øje og se igennem.

Jeg havde bygget en af de her sidste år, som et science fair-projekt og var blevet smidt ud af udstillingen, så snart jeg viste, at der var skjulte kameraer i halvdelen af klasseværelserne på Chavez High. Videokameraer på størrelse med knappenålshoveder koster mindre end en god middag på en restaurant i disse dage, så de dukker op over alt. Udspekulerede butiksansatte anbringer dem i prøverum eller solcentre og har en pervers fornøjelse ud af de skjulte optagelser de får af kunderne... nogle gange lægger de det bare ud på nettet. At vide hvordan man omdanner en toiletrulle og for tre dollars komponenter til en kameradetektor er blot sund fornuft.

Dette er den simpleste måde at opdage spionkameraer på. De har små linser, men de reflekterer som død og kridte. Det fungerer bedst i et dunkelt lokale: se stift gennem røret og scan langsomt hen over alle væggene og andre steder, hvor nogen kan have anbragt et kamera, indtil du ser et glimt af en refleksion. Hvis refleksionen står stille, mens du bevæger dig rundt, så er det en linse.

Der var ikke et kamera i mit værelse... ikke et jeg kunne detektere i hvert fald. Der kunne have været lytteudstyr, selvfølgelig. Eller bedre kameraer. Eller intet som helst. Kan du bebrejde mig for at føle mig lidt paranoid?

Jeg elskede den laptop. Jeg kaldte den The Salmagundi, hvilket betyder alt lavet af reservedele.

Når du først kommer til det punkt, hvor du navngiver din laptop, så ved du, at du har et tæt forhold til den. Nu følte jeg imidlertid, at jeg aldrig nogensinde ville røre den igen. Jeg havde lyst til at smide den ud ad vinduet. Hvem vidste, hvad de havde gjort ved den? Hvem vidste, hvordan den var blevet aflyttet?

Jeg lagde den i en skuffe, med låget lukket, og så på loftet. Det var sent og jeg skulle være i seng. Der var imidlertid ikke nogen måde, hvorpå jeg ville kunne falde i søvn. Jeg blev aflyttet. Alle kunne være aflyttet. Verden havde ændret sig for evigt.

”Jeg vil finde en måde at få skovlen under dem på,” sagde jeg. Det var noget, jeg svor på, jeg vidste det, da jeg hørte det, selvom jeg aldrig har svoret på noget før.

Jeg kunne ikke sove efter det. Og desuden så havde jeg en idé.

Et eller andet sted i mit skab var der en kasse i krympefolie, som indeholdt en stadig forsegleet uberørt-i-pakken Xbox Universal. Enhver Xbox er blevet solgt langt under produktionspris... Microsoft tjener de fleste af deres penge på at forlange penge af spilfirmaerne for retten til at producere spil til Xbox... men Universalen var den første Xbox som Microsoft besluttede sig for at give væk, helt gratis.

Sidste jul, havde der være nogle stakkels tabere på alle gadehjørner, klædt ud som krigere fra Halo-serien, som uddelte poser med disse spilmaskiner så hurtigt de kunne. Jeg formoder det virkede... alle siger, at de solgte en ordentlig røvfuld spil. Naturligvis var der forholdsregler, for at sikre at du kun spillede spil fra firmaer, der havde købt licens fra Microsoft til at lave dem.

Hackere blæser lige gennem disse forholdsregler. Xboxen blev cracket af en dreng fra MIT som skrev en bestseller om det, og så gik 360'eren under, og derefter var det den kortlivede

Xbox Portable (som vi allesammen kaldte "den slæbebare"... den vejede halvandet kilo!) der bukkede under. The Universal skulle have været totalt usårlig. De børn på high school som knækkede den var brasilianske Linux-hackere som boede i en *favela*... en slags slum BZ'ere.

Man skal aldrig undervurdere beslutsomheden hos et barn, som har masser af tid og ingen penge.

Så snart brasilianerne havde offentliggjort deres crack, gik vi alle amok på den. Snart var der dusinvis af alternative operativsystemer til Xbox Universal. Min favorit var ParanoidXbox, en variant af ParanoidLinux. ParanoidLinux er et operativsystem, der antager at dets operatør er under angreb fra regeringen (det var tiltænkt brug for de kinesiske og syriske dissidenter), og det gør alt, hvad det kan for at holde din kommunikation og dokumenter hemmelige. Det smider endda en bunke slørende meddelelser, som er meningen skal skjule det faktum, at du er ved at gøre noget i det skjulte. Så mens du modtager en politisk besked, ét tegn ad gangen, lader ParanoidLinux som om det surfer på nettet og udfylder spørgeskemaer og flirter i chatrooms. I mellemtiden, i et ud af fem hundrede tegn du modtager, ligger din rigtige besked, en nål begravet i en kæmpe høstak.

Jeg havde brændt en ParanoidXbox dvd da de kom frem første gang, men jeg var aldrig kommet så langt som til at pakke Xboxen i mit skab ud, finde et TV at sætte den til, og så videre. Mit værelse er forkrampet nok som det er, uden at lade Microsoft crashware optage værdifuld arbejdsplads.

I nat ville jeg ofre tid på det. Det tog omkring tyve minutter at få det op at køre. Ikke at have et TV var den sværeste del, men til sidst kom jeg i tanke om, at jeg havde en lille overhead LCD projektor, som havde standard TV RCA connectorer på bagsiden. Jeg forbandt den til Xboxen og lod den lyse på bagsiden af min dør og fik ParanoidLinux installeret.

Nu var jeg kørende og ParanoidLinux ledte efter andre Xbox Universals at tale med. Hver Xbox Universal kommer med indbygget wireless til multiplayer gaming. Du kan forbinde til dine naboer på det trådløse link og til internettet, hvis du har en trådløs internetforbindelse. Jeg fandt tre forskellige sæt naboer inden for rækkevidde. To af dem havde også deres Xbox Universals forbundet til internettet. ParanoidXbox elskede den konfiguration: Den kunne trække på mine naboers internetforbindelser og bruge dem til at komme online gennem gaming-netværket. Naboerne ville aldrig savne pakkerne: De betalte fast pris for internetforbindelserne og de surfede ikke ligefrem meget klokken 2 om natten.

Den bedste del af det er, hvordan det fik mig til at *føle*: at have kontrollen. Min teknologi arbejdede for mig, tjente mig, beskyttede mig. Den udspionerede mig ikke. Dette er grunden til at jeg elskede teknologi: hvis du brugte den rigtigt, kunne den give dig magt og privatliv.

Min hjerne kørte virkelig nu, som om den ræsedede derudaf med 100 i timen. Der var mange grunde til at køre ParanoidXbox... den bedste var, at alle kunne lave spil til det. Der var allerede en port of MAME, The Multiple Arcade Machine Emulator, så du kunne spille stort set ethvert spil, der nogensinde var programmeret, helt tilbage til Pong... games for The Apple][+ og spil til ColecoVision, spil til NES og Dreamcast, og så videre.

Hvad der var endnu bedre, var alle de cool multiplayer games, lavet specifikt til ParanoidXbox... helt gratis spil af hobbyfolk som alle kunne køre. Når du kombinerede det hele, havde du en gratis konsol, fyldt med gratis spil, som kunne skaffe dig gratis internetadgang.

Og det bedste ved det... for mit vedkommende... var at ParanoidXbox var *paranoid*. Hver eneste bit, der gik gennem luften, var krypteret næsten til døde. Du kunne aflytte alt det du ville, men du ville aldrig regne ud; hvem der talte, hvad de talte

om eller, hvem de talte til. Anonym web, e-mail og IM. Lige hvad jeg havde brug for.

Alt hvad jeg behøvede at gøre nu, var at overbevise alle jeg kendte om også at bruge det.

Kapitel 6

Dette kapitel er tilegnet Powell's Books, den legendariske "City of Books" i Portland, Oregon. Powell's er den største boghandel i verden, et endeløst, fleretagers univers af papirlugte og tårnende hylder. De opbevarer nye og brugte bøger på de samme hylder... noget jeg altid har elsket... og hver gang jeg er stoppet ind der, har de haft et veritabelt bjerg af mine bøger, og de har været utroligt venlige i forhold til at bede mig om at signere butiksbeholdningen. De ansatte er venlige, beholdningen er fabelagtig, og der er endda en Powell's ved Portland airport, hvilket gør den noget nær den bedste boghandel i en lufthavn i verden, efter min mening!

Powell's Books: 1005 W Burnside, Portland, OR 97209
USA +1 800 878 7323

Tro det eller lad være, mine forældre tvang mig til at gå i skole næste dag. Jeg var kun lige faldet i en feberagtig søvn klokken tre om morgenen, men klokken syv næste morgen, stod min far ved fodenden af sengen og truede med at hive mig ud ved anklerne. Det lykkedes mig at komme op... noget var afgået ved døden i min mund, efter at have malet mine øjne til... og ud under bruseren.

Jeg lod min mor tvinge et stykke toast og en banan i mig, mens jeg inderligt ønskede, at mine forældre ville lade mig drikke kaffe hjemme. Jeg kunne snige mig til en på vej til skolen, men at se dem drikke deres sorte guld, mens jeg slæbte mig gennem huset, og fik tøjet på, og fik bøgerne i tasken... det var rædsomt.

Jeg har gået til skolen tusind gange, men i dag var anderledes. Jeg gik op og over bakkerne for at komme ned til The Mission, og over alt var der lastbiler. Jeg så nye sensorer og trafikkameraer installeret ved mange af stopsignalerne. Nogen

havde haft en masse overvågningsudstyr liggende, som ventede på at blive installeret ved første lejlighed. Angrebet på Bay Bridge havde været lige, hvad de behøvede.

Det fik byen til at virke mere afdæmpet, som at være inde i en elevator, flov over dine naboers nærgående undersøgelse af dig og de allestedsnærværende kameraer.

Det tyrkiske kaffehus på 24th Street fik mig repareret med en to-go-kop tyrkisk kaffe. I bund og grund er tyrkisk kaffe mudder, der lader som om, det er kaffe. Det er tykt nok til at en ske kan blive stående i det, og det har mere koffein end børnesodavand som Red Bull. Lyt til en som har læst Wikipedia-siden: Det er sådan, Osmannerriget blev vundet: vanvittige ryttere drevet af kulsort kaffemudder.

Jeg hev mit debetkort frem for at betale og han skar en grimasse. "Ikke mere debet," sagde han.

"Huh? Hvorfor ikke?" Jeg havde betalt for min kaffeafhængighed med mit kort i årevis hos tyrken. Han plejede at genere mig hele tiden, fortælle mig, at jeg var for ung til at drikke det stads, og han nægtede stadig at sælge til mig i skoletimerne, fordi han var overbevist om at jeg pjækkede fra timen. I løbet af årene har tyrken og jeg udviklet en form for barsk forståelse.

Han rystede bedrøvet på hovedet. "Du ville ikke forstå det. Gå i skole, knægt."

Der er ikke nogen mere sikker måde at få mig til at ville forstå, end at fortælle mig, at jeg ikke kan. Jeg lokkede ham, forlangte at han fortalte mig det. Han så ud som om han ville smide mig ud, men da jeg spurgte, om det var fordi han mente, at jeg ikke var god nok til at handle der, åbnede han op.

"Sikkerheden," sagde han, mens han så rundt i sin lille butik med dets kar med tørrede bønner og frø, dets hylder med tyrkiske varer. "Regeringen. De overvåger alt nu, det var i avisen. PATRIOT Act II, Kongressen godkendte den i går. Nu kan de overvåge hver gang du bruger dit kort. Jeg siger nej. Jeg

siger, at min butik ikke vil hjælpe dem med at spionere mine kunder.”

Min kæbe faldt til jorden.

”Du synes måske ikke det er noget stort? Hvad er problemet i at regeringen ved, hvornår du køber kaffe? Fordi det er én måde, hvorpå de ved, hvor du er, hvor du har været. Hvorfor tror du, jeg forlod Tyrkiet? Hvor du har regeringen, som altid spionerer folket, er ikke godt. Jeg flytte hertil for tyve år siden for friheden... Jeg ikke hjælpe dem med at fjerne friheden.”

”Du kommer til at miste så meget salg,” røg det ud af mig. Jeg havde lyst til at fortælle ham, at han var en helt og trykke hans hånd, men det var, hvad der kom ud. ”Alle bruger debetkort.”

”Måske ikke så meget mere. Måske kommer mine kunder her, fordi de ved, at jeg også elsker frihed. Jeg laver skilt til vindue. Måske gør andre butikker det samme. Jeg hører at ACLU vil sagsøge dem over det.”

”Du har alle mine indkøb fra nu af,” sagde jeg. Jeg mente det. Jeg stak hånden i lommen. ”Um, jeg har bare ingen kontanter.”

Han spidsede læberne og nikkede. ”Mange mennesker siger det samme. Er OK. Du giver dagens penge til ACLU.”

På to minutter havde tyrken og jeg udvekslet flere ord, end vi havde i al den tid jeg var kommet i hans butik. Jeg havde ingen idé om, at han var så lidenskabelig. Jeg tænkte blot på ham, som min venlige koffeinformidler i nabolaget. Nu gav jeg ham hånden og da jeg forlod hans butik, følte jeg, at han og jeg var kommet med i et team. Et hemmeligt team.

#

Jeg havde misset to skoledage, men det lod til, at jeg ikke havde misset meget undervisning. De havde lukket skolen den ene af dagene, mens byen kæmpede med at komme ovenpå. Den efterfølgende dag havde været koncentreret om, lod det til, at sørge over dem, der var væk og antaget for døde. Aviserne udgav

biografier om de bortkomne, personlige erindringer. Nettet var fyldt med disse afgrænsede dødsannoncer, tusinder af dem.

Pinligt nok, var jeg et af disse mennesker. Jeg trådte ind i skolegården, uden at vide dette, og så var der et råb og et øjeblik efter var der hundredevis af mennesker omkring mig, som klappede mig på ryggen, gav mig hånden. Et par piger jeg ikke engang kendte, kyssede mig, og det var mere end blot venskabelige kys. Jeg følte mig som en rockstjerne.

Mine lærere var kun lidt mere neddæmpede. Ms. Galvez græd lige så meget som min mor og krammede mig tre gange, før hun lod mig gå ned og sætte mig ved mit bord. Der var noget nyt forrest i klasseværelset. Et kamera. Ms. Galvez så mig stirre på det og gav mig en tilladelse på udtværet fotokopieret papir med skolens brevhoved.

San Francisco Unified School District's bestyrelse havde holdt et krisemøde i løbet af weekenden og enstemmigt vedtaget at bede forældrene til hvert eneste barn i byen om tilladelse til at sætte TV-kameraer i et lukket kredsløb op i hvert eneste klasseværelse og gang. Loven sagde, at de ikke kunne tvinge os til at gå i skole med kameraer over alt, men den sagde ikke noget om *frivilligt* at opgive vores grundlovssikrede rettigheder. Brevet sagde, at de var sikre på, at de ville få fuldstændig accept fra byens forældre, men de ville arrangere noget for de børn, hvis forældre gjorde indsigelser, i et separat sæt "ubeskyttede" klasseværelser.

Hvorfor havde vi kameraer i vores klasseværelser nu? Terrorister. Selvfølgelig. Fordi ved at sprænge en bro i luften, havde terroristerne indikeret, at skolerne var det næste. På en eller anden måde var det den konklusion som bestyrelsen var kommet til, under alle omstændigheder.

Jeg læste denne notits tre gange og rakte så hånden op.

"Ja, Marcus?"

"Ms. Galvez, angående denne notits?"

"Ja, Marcus."

"Er pointen ved terrorisme ikke at gøre os bange? Det er derfor, det hedder *terrorisme*, ikke?"

"Det vil jeg tro."

Klassen stirrede på mig. Jeg var ikke den bedste elev i skolen, men jeg kunne godt lide en god debat i klassen. De ventede på, hvad jeg ville sige som det næste.

"Så gør vi ikke, hvad terroristerne vil have os til? Vinder de ikke, hvis vi opfører os, som om vi er bange og sætter kameraer op i klasseværelserne og alt det der?"

Der var noget nervøs skramlen. En af de andre rakte hånden i vejret. Det var Charles. Ms. Galvez pegede på ham.

"At sætte kameraerne op gør os sikre, hvilket gør os mindre bange."

"Sikre mod hvad?" sagde jeg uden at vente på at blive spurgt.

"Terrorisme," sagde Charles. De andre nikkede.

"Hvordan gør de det? Hvis en selvmordsbomber skyndte sig herind og sprængte os alle sammen i luften..."

"Ms. Galvez, Marcus bryder skolens regler. Vi må ikke fortælle vittigheder om terroristangreb..."

"Hvem fortæller vittigheder?"

"Tak til jer begge," sagde Ms. Galvez. Hun så rigtig ulykkelig ud. Jeg fik dårlig samvittighed over at have kapret hende klasse. "Jeg synes, at dette er en rigtig interessant diskussion, men jeg vil gerne gemme den til en senere time. Jeg tror, at disse emner kan være for følsomme, til at vi kan have en diskussion om dem i dag. Så, lad os komme tilbage til kvindesagsforkæmperne, skal vi ikke?"

Så vi brugte resten af timen på at tale om kvindesagsforkæmperne og den nye lobbyiststrategi de havde udtænkt, for at få fire kvinder ind i hvert kongresmedlems kontor for at presse ham og lade ham vide hvad det kunne betyde for hans politiske fremtid, hvis han blev ved med at nægte kvinder stemmeret. Det var normalt den slags jeg rigtig godt kunne lide... de små der fik de store og mægtige til at være ærlige. Men i dag

kunne jeg ikke koncentrere mig. Det må have været Darryls fravær. Vi kunne begge lide samfundsfag og ville have haft vores SchoolBooks fremme og en IM session oppe, sekunder efter vi havde sat os, med en ekstra kanal til at snakke om lektionen.

Jeg havde brændt tyve ParanoidXbox diske natten før og jeg havde dem alle sammen i min taske. Jeg gav dem til folk, jeg vidste, var virkelig, virkelig interesserede i spil. De havde alle fået en Xbox Universal eller to året før, men de fleste var stoppet med at bruge dem. Spillene var virkelig dyre og ikke særligt underholdende. Jeg trak dem til side mellem timerne, til frokost og lektiecafe, og lovpriste ParanoidXbox-spillene til skyerne. Gratis og sjove... vanedannende sociale spil med masser af cool mennesker fra hele verden der spillede dem.

At give noget væk, for at sælge noget andet er det de kalder "barberbladsmodellen"... firmaer, som Gillette, giver dig gratis håndtag til skrabere og snyder dig ved at kræve en mindre formue for bladene. Printerpatroner er de værste til det... Den dyreste Champagne i verden er billig i sammenligning med blæk til inkjet, som koster to øre pr. liter at lave engros.

Barberbladsforretninger er afhængige af, at du ikke kan få dine "blade" fra andre. Når alt kommer til alt, hvis Gillette kan tjene ni dollars på et ti dollars blad til udskiftning, hvorfor så ikke starte en konkurrent som kun tjener fire dollars på at sælge et identisk blad: en 80 procent profitmargin er den slags, der kan få den gennemsnitlige forretningsfyr til at savle og få store øjne.

Så, barberbladsfirmaer som Microsoft hælder en masse ressourcer i at gøre det svært og/eller ulovligt at konkurrere med dem på bladene. I Microsofts tilfælde, har alle Xboxe haft modforanstaltninger for at forhindre dig i at bruge software, der var frigivet af folk, som ikke betalte blodpenge til Microsoft for rettigheden til at sælge Xbox-programmer.

De mennesker jeg mødte tænkte ikke meget over den slags. De lavede op, når jeg fortalte dem, at spillene ikke var

overvågede. I disse dage er ethvert spil du spiller online fyldt med alle mulige usmagelige ting. For det første er der de perverse, som prøver at få dig ud til et øde sted, hvor de kan lave underlige og Ondskabens Øjne-lignende ting mod dig. Så er der politibetjentene, der lader som om de er naive børn, så de kan arrestere de perverse. Værst af alt er dog overvågningen, som bruger al dens tid på at udspionere vores diskussioner og sladre om os for at bryde deres Terms of Service, som siger ingen flirten, ingen banden og ingen ”klart eller skjult sprog som på fornærmende vis refererer til noget aspekt af seksuel orientering eller seksualitet.”

Jeg er ikke en 24/7 scorekarl, men jeg er en syttenårig dreng. Sex dukker op i samtaler fra tid til anden. Men Gud hjælpe dig, hvis det bringes på banen i chat, mens du spiller. Det var en rigtig humørdræber. Ingen overvågede ParanoidXbox-spillene, for de var ikke styret af et firma; de var bare spil som hackere havde programmeret for sjov skyld.

Så disse gamer-unger elskede historien. De tog grådigt mod diskene og lovede at brænde til alle deres venner... spil er trods alt sjovere, når du spiller dem med vennerne.

Da jeg kom hjem, læste jeg, at en gruppe forældre sagsøgte skolens bestyrelse på grund af overvågningskameraerne i klasselokalerne, men at de allerede havde forspildt deres mulighed for at få et midlertidigt forbud mod dem.

#

Jeg ved ikke, hvem der fandt på navnet Xnet, men det hang ved. Du hørte folk tale om det på Muni'en. Van ringede til mig, for at spørge om jeg havde hørt om det og jeg var nær blevet kvalt, da det gik op for mig, hvad det var hun talte om: Diskene jeg var begyndt at distribuere sidste uge var blevet sneakernettet og kopieret helt til Oakland inden for to uger. Det fik mig til at se mig over skulderen... som om jeg havde brudt en lov og DHS nu ville komme og tage mig bort for evigt.

Det havde været nogle hårde uger. BART'en var gået helt væk fra billetter, der kunne købes kontant, og havde udskiftet dem med arphid "kontaktfri" kort, som du viftede ved bommene for at komme igennem. De var cool og bekvemme, men hver gang jeg brugte en, tænkte jeg på, hvordan jeg blev sporet. Nogen på Xnettet postede et link til en Electronic Frontier Foundation betænkning om måderne, hvorpå disse tingester kunne bruges til at spore folk, og avisen havde bittesmå historier om små grupper af mennesker, der protesterede ved BART-stationer.

Jeg brugte Xnettet til stort set alt nu. Jeg havde oprettet en falsk e-mailadresse gennem Piratpartiet, et svensk, politisk parti, som hadede overvågning af internettet og lovede at holde deres mailkonti hemmeligt for alle, selv politiet. Jeg gik kun på via Xnet, idet jeg hoppede fra en nabos internetforbindelse til en anden og forblev anonym... håbede jeg... hele vejen til Sverige. Jeg brugte ikke w1n5ton mere. Hvis Benson kunne regne det ud, kunne alle. Mit nye handle, som var en pludselig indskydelse, var M1k3y, og jeg fik *mange* e-mails fra folk, der havde hørt i chatrooms og på message boards at jeg kunne hjælpe dem med at løse problemer med konfigurerings og opsætning af deres Xnet.

Jeg savnede Harajuku Fun Madness. Firmaet havde sat spillet på hold på ubestemt tid. De sagde at det var af "sikkerhedsgrunde" de mente ikke, det var en god idé at gemme ting og derefter sende folk ud og lede efter dem. Hvad nu hvis nogen troede det var en bombe? Hvad nu hvis nogen placerede en bombe på det samme sted?

Hvad nu hvis jeg blev ramt af lynet, mens jeg gik med en paraply? Forbyd paraplyer! Bekæmp lynets uvæsen!

Jeg blev ved med at bruge min laptop, selvom jeg havde myrekryb, når jeg brugte den. Hvem det end var, der aflyttede den ville undre sig over, hvorfor jeg ikke brugte den. Jeg tænkte, at jeg bare ville lave tilfældig surfen hver dag, en smule mindre

for hver dag, så enhver, der overvågede, ville se mig langsomt ændre vaner, ikke lave en pludselig ændring. Mest af alt læste jeg de uhyggelige dødsannoncer... alle disse tusindvis af venner og naboer, døde på bunden af The Bay.

Faktisk så *lavede* jeg færre og færre lektier hver dag. Jeg havde andet at lave. Jeg brændte nye stakke af ParanoidXbox hver dag, halvtreds eller tres, og tog dem med rundt i byen til folk, som jeg havde hørt var villige til selv at brænde tres og give dem til deres venner.

Jeg var ikke så bekymret for at blive taget i at gøre dette, for jeg havde god krypto på min side. Krypto er kryptografi eller "hemmelig skrift", og det har været her siden Romertiden (bogstavelig talt: Kejser Augustus var en stor fan og kunne lide at opfinde sine egne koder, som vi bruger nogle af, den i dag, til at scramble vittigheders pointer i e-mail).

Krypto er matematik. Svær matematik. Jeg vil ikke prøve at forklare det i detaljer, for jeg har heller ikke matematikken til at få det til helt at give mening oppe i mit hoved... slå det op på Wikipedia, hvis du virkelig har lyst.

Men her er Cliff's Notes-versionen: Visse typer af matematiske funktioner er rigtig lette at lave i en retning og rigtig svære i den anden retning. Det er rigtig let at gange to primtal sammen og få et gigantisk tal. Det er meget, meget svært at tage et givent gigantisk tal og finde ud af, hvilke primtal der skal ganges for at få det tal.

Det betyder, at hvis du kan finde en måde at scramble noget baseret på at gange med store primtal, vil unscrambling af det, uden at kende disse primtal være svært. Afsindig svært. Som i billioner af år, hvor alle computere der nogensinde er opfundet, og som arbejder 24/7, ikke vil være i stand til at gøre det.

Der er fire dele i enhver kryptobesked: den oprindelige besked, kaldet "klartekst." Den scramblede besked, kaldet "ciffertekst." Scramblingsystemet kaldet "ciffer". Og til sidst er

der nøglen; den hemmelige ting de føder ind i cifferen sammen med klarteksten for at danne ciffertekst.

Før i tiden var det sådan at kryptofolkene prøvede at holde alt dette hemmeligt. Hver tjeneste og regering havde deres egne cifre *og* deres egne nøgler. Nazisterne og de allierede ville ikke have, at de andre skulle vide, hvordan de scramblede deres beskeder, og slet ikke have nøglerne som de kunne bruge til at unscramble dem. Det lyder som en god idé, ikke?

Forkert.

Første gang nogen fortalte mig om alt det gange med primtal-historie, sagde jeg med det samme, "No way, det er bullshit. Jeg mener, *jo* det er svært at lave det der faktorisering med primtal, hvad det nu er for noget. Men det plejede at være umuligt at flyve, eller tage til Månen, eller få en harddisk med mere end et par kilobyte plads. Nogen *må* have opfundet en måde at descramble beskederne på." Jeg så for mit indre øje et hult bjerg fyldt med matematikere fra National Security Agency, som læste hver eneste e-mail i verden og fnes.

Faktum er, at det stort set er det, der skete under Anden Verdenskrig. Det er grunden til, at livet ikke er mere som Castle Wolfenstein, hvor jeg har brugt mange dage på at jage nazister.

Det er således, at cifre er svære at holde hemmelige. Der anvendes meget matematik til en, og hvis de er meget udbredte, så må dem der bruger dem også holde dem hemmeligt, og hvis nogen skifter side, er du nødt til at finde en ny ciffer.

Nazisternes ciffer blev kaldt Enigma, og de brugte en lille mekanisk computer kaldet en Enigmamaskine til at scramble og unscramble beskederne de fik. Hver eneste ubåd og båd og station behøvede en af disse, så det var uundgåeligt, at de allierede på et tidspunkt ville få fat i en.

Da de gjorde, crackedede de den. Det arbejde blev ledt af min helt over dem alle, en fyr ved navn Alan Turing, der stort set opfandt computere, som vi kender dem i dag. Desværre for ham, var han bøsse, så efter krigen sluttede tvang den åndssvage

britiske regering ham til at skyde sig med hormoner for at "kurere" hans homoseksualitet og han slog sig selv ihjel. Darryl gav mig en biografi om Turing til min 14 års fødselsdag... indpakket i tyve lag papir og et genbrugt Batmobillegetøj, sådan var han med gaver... og jeg har været en Turing-junkie lige siden.

Nu havde de allierede Enigmamaskinen, og de kunne opsnappe en masse af nazistenes radiobeskeder, hvilket ikke kunne have været noget særligt, eftersom hver kaptajn havde sin egen hemmelige nøgle. Eftersom de allierede ikke havde nøglerne, burde det ikke have været nogen hjælp at have maskinen.

Her er det hemmelighedskræmmeriet skader krypto. Enigmacifferen havde en fejl. Så snart Turing så godt efter, regnede han ud, at de nazistiske kryptografer havde lavet en matematisk fejl. Ved at få fat i en Enigmamaskine, kunne Turing regne ud, hvordan man cracked *enhver* nazibesked, uanset hvilken nøgle de brugte.

Det kostede nazisterne krigen. Jeg mener, tag endelig ikke fejl. Det er gode nyheder. Lyt til en Castle Wolfenstein-veteran. Du ville ikke have lyst til at have nazisterne til at styre landet.

Efter krigen brugte kryptograferne lang tid på at tænke over dette. Problemet havde været, at Turing var klogere end den fyr, der udtænkte Enigma. Så snart den havde en ciffer, var du sårbar overfor; at nogen, som var klogere end dig, skulle finde en måde at bryde den på.

Og jo mere de tænkte over det, jo mere kom de til den erkendelse, at *enhver* kan finde på et sikkerhedssystem, som han ikke selv kan finde ud af at bryde. Men *ingen* kan udregne, hvad en klogere person kunne finde på at gøre.

Du er nødt til at offentliggøre en ciffer for at vide, at den virker. Du er nødt til at fortælle *så mange mennesker som muligt*, hvordan den virker, så de kan hamre løs på den med alt de har i

sig, for at teste sikkerheden. Jo længere du kan gå uden at nogen finder en fejl, jo mere sikker er du.

Hvilket er, hvor vi står i dag. Hvis du vil være sikker, bruger du ikke krypto som et eller andet geni fandt på i sidste uge. Du bruger det, som folk har brugt så længe som muligt, uden at nogen har regnet ud, hvordan man bryder det. Uanset om du er en bank, en terrorist, en regering eller en teenager, så bruger du de samme cifre.

Hvis du prøvede at bruge din egen ciffer, ville der være en chance for, at nogen fandt en fejl, som du havde overset, og lavede en Turing mod dig, afkodede alle dine "hemmelige" beskeder og grinede lidt af din dumme sladder, de økonomiske transaktioner og militære hemmeligheder.

Så jeg vidste at krypto ville holde mig sikret mod aflytning, men jeg var ikke klar til at håndtere histogrammer.

#

Jeg steg af BART'en og viftede mit kort over bommen idet jeg gik mod 24th Street station. Som sædvanlig var der en masse sære mennesker, der hang på stationen, drukkenbolte og Jesus-freaks og sammenbidte mexicanske mænd, der stirrede ned i jorden og et par medlemmer af børnebåndet. Jeg så lige forbi dem, idet jeg tog trappen og joggede op til overfladen. Min taske var tom nu, den bulede ikke længere af ParanoidXbox-diske som jeg havde distribueret, og det fik mig til at føle mig let om skuldrene og gav mig fjedring i gangen, netop som jeg kom op på gaden. Prædikanterne var stadig på arbejde, formanende på spansk og engelsk om Jesus og så videre.

Sælgerne af falske solbriller var væk, men de var blevet udskiftet med fyre, der solgte hunde, som gøede nationalsangen og ville lette ben, hvis du viste dem et billede af Osama bin Laden. Der foregik sikkert nogle cool ting i deres hjerner, og jeg skrev mig bag øret, at jeg skulle have et par stykker med, så jeg senere kunne skille dem ad. Ansigtsgenkendelse var stadig ret nyt i legetøj, idet det først for nylig tog springet fra militæret til

kasinoer, der prøvede at fange snydere, til opretholdelse af loven.

Jeg begyndte at gå ned ad 24th Street mod Potrero Hill og hjem, mens jeg rullede med skuldrene og lugtede burritoduftene, som drev ud af restauranterne og tænkte på aftensmad.

Jeg ved ikke, hvorfor jeg tilfældigvis så mig over skulderen, men det gjorde jeg. Måske var det lidt af noget ubevidst sjette sans. Jeg vidste, at jeg blev forfulgt.

Det var to kraftige, hvide fyre med små moustacher, som fik mig til at tænke på enten politibetjente eller bøssede bikere, som kørte op og ned ad Castro, men bøsser har sædvanligvis bedre frisurer. De var iført vindjakker af samme farve som gammel cement og cowboybukser, med livremmen gemt. Jeg tænkte på alle de ting en betjent kunne bære i sin livrem, på utility-bæltet som den DHS-fyr i lastbilen havde båret. Begge fyre havde Bluetooth headsets.

Jeg blev ved med at gå, mens mit hjerte hamrede i brystet. Jeg havde ventet på det her, siden jeg startede. Jeg havde forventet at DHS ville regne ud, hvad jeg lavede. Jeg tog alle forholdsregler, men Streng Frisure-damen havde sagt, at hun ville holde øje med mig. Hun havde fortalt, at jeg var en mærket mand. Det gik op for mig, at jeg havde ventet på at blive samlet op og bragt tilbage i fængsel. Hvorfor ikke? Hvorfor skulle Darryl være i fængsel og ikke jeg? Hvad havde jeg, der var på min side? Jeg havde ikke engang været modig nok til at fortælle mine forældre... eller hans... hvad der virkelig skete med os.

Jeg gik lidt hurtigere og gennemgik i mit hoved, hvad jeg havde. Jeg havde ikke noget inkriminerende i min taske. Ikke alt for inkriminerende i hvert fald. Min SchoolBook kørte den crack, der tillod mig IM og andre ting, men halvdelen af dem på skolen gjorde det samme. Jeg havde ændret den måde jeg krypterede tingene på min telefon... nu *havde* den en falsk partition, som jeg kunne lave tilbage til klartekst med et password, men alle de gode sager var gemt, og skulle bruge et

andet password for at åbne. Den gemte sektion lignede tilfældigt junk... når du krypterer data bliver det umuligt at skelne fra tilfældig støj... og de ville aldrig bare så meget som vide, at det var der.

Der var ikke nogen diske i min taske. Min laptop var fri for inkriminerende beviser. Selvfølgelig, hvis de fik den tanke at kigge grundigt på min Xbox, var det game over. Så at sige.

Jeg stoppede på stedet. Jeg havde gjort det så godt jeg kunne med at dække mig ind. Det var på tide at se skæbnen i øjnene. Jeg gik ind i den nærmeste burrito joint og bestilte en med carnitas... strimlet svinekød... og ekstra salsa. Kunne lige så godt gå ned på en fuld mave. Jeg fik også en spand horchata, en iskold risdrik der er ligesom vandet, halvsød risengrød (bedre end det lyder).

Jeg satte mig ned for at spise, og en dyb ro faldt over mig. Jeg stod for at skulle i fængsel for mine ”forbrydelser”, eller også skulle jeg ikke. Min frihed, siden de havde taget mig, havde blot været en midlertidig ferie. Mit land var ikke min ven mere: Vi var nu på hver sin side og jeg havde vidst, at jeg aldrig kunne vinde.

De to fyre kom ind i restauranten, netop som jeg blev færdig med burritoen og skulle til at bestille nogle churros... dybstegt dej med kannelsukker... til dessert. De havde vel ventet udenfor og var blevet trætte af min smølen.

De stod bag mig ved skranken og lukkede mig inde. Jeg tog mine churros fra den pæne bedstemor og betalte, tog et par bidder af dejen, inden jeg vendte mig om. Jeg ville have noget af min dessert, i det mindste. Det kunne være det sidste dessert jeg fik i lang, lang tid.

Så drejede jeg rundt. De var begge så tæt på, at jeg kunne se bumsen på kinden på ham til venstre, og den lille bussemand i næsen på den anden.

”Undskyld mig,” sagde jeg og prøvede at komme forbi dem. Ham med bussemanden flyttede sig, så han blokerede mig.

"Sir," sagde han, "kan du komme herover, sammen med os?" Han pegede mod restaurantens dør.

"Beklager, jeg spiser," sagde jeg og bevægede mig igen. Denne gang lagde han hånden på mit bryst. Han trak vejret hurtigt gennem næsen og fik bussemanden til at vrikke. Jeg tror, at jeg også trak vejret hårdt, men det var svært at bedømme, over mit hjertes hamren.

Den anden vippede en flap ned på forsiden af sin vindjakke for at afsløre et SFPD-skilt. "Politiet," sagde han. "Vær venlig at komme med os."

"Lad mig lige tage mine ting," sagde jeg.

"Det skal vi nok tage os af," sagde han. Ham med bussemanden trådte helt op, tæt på mig, med foden på indersiden af mine. Du gør det også i nogle typer kampsport. Det gør dig i stand til at mærke, hvis den anden flytter sin vægt, for at blive klar til at flytte sig.

Jeg havde dog ikke i sinde at løbe. Jeg vidste, at jeg ikke kunne løbe fra skæbnen.

Kapitel 7

Dette kapitel er tilegnet New York City's Books of Wonder, den ældste og største boghandel med børnebøger på Manhattan. Den ligger kun et par blokke fra Tor Books' kontorer i The Flatiron Building og hver gang jeg svinger forbi for at mødes med Tor-folkene, sniger jeg mig altid væk til Books of Wonder for at gennemse deres beholdning af nye, gamle og sjældne børnebøger. Jeg er en stor samler af sjældne udgaver af Alice i Eventyrland, og Books of Wonder svigter aldrig, når det kommer til at begejstre mig med en eller anden smuk udgave af Alice i et begrænset oplag. De har tonsvis af events for børn og en af de mest indbydende atmosfærer, jeg nogensinde har oplevet i en boghandel.

Books of Wonder: 18 West 18th St, New York, NY 10011
USA +1 212 989 3270

De førte mig udenfor og rundt om hjørnet, til en parkeret, umærket politibil. Det var nu ikke sådan, at nogen i området ville have svært ved at regne ud, at det var en politibil. Kun politiet kørte i store Crown Victorias, nu hvor benzinen havde nået 1,8 dollars pr. liter. Desuden var det kun betjente, der kunne parkere hen over to båse midt på Van Ness street uden at blive fjernet af stimerne af jagende kranbiler, der konstant kørte rundt, klar til at håndhæve San Franciscos uforståelige parkeringsregler og indhente en dusør for at kidnappe din bil.

Busser pudsede sin næse. Jeg sad på bagsædet, og det gjorde han også. Hans partner sad foran og skrev med én finger på en ældgammel, slidt laptop, der så ud, som om Fred Flintstone havde været dens første ejer.

Busser så indgående på mit ID igen. ”Vi vil bare gerne stille dig et par rutinespørgsmål.”

"Kan jeg se jeres skilte?" spurgte jeg. Disse fyre var tydeligvis betjente, men det kunne ikke skade at lade dem vide, at jeg kendte mine rettigheder.

Busser flashede sit skilt for hurtigt til at jeg nåede at få set ordentligt på det, men Bums på forsædet lod mig se længe på hans. Jeg fik deres divisionsnummer og lærte det firecifrede nummer udenad. Det var let: 1337 er også den måde hackere skriver "leet," eller "elite" på.

De var begge meget høflige og ingen af dem prøvede at intimidere mig, på samme måde som DHS havde gjort, da jeg var i deres varetægt.

"Er jeg arresteret?"

"Du er blevet midlertidigt tilbageholdt, så vi kan sikre din sikkerhed og den generelle offentlige sikkerhed," sagde Busser.

Han rakte mit kørekort til Bums, som hakkede det langsomt ind i sin computer. Jeg så ham skrive forkert og havde nær rettet ham, men regnede med, at det var bedre at holde mund.

"Er der noget du gerne vil fortælle mig, Marcus? Kalder de dig Marc?"

"Marcus er fint," sagde jeg. Busser så på mig, som om han kunne være en fin fyr. Bortset fra den del med at kidnappe mig i hans bil, selvfølgelig.

"Marcus. Noget du gerne vil fortælle mig?"

"Som hvad? Er jeg arresteret?"

"Du er ikke arresteret lige nu," sagde Busser. "Vil du gerne være det?"

"Nej," sagde jeg.

"Godt. Vi har fulgt dig siden du forlod BART'en. Dit Fast Pass siger, at du har kørt til mange sære steder på mange sære tidspunkter."

Jeg mærkede noget, der gav slip inde i brystet. Det var slet ikke om Xnettet, så, ikke rigtigt. De havde overvåget min brug af metroen og ville vide, hvorfor den havde været så bizar på det sidste. Hvor ufatteligt dumt.

”Så I følger efter enhver som kommer ud fra BART-stationen med en sær kørselshistorik? I må have travlt.”

”Ikke alle sammen, Marcus. Vi får en alarm når nogen med en usædvanlig rejseprofil kommer ud, og det hjælper os med at vurdere, hvorvidt vi ønsker at undersøge det. I dit tilfælde fulgte vi med fordi vi gerne ville vide, hvorfor en intelligent udseende knægt som dig havde sådan en underlig rejseprofil?”

Nu, hvor jeg vidste, at jeg ikke var ved at komme i fængsel, begyndte jeg at blive vred. Disse fyre havde ingen grund til at udspionere mig... For fanden, BART havde ingen grund til at *hjælpe* dem med at udspionere mig. Hvordan i helvede kunne mit metrokort tillade sig at sladre om at jeg havde et ”ikke-standard kørselsmønster”?

”Jeg tror, gerne jeg vil arresteres nu,” sagde jeg.

Busser lændede sig tilbage og løftede et øjebryn. ”Virkelig? På hvilken anklage?”

”Åh, mener du ikke, at kørsel med offentlig transport på en ikkestandard måde er en forbrydelse?”

Bums lukkede sine øjne og gnubbede dem med sine tommefingre.

Busser sukkede irriteret. ”Hør, Marcus, vi er på din side i det her. Vi bruger dette system til at fange skurkene. Til at fange terrorister og narkohandlere. Måske er du selv narkohandler. Ret god måde at komme rundt i byen, sådan et Fast Pass. Anonymt.”

”Hvad er der i vejen med anonymt? Det var godt nok til Thomas Jefferson. Og forresten, er jeg arresteret?”

”Lad os køre ham hjem,” sagde Bums. ”Vi kan tale med hans forældre.”

”Det synes jeg, er en fremragende idé,” sagde jeg. ”Jeg er sikker på, at mine forældre vil være spændte på at høre, hvordan deres skat bliver brugt...”

Jeg havde trukket den for langt. Busser havde rakt ud efter dørhåndtaget, men nu vendte han sig brat imod mig, vred som Hulk og med pulserende blodårer. ”Tror du ikke, du skulle holde

kæft, mens det endnu er en mulighed? Med alt det der er sket de sidste to uger, ville det være rart med lidt samarbejdsvilje. Ved du hvad, måske *skulle* vi arrestere dig. Så kan du bruge en dag eller to, mens din advokat leder efter dig. Der kan ske meget på den tid. *Meget*. Hvad vil du sige til det?”

Jeg sagde ikke noget. Jeg havde været overstadig og vred. Nu var jeg stiv af skræk.

”Undskyld,” lykkedes det mig at sige, idet jeg hadede mig selv for at sige det.

Busser satte sig på forsædet og Bums satte bilen i gear, og vi kørte langsomt op ad 24th Street og over Potrero Hill. De havde min adresse fra mit ID.

Mor åbnede døren, efter de ringede på klokken, men lod kæden sidde i. Hun så rundt om den, fik øje på mig og sagde, ”Marcus? Hvem er de fyre?”

”Politiet,” sagde Busser. Han viste hende sit skilt og lod hende se det ordentligt... han flåede det ikke væk, som han havde gjort med mig. ”Må vi komme indenfor?”

Mor lukkede døren og tog kæden af og lod dem komme ind. De bragte mig indenfor og mor så bestemt på os alle tre.

”Hvad drejer det sig om?”

Busser pegede på mig. ”Vi ville gerne stille din søn nogle rutinespørgsmål om hans færd, men han afviste at svare på dem. Vi mente, at det kunne være bedst at bringe ham hertil.”

”Er han arresteret?” Mors accent blev stærk. Gode gamle mor.

”Er du amerikansk statsborger, frue?” sagde Bums.

Hun så på ham med et blik der kunne have skrællet maling af. ”De’ ær jar, jeps,” sagde hun med en tyk sydstatsaccent. ”Er jeg arresteret?”

De to betjente så på hinanden.

Bums tog teten. ”Det lader til, at vi er kommet skævt ind på hinanden. Vi har identificeret din søn som én med et ikkestandard forbrugsmønster af offentlig transport, som en del

af et nyt proaktivt, ordenshåndhævende program. Når vi spotter nogen, hvis rejser er usædvanlige, eller som matcher en mistænkelig profil, undersøger vi det nærmere.”

”Vent,” sagde mor. ”Hvordan ved I, hvordan min søn bruger Muni’en?”

”Fast Pass’et,” sagde han. ”det sporer rejser.”

”Ser man det,” sagde mor og lagde armene over kors. Armene over kors var et skidt tegn. Det var slemt nok, at hun ikke havde tilbudt dem en kop te... I morland er det praktisk talt det samme som at lade dem råbe gennem brevsprækken... men når hun først lagde armene over kors, ville det ikke ende godt for dem. Lige i det øjeblik, havde jeg lyst til gå ud og købe hende en stor buket blomster.

”Marcus her afslog at fortælle os, hvorfor hans bevægelser havde været, hvor de var.”

”Siger I, at I tror min søn er terrorist på grund af den måde han kører med bussen?”

”Terrorister er ikke de eneste skurke vi fanger på denne måde,” sagde Bums. ”Narkohandlere. Medlemmer af børnebänder. Selv butikstyre som er smarte nok til at gå efter et nyt nabolag hver gang.”

”I tror, at min søn er narkohandler?”

”Vi siger ikke at...” begyndte Bums. Mor klappede hænderne sammen til ham for at få ham til at holde mund.

”Marcus, vil du være sød at give mig din rygsæk.”

Det gjorde jeg.

Mor lignede den op og så den igennem, først med ryggen til os.

”De herrer betjente, jeg kan nu fortælle, at der ikke er narko, sprængstof eller tingeltangel stjålet fra nogen butik i min søns taske. Jeg tror, vi er færdige her. Jeg vil gerne bede om jeres numre på politiskiltene, før I går.”

Busser snerrede af hende. ”Dame, ACLU sagsøger tre hundrede betjente fra SFPD, du kommer til at stille dig i kø.”

#

Mor gav mig en kop te og skældte mig derefter ud over at have spist aftensmad, når jeg vidste at hun havde lavet falafel. Far kom hjem, mens vi stadig sad ved bordet, og mor og jeg skiftedes til at fortælle ham historien. Han rystede på hovedet.

"Lillian, de passede bare deres job." Han var stadig iført den blå blazer og khakibukser han havde på, når han var ude som konsulent i Silicon Valley. "Verden er ikke den samme, som den var i sidste uge."

Mor satte tekoppen. "Drew, nu er du fjollet. Din søn er ikke terrorist. Hans brug af offentlig transport, er ikke grundlag for en politiundersøgelse."

Far tog blazeren af. "Vi gør det hele tiden på jobbet. Det er den måde computere kan bruges til at finde alle mulige fejl, uregelmæssigheder og udfald. Du beder computeren om at danne en profil over den gennemsnitlige record i en database og beder den derefter om at finde ud af, hvilke records i databasen der er længst væk fra gennemsnittet. Det er en del af noget, der heder bayesiansk analyse og det har eksisteret i århundreder nu. Uden det kunne vi ikke lave spam-filtrering..."

"Så du siger, at politiet skulle være lige så uduelige som mit spamfilter?" sagde jeg.

Far blev aldrig vred på mig for at være uenig med ham, men denne aften kunne jeg se at han var meget anspændt. Alligevel kunne jeg ikke modstå fristelsen. Min egen far, på politiets side!

"Jeg siger, at det er helt forståeligt, at politiet foretager deres undersøgelser ved at starte med data-mining, og derefter følger op med benarbejde, hvor et menneske faktisk træder til, for at se hvorfor uregelmæssigheden eksisterer. Jeg mener ikke, at en computer skal fortælle politiet, hvem de skal arrestere, bare hjælpe dem med at gennemsnøge høstakken for at finde en nål."

"Men ved at tage alle de data fra transitsystemet, *skaber de høstakken*," sagde jeg. "Det er et gigantisk bjerg af data og der

er næsten ikke noget, der er værd at se på der, fra politiets synspunkt. Det er rent tidsspilde.”

”Jeg forstår godt, at du ikke kan lide, at systemet gav dig noget besvær, Marcus. Men du af alle mennesker burde forstå alvoren i situationen. Der skete ingen skade, gjorde der? Du blev endda kørt hjem.”

De truede med at smide mig i fængsel, tænkte jeg, men jeg kunne se, at der ikke var nogen pointe i at sige det.

”Desuden har du ikke sagt, hvor ind i helvede du har været for at frembringe sådan et usædvanligt trafikmønster.”

Det havde jeg ikke noget svar på.

”Jeg troede, du stolede på min dømmekraft, så du ikke ville udspionere mig.” Det havde han sagt så tit. ”Vil du virkelig have, at jeg skal gøre rede for hver tur, jeg har taget?”

#

Jeg satte min Xbox til, så snart jeg kom ind på mit værelse. Jeg havde boltet projektoren fast til loftet, så den kunne lyse på væggen over min seng (jeg havde været nødt til at fjerne mit fantastiske vægmaleri af punk rock-løbesedler som jeg havde taget fra telefonpæle og limet på store ark hvidt papir).

Jeg startede Xboxen op og så på, mens den kom til live på skærmen. Jeg havde tænkt mig at maile Van og Jolu for at fortælle dem om balladen med betjentene, men idet jeg satte fingrene på tasterne, stoppede jeg igen.

Jeg begyndte at få en snigende fornemmelse, ikke ulig følelsen jeg havde haft, da de lavede stakkels gamle Salmagundi om til en forræder. Denne gang var det følelsen at mit elskede Xnet måske udsendte placeringen af hver eneste af dens brugere til DHS.

Det var det, far havde sagt: *Du beder computeren danne en profil af den gennemsnitlige record i en database og beder den derefter om at finde ud af hvilke records i databasen, der ligger længst fra gennemsnittet.*

Xnettet var sikkert, fordi dets brugere ikke var direkte forbundet til internettet. De hoppede fra Xbox til Xbox indtil de fandt en, som var forbundet til internettet, så injicerede de deres materiale som udechifrerbart, krypteret data. Ingen kunne sige hvilke af internettets pakker der blot var helt almindelige bank og e-handler og anden krypteret kommunikation. Du kunne ikke finde ud af hvem der forbandt Xnettet, og slet ikke hvem der brugte Xnettet.

Men hvad med fars "bayesianske statistik?" Jeg havde tidligere leget med bayesiansk matematik. Darryl og jeg prøvede engang at skrive vores eget bedre spam filter, og når du filtrerer spam, skal du bruge bayesiansk matematik. Thomas Bayes var en matematiker fra det attende århundrede, som ingen bekymrede sig om før et par hundrede år efter hans død, da computerforskere opdagede at hans teknik til analysering af bjerge af data ville være super anvendelig til den moderne verdens informations-Himalaya.

Her er noget af, hvordan bayesiansk statistik fungerer. Lad os sige, at du har en masse spam. Du tager hvert eneste ord, der er i spam'en og tæller, hvor mange gange det optræder. Dette kaldes et "histogram over ordfrekvens" og det fortæller dig, hvad sandsynligheden er for, at enhver samling ord antageligt er spam. Derefter, tag et ton e-mails, der ikke er spam... i branchen kalder de det "ham"... og gør det samme.

Vent så, til der kommer en ny mail og tæl ordene, der forekommer i den. Brug derefter histogrammet over ordfrekvenser i kandidatbeskeden til at beregne sandsynligheden for at den hører til i stakken af "spam" eller stakken af "ham". Hvis det viser sig at være spam, justerer du "spam"-histogrammet i forhold til dette. Der er masser af måder at raffinere teknikken på... se på ordene parvis, smide gamle data væk... men i bund og grund er det sådan det virker. Det er en af de fantastiske, simple idéer som synes indlysende, når man hører dem.

Det har masser af anvendelsesmuligheder... du kan bede en computer tælle linjerne på et billede og se, om det er mere som en hunds histogram over linjefrekvenser eller en kats histogram over linjefrekvenser. Det kan finde porno, banksvindel og flamewars. Brugbare ting.

Og det var dårlige nyheder for Xnettet. Lad os sige, at du aflytter hele internettet... hvilket DHS selvfølgelig gør. Du kan ikke se, hvem der sender Xnet-pakker ved at se på indholdet af disse pakker, takket være krypto.

Hvad du *kan* gøre, er at finde ud af, hvem der sender mere krypteret trafik end alle andre. For en almindelig internet surfer, er en online session sandsynligvis omkring 95 procent klartekst, fem procent ciffertekst. Hvis nogen udsender 95 procent ciffertekst, kunne du måske sende en computerlitterær analog til Busser og Bums og spørge dem om de er terroristiske, narkohandlende, Xnet-brugere.

Dette sker hele tiden i Kina. En smart dissident vil få den idé at komme uden om The Great Firewall of China, hvilket er brugt til at censurere landets internetforbindelse, ved at bruge en krypteret forbindelse til en computer i et andet land. Så: Partiet kan ikke se, hvad det er dissidenten surfer; måske er det porno, eller instruktioner til fremstilling af bomber, eller frække breve fra hans kæreste i Filippinerne, eller politisk materiale eller gode nyheder om Scientology. De behøver ikke at vide det. Alt de behøver at vide er, at denne fyr får mere krypteret trafik end hans naboer. På det tidspunkt sender de ham i arbejdslejr, bare for at statuere et eksempel, så alle kan se, hvad der sker med Karl Smart-typer.

Indtil videre var jeg sikker på, at Xnettet var under DHS's radar, men det ville ikke være tilfældet for evigt. Og efter denne aften, var jeg ikke sikker på, at jeg var bedre stillet end en kinesisk dissident. Jeg bragte alle der gik på Xnettet i fare. Loven var ligeglad med om du faktisk gjorde noget galt; de var villige til at undersøge dig til bunds, bare for at være statistisk

afvigende. Og jeg kunne ikke engang stoppe det... nu hvor Xnettet kørte, havde det fået sit eget liv.

Jeg ville være nødt til at løse det på en anden måde.

Jeg ønskede at jeg kunne tale med Jolu om det. Han arbejdede hos en internetudbyder kaldet Pigspleen Net, som havde ansat ham, da han var tolv, og han vidste langt mere om nettet end jeg gjorde. Hvis der var nogen, der vidste, hvordan vi holdt vores røv ude af fængsel, var det ham.

Heldigvis havde Van og Jolu og jeg planlagt at mødes efter skole den efterfølgende aften på vores favoritsted i The Mission. Officielt var det vores ugentlige Harajuku Fun Madness team-møde, men med spillet aflyst og Darryl væk, var det egentlig mest en ugentlige tudetur, suppleret med omkring seks telefonopkald og IM'er om dagen, der sagde, "Er du OK? Skete det virkelig?" Det ville være godt at have noget andet at tale om.

#

"Du er tosset," sagde Vanessa. "Er du virkelig, fuldstændig, ægte tosset i hovedet eller hvad?"

Hun var dukket op i sin pigeskoleuniform, fordi hun havde siddet fast på den lange vej hjem, hele vejen over San Mateo bridge og derefter tilbage til byen på en shuttlebus-service hendes skole kørte. Hun hadede, at blive set offentligt i sit udstyr, der var totalt Sailor Moon... en plisseret nederdel og en tunika og knæstrømper. Hun havde været i dårligt humør, lige siden hun dukkede op på caféen; der var fuld af ældre, mere cool, surmulende, emo-kunststuderende som fnes ned i deres latte, da hun dukkede op.

"Hvad vil du have, jeg skal gøre, Van?" sagde jeg. Jeg var ved at blive bitter selv. Skolen var ubærlig nu, hvor spillet ikke kørte nu, hvor Darryl ikke var der. Hele dagen, i timerne, trøstede jeg mig ved tanken om at skulle se mit team, det der var tilbage. Nu skændtes vi.

"Jeg vil have, at du holder op med at bringe dig selv i fare, M1k3y." Hårene i nakken rejste sig. Godt nok brugte vi altid

vores team handles ved team møder, men nu hvor mit handle også var associeret med mit brug af Xnet, gjorde det mig bange at høre det sagt højt på et offentligt sted.

"Brug ikke mere det navn offentligt," snappede jeg.

Van rystede på hovedet. "Det er lige nøjagtig det, jeg taler om. Du kunne ende i fængsel for det her, Marcus, og ikke bare dig. Masser af mennesker. Efter det der skete med Darryl..."

"Jeg gør det her for Darryl!" Kunststuderende drejede rundt for at se på os, og jeg dæmpede stemmen. "Jeg gør det her, fordi alternativet er, at lade dem slippe af sted med det hele."

"Tror du, at du vil stoppe dem? Du er ikke rigtig klog. De er regeringen."

"Det er stadig vores land," sagde jeg. "Vi har stadig ret til at gøre det."

Van så ud, som om hun var ved at græde. Hun tog et par dybe indåndinger og rejste sig. "Jeg kan ikke gøre det, beklager. Jeg kan ikke se på, at du gør det. Det er som at se et biluheld i slowmotion. Du kommer til at ødelægge dig selv, og jeg elsker dig for meget til at se på, at det sker."

Hun bøjede sig ned og gav mig et voldsomt kram og et hårdt kys på kinden, som ramte kanten af min mund. "Pas på dig selv, Marcus," sagde hun. Min mund brændte der, hvor hendes læber havde rørt. Hun gav Jolu den samme behandling, men midt på kinden. Så gik hun.

Jolu og jeg stirrede på hinanden, efter hun var gået.

Jeg lagde ansigtet i hænderne. "Fandens," sagde jeg til sidst.

Jolu klappede mig på ryggen og bestilte en ny latte til mig. "Det skal nok gå," sagde han.

"Man skulle tro at Van, af alle mennesker, ville forstå det." Halvdelen af Vans familie boede i Nordkorea. Hendes forældre glemte aldrig, at de havde alle de mennesker, der levede under en gal diktator, ude af stand til at flygte til Amerika sådan som de havde gjort.

Jolu trak på skuldrene. "Måske er det derfor hun flipper sådan ud. Fordi hun ved, hvor farligt det kan blive."

Jeg vidste, hvad det var han talte om. To af Vans onkler var kommet i fængsel og var aldrig dukket op igen.

"Ja," sagde jeg.

"Så hvorfor var du ikke på Xnet i nat?"

Jeg var taknemmelig for afledningen. Jeg forklarede ham det hele, de Bayesianske ting og min frygt for at vi ikke kunne fortsætte med at bruge Xnet på samme måde som vi havde gjort, uden at blive nappet. Han lyttede eftertænksomt.

"Jeg kan godt se, hvad du mener. Problemet er, at hvis der er for meget krypto på nogens internetforbindelse, vil det fremstå som usædvanligt. Men hvis du ikke krypterer, vil du gøre det let for skurkene at aflytte dig."

"Ja," sagde jeg. "Jeg har prøvet at regne den ud hele dagen. Måske kunne vi gøre forbindelsen langsommere, sprede det ud over flere menneskers konti..."

"Vil ikke fungere," sagde han. "For at gøre det langsomt nok til at forsvinde i støjen, vil du i realiteten være nødt til at lukke ned for netværket, hvilket ikke er en mulighed."

"Du har ret," sagde jeg. "Men hvad kan vi ellers gøre?"

"Hvad nu hvis vi ændrede definitionen af normal?"

Og det var grunden til, at Jolu blev hyret til at arbejde hos Pigspleen, da han var 12. Giv ham et problem med to dårlige løsninger, og han ville udtænkte en tredje, helt anderledes løsning, baseret på at smide alle dine antagelser ud. Jeg nikkede ivrigt. "Fortsæt, fortæl."

"Hvad nu, hvis den gennemsnitlige San Francisco internetbruger havde *meget* mere krypto i sin gennemsnitlige dag på internettet? Hvis vi kunne ændre forholdet, så det er mere i retning af fifty-fifty klartekst til ciffertekst, så ville brugerne, der tilfører data fra Xnet bare ligne normalen."

"Men hvordan gør vi det? Folk bekymrer sig bare ikke nok om deres privatliv til at surfe via en krypteret forbindelse. De

kan ikke se, hvorfor det betyder noget at smuglyttere ved, hvad de googler efter.”

”Jo, men websider er små mængder trafik. Hvis vi fik folk til rutinemæssigt at downloade et par gigantiske krypterede filer hver dag, ville det skabe lige så meget ciffertekst som tusindvis af websider.”

”Du taler om indienet,” sagde jeg.

”Lige præcis,” sagde han.

indienet... med små bogstaver, altid... var det, der gjorde Pigspleen Net til en af de mest succesfulde, uafhængige internetudbydere i verden. Dengang de store pladeselskaber begyndte at sagsøge deres fans for at downloade deres musik, var mange af de uafhængige labels og deres kunstnere forfærdede. Hvordan kan du tjene penge ved at sagsøge kunderne?

Pigspleens grundlægger havde svaret: Hun åbnede op for en aftale med enhver kunstner som gerne ville arbejde sammen med deres fans i stedet for at kæmpe mod dem. Giv Pigspleen en licens til at distribuere din musik til dets kunder og den ville give dig en andel af abonnementsafgifterne, baseret på, hvor populær din musik var. For en indiekunstner er det store problem ikke pirater, det er ubemærkethed; at ingen bryder sig nok om dine sange til at ville stjæle dem.

Det virkede. Hundreder af independent kunstnere og labels lavede en aftale med Pigspleen, og jo mere musik, der var, jo flere fans var der, der skiftede til at få deres internetservice fra Pigspleen, og jo flere penge var der til kunstnerne. Inden for et år, havde internetudbyderen hundredtusinde nye kunder og nu havde den en million... mere end halvdelen af bredbåndsforbindelserne i byen.

”Et gennemgribende eftersyn af indienets kode har været planlagt i månedsvis nu,” sagde Jolu. ”De originale programmer blev lavet *quick and dirty* og de kunne gøres langt mere effektive med lidt arbejde. Men jeg har bare ikke haft tiden. En af tingene

på to-do-listen, som er markeret med høj prioritet, har været at kryptere forbindelserne, bare fordi Trudy kan lide det sådan." Trudy Doo var grundlæggeren af Pigspleen. Hun var en god gammel punklegende fra San Francisco, sanger/front-kvinde i anarcho-feminist-bandet Speedwhores, og hun var tosset med privatliv. Jeg ville så absolut gerne tro på, at hun ville have sin musikservice krypteret af principielle årsager.

"Vil det blive svært? Jeg mener, hvor lang tid vil det tage?"

"Tja, der er tonsvis af gratis kryptokode online, selvfølgelig," sagde Jolu. Han gjorde, hvad han plejede, når han gik i lag med et kodeproblem med kød på... fik det der fjerne blik, trommede med håndfladerne på bordet, fik kaffen til at pjaske ud over tallerkenerne. Jeg havde lyst til at grine... alt kunne blive ødelagt og være noget lort og skræmmende, men Jolu ville skrive den kode.

"Kan jeg hjælpe?"

Han så på mig. "Hvad, tror du ikke, jeg kan klare det?"

"Hvad?"

"Jeg mener, du kørte hele den der Xnet-ting uden overhovedet at fortælle mig om det. Uden at tale med mig. Jeg troede egentlig, at du ikke behøvede min hjælp med de her ting."

Jeg vidste ikke hvad jeg skulle sige. "Hvad?" sagde jeg igen. Jolu så rigtig vred ud nu. Det var klart, at dette havde generet ham i lang tid. "Jolu..."

Han så på mig, og jeg kunne se, at han var stiktosset. Hvordan havde jeg overset dette? I guder, jeg var sådan en idiot fra tid til anden.

"Hør her dude, det er ikke vigtigt..." hvormed han klart mente, at det var rigtig vigtigt, "... det er bare det, at du ikke engang *spurgte*. Jeg hader DHS. Darryl var også min ven. Jeg kunne virkelig have hjulpet med det."

Jeg havde lyst til at stikke hovedet mellem benene. "Hør her Jolu, det var virkelig dumt af mig. Jeg gjorde det omkring klokken to om natten. Jeg var bare skør da det skete. Jeg..." Jeg

kunne ikke forklare det. Jo, han havde ret, og det var problemet. Den havde været to om natten, men jeg kunne have talt med Jolu om det den næste dag eller den efterfølgende dag. Jeg havde ikke gjort det, fordi jeg havde vidst hvad han ville sige... at det var en grim hack, som jeg var nødt til at gennemtænke noget bedre. Jolu fandt altid ud af, hvordan man lavede mine klokken to om morgenen idéer om til kode, men de ting han fandt på, var altid lidt forskellige fra det jeg havde tænkt mig. Jeg ville have dette projekt for mig selv. Jeg havde helt fordybet mig i at være M1k3y.

"Jeg er ked af det," sagde jeg til sidst. "Jeg er virkelig, virkelig ked af det. Du har fuldstændig ret. Jeg blev bare forskrækket og gjorde noget dumt. Jeg har virkelig brug for din hjælp. Jeg kan ikke få det til at virke uden dig."

"Mener du det?"

"Selvfølgelig mener jeg det," sagde jeg. "Du er den bedste koder jeg kender. Du er et forbandet geni, Jolu. Jeg ville være beæret, hvis du ville hjælpe mig med det her."

Han trommede noget mere med fingrene. "Det er bare... du ved. Du er lederen. Van er den kloge. Darryl var... han var din næstkommanderende, fyren som havde det hele organiseret, som holdt øje med detaljerne. At være programmøren, det var *min* ting. Det føltes som om du sagde, at du ikke behøvede mig mere."

"For fanden mand, jeg er sådan en idiot. Jolu, du er den mest kvalificerede person jeg kender til at gøre dette. Jeg er virkelig, virkelig, virkelig..."

"All right, det rækker. Stop. Fint. Jeg tror på dig. Vi er alle sammen virkelig fra snøvsen lige nu. Så ja, selvfølgelig kan du hjælpe. Sandsynligvis kan vi endda betale dig for det... jeg har et lille budget til kontraktansatte programmører."

"Seriøst?" Ingen havde nogensinde betalt mig for at skrive kode.

”Ja da. Du er sandsynligvis god nok til at være det værd.” Han grinede og slog mig på skulderen. Jolu er virkelig afslappet det meste af tiden, hvilket er grunden til, at han havde fået mig til at være så meget fra den.

Jeg betalte for kaffen og vi gik ud. Jeg ringede til mine forældre og fortalte, hvad jeg lavede. Jolus mor insisterede på at lave sandwicher til os. Vi lukkede os inde på hans værelse, med hans computer og koden til indienet og så søsatte vi en af de allerstørste sessioner af maratonprogrammeringer nogensinde. Så snart Jolus familie gik i seng omkring 11:30, kunne vi kidnappe kaffemaskinen op til hans værelse og indtage vores forsyning af magiske kaffebønner intravenøst.

Hvis du aldrig har programmeret en computer skulle du prøve. Det er intet som det i hele verden. Når du programmerer en computer, gør den *præcis*, hvad du siger den skal gøre. Det er som at designe en maskine... en hvilken som helst maskine, som en bil, som en vandhane, som en dørpumpe... ved at bruge matematik og instruktioner. Det er ærefrygtindgydende i den rigtige betydning: det kan fylde dig med ærefrygt.

En computer er den mest komplicerede maskine du nogensinde vil komme til at bruge. Den består af milliarder af transistorer i mikrostørrelse, som kan konfigureres til at køre et hvilket som helst program, du kan forestille dig. Men når du sætter dig ved keyboardet og skriver en linje med kode, vil disse transistorer gøre det, du giver dem besked på at gøre.

De fleste af os vil aldrig bygge en bil. Stort set ingen af os vil nogensinde lave et system til kontrol af luftfart. Designe en bygning. Planlægge en by.

Det er komplicerede maskiner, de tingester, og de er uden for rækkevidde for sådan nogen som dig og mig. Men en computer er omtrent ti gange mere kompliceret, og den vil danse efter din pibe, uanset hvad du spiller. Du kan lære at skrive simpel kode på en eftermiddag. Start med et sprog som Python, der blev skrevet for at give ikke-programmører en lettere måde

at få maskinen til at danse efter deres pibe på. Selv hvis du kun skriver kode i én dag, én eftermiddag, skal du prøve det. Computere kan kontrollere dig, eller de kan lette dit arbejde... hvis du vil have kontrollen over din computer, er du nødt til at lære at skrive kode.

Vi skrev en masse kode den nat.

Kapitel 8

Dette kapitel er tilegnet Borders, den globale gigantboghandel du kan finde i byer over hele verden... Jeg vil aldrig glemme, da jeg gik ind i den gigantiske Borders på Orchard Road i Singapore og opdage en hylde fyldt med mine romaner! I mange år, var Borders på Oxford Street i London vært for Pat Cadigans månedlige science fiction-aftener, hvor lokale og besøgende forfattere ville læse op af deres arbejde, tale om science fiction og møde deres fans. Når jeg er i en fremmed by (hvilket sker tit) og jeg har brug for en fremragende bog til mit næste fly, synes der altid at være en Borders fyldt til randen med fremragende muligheder... jeg er især glad for Borders på Union Square i San Francisco.

Borders: Over hele verden

Jeg var ikke den eneste som fik problemer på grund af histogrammerne. Der er masser af mennesker, som har usædvanlige trafikmønstre, usædvanlige brugsmønstre. Usædvanligt er så almindeligt, at det praktisk talt er normalt.

Xnet var fuldt af disse historier, og det samme var aviserne og nyhederne på TV. Mænd blev taget i at være konen utro; koner blev taget i at være deres mænd utro, børn blev taget i at snige sig ud med ulovlige kærester. En knægt, der ikke havde fortalt sine forældre, at han havde AIDS, blev taget, da han var på vej til klinikken for at få sin medicin.

Dette var mennesker med noget at skjule... ikke skyldige mennesker, men mennesker med hemmeligheder. Der var endnu flere, som slet ikke havde noget at skjule, som under alle omstændigheder tog det ilde op, at blive samlet op og udspurgt. Forestil dig, at nogen låste dig inde på bagsædet af en politibil og forlangte, at du skulle bevise, at du *ikke* er en terrorist.

Det var ikke kun offentlig transport. De fleste billister i Bay Area har et FasTrak pass sat på deres solskærm. Dette er en lille radio-baseret "tegnebog" som betaler din afgift, når du kører over broerne, og sparer dig for besværet med at sidde i kø i timevis ved betalingsbommene. De havde tredoblet prisen ved kontant betaling for at komme over broen (selvom de altid skjulte dette ved at sige at FasTrak var billigere, ikke at anonyme kontanter var dyrere). De vedholdende, der var tilbage efter dette, forsvandt; da antallet af kontantbaner blev reduceret til kun én pr. brohoved, så kontantkøerne blev endnu længere.

Hvis du er en af de lokale, eller hvis du kører i en lejebil fra en lokal udlejer, har du en FasTrak. Det viser sig imidlertid, at betalingsbommene ikke er de eneste steder din FasTrak bliver aflæst. DHS havde sat FasTrak læsere op over alt i byen... når du kørte forbi, loggede de tiden og dit ID-nummer, hvorved de opbyggede et stadig mere fuldstændigt billede af, hvem der tog hvorhen, og hvornår, i en database; der blev forstærket af "fartmålere" "trafiklyskameraer" og alle de andre kameraer til nummerplader, der var poppet op som paddehatte.

Ingen havde tænkt nærmere over det. Og nu hvor folk var opmærksomme, begyndte vi alle at lægge mærke til små ting, som det faktum at FasTrak ikke har en slukknapp.

Så hvis du kørte i en bil, var det lige så sandsynligt, at du blev stoppet af en SFPD patrulje som ville vide, hvorfor du tog så mange ture til Home Depot på det sidste, og hvad den midnatstur til Sonoma sidste uge drejede sig om?

De små demonstrationer rundt om i byen i weekenderne voksede. Halvtredstusind mennesker marcherede ned ad Market Street efter en uge med denne overvågning. Jeg var fuldstændig ligeglad. De mennesker, der havde belejret min by, var ligeglade med hvad den indfødte befolkning ønskede. De var en besættelsesmagt. De vidste, hvad vi mente om det.

En morgen kom jeg ned til morgenmad lige i tide til at høre far fortælle mor, at de to største taxi-firmaer ville give en "rabat"

til folk som brugte specielle kort til at betale for deres ture, angiveligt for at gøre det mere sikkert for chaufførerne ved at reducere mængden af kontanter de havde på sig. Jeg tænkte på, hvad der ville ske med informationen om, hvem der tog hvilke taxier hvorhen.

Det gik op for mig, hvor tæt på jeg havde været. Den nye indienet klient var blevet søsat som en automatisk update, netop som tingene begyndte at gå dårligt, og Jolu fortalte mig, at 80 procent af trafikken han så hos Pigspleen nu var krypteret. Xnettet var muligvis blevet reddet.

Far var imidlertid ved at drive mig til vanvid.

"Du opfører dig som en paranoid, Marcus," sagde han til mig en dag over morgenmaden, da jeg fortalte ham om fyrene jeg havde set politiet visitere i BART'en dagen før.

"Far, det er åndssvagt. De fanger ingen terrorister, gør de? Det gør bare folk bange."

"Det kan godt være, at de ikke har fanget nogle terrorister endnu, men de får så sandelig en masse skiderikker væk fra gaderne. Se på narkohandlerne... det siges, at de har fjernet dusinvis af dem, siden det startede. Kan du huske, da de narkomaner røvede dig? Hvis vi ikke anholder deres forhandlere, bliver det bare værre." Jeg var blevet røvet året før. De have været ret civiliserede, da de gjorde det. En mager fyr, som lugtede grimt, havde sagt, at han havde en pistol, og den anden havde bedt om min tegnebog. De havde ladet mig beholde mit ID, omend de tog mit debit card og Fast Pass. Det havde stadig skræmt mig fra sans og samling, og efterladt mig paranoid, så jeg i ugevis hele tiden så mig over skulderen.

"Men de fleste af de mennesker, de holder tilbage, gør ikke noget forkert, far," sagde jeg. Det gik mig på. Min egen far! "Det er sindssygt. For hver skyldig person de fanger, skal de straffe tusinder af uskyldige mennesker. Det er ikke godt."

”Uskyldige? Fyre der er deres koner utro? Narkohandlere? Du forsvarer dem, men hvad med alle de mennesker som døde? Hvis du ikke har noget at skjule...”

”Så du ville ikke have noget imod, hvis de stoppede *dig*?” Min fars histogrammer havde vist sig at være deprimerende normale indtil videre.

”Jeg ville anse det for min pligt,” sagde han. ”Jeg ville være stolt. Det ville få mig til at føle mig mere sikker.”

Let for ham at sige.

#

Vanessa kunne ikke lide at jeg talte om disse ting, men hun vidste for meget om disse ting til at jeg kunne holde mig fra emnet ret længe. Vi mødtes hele tiden og talte om vejret og skolen og andre ting, og så, på en eller anden måde, var jeg tilbage ved dette emne. Vanessa var cool, når det skete... hun lavede ikke en Hulk på mig igen... men jeg kunne se, at det gjorde hende oprørt.

Stadigvæk.

”Så min far siger, ‘jeg ville anse det for min pligt.’ Er det ikke bare *for meget*? Jeg mener, Gudfader! Der havde jeg nær fortalt om turen i fængsel og spurgt ham, om han syntes det var vore ‘pligt’!”

Vi sad på græsset i Dolores Park efter skole og så på hundene jagte frisbee’er.

Van havde været en tur hjemme og skiftet til en gammel T-shirt med en af hendes favorit-brasilianske techno-brega bands, Carioca Proibidão... den forbudte fyr fra Rio. Hun havde fået trøjen ved et liveshow vi alle var taget til to år tidligere, hvor vi sneg os ud på et stort eventyr nede på Cow Palace, og hun var vokset et par centimeter eller fem siden da, så den var stram og kravlede op ad hendes mave og viste hendes flade, lille navle.

Hun lagde sig tilbage i den svage sol med øjnene lukket bag solbrillerne, hendes tæer vrikkede i klip-klapperne. Jeg havde kendt Van i en evighed, og når jeg tænkte på hende, så jeg

sædvanligvis det lille barn jeg havde kendt, med hundredvis af klirrende armbånd lavet af opskårne sodavandsdåser, som spillede klaver og som ikke kunne danse overhovedet. Som vi sad der i Dolores Park, så jeg hende pludselig, som hun var.

Hun var totalt h4wt... altså hot. Det var, som at se på det billede af vassen og opdage, at det også var to ansigter. Jeg kunne se, at Van bare var Van, men jeg kunne også se, at hun var fandens smuk, noget jeg aldrig havde lagt mærke til.

Darryl havde selvfølgelig vidst det hele tiden, og tro ikke for et øjeblik, at det ikke var endnu mere nedtur, da det gik op for mig.

"Du kan ikke fortælle din far, at du ved det," sagde hun. "Du ville bringe os alle i fare." Hendes øjne var lukkede og hendes bryst hævede og sænkede sig, mens hun trak vejret, hvilket var distraherende på en virkelig pinlig måde.

"Yeah," sagde jeg nedtrykt. "Men problemet er, at jeg ved, at han er fuld af løgn. Hvis du stoppede min far og tvang ham til at bevise, at han ikke var en børnemisbrugende, narkohandlende terrorist, ville han gå bersærk. Flejne helt ud. Han hader at blive sat på hold, når han ringer om sin regning for kreditkortet. At blive låst inde på bagsædet af en bil og udspurgt i en time ville give ham en prop."

"De slipper kun fra det fordi de normale føler sig selvtilfredse i forhold til de unormale. Hvis alle blev stoppet, ville det være en katastrofe. Ingen ville komme frem, de ville alle sammen vente på at blive afhørt. Total hårdknude."

Woah.

"Van, du er et totalt geni," sagde jeg.

"Jeg ved det," sagde hun. Hun smilede dovent og så på mig med halvlukkede øjne, næsten romantisk.

"Serioøst. Vi kan gøre det. Vi kan let lave rod med profilerne. At få folk stoppet er let."

Hun satte sig op og skubbede håret væk fra ansigtet og så på mig. Jeg mærkede et lille hop i maven, idet jeg tænkte, at hun var virkelig imponeret af mig.

"Det er arphid clonerne," sagde jeg. "De er ufatteligt lette at lave. Bare vift firmwaren foran en ti-dollar reader/writer fra Radio Shack og du er klar. Hvad vi gør, er at gå rundt og tilfældigt udskifte folks tags, idet vi overskriver deres Fast Passes og FasTraks med andre menneskers koder. Det vil skævvride *alle* så det ser underligt og tosset ud og få alle til at se skyldige ud. Og så: total hårdknude."

Van strammede læberne og trak solbrillerne ned, og det gik op for mig, at hun var så vred, at hun ikke kunne sige noget.

"Farvel, Marcus," sagde hun og kom på benene. Før jeg vidste af det, gik hun, så hurtigt at hun praktisk talt løb.

"Van!" råbte jeg, idet jeg kom på benene og jagtede efter hende. "Van! Vent!"

Hun bevægede sig hurtigere, så jeg måtte løbe for at nå hende.

"Van, hvad helvede," sagde jeg og greb hendes arm. Hun rev sig løs så hårdt, at jeg ramte mig selv i ansigtet.

"Du er en psykopat, Marcus. Du bringer alle din små Xnet buddies i livsfare, og oven i det, vil du gøre hele byen til terrormistænkte. Kan du ikke stoppe, før du skader de mennesker?"

Jeg åbnede og lukkede munden et par gange. "Van, *Jeg* er ikke problemet, *de* er. Jeg arresterer ikke folk, putter dem i fængsel og får dem til at forsvinde. Department of Homeland Security er dem, der gør det. Jeg kæmper imod for at få dem til at stoppe."

"Hvordan, ved at gøre det værre?"

"Måske er det nødvendigt at det bliver værre, før det bliver bedre, Van. Er det ikke det du sagde? Hvis alle blev stoppet..."

"Det var ikke det, jeg mente. Jeg mente ikke, at du skulle få alle arresteret. Hvis du vil protestere, så tilslut dig

protestbevægelsen. Gør noget positivt. Lærte du ikke *noget som helst* af Darryl? *Noget som helst?*”

”Det kan du fandeme tro, jeg gjorde,” sagde jeg og tabte fatningen. ”Jeg lærte, at man ikke kan stole på dem. At hvis du ikke kæmper mod dem, hjælper du dem. At de vil lave landet om til et fængsel, hvis vi lader dem. Hvad lærte du, Van? At være bange hele tiden, at sidde stille og holde hovedet nede og håbe på ikke at blive lagt mærke til? Tror du, det bliver bedre? Hvis vi ikke gør noget, *så bliver det ikke bedre*. Det vil kun blive værre og værre fra nu af. Vil du hjælpe Darryl? Hjælp mig med at stoppe dem!”

Der var det igen. Min ed. Ikke at få Darryl fri, men at pille hele DHS ned. Det var vanvittigt, selv jeg vidste det. Men det var min plan. Ingen diskussion om det.

Van skubbede mig hårdt med begge hænder. Hun var stærk fra skoleatletikken... fægtning, lacrosse, hockey, alle sportsgrenene fra pigeskolerne... og jeg endte på røven på San Franciscos klamme fortov. Hun skred og jeg fulgte ikke efter.

#

> Det vigtige ved sikkerhedssystemer er ikke hvordan de virker, det er hvordan de fejler.

Det var den første linje på min første blog på Open Revolt, mit Xnet site. Jeg skrev som M1k3y, og jeg var klar til krig.

> Måske er det meningen at al den automatiske screening skal fange terrorister. Måske vil det fange en terrorist før eller siden. Problemet er, at det også fanger *os*, selvom vi ikke gør noget forkert.

> Jo flere mennesker det fanger, jo mere sårbart bliver det. Hvis det fanger for mange mennesker dør det.

> Kan du se idéen?

Jeg pastede min HOWTO til fremstilling af an arphid cloner ind, og nogle tips til, hvordan man kom tæt nok på folk til at læse og overskrive deres tags. Jeg lagde min egen cloner i lommen på min vintage, sorte motocross læderjakke, med de armerede lommer, og tog i skole. Det lykkedes mig at klone seks tags mellem hjemme og Chavez High.

Det var krig de ville have. Det var krig de skulle få.

#

Hvis du nogensinde beslutter dig for at gøre noget så dumt som at bygge en automatisk terrorismedetektor, er der her en lektion i matematik du er nødt til at lære først. Det hedder "paradokset ved det falske positive," og det er noget helt enestående.

Lad os sige, at du har en ny sygdom kaldet Super-AIDS. Kun én ud af en million får Super-AIDS. Du udvikler en test for Super-AIDS der er 99 procent nøjagtig. Jeg mener, 99 procent af tiden giver den det korrekte resultat... sandt; hvis patienten er inficeret og falsk; hvis patienten er sundt. Du giver testen til en million mennesker.

En af en million mennesker har Super-AIDS. En ud af hundrede du tester vil give en "falsk positiv"... testen vil sige, at han har Super-AIDS, selvom han ikke har. Det er hvad "99 procent nøjagtig" betyder: en procent forkert.

Hvad er en procent af en million?

$$1.000.000/100 = 10.000$$

En ud af en million har Super-AIDS. Hvis du tester en million tilfældige mennesker, vil du sandsynligvis finde et tilfælde af rigtig Super-AIDS. Men du vil ikke identificere *en* person som havende Super-AIDS. Du vil identificere *10,000* mennesker som havende Super-AIDS.

Din 99 procent nøjagtighed vil præstere med 99,99 procent *unøjagtighed*.

Dette er den falske positivs paradoks. Når du prøver at finde noget virkelig sjældent, skal din tests nøjagtighed matche, hvor

sjælden den ting, du leder efter, er. Hvis du prøver at pege på en enkelt pixel på din skærm, er en skarp blyant en god pointer: blyantspidsen er meget mindre (mere nøjagtig) end pixels. Men en blyantspids er ubrugelig til at pege på et enkelt *atom* på din skærm. Til det skal du bruge en pointer... en test... der er et atom bredt, eller mindre, i spidsen.

Dette er paradokset ved den falske positiv, og her er hvordan det fungerer ved terrorisme:

Terrorister er virkelig sjældne. I en by med tyve millioner som New York, er der måske en eller to terrorister. Måske ti hvis vi strækker den. $10/20.000.000 = 0,00005$ procent. En tyve tusindedel af en procent.

Det er virkelig sjældent. Lad os så sige, at du har noget software, der kan gennemgå alle bankregistreringer, eller bompasregistreringer, eller offentlige transport-registreringer, eller telefonopkaldsregistreringer i byen og fange terrorister 99 procent af gangene.

I en population på tyve millioner mennesker, vil en 99 procent nøjagtig test identificere tohundredetusinde mennesker som værende terrorister. Men kun ti af dem er terrorister. For at fange ti skurke skal du hente og undersøge tohundredetusinde uskyldige mennesker.

Gæt engang? Terrorismetests er ikke i nærheden af 99 procent nøjagtige. Mere i retning af 60 procent nøjagtige. Til tider endda 40 procent.

Hvad alt dette betød, var at Department of Homeland Security havde sat sig i en position hvor de ville fejle fælt. De prøvede at spotte utroligt sjældne forekomster... en person er terrorist... med unøjagtige systemer.

Kan det overraske, at vi var i stand til at lave så meget rav i den?

#

Jeg gik ud af fordøren en tirsdag morgen, en uge inde i Operation False Positive. Jeg rockede til noget ny musik jeg

havde downloadet fra Xnet natten før... masser af mennesker sendte M1k3y små digitale gaver for at sige tak for at give dem håb.

Jeg drejede ud på 23^d Street og gik omhyggeligt ned ad de smalle stentrin, som var hugget ind i siden af bakken. Idet jeg gik ned ad, gik jeg forbi mr. Gravhund. Jeg kender ikke mr. Gravhunds rigtige navn, men jeg ser ham næsten hver dag, hvor han går med sine tre, gispende gravhunde op ad trappen til den lille minipark. At klemme sig forbi dem er stort set umuligt og jeg ender altid med at blive viklet ind i en hundesnor, banket ind i en eller andens forhave eller stå på kofangeren af en af bilerne, der er parkeret ved kantstenen.

Mr. Gravhund er tydeligvis en Vigtig Person, for han har et smart ur og er altid iført et pænt jakkesæt. I tankerne havde jeg altid antaget, at han arbejdede nede i finansdistriktet.

I dag, da jeg skrabede imod ham, triggede jeg min arphid cloner, som allerede var ladet i lommen på min læderjakke. Cloneren sugede numrene på hans kreditkort og bilnøgler, hans pas og hundrede-dollar-sedlerne i hans tegnebog.

Mens den gjorde det, flashede den nogle af dem med nye numre, taget fra andre mennesker, jeg havde skrabet imod. Det var som at ombytte nummerplader på en række biler, men usynligt og øjeblikkeligt. Jeg smilede undskyldende til mr. Gravhund og fortsatte ned ad trapperne. Jeg stoppede ved tre af bilerne, længe nok til at ombytte deres FasTrak tags med numre taget fra alle bilerne jeg havde passeret dagen før.

Du synes måske, at jeg går lidt hårdt til den her, men jeg var forsigtig og konservativ sammenlignet med mange af Xnetterne. Et par piger på kemiingeniørlinjen på UC Berkeley havde fundet ud af at lave en harmløs blanding ud af køkkenprodukter som ville aktivere en bombe-sniffer. De havde haft det sjovt med at sprøjte det på deres underviseres mapper og jakker, for derefter at gemme sig og se de samme undervisere prøve at komme ind i auditorierne og bibliotekerne på campus, kun for at blive udsat

for en flyvende tackling af de nye sikkerhedsværn, der var sprunget op over alt.

Andre mennesker prøvede at finde ud af hvordan man kunne bestøve konvolutter med substanser som ville teste positivt for miltbrand, men alle andre mente de var tossede. Heldigvis så det ikke ud til at de ville finde ud af det.

Jeg gik forbi San Francisco General Hospital og nikkede med tilfredshed, da jeg så de lange køer ved fordørene. De havde også et politiecheckpoint, selvfølgelig, og der var nok Xnettere som arbejdede der, som kandidater og kantinemedarbejdere og hvad har vi, så alles badges var blevet opsnappet og byttet rundt. Jeg havde læst, at sikkerhedstjek havde taget en time af alles arbejdsdag, og fagforeningerne truede med at gå, medmindre hospitalet gjorde noget ved det.

Et par blokke senere så jeg en endnu længere kø til BART'en. Politibetjente gik op og ned langs køerne, udpegede folk og trak dem til side for at blive forhørt, få undersøgt tasker og blive kropsvisiteret. De blev ved med at blive sagsøgt for dette, men det syntes ikke at forsinke dem.

Jeg kom i skole lidt før tid og besluttede mig for at gå ned til 22nd Street for at få en kaffe... og jeg passerede et af politiets checkpoints, hvor de udtog biler til sekundær inspektion.

Skolen var ikke mindre vild... sikkerhedsvagterne ved metaldetektorerne scannede også vores skole-ID'er og udtog studerende med sære bevægelser til afhøring. Vi havde naturligvis alle ret mærkelige bevægelser. Timerne startede selvsagt en time eller mere forsinket.

Timerne var vanvittige. Jeg tror ikke nogen var i stand til at koncentrere sig. Jeg overhørte to lærere tale om, hvor lang tid det havde taget for dem at komme hjem fra arbejde dagen før, og planlægge at snige sig ud tidligere den dag.

Det var næsten ikke til at lade være med at grine. Paradokset med den falske positiv slog til igen!

Ganske rigtigt, de lod os gå tidligt og jeg gik ad den lange vej hjem, cirklede gennem The Mission for at se kaosset. Lange køer af biler. BART-stationer med folk der stod linet op rundt om blokkene. Folk, der bandede ved pengeautomaterne, som ikke ville give dem deres penge, fordi deres konti var fastfrosne grundet mistænkelig aktivitet (det er faren ved at forbinde din lønkonto med dit FasTrak og Fast Pass!).

Jeg kom hjem og lavede mig en sandwich og loggede på Xnettet. Det havde været en god dag. Folk fra hele byen hoverede over deres succeser. Vi havde fået byen San Francisco til at gå i stå. Nyhedsrapporterne bekræftede det... de kaldte det DHS som var gået i kludder, idet de gav skylden til den røvfalske "sikkerhed" det var meningen skulle beskytte os mod terrorisme. Businesssektionen af The San Francisco Chronicle brugte hele forsiden på et estimat af den økonomiske omkostning af DHS' sikkerhed som følge af tabte arbejdstimer, møder og så videre. Ifølge The Chronicles økonom ville en uge med dette skidt koste byen mere end bombningen af Bay Bridge havde.

Mwa-ha-ha-ha.

Den bedste del: Far kom sent hjem den aften. Meget sent. Tre *timer* sent. Hvorfor? Fordi han var blevet trukket til side, undersøgt, forhørt. Så skete det *igen*. To gange.

To gange!

Kapitel 9

Dette kapitel er tilegnet Compass Books/Books Inc, den ældste, uafhængige boghandel i det vestlige USA. De har butikker op og ned ad Californien, i San Francisco, Burlingame, Mountain View og Palo Alto, men mest cool er, at de har en helt fantastisk boghandel midt i Disneylands Downtown Disney i Anaheim. Jeg er en inkarneret Disney park freak (se min første roman, Down and Out in The Magic Kingdom, hvis du ikke tror mig), og hver gang jeg har boet i Californien, har jeg købt et årskort til Disneyland, og ved stort set alle besøg, kommer jeg forbi og besøger Compass Books i Downtown Disney. Den har et brilliant udvalg af uautoriserede (og endda kritiske) bøger om Disney, såvel som et stort udvalg af børnebøger og science fiction, og caféen ved siden af laver en seriøs cappuccino.

Compass Books/Books Inc

Han var så vred, at jeg troede han ville sprænges. Du ved, at jeg sagde, at jeg kun har set ham miste besindelsen nogle få gange? Det er rigtigt, han mistede den mere end nogensinde.

”Det var utroligt. Den her betjent, han var omkring atten år gammel og han blev ved med at sige, ‘Men sir, hvorfor var du i Berkeley i går, hvis din klient er i Mountain View?’ Jeg blev ved med at forklare ham, at jeg underviser ved Berkeley og så ville han sige, ‘Jeg troede, du var konsulent’ og vi startede forfra. Det var som en slags sitcom, hvor betjentene var blevet ramt af dumhedsstrålen.”

”Hvad der var værre var, at han blev ved med at insistere på, at jeg også havde været i Berkeley i dag, og jeg blev ved med at sige nej, jeg havde ikke, og han sagde, at jeg havde. Så viste han mig min FasTrak regning og den sagde, at jeg havde kørt over San Mateo bridge tre gange den dag!

"Det er ikke det hele," sagde han og tog en indånding, der fortalte mig, at han var virkelig ophidset. "De havde informationer om, hvor jeg havde været, steder som *ikke havde betalingsbåse*. De havde aflæst mit pass lige ude på gaden, tilfældigt. Og det var *forkert*! For helvede, jeg mener, de udspionerer os alle og de er ikke engang kompetente!"

Jeg var drevet ned i køkkenet, mens han skældte ud, og nu så jeg på ham fra døren. Mor så mig i øjnene og vi hævede begge øjenbrynene som for at sige, *Hvem siger 'Jeg sagde det jo' til ham?* Jeg nikkede til hende. Hun kunne bruge sine ægteskabelige kræfter til at uskadeliggøre hans vrede på en måde som var uden for min rækkevidde som en simpel sønlig enhed.

"Drew," sagde hun og tog ham i armen for at få ham til at holde op med at trave frem og tilbage, mens han viftede med armene som en gadeprædikant.

"Hvad?" snappede han.

"Jeg tror, du skylder Marcus en undskyldning." Hun holdt stemmen rolig og normal. Far og jeg er spasserne i huset... mor er urokelig.

Far så på mig. Han kneb øjnene lidt sammen, som om han tænkte, i et minuts tid. "All right," sagde han. "Du har ret. Jeg talte om kompetent overvågning. Disse fyre var totale amatører. Jeg er ked af det, min dreng," sagde han. "Du havde ret. Det var åndssvagt." Han rakte ud og gav mig hånden, derefter gav han mig et fast, uventet knus.

"Gud, hvad er det vi gør mod dette land, Marcus? Din generation fortjener at arve noget, som er bedre end dette." Da han slap mig, kunne jeg se dybe rynker i hans ansigt, linjer som jeg aldrig havde lagt mærke til.

Jeg gik tilbage til mit værelse og spillede nogle spil på Xnet. Der var en god multiplayer ting, et piratspil på tid, hvor du skulle ud på en opgave hver eller hver anden dag for at få mandskabet trukket op, før du kunne tage på plyndringstogt igen. Det var den slags spil jeg hadede, men ikke kunne lade være med at spille:

masser af gentagende opgaver, der ikke var så frygteligt tilfredsstillende at løse, lidt player-versus-player combat (man sloges for at se hvem der skulle være kaptajn på skibet) og ikke så forfærdelig mange cool gåder som du skulle regne ud. For det meste gav det at spille denne type spil mig hjemve efter Harajuku Fun Madness, som havde en afbalanceret kombination af at rende rundt i den virkelige verden, løse gåder og udføre strategier med dit team.

Men i dag var det lige det jeg trængte til. Hjernedød underholdning.

Min stakkels far.

Det var min skyld. Han havde været lykkelig før, haft tillid til, at hans betalte skat blev brugt på at give ham sikkerhed. Jeg havde ødelagt denne tillid. Det var en falsk tillid, selvfølgelig, men det havde holdt ham gående. Når jeg så ham nu, nedtrykt og knækket, overvejede jeg, om det var bedre at kunne se klart og uden håb eller leve i lykkelig uvidenhed. Den skam... skammen jeg havde følt siden jeg gav mine passwords, siden de havde knækket mig... vendte tilbage, og efterlod mig sløv og med ønsket om bare at komme væk fra mig selv.

Min figur var en skibsdreng på piratskibet *Zombie Charger*, og han var gået i stå, mens jeg havde været offline. Jeg var nødt til at IM'e alle de andre spillere på mit skib til jeg fandt én, der var villig til at trække mig op. Det holdt mig beskæftiget. Jeg kunne faktisk godt lide det. Der var noget magisk ved at en helt fremmed person gjorde dig en tjeneste. Og eftersom det var Xnettet, vidste jeg, at alle de fremmede var venner, i en eller anden forstand.

> Hvor r du placeret?

Figuren som trak mig op kaldte sig Lizanator, og den var kvindelig, omend dette ikke betød, at det var en pige. Fyre har en eller anden sær forkærlighed for at spille kvindelige figurer.

> San Francisco

sagde jeg.

> Nej fjols, hvor r du lokaliseret i San Fran?

> Hvorfor, r du pervers?

Det stoppede normalt den samtale. Hvert gamespace er selvfølgelig fuldt af pædoer og perverse, og betjente, der udgiver sig for lokkemad for pædoer og perverse (selvom jeg virkelig håbede at der ikke var nogen betjente på Xnettet!). En anklage som den var nok til at skifte emne ni ud af ti gange.

> Mission? Potrero Hill? Noe? East Bay?

> Bare træk mig op k tak?

Hun hold op med at trække op.

> R du bange?

> Sikker... hvorfor spør du?

> Bare nysgerrig

Jeg fik fornemmelsen af at der var noget forkert ved hende. Hun var tydeligvis mere end bare nysgerrig. Kald det paranoia. Jeg loggede af og lukkede ned for min Xbox.

#

Far så på mig over bordet den efterfølgende morgen og sagde, "Det ser i det mindste ud til at blive bedre." Han rakte mig *The Chronicle* som var åbnet på side tre.

> En talsmand for Department of Homeland Security har bekræftet at San Francisco-kontoret har ansøgt om en 300 procent forøgelse af budget og personale fra DC

Hvad?

> Generalmajor Graeme Sutherland, øverstbefalende for Northern California DHS operations, har bekræftet ansøgningen ved en pressekonference i går, idet han bemærkede, at en stigning i mistænkelig aktivitet i Bay Area havde igangsat ansøgningen. "Vi forfølger en stigning i

undergrunds-chats og aktivitet og mener, at sabotører med overlæg frembringer falske sikkerhedsalarmer, for at undergrave vores indsats.”

Jeg blev helt paf. No freaking way.

> ”Disse falske alarmer er potentielle ‘radar-sløringer’ med det formål at dække over de rigtige angreb. Den eneste effektive måde at bekæmpe dem på, er ved at øge bemanning og analyseniveauer, så vi kan undersøge alle spor fuldt ud.”

> Sutherland bemærkede, at de oplevede forsinkelser over hele byen var ”uheldige” og forpligtede sig til at eliminere dem.

Jeg så for mig byen med fire eller fem gange så mange DHS-håndhævere, tilført for at kompensere for mine egne idiotiske idéer. Van havde ret. Jo mere jeg bekæmpede dem, jo værre ville det blive.

Far pegede op avisen. ”Det kan godt være, at de fyre nogle fjolser, men de er metodiske fjolser. De vil blive ved med at kaste ressourcer efter problemet til de har løst det. Det kan spores, ser du. Ved at gennemgå alle data i byen, følge op på hvert eneste spor. De vil fange terroristerne.”

Jeg tabte besindelsen. ”Far! Kan du *høre hvad du selv siger?* De taler om at undersøge stort set hver eneste person i San Francisco by!”

”Ja,” sagde han, ”det er korrekt. De vil fange hver eneste unddrager af hustrubidrag, hver eneste narkohandler, hver eneste usling og hver eneste terrorist. Bare vent og se. Det kunne være det bedste der nogensinde er sket for dette land.”

”Sig, det er en vittighed,” sagde jeg. ”Ikke? Mener du, at det var det her, de havde i tankerne, da de skrev Forfatningen? Hvad med The Bill of Rights?”

"The Bill of Rights blev skrevet før data-mining," sagde han. Han var imponerende rolig, overbevist om at han havde ret. "Retten til forsamlingsfrihed er fint, men hvorfor skulle politiet ikke have tilladelse til at gennemgå dit sociale netværk for at finde ud af, om du hænger ud med bandemedlemmer og terrorister?"

"Fordi det er en invasion af mit privatliv!" sagde jeg.

"Hvad er problemet? Hvad vil du foretrække, privatliv eller terrorister?"

Argh. Jeg hadede at skændes med min far på den måde. Jeg trængte til noget kaffe. "Far, kom nu. At fjerne vores privatliv fanger ikke terrorister: det ulejliges kun normale mennesker."

"Hvordan ved du, at det ikke fanger terrorister?"

"Hvor er de terrorister de har fanget?"

"Jeg er sikker på, at vi vil se arrestationer snart. Bare vent og se."

"Far, hvad helvede er der sket med dig siden i aftes? Du var klar til at rive hovedet af de betjente, fordi de trak dig til side..."

"Sådan skal du ikke tale til mig, Marcus. Hvad der er sket siden i går aftes er, at jeg har haft tid til at tænkte over tingene og læse *dette*." Han raslede med sin avis. "Grunden til at de fangede mig var at de slemme fyre aktivt jammer dem. De er nødt til at tilpasse deres teknikker for at komme uden om jammingen. Men de vil komme til det punkt. I mellemtiden er et stop på vejen fra tid til anden en lav pris at skulle betale. Dette er ikke tidspunktet for at advokere for The Bill of Rights. Dette er tidspunktet for at ofre nogle ting for at holde vores by sikker."

Jeg kunne ikke spise det sidste af min toast. Jeg satte tallerkenen i opvaskeren og gik i skole. Jeg måtte bare væk derfra.

#

Xnetterne var ikke glade ved den optrappede politiovervågning, men de havde ikke tænkt sig stiltiende at finde sig i det. En eller anden ringede til telefonprogram på

KQED og fortalte dem, at politiet spildte deres tid, at vi kunne spænde ben for deres systemer hurtigere end de kunne få det op at stå. Optagelsen var en af de mest downloadede den aften.

"Dette er California Live og vi taler med en anonym lytter fra en mønttelefon i San Francisco. Han har sin egen information om forsinkelserne vi har haft rundt om i byen i denne uge. Næste lytter, du er i æteren."

"Yeah, yo, det her er bare begyndelsen, at I ved det! Jeg mener, lissom, vi er kun lige begyndt. Bare lad dem hyre en milliard svin og sætte et checkpoint på hvert et hjørne. Vi vil jamme dem alle sammen! Og lissom, alt det lort om terrorister? Vi er ikke terrorister! Slap a', jeg mener, seriøst! Vi jammer systemet, fordi vi hader Homeland Security, og fordi vi elsker vores by. Terrorister? Jeg kan ikke engang stave til jihad. Peace out."

Han lød som en idiot. Ikke bare de usammenhængende ord, men også den hoverende tone. Han lød som et barn, der var uanstændigt stolt af sig selv. Han *var* et barn, der var uanstændigt stolt af sig selv.

Xnettet flamed out over dette. Masser af mennesker syntes han var en idiot, fordi han ringede ind, mens andre syntes han var en helt. Jeg var bekymret over, at der sandsynligvis var et kamera som pegede mod mønttelefonen han havde brugt. Eller en arphid reader som kunne have aflæst hans Fast Pass. Jeg håbede, at han havde været smart nok til at tørre sine fingeraftryk af quarteren, holde hættten oppe og efterlade alle sine arphids hjemme. Men jeg tvivlede. Jeg tænkte på, om der snart ville være nogen der bankede på hans dør.

Måden hvorpå jeg vidste, når der var sket noget stort på Xnettet var, at jeg pludselig ville få en million e-mails fra folk, som ville have at M1k3y skulle kende til de sidste happenings. Netop som jeg læste om mr. Kan-ikke-stave-Jihad blev min mailboks helt tosset. Alle havde en besked til mig... et link til en livejournal på Xnettet... en af de mange anonyme blogs, som var

baseret på Freenet document publishing systemet, der også blev brugt af fortalere for kinesisk demokrati.

> Tæt på

> Vi jammede ved The Embarcadero i aftes og fjollede rundt og gav alle en ny bilnøgle eller dørnøgle eller Fast Pass eller FasTrak, mens vi strøede lidt falsk krudt. Der var politi over alt, men vi var smartere end dem; vi er der stort set hver aften og vi bliver aldrig taget.

> Så vi blev taget i aftes. Det var en åndssvag fejl, vi blev uopmærksomme, vi blev taget. Det var en undercover som tog min makker og derefter fik resten af os. De havde overvåget gruppen i lang tid og de havde en af de der lastbiler i nærheden og de tog fire af os ind, men missede resten.

> Lastbilen var PAKKET som en dåse sardiner med alle mulige typer, gamle, unge, sorte, hvide, rige, fattige alle mistænkte, og der var to betjente som prøvede at udspørge os og undercoverne blev ved med at hente flere af os ind. De fleste mennesker prøvede at komme forrest i køen for at få overstået udspørgningen så vi blev ved med at bevæge os bagud og det var lissom timevis derinde og virkelig varmt og det blev mere pakket derinde ikke mindre.

> Sådan omkring otte-tiden var der udskiftning og to nye betjente kom ind og hylede af de to andre betjente som var helt lissom wtf? laver I ikke noget her. De havde et stort skænderi og så gik de to gamle

betjente og de nye betjente satte sig ved deres skriveborde og hviskede sammen et stykke tid.

> Så rejste en betjent sig op og begyndte at råbe
ALLE SAMMEN BARE GÅ HJEM FOR HELVEDE
MAND VI HAR BEDRE TING AT LAVE END AT
PLAGE JER MED FLERE SPØRGSMÅL HVIS I HAR
GJORT NOGET FORKERT SÅ BARE LAD VÆRE MED
AT GØRE DET IGEN OG LAD DETTE VÆRE EN
ADVARSEL TIL JER ALLE.

> En del af jakkesættene blev rigtig pissed
hvilket var USTYRLIG MORSOMT for jeg mener ti
minutter tidligere brokkede de sig over at blive
holdt der og nu var de pisse sure over at få lov til at
gå, lissom find ud af hvad I vil!

> Vi smuttede hurtigt igennem og kom ud og kom
hjem for at skrive dette. Der er undercovers over alt,
sikkert. Hvis du jammer, hav åbne øjne og vær klar
til at spæne når problemerne kommer. Hvis du
bliver taget prøv at vente til det er overstået de har
så travlt at de måske bare lader dig gå.

> Vi fik dem til at have så travlt! Alle de
mennesker i den lastbil var der fordi vi havde
jammet dem. Så bliv ved med at jamme!

Jeg havde det, som om jeg skulle kaste op. De fire mennesker
... børn jeg aldrig havde mødt ... de var nær blevet fjernet, på
grund af noget jeg havde startet.

På grund af noget jeg havde sagt til dem, de skulle gøre. Jeg
var ikke bedre end en terrorist.

DHS fik deres budgetansøgning godkendt. Præsidenten gik på TV sammen med guvernøren for at fortælle os, at ingen pris var for høj for sikkerhed. Vi blev tvunget til at se det den næste dag under morgensamlingen. Min far jublede. Han havde hadet præsidenten siden han blev valgt, idet han sagde at han ikke var bedre end den forrige og den forrige havde været en total katastrofe, men nu var alt han kunne tale om, hvor beslutsom og dynamisk den nye fyr var.

"Du kommer til at være lidt forstående over for din far," sagde mor en aften efter jeg kom hjem fra skole. Hun havde arbejdet hjemmefra så meget som muligt. Mor er en freelance relocation specialist, som hjælper briter med at komme på plads i San Francisco. The UK High Commission betaler hende for at svare på e-mails fra uforstående briter over hele landet, som er helt forvirrede over, hvor freaky vi amerikanere er. Hun lever af at forklare amerikanerne, og hun sagde, at i disse dage, var det bedre at gøre hjemmefra, hvor hun ikke behøvede rent faktisk at se nogle amerikanere eller tale med dem.

Jeg har ingen illusioner om Storbritannien. Amerika er måske villig til at smide sin grundlov ud hver gang en eller anden jihadist ser skævt til os, men jeg lærte i et valgfrit projekt i samfundsfag i niende klasse, at briterne ikke engang har en grundlov. De har love derovre, der vil få hårene til at rejse sig på dine tæer: de kan smide dig i fængsel i et helt år, hvis de er virkelig sikre på, at du er terrorist, men ikke har beviser nok til at bevise det. Hvor sikre kan de være, hvis de ikke har beviser nok til at bevise det? Hvordan blev de så sikre? Så de dig udføre en terrorhandling i en livagtig drøm?

Og overvågningen i Storbritannien får Amerika til at ligne amatørunderholdning. Den gennemsnitlige Londoner bliver fotograferet 500 gange om dagen bare ved at gå på gaderne. Hver nummerplade bliver fotograferet på hvert gadehjørne i landet. Alle fra bankerne til de offentlige transportvirksomheder

er vilde med at spore dig og sladre, hvis de mener, at du er bare en lille smule mistænkelig.

Men sådan så mor ikke på det. Hun havde forladt Storbritannien halvvejs gennem high school og hun havde aldrig følt sig hjemme her, anset at hun havde giftet sig med en dreng fra Petaluma og opfostret en søn her. For hende var dette altid barbarernes land og Storbritannien ville altid være hjemme.

"Mor, han er bare helt galt på den. Du af alle mennesker burde vide det. Alt hvad der gør dette land stort, er ved at blive skyllet ud i toilettet, og han er med på den. Har du lagt mærke til, at de ikke har *fanget nogen terrorister*? Far er bare sådan, 'Vi er nødt til at være trygge', men han er nødt til at vide, at de fleste af os ikke føler os trygge. Vi føler os i fare hele tiden."

"Jeg ved alt det, Marcus. Tro mig, jeg er ikke en fan af det, der er sket med dette land. Men din far er..." Hun stoppede. "Da du ikke kom hjem efter angrebene troede han..."

Hun rejste sig og lavede en kop te, hvilket hun gjorde, når hun følte sig ubehageligt til mode eller befippet.

"Marcus," sagde hun. "Marcus, vi troede, du var død. Forstår du det? Vi sørgede over dig i dagevis. Vi forestillede os, at du var sprængt i stykker på bunden af havet. Død, fordi et eller andet dumt svin besluttede sig for at slå hundreder af fremmede ihjel for at understrege en pointe."

Det sank langsomt ind. Jeg mener, jeg forstod, at de havde været bekymrede. Mange mennesker døde i bombningerne... fire tusinde var det sidste estimat... og sort set alle kendte nogen, som ikke kom hjem den dag. Der var to mennesker fra min skole, som var forsvundet.

"Din far var klar til at slå nogen ihjel. Hvem som helst. Han var helt fra den. Du har aldrig set ham på den måde. Jeg havde heller aldrig set ham sådan. Han var helt ude af den. Han sad bare ved det her bord og bandede og bandede og bandede. Grusomme ord jeg aldrig har hørt ham sige. En dag... den tredje dag... var der nogen der ringede, og han var sikker på at det var

dig, men det var forkert nummer, og han kastede telefonen så hårdt at den smadrede i tusinde stykker.” Jeg havde undret mig over den nye telefon i køkkenet.

”Noget gik itu i din far. Han elsker dig. Vi elsker dig begge to. Du er det vigtigste i vores liv. Jeg tror ikke, det er gået op for dig. Kan du huske, da du var ti og jeg tog hjem til London i al den tid? Kan du huske det?”

Jeg nikkede uden at sige noget.

”Vi var klar til at blive skilt, Marcus. Åh, i dag er det lige meget hvorfor. Det var bare en dårlig periode, den slags der sker, når mennesker som elsker hinanden holder op med at være opmærksomme i et par år. Han kom og hentede mig og overbeviste mig om at komme tilbage for din skyld. Vi kunne ikke holde tanken ud om at gøre det mod dig. Vi forelskede os igen for din skyld. Vi er sammen i dag på grund af dig.”

Jeg havde en klump i halsen. Jeg havde aldrig kendt til dette. Ingen havde nogensinde sagt noget til mig.

”Så din far har det svært lige nu. Han er ikke helt sig selv. Det kommer til at tage lidt tid, før han finder tilbage til os, før han er den mand, jeg elsker igen. Vi er nødt til at være forstående over for ham indtil da.”

Hun gav mig et langt kram, og jeg lagde mærke til, hvor tynde hendes arme var blevet, hvor meget huden på hendes hals var kommet til at hænge. Jeg tænkte altid på min mor som ung, lys, rødkindet og opstemt, mens hun så skælmensk gennem sine brillers metalstel. Nu lignede hun lidt en gammel dame. Jeg havde gjort det mod hende. Terroristerne havde gjort det mod hende. The Department of Homeland Security havde gjort det mod hende. På en underlig måde var vi alle på samme side, og mor og far, og alle de mennesker vi havde gjort grin med, var på den anden side.

#

Jeg kunne ikke sove den nat. Mors ord blev ved med at køre rundt i hovedet. Far havde været anspændt og stille ved

aftensmaden og vi havde stort set ikke sagt noget, fordi jeg ikke troede at jeg kunne lade være med at sige de forkerte ting og fordi han var helt oppe at køre over de seneste nyheder, at Al Qaeda med sikkerhed var ansvarlige for bombningen. Seks forskellige terroristgrupper havde påtaget sig skylden for angrebet, men kun Al Qaedas internetvideo afslørede informationer som DHS sagde de ikke havde afsløret for nogen.

Jeg lå i sengen og lyttede til et sent telefonprogram i radioen. Emnet var seksuelle problemer, med den her bøssede fyr, som jeg normalt elskede at lytte til, hvor han ville give folk nogle rå, men gode, råd, og han var virkelig sjov og svanset.

Denne aften kunne jeg ikke grine. De fleste, der ringede ind, ville høre hvad de skulle gøre ved det faktum, at de havde haft svært ved at være sammen med deres partner lige siden angrebet. Selv på sex-talk radio, kunne jeg ikke slippe for emnet.

Jeg slukkede for radioen og hørte en motor, der spandt nede på gaden.

Mit soveværelse er på øverste etage af vores hus, en af de painted ladies. Jeg har et skråt loft og vinduer på begge sider... et med udsigt over hele Mission, det andet med udsigt til gaden foran vores hus. Der var ofte biler, der kørte forbi på alle tider af natten, men der var noget anderledes ved denne motorstøj.

Jeg gik over til gadevinduet og trak persiennen op. Nede på gaden under mig, var der en hvid varebil uden markeringer med taget fyldt med flere radioantenner end jeg havde set på nogen bil. Den cruisede meget langsomt ned ad vejen med en lille parabol på toppen, som snurrede rundt og rundt.

Mens jeg så på, stoppede varevognen og den ene af bagdørene gik op. En fyr i en DHS-uniform... jeg kunne spotte en på hundrede meter nu... trådte ud på gaden. Han havde en eller anden form for håndholdt apparat, og dets blå lys oplyste hans ansigt. Han gik frem og tilbage, først undersøgte han naboerne, mens han noterede på sit apparatur, så gik han i

retning af mig. Der var noget bekendt ved den måde han gik på, mens han kiggede ned...

Han brugte en wifinder! DHS var på udkig efter Xnet nodes. Jeg slap persiennen og kastede mig gennem værelset efter min Xbox. Jeg havde efterladt den kørende, mens jeg downloadede nogle cool animationer som en af Xnetterne havde lavet med præsidentens ingen-pris-er-for-høj-tale. Jeg rev stikket ud og kravlede så tilbage til vinduet og adskilte persiennen ganske lidt.

Fyren så ned på sin wifinder igen, mens han gik frem og tilbage foran vores hus. Et øjeblik efter gik han ind i sin varevogn og kørte væk.

Jeg fik mit kamera frem og tog så mange billeder som muligt af varevognen og dens antenner. Så åbnede jeg dem i en gratis billededitor kaldet GIMP og editerede alt væk fra billedet, ud over varebilen; fjernede min gade og alt der måske kunne identificere mig.

Jeg postede dem på Xnet og skrev alt jeg kunne om varebilerne. Disse fyre var med sikkerhed på udkig efter Xnettet, jeg kunne se det.

Nu kunne jeg slet ikke sove.

Ikke andet at gøre ved det end at spille optrækkelige pirater. Der ville være masser af spillere, selv på denne tid. Det rigtige navn på optrækkelige pirater var Clockwork Plunder, og det var et hobbyprojekt skabt af teenage death-metal freaks fra Finland. Det var helt gratis at spille og bød på lige så meget sjov som enhver 15 dollars om måneden service som Ender's Universe og Middle Earth Quest og Discworld Dungeons.

Jeg loggede på igen og der stod jeg, stadig på dækket af The Zombie Charger og ventede på nogen, der ville trække mig op. Jeg hadede denne del af spillet.

> Du der

Skrev jeg til en forbipasserende pirat.

> Træk mig op?

Han stoppede og så på mig.

> hvorfor?

> Vi er på samme team. Plus at du får experience points.

Sikken en nar.

> Hvor er du placeret?

> San Francisco

Dette begyndte at føles bekendt.

> Hvor i Francisco?

Jeg loggede af. Der foregik noget underligt i spillet. Jeg hoppede på livejournals og begyndte at gå fra blog til blog. Jeg kom gennem en seks stykker før jeg fandt noget, som fik mit blod til at fryse.

Livejournalers elsker quizzer. Hvilken slags hobbit er du? Er du en fremragende elsker? Hvilken planet ligner du mest? Hvilken karakter fra en eller anden film er du? Hvilken følelsesmæssig type er du? De udfylder dem, og deres venner udfylder dem og alle sammenligner deres resultater. Harmløs underholdning.

Men den quiz der havde overtaget blogs'ene på Xnettet den nat var det, der skræmte mig, for den var alt andet end harmløs:

- Hvad er dit køn
- Hvilken klasse går du i?
- Hvilken skole går du på?
- Hvor i byen bor du?

Quizzerne plottede resultaterne på et kort med farvede knappenåle for skoler og nabolag, og kom med lamme anbefalinger til steder, hvor man kunne købe pizzaer og andre ting.

Men se lige på disse spørgsmål. Overvej mine svar:

- Hankøn
- 17
- Chavez High
- Potrero Hill

Der var kun to personer på hele min skole, der matchede denne profil. På de fleste skoler ville det være det samme. Hvis du ville regne ud hvem Xnetterne var, kunne du bruge disse quizzer til at finde dem alle.

Det var slemt nok, men hvad der var værre, var hvad det indikerede: Nogen fra DHS brugte Xnet til at komme efter os. Xnettet var kompromitteret af DHS.

Vi havde spioner iblandt os.

#

Jeg havde givet Xnet discs til hundreder af mennesker og de havde gjort det samme. Jeg kendte de mennesker jeg gav discene ret godt. Nogle af dem kendte jeg rigtig godt. Jeg har boet i det samme hus hele mit liv og jeg har fået hundreder og atter hundreder af venner i løbet af årene, fra folk, der gik i dagpleje med mig til folk jeg spillede fodbold med, folk som LARP'ede med mig, folk jeg mødte i byen, folk jeg kendte fra skole. Mit ARG team var mine nærmeste venner, men der var masser af mennesker jeg kendte og stolede nok på til at give en Xnet disc til.

Jeg havde brug for dem nu.

Jeg vækkede Jolu ved at ringe til hans mobil og lægge på efter tre ring, tre gange i træk. Et minut efter var han oppe og på Xnet og vi var i stand til at have en sikker samtale. Jeg pegede ham til min blog-post om radiovognene og han vendte tilbage et minut efter, helt fra den.

> Du er sikker på at de leder efter os?

Som svar sendte jeg ham til quizzen.

> OMG vi er færdige

> Nej det er ikke så slemt men vi er nødt til at finde ud af hvem vi kan stole på

> Hvordan?

> Det var det jeg ville spørge dig om... hvor mange mennesker kan du stå fuldstændig inde for som i stole på dem for evigt?

> Øh 20 eller 30 eller sådan noget

> Jeg vil have samlet en gruppe af virkeligt pålidelige mennesker sammen og lave en nøgleudveksling web of trust ting

Web of trust er en af disse cool kryptoting som jeg havde læst om, men aldrig prøvet. Det var en næsten skudsikker metode til at sikre, at du kunne tale med mennesker du stolede på, men hvor ingen andre kunne lytte med. Problemet var, at det krævede at du rent fysisk mødtes med de mennesker i netværket mindst én gang, bare for at komme i gang.

> Det giver mening. Det er ikke dårligt. Men hvordan får du alle samlet til en nøglesignering?

> Det var det jeg ville spørge dig om... hvordan kan vi gøre det uden at blive taget?

Jolu skrev nogle ord og slettede dem, skrev flere og slettede dem.

> Darryl ville vide det

Skrev jeg.

> Gudfader, det var det tjavs han var fremragende til.

Jolu skrev ikke noget. Så,

> Hvad med en fest?

skrev han.

> Hvad med at vi alle samles et eller andet sted som om vi er teenagere der holder fest og på den måde vil vi have en undskyldning klar hvis der, er nogen der dukker op og spørger efter hvad vi laver der?

> Det ville absolut fungere! Du er et geni, Jolu.

> Jeg ved det. Og du vil elske dette: jeg ved også lige hvor det skal være

> Hvor?

> Sutro baths!

Kapitel 10

Dette kapitel er tilegnet Anderson's Bookshops, Chicagos legendariske boghandel med børnebøger. Anderson's er en gammel, gammel familiedrevet forretning, der startede som en gammeldags købmand, der solgte nogle bøger ved siden af. I dag er den et kraftigt voksende imperium af mange butikker med børnebøger, med nogle utroligt innovative fremgangsmåder for salg af bøger, der bringer bøger og børn sammen på nye, spændende måder. Den bedste af disse er butikkens mobile bogmesse, hvori de udsender store, rullende bogkasser, der allerede er fyldt med fremragende børnebøger, direkte til skolerne på lastbiler... voila, bogmesse på ingen tid!

Anderson's Bookshops: 123 West Jefferson, Naperville, IL
60540 USA +1 630 355 2665

Hvad ville du gøre, hvis du fandt ud af, at du havde en spion i din midte? Du ville frasige ham, stille ham op ad muren og gøre ham kold. Men så risikerer du at ende med en anden spion i din midte, og den nye spion ville være mere forsigtig end den sidste og måske ikke blive fanget helt så let.

Her er en bedre idé: start med at opsnappe spionens kommunikation og fodre ham med misinformation. Lad os sige, at hans ledere beordrer ham til at opsamle informationer om dine bevægelser. Lad ham følge med dig rundt og tage alle de noter han vil, men damp konvolutterne op, som han sender tilbage til hovedkvarteret og udskift hans beretning om dine bevægelser med en opdigtet en af slagsen. Hvis du vil, kan du få ham til at se uberegnelig og upålidelig ud så de skaffer sig af med ham. Du kan fremstille kriser, der måske kan få den ene eller den anden side til at afsløre identiteterne på andre spioner. Kort sagt, du har kontrollen over dem.

Dette kaldes et manden-i-midten angreb, og hvis du tænker over det, er det ret skræmmende. Én som laver en manden-i-midten på din kommunikation kan narre dig på tusind måder.

Der er selvfølgelig en fremragende måde at komme uden om manden-i-midten angreb; brug krypto. Med krypto, er det ligemeget om fjenden kan se dine beskeder, for han kan ikke dechifrere dem, ændre dem eller sende dem igen. Det er et af hovedargumenterne for at bruge krypto.

Men husk; for at krypto virker skal du have nøgler til de mennesker, du gerne vil tale med. Du og din partner er nødt til at dele en hemmelighed eller to, nogle nøgler du kan bruge til at kryptere og dekryptere dine beskeder så mændene-i-midten bliver låst ude.

Det er her idéen med den offentlige nøgle kommer ind. Dette er lidt langhåret, men også så utroligt elegant.

Ved offentlig nøgle-krypto, får hver bruger to nøgler. De er lange strenge af matematisk volapyk, og de har en næsten magisk kraft. Hvad du end scrambler med en nøgle, vil den anden låse op og omvendt. Ydermere er de de *eneste* nøgler, der kan gøre dette... hvis du kan unscramble en besked med en nøgle, *ved* du, at den var scramblet med den anden (og omvendt).

Så du tager den ene af disse nøgler (det er lige meget hvilken) og du *publicerer* den bare. Du laver den til en total *ikke-hemmelighed*. Du vil gerne have at alle i verden ved, hvad den er. Af indlysende grunde kalder de dette din "offentlige nøgle".

Den anden nøgle gemmer du i de dybeste afkroge af dit sind. Du beskytter den med dit liv. Du lader aldrig nogen vide, hvad det er. Dette kaldes din "private nøgle". (Duh.)

Så, lad os sige, at du er en spion og gerne vil tale med dine chefer. Deres offentlige nøgler er kendt af alle. Din offentlige nøgle er kendt af alle. Ingen kender din private nøgle ud over dig selv. Ingen kender deres private nøgler ud over dem selv.

Du ønsker at sende dem en besked. Først krypterer du den med din private nøgle. Du kunne bare sende den besked og det

ville fungere ret godt, eftersom de ville vide når beskeden kom, at den kom fra dig. Hvordan? Fordi hvis de kan dekryptere den med din offentlige nøgle, kan den *kun* være krypteret med din private nøgle. Dette svarer til at sætte dit segl eller underskrift i bunden af en besked. Det siger, ”Jeg skrev dette, og ingen andre. Ingen kan have pillet eller ændret ved det.”

Uheldigvis vil dette ikke rigtig holde din besked *hemmelig*. Det er fordi din offentlige nøgle er virkelig velkendt (det er den nødt til, ellers vil du være begrænset til at sende beskeder til de få mennesker der har din offentlige nøgle). Enhver som opsnapper beskeden kan læse den. De kan ikke ændre den og få det til at se ud som om den kom fra dig, men hvis du ikke vil have folk til at vide, hvad du siger, har du brug for en bedre løsning.

Så i stedet for kun at kryptere beskeden med din private nøgle, krypterer du den *også* med din chefs offentlige nøgle. Nu er den blevet låst to gange. Den første lås... bossens offentlige nøgle... fjernes kun med din bosses private nøgle. Den anden lås... din private nøgle... kommer kun af, med din offentlige nøgle. Når dine bossers modtager beskeden, låser de den op med begge nøgler og nu er de sikre på at: a) du skrev den, og b) kun de kan læse den.

Det er rigtig cool. Den dag jeg opdagede det, udvekslede Darryl og jeg med det samme nøgler og brugte måneder på at gnægge og gnide os i hænderne, mens vi udvekslede vores militærniveau hemmelige beskeder om, hvor vi skulle mødes efter skole og hvorvidt Van nogensinde ville lægge mærke til ham.

Men hvis du vil forstå sikkerhed, er du også nødt til at overveje de mest paranoide muligheder. Som hvad nu hvis jeg narrede dig til at tro, at *min* offentlige nøgle var din chefs offentlig nøgle? Du ville kryptere beskeden med din private nøgle og min offentlige nøgle. Jeg ville dekryptere den, læse den og genkryptere den med din chefs *rigtige* offentlig nøgle og

sende den videre. Så vidt din chef ved, er det kun dig, der kan have skrevet beskeden og ingen anden end han kunne have læst den.

Og jeg kan sidde i midten, som en stor fed edderkop i et net, og alle dine hemmeligheder tilhører mig.

Så, den letteste måde at fikse dette på er ved at reklamere vidt og bredt for din offentlige nøgle. Hvis det er *virkelig* let for alle, at vide hvad din rigtige nøgle er, bliver manden-i-midten sværere og sværere. Men ved du hvad? At gøre ting velkendte er lige så svært som at holde dem hemmelige. Overvej det lige... hvor mange milliarder af dollars bliver der brugt på shampooreklamer og andet lort bare for at sikre, at så mange mennesker kender til noget, som en eller anden reklamemand vil have skal kende det?

Der er en billigere måde at fikse manden-i-midten på: web of trust. Lad os sige at før du forlader hovedkvarteret, sætter du og din chef jer ned over en kop kaffe og rent faktisk fortæller hinanden, hvad jeres nøgle er. Ikke mere manden-i-midten! Du er helt sikker på, hvis nøgler du har, for du fik dem selv i hånden.

Så langt, så godt. Men der er en naturlig begrænsning på dette: hvor mange kan du møde fysisk og udveksle nøgler med? Hvor mange timer om dagen vil du afsætte til det, der svarer til at skrive din egen telefonbog? Hvor mange af disse mennesker er villige til at afsætte den slags tid på dig?

At tænke på det som en telefonbog hjælper. Verden var engang et sted med masser af telefonbøger, og når du havde brug for et nummer, kunne du slå det op i bogen. Men for mange af numrene du ville kalde en given dag, ville du enten kende det udenad, eller du ville kunne spørge en anden. Selv i dag, når jeg er ude med mobilen, spørger jeg Jolu eller Darryl om de har nummeret, jeg leder efter. Det er hurtigere og lettere end at slå det op online og de er også mere pålidelige. Hvis Jolu har et nummer, stoler jeg på ham, og jeg stoler også på nummeret. Det

kaldes "transitiv tillid"... tillid der bevæger sig på tværs af netværket af vores forhold.

Et web of trust er en større version af dette. Lad os sige, at jeg møder Jolu og får hans nøgle. Den kan jeg sætte i min "nøglering"... en liste med nøgler jeg har underskrevet med min private nøgle. Det betyder, at du kan låse den op med min offentlige nøgle og vide med sikkerhed, at jeg... eller nogen med min nøgle i hvert fald... siger at "denne nøgle tilhører denne fyr."

Så jeg giver dig min nøglering og; forudsat, at du stoler på, at jeg faktisk har mødt og verificeret alle nøglerne på den, kan du tage den og tilføje den til din nøglering. Nu møder du en anden og du giver hele nøgleringen til ham. Ringen bliver større og større og forudsat at du stoler på den næste fyr i kæden, og han stoler på den næste fyr i kæden, og så videre, er du ret sikker.

Hvilket bringer os til nøglesigneringsparties. Disse er *nøjagtig*, hvad de lyder som om: en fest, hvor alle mødes og skriver under på alle andres nøgler. Darryl og jeg, da vi udvekslede nøgler, var det et slags mini-nøglesigneringsparty, et med kun to triste og nørdede deltagere. Men med flere mennesker, skaber du kimen til The web of trust, og netværket kan udvide sig derfra. Når alle på din nøglering går ud i verden og møder flere mennesker, kan de tilføje flere og flere navne til ringen. Du behøver ikke at møde nye mennesker, blot stole på, at den underskrevne nøgle du får fra personerne i dit netværk er valid.

Så derfor hænger web of trust og fester sammen som peanutbutter og chokolade.

#

"Bare fortæl dem, at det er et superprivat party, kun for inviterede," sagde jeg. "Sig til dem, at de ikke skal tage nogen med, ellers bliver de ikke lukket ind."

Jolu så på mig over kaffen. "Du gør grin, ikke? Hvis du siger det til folk, vil de medbringe *ekstra* venner."

"Argh," sagde jeg. Jeg brugte en nat om ugen hos Jolu i disse dage, med at holde koden til indienet opdateret. Pigspleen betalte mig faktiske penge for at gøre dette, hvilket var virkelig underligt. Jeg havde aldrig troet jeg skulle få penge for at skrive kode.

"Så hvad gør vi? Vi vil kun have folk, vi kan stole på der, og vi vil ikke nævne hvorfor, før vi har alle nøgler og kan sende dem beskeder hemmeligt."

Jolu debuggede og jeg så på over hans skulder. Dette plejede at blive kaldt "ekstrem programmering", hvilket var lidt pinligt. Nu kaldte vi det bare "programmering." To personer er langt bedre til at spotte bugs end en. Som klichéen siger, "Med nok øjne er alle bugs små og overskuelige."

Vi arbejdede os gennem bugrapporterne og gjorde klar til at udsende den nye revision. Det kørte som en autoupdate i baggrunden, så vores brugere behøvede ikke rigtig at gøre noget, de vågnede bare op en gang om ugen, eller sådan noget, med et bedre program. Det var ret flippet at vide, at koden jeg skrev, ville blive brugt af hundreder af tusinder af mennesker *i morgen!*

Hvad gør vi? Godt spørgsmål, jeg ved det ikke. Jeg tror, det er noget vi bare må leve med."

Jeg tænkte tilbage på vores dage med Harajuku Fun Madness. Der var masser af sociale udfordringer, der involverede store grupper af mennesker som en del af det spil.

"OK, du har ret. Men lad os i det mindste prøve at holde det hemmeligt. Sig til dem, at de højst kan medbringe én person, og det skal være en, de har kendt personligt i mindst fem år."

Jolu så op fra skærmen. "Hey," sagde han. "Hey, det ville helt klart fungere. Jeg kan se det for mig. Jeg mener, hvis du sagde til mig, at jeg ikke skulle tage nogen med, ville jeg tænke 'Hvem fanden tror han, at han er?' Men på den måde lyder det som noget fedt 007-tjavs."

Jeg fandt en bug. Vi drak noget kaffe. Jeg gik hjem og spillede lidt Clockwork Plunder, mens jeg prøvede på ikke at

tænke på key-winders med nærgående spørgsmål, der skulle trække mig op, og sov som et barn.

#

Sutro baths er San Franciscos autentiske imitation af romerske ruiner. Da det åbnede i 1896, var det det største, indendørs badehus i verden, en gigantisk victoriansk vinterhave i glas, fyldt med pools og badekar og endda en tidlig vandruksjebane. Det gik ned ad bakke i halvtredserne og ejerne brændte det ned for at få forsikringen i 1966. Alt hvad der er tilbage er en labyrint af forvitrede sten på den nedbrudte klippevæg ved Ocean Beach. For omverdenen ligner det en romersk ruin, nedbrudt og mystisk, og lige bag ruinerne er der en samling grotter, der fører ud i havet. I hårdt vejr ved højvande skyller bølgerne gennem grotterne og over ruinerne... de har været kendt for at opsuge og drukne en turist fra tid til anden.

Ocean Beach ligger langt efter Golden Gate park, en stejl klippe besat med dyre, dødsdømte huse, som falder ned på en smal strand, besat med vandmænd og modige (vanvittige) surfere. Der er en gigantisk hvid sten, som stikker ud fra det lave vand ved kysten. Den kaldes Seal Rock, og det plejede at være der søløverne samledes, indtil de blev forflyttet til Fisherman's Wharfs mere turistvenlige omgivelser.

Efter mørket frembrud, er der næsten aldrig nogen derude. Der bliver meget koldt, med salte sprøjt, som vil gøre dig gennemblødt til skindet, hvis du ikke passer på. Klipperne er skarpe og der er knust glas og enkelte junkienåle.

Det er et fantastisk sted til en fest.

At medbringe presenninger og varmeposer var min idé. Jolu fandt ud af, hvor vi fik øl fra... hans storebror, Javier, havde en kammerat som faktisk styrede en hel drikkevareservice for mindreårige: betal ham nok og så ville han bakke op til dit afsides partysted med isbokse og så mange øl som du vil have. Jeg spenderede en del af mine indienet programmeringspenge, og fyren dukkede op, lige til tiden: otte aften, en god time efter

solnedgang, og smed de seks iskasser i flamingo ud af sin pickuptruck og ned i badets ruiner. Han medbragte endda en ekstra kasse til tom emballage.

”Leg nu forsigtigt folkens,” sagde han og tippede med sin cowboyhat. Han var en fed fyr fra Samoa med et gigantisk smil og en skræmmende tanktop, hvor du kunne se hans armhule-, mave- og skulderhår stikke ud fra. Jeg pillede tyvere af min rulle og gav dem til ham... hans avance var 150 procent. Ikke en dårlig fidus.

Han så på min rulle. ”Ikke for noget, men jeg kunne bare tage den der fra dig,” sagde han, mens han stadig smilede. ”Jeg er trods alt en kriminel person.”

Jeg lagde rullen tilbage i min lomme og så ham lige i øjnene. Jeg havde været dum nok til at vise ham, hvad jeg gik med, men jeg vidste, at der var tidspunkter hvor du bare måtte stå fast.

”Jeg tager bare strøm på dig,” sagde han til sidst. ”Men vær forsigtig med de penge. Lad være med at vifte rundt med dem.”

”Tak,” sagde jeg. ”Men Homeland Security skal nok beskytte mig.”

Hans smil blev endnu større. ”Ha! De er ikke engang rigtige strømere. De vatnisser ved ikke noget om noget.”

Jeg så over på hans lastbil. Prominent placeret på forruden var en FasTrak. Jeg overvejede hvor lang tid det ville vare, før han blev taget.

”Kommer der piger over i aften? Derfor I skaffede alt øllet?”

Jeg smilede og vinkede til ham, som om han var ved at gå tilbage til sin lastbil, hvilket han skulle have gjort. Han fangede til sidst hentydningen og kørte væk. Han holdt aldrig op med at smile.

Jolu hjalp mig med at gemme kølerne mellem stenene, vi arbejdede med små hvide LED-lamper på pandebånd. Så snart kølerne var på plads, smed vi små hvide LED-nøgleringe i hver af dem, så de ville lyse op, når du tog flamingolåget af, så det var lettere at se hvad du lavede.

Det var nat uden måne og overskyet, og de fjerne gadelys lyste os næsten ikke op. Jeg vidste, at vi ville være synlige som bare pokker på et infrarødt kamera, men der var ingen chance for at vi ville være i stand til at få en masse mennesker samlet, uden at blive observeret. Jeg ville være tilfreds med at blive afvist som et lille, fortrukket beach-party.

Jeg drikker egentlig ikke ret meget. Der har været øl, pot og ecstasy ved festerne jeg har gået til, siden jeg var 14, men jeg hadede at ryge (omend jeg er ret stor fan af en hash brownie fra tid til anden), ecstasy tog for lang tid... hvem har en hel weekend til at blive høj og komme ned... og øl, jo, det var okay, men jeg kunne ikke se det store i det. Min favorit var store, komplicerede cocktails, den slags der serveres i en keramisk vulkan, med seks lag, og ild i og en plasticabe på kanten, men det var mest på grund af underholdningen ved den.

Jeg kan faktisk godt lide at være fuld. Jeg kan bare ikke lide at have tømmermænd, og mænd får jeg tømmermænd. På den anden side, så kan det have noget at gøre med den slags drinks, der kommer i en keramisk vulkan.

Men du kan ikke holde en fest uden at lægge en ramme øl eller to på is. Det forventes. Det løsner tingene op. Folk gør dumme ting efter for mange øl, men det er ikke sådan, at mine venner er typen som har bil. Og folk gør dumme ting uanset hvad... øl eller græs eller hvad det nu måtte være, er bare årsagen til det grundliggende faktum.

Jolu og jeg åbnede hver en øl... Anchor Steam til ham, en Bud Lite til mig... og klirrede flaskerne mod hinanden, mens vi sad på en sten.

"Du sagde ni aften?"

"Yeah," sagde han.

"Også jeg."

Vi drak i stilhed. Bud Lite'en var det mindst alkoholiske i isboksen. Jeg havde brug for at være klar i hovedet senere.

"Bliver du nogensinde bange?" spurgte jeg til sidst.

Han vendte sig mod mig. "Nej for pokker, jeg bliver ikke bange. Jeg er altid bange. Jeg har været bange lige siden eksplosionerne skete. Nogle gange er jeg så bange, at jeg ikke vil ud af sengen."

"Hvorfor gør du det så?"

Han smilede. "Hvad angår det," sagde han. "Måske gør jeg det ikke, ikke ret meget længere. Jeg mener, det har været fedt at hjælpe dig. Fedt. Virkelig fremragende. Jeg ved ikke, om jeg nogensinde har lavet noget så vigtigt. Men Marcus, bro, jeg er nødt til at sige det..." Hans stemme døde hen.

"Hvad?" sagde jeg, selvom jeg vidste, hvad der kom nu.

"Jeg kan ikke gøre det for evigt," sagde han til sidst. "Måske ikke engang i en måned mere. Jeg tror, jeg er færdig. Risikoen er for stor. DHS, du kan ikke gå i krig med dem. Det er vanvittigt. Rigtig, ægte vanvittigt."

"Du lyder som Van," sagde jeg. Min stemme var mere bitter, end det var meningen.

"Jeg kritiserer dig ikke, makker. Jeg synes, det er fremragende, at du har modet til at gøre det hele tiden. Men jeg har det ikke. Jeg kan ikke leve mit liv i vedvarende frygt."

"Hvad er det, du siger?"

"Jeg siger, at jeg er ude. Jeg vil være et de mennesker, der lader som om, det alt sammen er OK, som om det alt sammen vil vende tilbage til normalt en dag. Jeg vil bruge internettet, som jeg altid gjorde, og kun bruge Xnettet til spil. Jeg siger, at jeg står af. Jeg vil ikke være en del af dine planer mere."

Jeg sagde ikke noget.

"Jeg ved, at det er at lade dig i stikken. Det er ikke det, jeg vil, tro mig. Jeg vil hellere have, at du giver op sammen med mig. Du kan ikke erklære krig mod USA's regering. Det er ikke en kamp, du kan vinde. At se på dig er som at se på en fugl, der bliver ved med at flyve ind i en rude igen og igen."

Han ville have at jeg skulle sige noget. Hvad *jeg* gerne ville sige var: *Jøsses Jolu, tusind tak fordi du efterlader mig!*

Glemmer du, hvordan det var, da de tog os bort? Glemmer du, hvordan landet plejede at være, før de overtog det? Men det var ikke det, han ville have, jeg skulle sige. Hvad han ville have jeg skulle sige var:

"Jeg forstår, Jolu. Jeg respekterer dit valg."

Han tømte flasken og trak en anden op og vred kapslen af.

"Der er noget andet," sagde han.

"Hvad?"

"Jeg havde ikke tænkt mig at nævne det, men jeg vil have at du forstår, hvorfor jeg er nødt til at gøre dette."

"Jøsses, Jolu, *hvad?*"

"Jeg hader at sige det, men du er *hvid*. Jeg er ikke. Hvide mennesker bliver taget med kokain og får lidt tid på afvænnings. Brune mennesker der bliver taget med crack ryger i fængsel i tyve år. Hvide mennesker ser betjente på gaden og føler sig mere sikre. Brune mennesker ser betjente på gaden og tænker på om de bliver visiteret om lidt. Sådan som DHS behandler dig? Loven i dette land har altid behandlet os på den måde."

Det var så unfair. Jeg havde ikke bedt om at være hvid. Jeg syntes ikke, jeg var mere modig, fordi jeg er hvid. Men jeg vidste, hvad Jolu talte om. Hvis politiet stoppede nogen i The Mission og bad om noget ID, var det sandsynligt, at den person ikke var hvid. Hvilke risici jeg end løb, løb Jolu flere. Uanset hvilken straf jeg ville få, ville Jolu få mere.

"Jeg ved ikke, hvad jeg skal sige," sagde jeg.

"Du behøver ikke sige noget," sagde han. "Jeg ville bare have at du skulle vide det, så du kunne forstå det."

Jeg kunne se nogen, der gik ned ad stien imod os. De var Jolus venner, to mexicanske fyre og en pige jeg kendte fra forskellige steder, kort og nørdet, altid med søde, sorte, Buddy Holly-briller, som fik hende til at ligne den udstødte kunststuderende i en teenagefilm, som altid vender tilbage som den store succes.

Jolu introducerede mig og gav dem en øl. Pigen tog ikke en, men fremdrog i stedet en lille sølvflaske med vodka fra sin taske og bød mig en tår. Jeg tog en slurk... varm vodka må være en tillært smag... og komplementerede hende for lommelærken, som var præget med et gentaget motiv af Parappa The Rapper figurer.

"Den er japansk," sagde hun, idet jeg belyste den med endnu en LED-nøglering. "De har alle de her fantastiske sprutlegetøjer, baseret på spil til børn. Totalt sygt."

Jeg introducerede mig og hun introducerede sig selv. "Ange," sagde hun og tog min hånd... tør, varm med korte negle. Jolu introducerede mig for hans venner, som han havde kendt siden computerlejr i fjerde klasse. Flere mennesker dukkede op... fem, så ti, så tyve. Det var en seriøst stor gruppe nu.

Vi havde sagt til folk at de skulle være der 9:30 sharp, og vi gav det til 9:45 for at se til at alle ville dukke op. Omkring tre fjerdedele var Jolus venner. Jeg havde inviteret alle de mennesker jeg virkelig stolede på. Enten var jeg mere diskriminerende end Jolu eller mindre populær. Nu hvor han stoppede, fik det mig til at tænke, at han var mindre diskriminerende. Jeg var virkelig gal på ham, men prøvede på ikke at vise det, ved at koncentrere mig om at være social med andre mennesker. Men han var ikke dum. Han vidste, hvad der skete. Jeg kunne se, at han var rigtig nede over det. Godt.

"OK," sagde jeg, idet jeg kravlede op på en ruin, "OK, hey, hallo?" Et par stykker tæt på blev opmærksomme på mig, men de bagerste blev ved med at snakke. Jeg rakte armene i vejret som en dommer, men det var for mørkt. Til sidst fik jeg den idé at tænde min LED-nøglering og rette den mod hver af dem der talte, en efter en, og derefter på mig. Lidt efter lidt blev forsamlingen stille.

Jeg bød dem velkommen og sagde tak fordi de kom, og bad dem så om at rykke tættere sammen, så jeg kunne forklare hvorfor vi var der. Jeg kunne se, at de kunne lide

hemmelighedskræmmeriet ved det hele, fascineret og lidt opvarmet af øllet.

”Så, det her er, hvordan landet ligger. I bruger alle Xnettet. Det er ingen tilfældighed, at Xnettet blev skabt lige efter DHS overtog byen. De mennesker der gjorde det, er en organisation dedikeret til personlig frihed, som skabte netværket for at holde os sikre for DHS-spioner og håndhævere.” Jolu og jeg havde planlagt det på forhånd. Vi havde ikke i sinde at afsløre, at vi var bag det hele, ikke for nogen. Det var for risikabelt. I stedet havde vi ladet sive, at vi kun var løjtnanter i ”M1k3y”s hær, ude for at organisere den lokale modstand.

”Xnettet er ikke rent,” sagde jeg. ”Det kan blive brugt af den anden side, lige så let som af os. Vi ved, at der er DHS-spioner som bruger det nu. De bruger social engineering hacks til at få os til at afsløre os selv, så de kan tage os. Hvis Xnettet skal blive en succes, er vi nødt til at finde ud af en måde til fortsat at forhindre at de kan udspionere os. Vi har brug for et netværk i netværket.”

Jeg holdt en pause og lod det synke ind. Jolu havde antydnet, at dette kunne være lidt heavy... at finde ud af at du er ved at blive indrulleret i en revolutionær celle.

”Så, jeg er her ikke for at bede jer gøre noget aktivt. I behøver ikke gå ud og jamme eller noget. I er bragt hertil; fordi vi ved, I er cool, vi ved, I er pålidelige. Det er den pålidelighed, jeg vil have jer til at bidrage med i aften. Nogle af jer vil allerede være dus med web of trust og nøglesigneringsparties, men for resten af jer, vil jeg hurtigt løbe det igennem...” Hvad jeg gjorde.

”Så hvad jeg vil have jer til at gøre i aften er, at møde de mennesker der er her og finde ud af, hvor meget I kan stole på dem. Vi vil hjælpe jer med at generere nøglepar og dele dem med hinanden.”

Denne del var tricky. At bede folk om at tage deres egne laptops med ville ikke have fungeret, men vi var stadig nødt til

at gøre noget fandens kompliceret, som ikke ville fungere med papir og blyant.

Jeg holdt en laptop op, som Jolu og jeg havde ombygget natten før, helt fra bunden. ”Jeg stoler på denne maskine. Hver eneste komponent blev lagt med vores egne hænder. Den kører en frisk, lige-ud-af-æskan version af ParanoidLinux, bootet fra dvd’en. Hvis der er en troværdig computer tilbage noget sted i verden, kan dette være den.

”Jeg har en nøgle-generator loadet her. I kommer herop og giver den et tilfældigt input... mos tasterne, vrik med musen... og den vil bruge dette som kimen til at lave en tilfældig offentlig-og privat nøgle til jer, som den vil vise på skærmen. I kan tage et billede af den private nøgle med jeres telefon, og trykke en hvilken som helst tast for at få det til at forsvinde for altid... det bliver overhovedet ikke gemt på disken. Så vil den vise jer jeres offentlige nøgle. På dette tidspunkt kalder I alle folk herover, som I stoler på, og som stoler på jer, og *de* tager et billede af skærmen med jer stående ved siden af, så de ved hvis nøgle det er.

”Når I kommer hjem er I nødt til at konvertere billederne til nøgler. Dette bliver et stort arbejde, er jeg bange for, men I behøver kun gøre det den ene gang. I er nødt til at være superforsigtige med at taste dem ind... en fejl og I er på røven. Heldigvis har I en måde at se, om I har gjort det rigtigt: Under nøglen er der et meget kortere nummer, kaldet ‘fingerprintet’. Når I har indtastet nøglen, kan I generere et fingerprint fra den og sammenligne med fingerprintet, og hvis de matcher, har I gjort det rigtigt.”

De gloede alle på mig. OK, så jeg havde bedt dem om at gøre noget ret underligt, men alligevel.

Kapitel 11

Dette kapitel er tilegnet The University Bookstore på The University of Washington, hvis science fiction-afdeling er fuldt på højde med mange specialiserede butikker, takket være den årvågne og dedikerede science fiction-indkøber, Duane Wilkins. Duane er en ægte science fiction-fan... jeg mødte ham første gang på The World Science Fiction Convention i Toronto i 2003... og det giver sig udslag i butikkens eklektiske og velvalgte udvalg af bøger. Et af de gode tegn på en god boghandel er hyldeanmeldelser... de små stykker pap, som er klistret på hyldeerne med (sædvanligvis håndskrevne) anmeldelser fra medarbejderne, der lovpriser bøger du måske ville have misset dyder til skyerne. Medarbejderne i The University Bookstore har åbenlyst nydt godt af Duanes vejledning, for hyldeanmeldelserne i The University Bookstore er uden sammenligning de bedste.

The University Bookstore: 4326 University Way NE,
Seattle, WA 98105 USA +1 800 335 READ

Jolu rejste sig op.

”Det er her, det begynder folkens. Det er sådan, vi ved, hvilken side I er på.

Det kan godt være, I ikke er villige til at gå på gaderne og blive taget for jeres overbevisning, men hvis I har en overbevisning, så finder vi ud af det sådan her. Det her vil skabe et web af folk, vi kan stole på, der fortæller os, hvem der er med eller ej. Hvis vi nogen sinde skal få vores land tilbage, så har vi brug for det. Vi bliver nødt til at gøre noget som det her.”

En af tilhørerne... det var Ange... havde hånden i vejret, holdende om en ølflaske. ”Bare kald mig langsom, men jeg forstår det slet ikke. Hvorfor vil du have os til at gøre det?”

Jolu så på mig, og jeg så på ham. Det havde virket så indlysende, da vi organiserede det. "Xnettet er ikke bare en måde at spille gratis spil på. Det er det sidste åbne kommunikationsnetværk i Amerika. Det er den sidste måde at kommunikere på, uden at bliver snaget i af DHS. For at det virker, er vi nødt til at vide, at personen vi taler med, ikke er en snoop. Det betyder, at vi er nødt til at vide, om de folk vi sender beskeder til, rent faktisk er dem, vi tror de er."

"Det er her, I kommer ind. I er her alle sammen, fordi vi stoler på jer. Jeg mener, virkelig stoler på jer, vi lægger vores liv i jeres hænder."

Nogle af dem stønnede. Det lød melodramatisk og åndssvagt.

Jeg rejste mig op igen.

"Da bomberne sprang," sagde jeg, og mærkede noget smertefuldt vælde op i mit bryst. "Da bomberne sprang, blev fire af os fanget oppe ved Market Street. Af en eller anden grund besluttede DHS sig for, at det mistænkeliggjorde os. De smed sække over vores hoveder, satte os på et skib og forhørte os i dagevis. De ydmygede os. De førte psykologisk krigsførelse mod os. Bagefter lod de os gå.

Alle sammen, undtagen en. Min bedste ven. Han var sammen med os, da de samlede os op. Han var blevet såret og han havde brug for lægehjælp. Han kom aldrig ud igen. De sagde, de aldrig havde set ham. De sagde, at hvis vi nogen sinde fortæller nogen om det, så vil de arrestere os og få os til at forsvinde.

For evigt."

Jeg rystede. Skammen. Den satans skam. Jolu lyste på mig.

"Åh, for pokker," sagde jeg. "I er de første, jeg nogensinde har sagt det til. Hvis den her historie når videre, så kan I være sikre på, at de ved, hvem der har lækket den. I kan lige vædde med at de kommer og banker på min dør." Jeg tog endnu et par dybe åndedrag. "Det er derfor, jeg meldte mig som frivillig på

Xnettet. Det er derfor mit liv, fra nu af handler om at bekæmpe DHS. Med hvert eneste åndedrag. Hver eneste dag. Indtil vi er frie igen. Enhver af jer kunne sende mig i fængsel nu, hvis det var det I ville.

Ange rakte hånden op igen. ”Vi har ikke tænkt os at sladre om dig,” sagde hun. ”Aldrig i livet! Jeg kender stort set alle her og det vil jeg love dig. Jeg ved ikke, hvordan man skal finde ud af, hvem man kan stole på, men jeg ved, hvem man ikke skal stole på: Gamle mennesker. Vores forældre. Voksne. Når de tænker på nogen, der bliver udspioneret, tænker de på nogen *andre*, onde mennesker. Når de tænker på nogen, der bliver fanget og sendt til et hemmeligt fængsel, så er det nogen *andre*... nogle der er brune, nogle der er unge, nogle fra udlandet.

De glemmer, hvordan det er at være på vores alder. At være genstand for mistænkeliggørelse *hele tiden*! Hvor mange gange er I stået på bussen, hvor samtlige personer i den ser på jer, som om I har gurglet lort og flået hundehvalpe?

Hvad værre er, folk bliver voksne tidligere og tidligere derude. I gamle dage plejede de at sige: ‘Stol aldrig på en over tredive.’ Jeg vil sige, ‘Stol aldrig på et svin over 25!’”

Det lo folk ad, og hun lo også. Hun var køn, på en mærkelig hesteagtig måde, med et langt ansigt og en lang kæbe. ”Det er altså ikke rigtig for sjov, ved I nok. Jeg mener, tænk over det. Hvem valgte de her røvbananer? Hvem lod dem invadere vores by? Hvem stemte for at sætte kameraer i vores klasseværelser og følge os med uhyggelige spyware-chips i vores transitpas og biler? Det var ikke nogen 16-årig. Vi kan godt være dumme, vi kan godt være unge, men vi er ikke svin.”

”Det vil jeg have på en T-shirt,” sagde jeg.

”Den ville være god,” sagde hun. Vi smilede til hinanden.

”Hvor får jeg mine nøgler?” spurgte hun og fiskede telefonen frem.

”Vi gør det herovre, lidt afsides, ved hulerne. Jeg tager dig med ind og gør klar, så gør du dit og medbringer maskinen til

dine venner, for at få billeder af din offentlig nøgle, så de kan godkende den, når de kommer hjem.”

Jeg hævede stemmen. ”Åh! En ting til! Gud, jeg kan ikke tro jeg var lige ved at glemme det her. Slet de billeder, i samme øjeblik I har skrevet nøglen ind! Det sidste, vi har brug for, er en Flickr stream fuld af billeder af os alle i en sammensværgelse.”

Der var en del godmodig, nervøs klukken, så slukkede Jolu lyset og i det pludselige mørke kunne jeg intet se. Gradvis vænnede mine øjne sig til mørket og jeg satte i gang, over mod hulen. En eller anden gik bag mig. Ange. Jeg vendte mig og smilede til hende, og hun smilede tilbage, med lysende tænder i mørket.,

”Tak for hjælpen,” sagde jeg. ”Du var fantastisk.”

”Mente du det, du sagde, med sækken over hovedet og det hele?”

”Jeg mente det,” sagde jeg. ”Det skete. Jeg har aldrig sagt det til nogen, men det skete.” Jeg tænkte over det et øjeblik. ”Altså, med al den tid der er gået siden, uden at sige det til nogen, så var det begyndt at føles som et mareridt. Men det var virkelighed.” Jeg tav og klatrede opad, ind i hulen. ”Jeg er glad for endelig at have fortalt det til folk. Hvis jeg havde ventet længere, var jeg måske begyndt at sætte spørgsmålstejn ved min egen tilregnelighed.”

Jeg satte laptoppen op på et stykke tør klippe og bootede den fra dvd’en mens hun så på. ”Jeg rebooter den for hver ny person. Det er en standard ParanoidLinux disk, selvom jeg må indrømme, at du bare bliver nødt til at stole på mit ord.”

”For fanden,” sagde hun. ”Det handler alt sammen om tillid ikke?”

”Jo,” sagde jeg. ”Tillid.”

Jeg gik lidt væk, da hun kørte nøglegeneratoren, lyttede til hende skrive og klikke med musen, for at skabe tilfældighed, lyttede til brændingen, lyttede til festlydene fra, hvor øllene var.

Hun trådte ud af hulen bærende på computeren. På den med store hvide lysende bogstaver stod hendes offentlige nøgle og hendes fingeraftryk og e-mail adresse. Hun holdt skærmen op ved siden af sit ansigt, mens jeg fiskede min telefon frem.

"Appelsiin," sagde hun. Jeg snuppede hendes billede og proppede kameraet tilbage i lommen. Hun slentrede væk over mod svirebrødrene og lod hver af dem tage et billede af hende og skærmen. Det var festligt. Sjovt. Hun havde virkelig en masse karisma... du havde ikke lyst til at le ad hende, du ville bare le *med* hende. Og for fanden, det *var* sjovt! Vi havde erklæret hemmelig krig mod det hemmelige politi. Hvem fanden troede vi, vi var?

Sådan gik den næste time cirka, alle tog billeder og lavede nøgler. Jeg mødte alle, der var til stede. Jeg kendte de fleste af dem... nogle af dem var inviteret af mig... og de andre var venner af mine venner eller mine venners venner. Vi burde alle være venner. Det var vi også, da natten var forbi. De var alle sammen flinke folk.

Da alle var færdige, gik Jolu over for at lave en nøgle og vendte sig bort med et fjoget grin. Jeg var kommet mig over min vrede. Han gjorde bare, hvad han var nødt til. Jeg vidste, at ligegyldigt hvad han sagde, ville han altid være der for mig. Og vi havde været igennem DHS-fængslet sammen. Og Van også. Uanset hvad, ville det binde os sammen for evigt.

Jeg lavede min nøgle og gik min gang mod gabestokken, altså hele vejen rundt, så alle kunne tage et billede. Så klatrede jeg op på det højdepunkt jeg havde talt fra tidligere og bad om alles opmærksomhed.

"Som en del af jer har bemærket, er der en livsvigtig defekt i denne procedure; hvad hvis denne computer er kompromitteret? Hvad hvis den i al hemmelighed optager vores instruktioner? Hvad hvis den spionerer på os? Hvad hvis Jose-Luis og jeg ikke er til at stole på?"

Mere godhjertet klukken. En smule varmere end før, mere ølagtig.

"Jeg mener det," sagde jeg. "Hvis vi var på den forkerte side, kunne det her få os alle sammen... jer alle sammen... i problemer. Måske endda fængsel."

Grinene lød mere nervøse.

"Derfor gør jeg det her," sagde jeg og samlede hammeren, jeg havde taget med hjemme fra fars værktøjskasse, op. Jeg satte laptoppen ned ved siden af mig på klippen og svang hammeren. Jolu fulgte svinget med lyset fra sin nøglekæde. Slam... jeg har altid drømt om at slå en laptop ihjel med en hammer, og nu gik det i opfyldelse. Det føltes pornografisk godt. Og skidt.

Smask! Skærmpanelet faldt af, knust i millioner af stykker, og blotlagde keyboardet. Jeg blev ved med at slå på det, indtil keyboardet faldt af, og blotlagde både motherboard og harddrive. Slam! Jeg sigtede direkte mod harddriven, ramte den med alt, hvad jeg havde i mig. Der skulle tre slag til, før kassen flækkede, og blotlagde det skrøbelige medie indvendigt. Jeg blev ved med at hamre på den, indtil der ikke var noget større end en cigaretlighter, så lagde jeg alle stumperne i en skraldepose. Tilskuerne jublede vildt... højt nok til at jeg faktisk blev bekymret over om nogen højt over os, måske havde hørt noget over brændingen og tilkaldt politiet.

"Okay!" råbte jeg. "Hvis I nu vil være så venlige at følge med mig, så marcherer jeg den her ned til havet og lægger den i blød i saltvand i ti minutter."

I første omgang var der ingen, der bed på, men så kom Ange frem og greb fat om min arm med sin varme hånd og sagde: "Det var smukt," i mit øre, og så marcherede vi ned til havet sammen.

Det var fuldstændig mørkt ved havet og glat; farligt, selv med vores nøgleringslys. Våde, skarpe klipper, der var svære nok at gå på selv uden at prøve at balancere med 3 kilo smadret elektronik i en plasticpose. Jeg snublede en enkelt gang og troede jeg ville få skrammer, men hun fangede mig i et

overraskende stærkt greb og holdt mig oprejst. Jeg blev trukket tættere på hende, tæt nok til at lugte hendes parfume, som duftede af nye biler. Jeg elsker den duft.

”Tak”, fik jeg frem, mens jeg så ind i de store øjne, der blev endnu mere forstørret af hendes maskuline briller med det mørke stel. Jeg kunne ikke se hvad farve de havde i mørket, men jeg gættede på noget mørkt, baseret på hendes mørke hår og mørklødede hud. Hun så sydlandsk ud, måske græsk eller spansk eller italiensk.

Jeg knælede ned og dyppede posen i havet, lod den fyldes med saltvand. Det lykkedes mig at glide lidt og få gennemblødt min sko, så jeg bandede og hun lo. Vi havde knap sagt et ord, siden vi begyndte nedstigningen til havet. Der var noget magisk i vores ordløse stilhed.

På det tidspunkt havde jeg kysset samfulde tre piger i mit liv, hvis man ikke tæller det øjeblik, jeg vendte tilbage til skolen og modtog en heltevelkomst, med. Det er ikke noget gigantisk antal, men det er heller ikke et lille antal. Jeg har en nogenlunde pigeradar og jeg tror, jeg kunne have kysset hende. Hun var ikke h4wt i den traditionelle forstand, men der er et eller andet ved en pige, en strand og natten, desuden var hun klog, passioneret og engageret.

Men jeg kyssede hende ikke. I stedet havde vi et øjeblik, jeg kun kan beskrive som spirituel. Brændingen, natten, havet og klipperne, og vores åndedrag. Øjeblikket voksede. Jeg sukkede. Det her havde været noget af en oplevelse. Jeg skulle skrive en masse i nat, lægge alle de nøgler ind i min nøglekæde, signerede dem og publishe de signerede nøgler. Opstarte vores web of thrust.

Hun sukkede også.

”Lad os smutte,” sagde jeg.

”Ja,” sagde hun.

Vi gik tilbage. Det var en god aften, den aften.

Jolu ventede på sin brors ven, der skulle komme og hente sine kølebokse. Jeg gik sammen med alle de andre op på vejen til det nærmeste Muni-stoppested og steg om bord i bussen. Der var selvfølgelig ingen af os, der brugte de udleverede Munipas. På det tidspunkt, klonede Xnettere som en selvfølge andres Munipas, tre eller fire gange om dagen, og påtog sig en ny identitet for hver køretur.

Det var svært at forholde sig roligt på bussen. Vi var alle sammen en smule fulde og når man så på vores ansigter i bussens klare ovenlys, så var det egentlig hysterisk morsomt. Vi blev ret højrystede og chaufføren brugte sit højtaleranlæg til at bede os om at dæmpe os to gange, næste gang sagde han vi skulle holde kæft med det samme, ellers ville han ringe til politiet.

Det fik os til at fnise igen og vi steg af hele koret, inden han nåede at ringe til politiet. Vi var i North Beach nu og der var masser af busser, taxier og BART-stationen ved Market Street, neonbelyste klubber og caféer, som kunne trække gruppen fra hinanden, så vi drev væk.

Jeg kom hjem, fyrede op under min Xbox og begyndte at skrive nøglerne ind fra min telefons display. Det var kedeligt, hypnotiserende arbejde. Jeg var en lille smule fuld, og det lullede mig halvt i søvn.

Jeg var klar til at falde hen, da et nyt IM-vindue dukkede op.

> Harro!

Jeg genkendte ikke det handle... spexgril... men jeg havde en idé om, hvem der stod bag.

> hej

Skrev jeg forsigtigt.

> det er mig, fra i aftes

Så paste-bombede hun en blok krypto. Jeg havde allerede skrevet hendes offentlige nøgle ind i min nøglekæde, så jeg fik

fortalt IMklienten at den skulle forsøge at afkode koden med nøglen.

> det er mig, fra i aftes

Det var hende!

> Tænk at vi skulle mødes her

Skrev jeg og krypterede det til min offentlig nøgle og mailede det.

Skrev jeg.

> I lige måde. Jeg møder ikke ret mange kloge fyre der også er nuttede og socialt kompetente. Gode gud mand, du giver ikke en pige ret store chancer.

Mit hjerte hamrede i brystet på mig.

> Hallo? Banke banke på? Er der tændt for den her? Jeg blev ikke født her folkens, men jeg er sikker på at jeg dør her. Glem ikke drikkepengene til servitricerne, de arbejder hårdt. Jeg er her hele ugen.

Jeg lo højt.

> Jeg er her, jeg er her. Ler bare for meget til at skrive

> Nå i det mindste er mine standup-talenter stadig mægtige.

Øhm.

> Det var virkelig godt også at møde dig

> Jep, det er det som regel. Hvor tager du mig hen næste gang?

> Tager dig hen?

> Vores næste eventyr?

> Jeg har sådan set ikke rigtig planlagt noget

> Okaj... så tager jeg DIG hen. Lørdag. Dolores Park. Illegal, udendørs koncert, vær der eller vær en dodekaeder

> Vent hvad?

> Læser du aldrig Xnet? Det står alle vegne. Har du nogen sinde hørt om Speedwhores?

Jeg var ved at få noget galt i halsen. Det var Trudy Doos band... Den Trudy Doo, der havde betalt Jolu og mig for at opdatere indienettets koder.

> Jo, jeg har hørt om dem

> De opsætter et gigantisk show og de får noget lignede halvtreds bands til at spille, de sætter i gang på tennisbanerne og medbringer deres egne højtalerlastbiler og rocker hele natten.

Jeg havde det, som om jeg havde levet under en sten. Hvordan havde jeg misset det? Der var en anarkistisk boghandler på Valencia, som jeg nogle gange gik forbi på vej til skole. De havde en plakat for en gammel revolutionær, der hed Emma Goldman, med billedteksten: Hvis jeg ikke kan danse, vil jeg ikke være med i jeres revolution." Jeg havde brugt al min energi på at overveje hvordan man kunne bruge Xnettet til at organisere reelle kæmpere, så de kunne blokere DHS, men det her var meget sejere. En stor koncert ... Jeg havde ingen idé om, hvordan man afholdt sådan en, men jeg var glad for, at nogen vidste det.

Og nu hvor jeg tænkte over det, så var jeg fandens stolt over, at de brugte Xnettet til at gøre det.

#

Næste dag var jeg en zombie. Ange og jeg havde chattet ... flirtet ... indtil klokken 4 om morgenen, heldigvis for mig var det lørdag og jeg havde mulighed for at sove længe, men mellem

tømmermændene og søvnmangelen kunne jeg knap sammensætte to tanker.

Ved frokosttid lykkedes det mig at stå op og slæbe min røv ud i gaderne. Jeg stavrede ned mod Tyrkens for at købe min kaffe ... hvis jeg var alene, købte jeg altid min kaffe der, som om tyrkeren og jeg var medlemmer af samme, hemmelige klub.

På vejen derned, passerede jeg en masse ny graffiti. Jeg kunne godt lide Mission graffiti; masser af gange var det store, farvestrålende vægmalerier, eller sarkastiske kunststuderendes stencils. Jeg kunne godt lide at taggerne fra The Mission blev ved lige for næsen af DHS. En anden slags X-net formoder jeg... De måtte på alle mulige måder vide hvad der foregik, hvor man kunne skaffe maling, hvilke kameraer der virkede. Nogle af kameraerne var blevet sprayet over, så jeg.

Måske brugte de X-net!

Malet med tre meter høje bogstaver på hegnet ind til autoophuggeren, stod de dryppende ord: STOL IKKE PÅ NOGEN OVER 25.

Jeg standsede. Havde en af dem, der forlod min 'fest' i går aftes, været her forbi med en dunk maling? En hel del af dem boede i området.

Jeg fik min kaffe og tulrede lidt rundt i byen. Jeg blev ved med at have fornemmelsen af at jeg burde ringe til nogen, høre om de ville se en film eller noget. Sådan plejede det at være på dovne lørdage som denne her. Men hvem skulle jeg ringe til? Van talte ikke til mig. Jeg tror ikke, jeg var klar til at tale med Jolu, og Darryl...

Altså, jeg kunne ikke ringe til Darryl.

Jeg gik hjem med min kaffe og ledte lidt rundt på Xnettets blogs. De anonablogs var usporlige tilbage til forfatteren... medmindre hun var dum nok til at sætte sit navn på... og dem var der masser af. De fleste var apolitiske, men en del af dem var ikke. De snakkede om skolerne og uretfærdighederne der. De snakkede om strisserne. Tagging.

Det viste sig, at der havde været planer for koncerten i parken i ugevis. Den var hoppet fra blog til blog, og havde udviklet sig til en stor bevægelse, helt uden at jeg havde lagt mærke til det. Og koncerten blev kaldt, 'Stol ikke på nogen over 25'.

Nå, det forklarede hvor Ange havde fået det fra. Det var et godt slogan.

#

Mandag morgen besluttede jeg, at jeg ville tjekke den anarkistiske boghandel en gang til, og se om jeg kunne skaffe en af de der Emma Goldman plakater. Jeg havde brug for påmindelsen.

Jeg tog en afstikker ned ad 16th og Mission på vej til skole, derefter op til Valencia og over. Butikken var lukket, men åbningstiderne stod på døren, og jeg sikrede mig, at de stadig havde plakaten hængende.

Mens jeg gik ned ad Valencia, var jeg forbavset over at se hvor meget STOL IKKE PÅ NOGEN OVER 25 der var. Halvdelen af butikkerne havde STOL IKKE merchandise i vinduerne; madkasser, babydoll T-shirts, penalhuse, kasketter. Modebutikkerne var blevet hurtigere og hurtigere, selvfølgelig. Når nye memer strømmede ud over nettet i løbet af en dag eller to, så var butikkerne blevet bedre til, at sætte merchandise i vinduerne der passede. Et eller andet fjollet lille youtube-klip, af en fyr der havde en jetpack af danskvand, ville lande i din indboks om mandagen og om tirsdagen ville du kunne købe T-shirts med et billede fra videoen.

Men det var utroligt at se noget, der tog springet fra X-net og til de største butikker. Stonewashed designer jeans med slogannet skrevet med omhyggelig high school kuglepenneblæk. Broderede mærker.

Gode nyheder når hurtigt frem.

Det stod skrevet på tavlen, da jeg nåede til ms. Galvez' samfunds-fagstime. Vi sad alle ved vores borde og smilede ad

det. Det virkede som om det smilede tilbage til os. Der var et eller andet helt igennem opløftende ved tanken om at vi alle kunne stole på hinanden, at fjenden kunne identificeres. Jeg vidste at det ikke var helt rigtigt, men det var heller ikke helt forkert.

Ms. Galvez kom ind og rettede på håret, mens hun placerede sin SchoolBook på bordet og tændte for den. Hun greb sit kridt og vendte sig rundt mod tavlen. Vi lo alle sammen. Godmodigt, men vi lo.

Hun vendte sig rundt og lo selv. ”Der er åbenbart gået inflation i nationens sloganskribenter. Hvor mange af jer ved, hvor det her citat stammer fra?”

Vi kiggede på hinanden. ”Hippier?” sagde en eller anden og vi lo. Der er hippier overalt i San Fransisco, både den gamle stener-slags med gigantiske, ækle skæg og batikfarver, og den nye slags, der mere går op i at klæde sig ud og muligvis spille hacky-sack, end at protestere mod noget som helst.

”Altså, jo, hippier. Men når vi tænker på hippier i dag, så tænker vi kun på musikken og tøjjet. Tøjjet og musikken var tilfældigheder, i forhold til størstedelen af, hvad der gjorde den periode, tresserne, så vigtig.

I har hørt om borgerrettighedsbevægelsen for at standse raceadskillelsen, hvide og sorte unge som jer, tog busserne ned i syden for at indskrive sorte stemmeberettigede og protestere mod den officielle statsracisme. Californien var et af de største steder lederne fra borgerrettighedsbevægelsen kom fra. Vi har altid været lidt mere politiske end resten af landet, og det er også en del af landet hvor sorte mennesker har haft mulighed for at få samme fabrikslønninger som hvide, grundet fagforeningerne, så de havde lidt bedre forhold end deres brødre og søstre sydfra.

Studerne fra Berkeley sendte en jævn strøm af frihedskørere sydover, og de rekrutterede dem fra informationsbordene på campus, ved Bancroft og Telegraph

Avenue. I har garanteret set, at der stadig står borde den dag i dag.

Campus forsøgte at lukke dem ned. Universitetets rektor forbød politiske organisationer på campus, men de unge borgerrettighedsforkæmpere ville ikke holde op. Politiet forsøgte at arrestere en fyr som uddelte litteratur fra et af bordene, og de satte ham ind i et salatfad, men 3000 studerende omringede bilen og nægtede at lade den komme forbi. De ville ikke lade dem sætte den her knægt i fængsel. De kravlede op, oven på bilen og holdt taler om The First Amendment, det forfatningstillæg, der beskriver ytringsfriheden.

Det galvaniserede ytringsfrihedsbevægelsen. Det var begyndelsen på hippierne, men det var også dér, hvor mere radikale studenterbevægelser kom fra. Black power grupper som de Sorte Pantere ... og senere homoseksuelles rettigheder, som de lyserøde pantere. Radikale kvindesagsgrupper, ja selv de lesbiske separatister, der ville afskaffe mænd helt! Og så Yippierne. Er der nogen af jer, der har hørt om yippierne?"

"Fik de ikke Pentagon til at svæve?" sagde jeg. Jeg havde engang set en dokumentar om det.

Hun lo. "Det havde jeg glemt, men jo, det var dem! Yippierne var ret lig politiske hippier, men de tog det ikke alvorligt, på samme måde som vi tænker politik i dag. De var meget spøgefulde. Spasmagere. De smed en masse penge ind i børsen i New York. De omringede Pentagon med hundredvis af demonstrerende og fremsagde en magisk besværgelse, der skulle have fået den til at svæve. De opfandt en fiktiv slags LSD som du kunne sprøjte på andre mennesker med vandpistoler og skød på hinanden med det, og lod som om de var stenede. De var sjove, og det var godt Tv... en yippie, en klovn, der kaldte sig Wavy Gravy, plejede at få hundredvis af demonstrerende til at klæde sig ud som julemanden, så kameraerne ville vise politibetjente, der arresterede og trak af med julemanden, samme aften... og de fik mobiliseret en masse mennesker.

Deres store øjeblik var Demokraternes nationalkongres i 1968, hvor de indbød til demonstrationer mod vietnamkrigen. Tusindvis af demonstranter strømmede ind i Chicago, sov i parkerne og gik strejkevagter hver eneste dag. De havde en masse bizarre stunts det år; De opstillede en gris ved navn Pigasus til præsidentvalgkampagnen. Politiet og de demonstrerende sloges i gaderne... det havde de gjort mange gange før, men Chicagos politi var ikke kloge nok til at lade journalisterne være i fred. De bankede dem, og journalisterne gjorde gengæld ved endelig at vise, hvad der egentlig foregik ved de demonstrationer, så hele landet så deres unger få virkelig voldsomme tæsk af Chicagos politistyrke. De kaldte det et politioptøjer.

Yippierne elskede at sige, 'Stol aldrig på nogen over 30.' De mente, at folk der var født før en vis dato; dengang America havde kæmpet mod fjender som nazierne, aldrig ville kunne forstå hvad det betød at elske sit land nok til at nægte at kæmpe mod vietnameserne. De mente, at når du nåede 30, så var dine meninger fastfrosset og du kunne ikke engang forstå hvorfor dagens unge gik på gaden, droppede ud, og skejede ud.

San Francisco var arnestedet for det her. Revolutionære hære blev grundlagt her. Nogle af dem sprang bygninger i luften, eller røvede banker for deres sag. En masse af de unger voksede op mere eller mindre normalt, mens andre endte i fængsel. Nogle af dem, der droppede ud af universiteterne, gik videre med at lave utrolige ting... for eksempel Steve Jobs og Steve Wozniak, som grundlagde Apple og opfandt pc'en."

Jeg blev virkelig opslugt af det her. Jeg vidste en lille del af det, men jeg havde aldrig hørt det fortalt sådan her. Eller måske havde det aldrig betydet så meget som det gjorde nu. Pludselig virkede de tåbelige, alvorlige, voksen-demonstrationer ikke så åndssvage alligevel. Måske var der plads til den slags i Xnet-bevægelsen.

Jeg rakte hånden op. "Vandt de? Vandt yippierne?"

Hun så længe på mig, som om hun tænkte over det. De andre sagde ikke et ord. Vi ville alle sammen høre svaret.

“De tabte ikke,” sagde hun. “De imploderede ligesom. Nogle af dem kom i fængsel for stoffer eller andre ting. Nogle af dem ændrede mening og blev yuppier og begyndte at holde foredrag, for at fortælle alle hvor tåbelige de havde været, og hvor godt grådighed var og hvor dumme de havde været.

Men de forandrede verden. Krigen i Vietnam endte, og den konformitet og blinde lydighed som folk havde kaldt patriotisme, gik fuldstændig af mode. Borgerrettigheder til sorte, til kvinder og homoseksuelle nåede langt. Mexicansk-amerikanske rettigheder og handicaprettigheder, hele traditionen med borgerrettigheder blev skabt eller styrket af de mennesker. Protestbevægelserne i dag er direkte arvtagere af kampene dengang.”

“Det er simpelthen utroligt at du beskriver dem sådan,” sagde Charles. Han lænede sig så meget frem i stolen at han næsten stod op, og hans skarpe, tynde ansigt var blevet rødt. Han havde våde, store øjne og store læber, og når han blev ophidset, lignede han lidt en fisk.

Ms. Galvez stivnede en smule, og sagde, “Fortsæt Charles.”

“Du har lige beskrevet terrorister. Rigtige terrorister. De sprængte bygninger i luften, sagde du. De forsøgte at ødelægge børsen. De bankede politiet, og forhindrede politi i at anholde folk, der brød loven. De angreb os!”

Ms. Galvez nikkede langsomt. Jeg kunne se at hun forsøgte at regne ud hvordan hun skulle håndtere Charles, som virkelig så ud, som om han var ved at eksplodere. “Charles, rejser en vigtig pointe. Yippierne var ikke fremmede agenter, de var amerikanske borgere. Når du siger; ‘De angreb os’, bliver du nødt til at finde ud af; hvem ‘de’ og ‘os’ er. Når det er dine egne landsmænd...”

“Vrøvl!” råbte han. Han stod op nu. “Vi var i krig på det tidspunkt. De her fyre ydede hjælp og støtte til fjenden. Det er

nemt at se, hvem der er os og hvem der er dem: Hvis du støtter Amerika er du os. Hvis du støtter folk, der skyder på amerikanere, er du *dem*.

“Er der andre, der vil kommentere på det her?”

En masse hænder røg op. Ms. Galvez pegede på hver af dem. Nogle påpegede at grunden til at vietnameserne skød på amerikanerne var at amerikanerne var fløjet til Vietnam og var begyndt at løbe rundt i junglen med våben. Andre mente at Charles havde en pointe, og folk ikke burde have lov til at gøre illegale ting.

Alle havde en god debat, undtagen Charles, som bare råbte af folk og afbrød dem, når de prøvede at fremkomme med deres pointer. Ms. Galvez forsøgte at få ham til at vente til det blev hans tur et par gange, men det ville han ikke finde sig i.

Jeg slog noget op på min SchoolBook, noget jeg vidste jeg havde læst.

Jeg fandt det. Jeg rejste mig. Ms. Galvez så forventningsfuldt på mig. De andre fulgte hendes blik og blev stille. Selv Charles så på mig efter et stykke tid, hans store, våde øjne brændende af had.

“Jeg vil gerne læse noget,” sagde jeg. “Det er kort. ‘At for at sikre disse rettigheder er blandt mennesker oprettet regeringer, hvis retfærdige magt hviler på de styredes samtykke, og når som helst nogen regeringsform bliver ødelæggende for disse formål, er det folkets ret at ændre eller ophæve den og at indsætte en ny regering, baseret på sådanne grundsætninger og med magtbeføjelser organiseret på den måde, som efter dets opfattelse mest sandsynligt vil bringe dem sikkerhed og lykke.’”

Kapitel 12

Dette kapitel er tilegnet Forbidden Planet, den britiske kæde af science fiction og fantasybøger, tegneserier, legetøj og videobutikker. Forbidden Planet har butikker spredt ud over hele Storbritannien, og har også udposter på Manhattan og i Dublin, Irland. Det er farligt at sætte fødderne i en Forbidden Planet... jeg slipper sjældent derfra med tegnebogen intakt. Forbidden Planet er virkelig førende, når det kommer til at få det store publikum fra TV og film i kontakt med science fiction-bøger... noget der er absolut kritisk for områdets fremtid.

Forbidden Planet: UK, Dublin og New York City

Ms Galvezs smil var bredt.

"Er der nogen, der ved hvor dette kommer fra?"

En masse mennesker sagde i kor, "Uafhængigheds-erklæringen".

Jeg nikkede.

"Hvorfor læste du det for os, Marcus?"

"Fordi det forekommer mig, at grundlæggerne af dette land sagde at regeringen kun skulle holde, så længe vi tror på, at de arbejder for os, og hvis vi holder op med at stole på dem, skulle vi afsætte dem. Det er, hvad den siger, ikke?"

Charles rystede på hovedet. "Det var for hundreder af år siden!" sagde han. "Tingene er anderledes nu!"

"Hvad er anderledes?"

"Tja, for det første har vi ikke en konge længere. De talte om en styreform, der eksisterede fordi en eller anden gammel nars tiptipoldefar troede, at Gud havde givet ham magten og dræbte alle som var uenige med ham. Vi har en demokratisk valgt regering..."

"Jeg stemte ikke på dem," sagde jeg.

"Så det giver dig retten til at sprænge en bygning i luften?"

”Hvad? Hvem har sagt noget om at sprænge en bygning i luften? Yippierne og hippierne og alle de mennesker, der mente at regeringen ikke længere hørte på dem... se hvordan folk, der prøvede at få folk til at stemme i syden, blev behandlet! De blev banket, arresteret...”

”Nogle af den blev dræbt,” sagde ms. Galvez. Hun holdt hænderne op og ventede på at Charles og jeg skulle sætte os. ”Vi er næsten udgået for tid i dag, men jeg vil gerne rose jer for en af de mest interessante undervisningstimer jeg nogensinde har haft. Dette har været en fremragende diskussion, og jeg har lært meget af jer alle. Jeg håber også, I har lært meget af hinanden. Tak til alle for jeres bidrag.

”Jeg har en opgave, der giver ekstra point til jer, som har lyst til en lille udfordring. Jeg vil gerne have jer til at skrive en stil, som sammenligner den politiske reaktion på antikrigs- og borgerretsbevægelserne i The Bay Area med den nuværende borgerretsreaktion på krigen mod terror. Mindst tre sider, men tag jer den tid I har brug for. Jeg er interesseret i, hvad I kan finde frem til.”

Klokken ringede et øjeblik efter og alle forlod lokalet. Jeg blev tilbage og ventede på at ms. Galvez skulle lægge mærke til mig.

”Ja, Marcus?”

”Det var utroligt,” sagde jeg. ”Jeg vidste ikke alt det der om tresserne.”

”Og halvfjerdsene. Dette har altid været et spændende sted at bo i politisk anspændte tider. Jeg kunne virkelig godt lide din reference til Uafhængighedserklæringen... det var meget smart.”

”Tak,” sagde jeg. ”Det slog mig bare. Det er først i dag, det virkelig er gået op for mig, hvad ordene betød.”

”Ja, det er den slags ting alle lærere elsker at høre, Marcus,” sagde hun og gav mig hånden. ”Jeg glæder mig til at læse din stil.”

Jeg købte Emma Goldman-plakaten på vejen hjem og hang den over mit skrivebord med tegnestifter hen over en vintage selvlysende plakat. Jeg købte også en NEVER TRUST T-shirt der havde en photoshoppet Grover og Elmo, der sparkede de voksne Gordon og Susan ud af Sesame Street. Den fik mig til at grine. Jeg fandt senere ud af at der havde været omkring seks online photoshop-konkurrencer på steder som Fark og Worth1000 og B3ta, og der var hundredvis af billeder, der lå og flød, som var klar til en hvilken som helst form for merchandise, nogen sprøjtede ud.

Mor løftede et øjenbryn over trøjen og far rystede på hovedet og belærte mig om ikke at opsøge problemer. Jeg følte, jeg havde fået lidt oprejsning ved hans reaktion.

Ange fandt mig igen online og vi IM-flirtede igen til sen aften. Den hvide varevogn med antennerne kom tilbage og jeg slukkede min Xbox indtil den var væk. Vi var alle blevet vant til at gøre dette.

Ange var virkelig spændt på denne fest. Det så ud til at blive monsterstort. Der var så mange bands på plakaten, at de talte om at sætte en B-scene op til de mindre bands.

> Hvordan fik de en tilladelse til at blæse lyd ud hele natten i den park? Der er huse over alt der

> Til-ladelse? Hvad er "til-ladelse"? Fortæl mig mere om din menneske-lige til-ladelse.

> Whow, det er ulovligt?

> Um, hallo? *Du* bekymrer dig om at bryde loven?

> Fair nok

> LOL

Jeg havde dog en lille snert af nervøsitet. Jeg mener, jeg tog denne her helt fantastiske pige ud på en date den weekend... ja, teknisk set tog hun mig ud på en date... til et ulovligt rave, som blev holdt midt i et travlt nabolag.

Det ville i hvert fald blive interessant.

Interessant.

Folk begyndte at drive ind i Dolores Park i løbet af den lange lørdag eftermiddag, de dukkede op mellem ultimate frisbee-spillerne og hundelufterne. Nogen af dem spillede med frisbee eller gik med hunde. Det stod ikke helt klart hvordan koncerten ville komme til at fungere, men der var en del betjente og undercovers placeret rundt omkring. Du kunne spotte undercoverne fordi ligesom Bums og Busser, havde de Castrofrisurer og Nebraskafysik: småfede fyre med kort hår og sjuskede moustacher. De drev rundt, mens de så akavede og utilpasse ud i deres gigantiske shorts og løsthængende skjorter, der utvivlsomt dækkede over en lysekrone af udstyr, der hang om deres maver.

Dolores Park er pæn og solrig, med palmetræer, tennisbaner og masser af bakker med almindelige træer man kan løbe rundt eller hænge ud på. De hjemløse sover der om natten, men sådan er det overalt i San Francisco.

Jeg mødte Ange nede på gaden ved anarkistboghandlen. Det havde været mit forslag. Set i bakspejlet var det et totalt gennemskueligt trick for at virke cool og på forkant over for denne pige, men på det tidspunkt ville jeg have svoret på, at jeg valgte den, fordi det var et praktisk sted at mødes. Hun læste i en bog der hed *Up Against The Wall Motherfucker* da jeg kom frem.

"Nice," sagde jeg. "Kysser du din mor med den mund?"

"Din mor klager ikke," sagde hun. "Faktisk er det en historie om en gruppe mennesker som The Yippies, men fra New York. De brugte alle det ord som deres efternavn, for eksempel 'Ben M-F.' Idéen var at have en gruppe derude, som skabte nyheder, men med navne der ikke kunne trykkes. Bare for at lave rav i den med nyhedsmediernes. Ret morsomt, egentligt." Hun satte bogen tilbage på hylden og nu overvejede jeg, om jeg skulle kramme hende. Folk i Californien krammer hele tiden, når de

siger goddag og farvel. Bortset fra når de ikke gør det. Og nogle gange kysser de på kinden. Det er alt sammen meget forvirrende.

Hun afgjorde det ved at gribe mig i et knus og trække mit hoved ned til sig, kysse mig hårdt på kinden og trutte mig på halsen. Jeg lo og skubbede hende væk.

"Vil du have en burrito?" spurgte jeg.

"Er det et spørgsmål eller en erklæring af det indlysende?"

"Ingen af delene. Det er en ordre."

Jeg købte nogle sjove klistermærker, der stod DENNE TELEFON BLIVER AFLYTTET, de havde den rette størrelse til at sidde på rørene på mønttelefonerne, der stadig stod linet op på The Missions gader, da det var et område hvor du havde folk, der ikke nødvendigvis havde råd til mobiltelefon.

Vi gik ud i natteluft. Jeg fortalte Ange om scenen ved parken da jeg gik.

"Jeg vil vædde på at de har hundreder af de lastbiler parkeret rundt om blokken," sagde hun. "De er bedre til at arrestere dig med."

"Um." Jeg kiggede rundt. "Jeg håbede på sin vis at du ville sige noget i retning af, 'Ah, der er ikke nogen chance for at de vil gøre noget ved det.'"

"Jeg tror ikke rigtig det er idéen. Idéen er at sætte en masse civilister i en position, hvor politiet er nødt til at tage beslutningen, vil vi behandle disse almindelige mennesker som terrorister? Det er lidt som jammingen, men med musik i stedet for gadgets. Du jammer, ikke sandt?"

Nogle gange glemmer jeg, at ikke alle mine venner ved, at Marcus og M1k3y er den samme person. "Jo, lidt," sagde jeg.

"Dette er som at jamme med en række fantastiske bands."

"Jaså."

Mission burritos er en institution. De er billige, gigantiske og velsmagende. Forestil dig et rør på størrelse med en bazookagranat, fyldt med krydret, grillet kød, guacamole, salsa, tomater, stegt bønnemos, ris, løg og koriander. Det har samme

forhold til Taco Bell som en Lamborghini har til en Hot Wheels bil.

Der er omtrent tohundrede Mission burrito-steder. De er alle heroisk grimme, med ukomfortable sæder, minimal indretning... falmede mexicanske plakater fra turistkontorer og en elektrisk ramme med Jesus og Mary hologrammer... og høj mariachimusik. Den ting der kendetegner dem mest, er de typer af eksotisk kød de fylder deres varer med. De helt autentiske steder har hjerner og tunge, som jeg aldrig bestiller, men det er rart at vide, at det er der.

Stedet vi gik til havde både hjerner og tunge, hvilket vi ikke bestilte. Jeg fik carne asada og hun fik kyllingestrimler og vi fik begge en stor kop horchata.

Så snart vi satte os ned, rullede hun sin burrito ud og tog en lille flaske fra sin taske. Det var en lille aerosoldåse i rustfrit stål som grangiveligt lignede peberspray til selvforsvar. Hun rettede den mod sin burritos eksponerede indmad og indhyllede den i en tåge af fin oliespray. Jeg fik et strejf af den og min hals snørede sig sammen og mine øjne løb i vand.

"Hvad helvede er det du gør med den stakkels, forsvarsløse burrito?"

Hun gav mig et ondskabsfuldt smil. "Jeg er afhængig af krydret mad," sagde hun. "Dette er capsaicinolie i en forstøver."

"Capsaicin..."

"Jep, det der er i peberspray. Dette er ligesom peberspray, men lidt mere fortyndet. Og langt mere velsmagende. Tænk på det som Spicy Cajun Visine hvis det hjælper."

Mine øjne brændte bare ved tanken.

"Du gør grin med mig," sagde jeg. "Der er ingen chance for at du spiser det."

Hendes øjenbryn skød op. "Det lyder som en udfordring, min dreng. Bare se her."

Hun rullede burritoen sammen så forsigtigt som en stener ruller en joint, idet hun puttende enderne ind, og så genpakkede

den i alufolien. Hun skrællede den ene ende af og satte den så til munden, klar med den lige foran sine læber.

Lige op til det tidspunkt hvor hun bed i den, troede jeg ikke på at hun ville gøre det. Jeg mener, det var grundlæggende et anti-personel-våben hun lige havde smurt på sin aftensmad.

Hun bed i den. Tyggede. Sank. Gav i alle henseender udtryk for at hun fik en velsmagende aftensmad.

"Vil du have en bid?" sagde hun uskyldigt.

"Yeah," sagde jeg. Jeg kan lide krydret mad. Jeg bestiller altid karryretterne med fire chilier ved siden af på menuen på de pakistanske steder.

Jeg skrællede mere folie af og tog en stor bid.

Stor fejl.

Kender du den følelse man får, når man tager en stor bid peberrod eller wasabi eller noget, og det føles som om dine bihuler lukker, på samme tid som dit luftrør, hvilket fylder dit hoved med indespærret, overophedet luft, der prøver at banke sig vej ud gennem dine løbende øjne og næsebor? Den følelse, som om damp er ved at komme ud af dine ører som en figur i en tegnefilm?

Dette var langt værre.

Dette var som at lægge din hånd på en varm kogeplade, hvor det bare ikke er din hånd, men hele indersiden af dit hoved og dit spiserør helt ned til maven. Hele min krop begyndte at svede og jeg gispede og gispede.

Uden et ord, gav hun mig min horchata og det lykkedes mig at få sugerøret ind i munden og suge kraftigt på det, idet jeg inhalerede halvdelen i et hug.

"Så der er en skala, Scoville skalaen, som vi chili-glade bruger til at snakke om, hvor stærk en peber er. Ren capsaicin er omkring 15 millioner Scovilles. Tabasco er omkring 50.000. Peberspray er godt tre millioner. Dette stads er sølle 200.000, omtrent så hot som en mild Scotch Bonnet Pepper. Jeg arbejdede mig op til den på cirka et år. Nogle af de virkelig hardcore kan

komme op til en million eller deromkring, tyve gange hottere end Tabasco. Det er ret afsindigt hot. Ved Scoville-temperaturer som det, bliver din hjerne totalt overskyldet af endorfiner. Det er en bedre stener til hele kroppen end hash. Og det er sundt for dig.”

Jeg var ved at få brugen af mine bihuler tilbage nu, i stand til at trække vejret uden at gispe.

”Du får selvfølgelig en voldsom ring af ild, når du går på potten,” sagde hun og blinkede til mig.

Yowch.

”Du er vanvittig,” sagde jeg.

”Store ord fra én hvis hobby er at bygge og smadre laptops,” sagde hun.

”Touche,” sagde jeg og rørte min pande.

”Vil du have noget?” Hun holdt forstøveren frem.

”Jeg sidder over,” sagde jeg, hurtigt nok til at vi begge lo.

Da vi forlod restauranten og gik over mod Dolores park, lagde hun sin arm om livet på mig, og jeg opdagede, at hun havde lige den rette højde til at jeg kunne lægge armen om hendes skuldre. Det var nyt. Jeg havde aldrig været en høj fyr, og pigerne jeg havde datet havde alle været min højde... teenagepiger vokser hurtigere end fyre, hvilket er et onskabsfuldt trick fra naturens hånd. Det var rart. Det føltes rart.

Vi drejede om hjørnet på 20th Street og gik op mod Dolores. Før vi havde taget et eneste skridt, kunne vi mærke vibrationerne. Det var som summen af en million bier. Der var masser af mennesker, der strømmede mod parken, og da jeg kiggede over mod den, så jeg, at den var omtrent hundrede gange mere fyldt, end da jeg gik hen for at møde Ange.

Det syn fik mig helt op at køre. Det var en smuk, kølig nat og der skulle være party, rigtig party, party som om der ikke var noget i morgen. ”Spis, drik og vær glade, for i morgen dør vi.”

Uden at sige noget, begyndte vi begge at lunte. Der var masser af betjente, med anspændte ansigtsudtryk, men hvad fanden skulle de gøre? Der var *mange* mennesker i parken. Jeg er ikke så god til at tælle forsamlinger. Aviserne citerede senere nogle organisatorer for, at der skulle have været 20.000 mennesker; politiet sagde 5.000. Måske betyder det, at der var 12.500.

Whatever. Det var flere mennesker end jeg nogensinde havde stået mellem, som en del af en ikke planlagt, ikke tilladt, *ulovlig* event.

Vi var iblandt dem på et øjeblik. Jeg vil ikke sværge på det, men jeg tror ikke der var nogen over 25 i det mas af mennesker. Alle smilede. Nogle unger var der, 10 eller 12, og det fik mig til at føle mig bedre til mode. Ingen ville gøre noget, der var alt for dumt med så små børn i forsamlingen. Ingen havde lyst til at se små børn komme til skade. Dette ville blot blive en glørværdig forårsnat med fest.

Jeg regnede med, at det bedste var at trænge ind mod tennisbanerne. Vi banede os vej gennem folkemængden, og for at blive sammen, tog vi hinanden i hænderne. Bortset fra, at for at blive sammen behøvede vi ikke at flette fingre. Det var kun for fornøjelsens skyld. Det var en stor fornøjelse.

Bandsene var alle inde på tennisbanerne, med deres guitarer og mixere og keyboards og endda et trommesæt. Senere, på Xnet, fandt jeg en Flickr stream af dem, mens de smuglede alle disse ting ind, stykke for stykke, i sportstasker og under deres frakker. Sammen med det alt sammen var der store højttalere, den slags man ser i butikker med udstyr til biler, og mellem dem en stak... bilbatterier. Jeg lo. Genialt! Det var sådan de ville få strøm til deres stacks. Derfra hvor jeg stod, kunne jeg se, at det var batterier fra en hybridbil, en Prius. Nogen havde taget indmaden ud af en øko-bil for at få strøm til nattens underholdning. Batterierne fortsatte uden for banerne, stakket op ad hegnet, forbundet med hovedstakken med ledninger, der var

ført gennem kædens led. Jeg talte... 200 batterier! Christ! De tingester vejede jo et ton.

Der var ikke nogen måde, hvorpå dette var organiseret uden e-mail og wikis og mailinglister. Og der var ikke nogen chance for at folk, der var så smarte ville have gjort det over det åbne internet. Dette havde alt sammen fundet sted på Xnettet, jeg ville vædde på det.

Vi flød sådan lidt rundt i mængden, mens bands stemte instrumenter og konfererede med hinanden. Jeg så Trudy Doo et stykke derfra på tennisbanerne. hun så ud, som om hun var i et bur, som en pro wrestler. Hun var iført en revet tanktop og hendes hår var sat i lange, selvlysende pink dreadlocks, som gik ned til hendes liv. Hun havde militære camouflagebukser på, og gigantiske gothstøvler med stålbeslag ved tåspidserne. Mens jeg så på, samlede hun en tung motorcykeljakke op, slidt som en gribehandske, og tog den på, som var det et panser. Det var sandsynligvis panser, slog det mig.

Jeg prøvede at vinke til hende, for at imponere Ange tror jeg, men hun så mig ikke og jeg lignede lidt en spasser, så jeg stoppede. Energien i menneskemængden var fantastisk. Man hører folk tale om "vibes" og "energy" for store grupper af mennesker, men indtil du har oplevet det, tror du sikkert, at det bare er en talemåde.

Det er det ikke. Det er smilene; smittende og store som vandmeloner, på alles læber. Alle vugger lidt til en uhørt rytme, skuldrene rocker. Rullende gang. Jokes og latter. Tonelejet på alle stemmer spændt og opstemt, som fyrværkeri der er ved at gå af. Og du kan ikke lade være med at være en del af det. For det er du.

På det tidspunkt hvor bandsene gik i gang, var jeg helt stenet af crowd-vibe. Det show, der åbnede, var en eller anden form for serbisk turbo-folk, hvilket jeg ikke kunne finde ud af at danse til. Jeg kan danse til lige præcis to typer musik: trance (slæbe rundt og lade musikken bevæge dig) og punk (slå om dig og skub indtil

du bliver skadet eller udmattet eller begge dele). De næste på scenen var Oakland hiphoppere, støttet af et thrash metal band, hvilket er bedre end det lyder. Så noget bubble-gum pop. Så indtog Speedwhores scenen, og Trudy Doo gik hen til mikrofonen.

"Mit navn er Trudy Doo og I er idioter, hvis I stoler på mig. Jeg er toogtredivé og det er for sent for mig. Jeg er fortabt. Jeg hænger fast i de gamle tankemåder. Jeg tager stadig min frihed for givet og lader andre mennesker tage den fra mig. I er den første generation, der vokser op i Gulag Amerika, og I ved, hvad jeres frihed er værd, ned til den sidste forbandede cent!"

Menneskemængden brølede. Hun spillede hurtige, små, urolige, nervøse akkorder på sin guitar og hendes bassist, en stor, fed pige med en lebbet frisure og endnu større støvler og et smil du kunne åbne ølflasker med, kørte allerede derudaf, hurtigt og hårdt. Jeg havde lyst til at hoppe. Jeg hoppede. Ange hoppede med mig. Vi svedte uhæmmet i aftenen, som stank af sved og røgen fra pot. Varmer kroppe masede os fra alle sider. De hoppede også.

"Stol ikke på nogen over 25!" råbte hun.

Vi brølede. Vi var én stor dyrisk hals, der brølede.

"Stol ikke på nogen over 25!"

"Stol ikke på nogen over 25!"

"Stol ikke på nogen over 25!"

"Stol ikke på nogen over 25!"

"Stol ikke på nogen over 25!"

"Stol ikke på nogen over 25!"

Hun knaldede nogle hårde akkorder af på guitaren og den anden guitarist, en lille splint af en pige, hvis ansigt strittede af piercinger, jammede ind over, idet hun gav den med wheedle-dee-wheedle-dee-dee helt op over det tolvte bånd.

"Det er fandeme vores by! Det er fandeme vores land. Ingen terrorister kan tage det fra os så længe vi er frie. Når vi ikke er frie, vinder terroristerne! Tag den tilbage! Tag den tilbage! I er

unge nok og dumme nok til ikke at vide, at I ingen chancer har for at vinde, så I er de eneste, der kan lede os til sejr! *Tag den tilbage!*”

”TAG DEN TILBAGE!” brølede vi. Hun slog hårdt på guitaren. Vi brølede tonen tilbage og så blev det virkelig, virkelig HØJT.

#

Jeg dansede, til jeg var så træt, at jeg ikke kunne danse et trin mere. Ange dansede ved siden af mig. Teknisk set gnubbede vi vores svedige kroppe mod hinanden i flere timer, men, tro det eller lad være, jeg var så meget ikke en scorekarl lige der. Vi dansede, fortabte i godbeat’et og thrash’en og skrigene... TAG DEN TILBAGE! TAG DEN TILBAGE!

Da jeg ikke kunne danse mere, greb jeg hendes hånd og hun klemte min, som om jeg prøvede at forhindre, at hun faldt ned fra en bygning. Hun trak mig mod kanten af forsamlingen, hvor der blev mere luft og koldere. Derude, ved udkanten af Dolores Park, var vi i den kolde luft og sveden på vores kroppe blev øjeblikkeligt iskold. Vi rystede og hun slyngede sine arme om mit liv. ”Varm mig,” kommanderede hun. Jeg behøvede ikke et diskret vink. Jeg krammede hende tilbage. Hendes hjerte var et ekko af det hurtige beat fra scenen... breakbeats lige nu, hurtige og vilde og uden ord.

Hun lugtede af sved, en skarp bismag, der lugtede fantastisk. Jeg vidste, at jeg også lugtede af sved. Min næse var rettet mod toppen af hendes hoved og hendes ansigt var lige ved mit kraveben. Hun flyttede hænderne til min nakke og trak.

”Kom herved, jeg medbragte ikke en trappestige,” er hvad hun sagde, og jeg prøvede at smile, men det er svært at smile, når du kysser.

Som sagt, havde jeg kysset tre piger i mit liv. To af dem havde aldrig kysset før. En af dem havde datet siden hun var 12. Hun havde problemer.

Ingen af dem kyssede som Ange. Hun gjorde hele sin mund blød, som det indvendige af et modent stykke frugt, og hun jekkede ikke sin tunge ind i min mund, men lod den glide derind, og sugede mine læber ind i hendes mund på samme tid, så det var som om hendes mund og min smeltede sammen. Jeg hørte mig selv stønne og jeg greb hende og klemte hende hårdere.

Langsomt, forsigtigt, lagde vi os ned på græsset. Vi lagde os på siden og greb om hinanden, mens vi kyssede og kyssede. Verden forsvandt, så der kun var kysset.

Mine hænder fandt hendes bagdel, hendes talje. Kanten af hendes T-shirt. Hendes varme mave, hendes bløde navle. De bevægede sig langsom højere op. Hun stønnede også.

"Ikke her," sagde hun. "Lad os flytte os derover." Hun pegede over på den anden side af gaden på den store hvide kirke, der giver Mission Dolores Park og The Mission deres navn. Mens vi holdt i hånden og bevægede os hurtigt, krydsede vi over til kirken. Den havde store søjler foran. Hun anbragte mig med ryggen op mod en af dem og trak mit hoved ned til sit igen. Mine hænder bevægede sig hurtigt og modigt tilbage til hendes trøje. Jeg lod dem glide op ad hendes front.

"Den åbnes på ryggen," hviskede hun ind i min mund. Jeg havde et jern på der kunne skære glas. Jeg bevægede mine hænder om på hendes ryg, der var stærk og bred, og fandt låsen med mine fingre, som rystede. Jeg fumlede et stykke tid, mens jeg tænkte på alle de vittigheder om hvor dårlige fyre er til at åbne BH'er. Jeg var dårlig til det. Så sprang låsen op. Hun gispede ind i min mund. Jeg lod mine hænder glide rundt, mens jeg mærkede væden fra hendes armhuler... hvilket var sexet og slet ikke ulækkert af en eller anden grund... og strejfede så siderne på hendes bryster.

Det var der sirenerne startede.

De var højere end noget jeg nogensinde havde hørt. En lyd som en fysisk oplevelse, som noget der blæser dig omkuld. En lyd så høj som du kunne håndtere, og derefter højere.

"SPRED JER ØJEBLIKKELT," sagde en stemme, som Gud, der raslede i mit kranie.

"DETTE ER EN ULOVLIG FORSAMLING. SPRED JER ØJEBLIKKELT."

Bandsene var holdt op med at spille. Larmen fra forsamlingen på den anden side af gaden ændrede sig. Den blev bange. Vred.

Jeg hørte et klik idet opkaldesystemet af bilhøjttalere og bilbatterier på tennisbanerne ladede op.

"TAG DEN TILBAGE!"

Det var et trodsigt råb, som en lyd råbt ud over bølgerne eller skreget fra en klippe.

"TAG DEN TILBAGE!"

Forsamlingen *knurrede*, en lyd der fik hårene i nakken til at rejse sig på mig.

"TAG DEN TILBAGE!" messede de. "TAG DEN TILBAGE TAG DEN TILBAGE TAG DEN TILBAGE!"

Politiet rykkede ind i geledde, mens de bar plasticskjolde og Darth Vader-hjelme som dækkede deres ansigter. Hver af dem havde en sort stav og infrarøde briller. De lignede soldater fra en eller anden futuristisk krigsfilm. De trådte et skridt frem i samlet flok og hver af dem bankede sin stav mod skjoldet, en knaldende larm som jorden, der åbnede sig. Endnu et skridt, endnu et knald. De var over alt i parken og trak sammen nu.

"SPRED JER ØJEBLIKKELT," sagde Guds stemme igen. Der var helikoptere over os nu. Ingen projektører, dog. Nårh ja, de infrarøde briller. Selvfølgelig. De ville også have infrarøde kikkerter fra oven. Jeg trak Ange tilbage mod kirkens dør, idet jeg gemte os af vejen for betjentene og helikopterne.

"TAG DEN TILBAGE!" brølede højttaleren. Det var Trudy Doos oprørske råb og jeg hørte hendes guitar smadre nogle akkorder ud, derefter hendes trommeslager, så den store dybe bas.

”TAG DEN TILBAGE!” svarede forsamlingen, og de væltede ud af parken mod politiets linjer.

Jeg har aldrig været i krig, men jeg tror, jeg ved, hvordan det må være. Hvordan det må være, når skræmte børn angriber over en mark mod en angribende magt, vel vidende hvad der kommer, løber alligevel, skrigende, råbende.

”SPRED JER ØJEBLIKKELT,” sagde Guds stemme. Det kom fra lastbiler, der var parkeret rundt om parken, lastbiler, der var svunget ind på plads i de sidste sekunder.

Det var der tågen faldt. Den kom ud af helikoptererne, og vi fik lige kanten af det. Det fik toppen af mit hoved til at føles, som om det var ved at falde af. Det fik mine bihuler til at føles, som om de blev gennemhullet med issyle. Det fik mine øjne til at hæve og løbe i vand og min hals til at snøre sig sammen.

Peberspray. Ikke 200.000 Scovilles. Halvanden million. De havde gasset menneskemængden.

Jeg så ikke, hvad der skete derefter, men jeg hørte det over lyden af både mig og Ange, der gispede og holdt om hinanden. Først lydene af gisp og opkast. Guitaren, trommerne og bassen stoppede brat. Så hosten.

Så skrigen.

Skrigene fortsatte i lang tid. Da jeg kunne se igen, havde politiet deres kikkerter oppe i panden og helikoptererne oversvømmede Dolores Park med så meget lys, at det lignede dagslys. Alle så på parken, hvilket var heldigt, for da lysene blev tændt på den måde, var vi totalt synlige.

”Hvad gør vi?” sagde Ange. Hendes stemme var anspændt, bange. Jeg troede ikke et øjeblik, at jeg kunne sige noget. Jeg sank et par gange.

”Vi går,” sagde jeg. ”Det er det eneste vi kan gøre. Går væk her fra. Som om vi bare var forbipasserende. Ned til Dolores og så til venstre op mod 16th Street. Som om vi bare går forbi. Som om dette ikke vedrører os.”

”Det vil aldrig fungere,” sagde hun.

"Jeg har ikke andre forslag."

"Tror du ikke vi skulle prøve at stikke af?"

"Nej," sagde jeg. "Hvis vi løber, vil de jagte os. Hvis vi går, vil de måske tro, at vi ikke har gjort noget og lade os være i fred. De har en masse arrestationer de skal have foretaget. De vil have travlt i lang tid."

Parken svømmede med kroppe, mennesker og voksne, der kradsede i deres ansigter og gispede. Betjentene slæbte dem ved armhulerne, så låste de deres håndled med plasticstrips og smed dem ind i lastbilerne som slaskedukker.

"OK?" sagde jeg.

"OK," svarede hun.

Og det var lige hvad vi gjorde. Gik, mens vi hold i hånden, hurtigt og målrettet som to mennesker, der ville undgå, hvad end det var for problemer, andre skabte. Den slags gang du får, når du vil lade, som om du ikke kan se en tigger, eller ikke har lyst til at blive trukket ind i et slagsmål på gaden.

Det virkede.

Vi nåede hjørnet og drejede og blev ved med at gå. Ingen af os turde sige noget, mens vi gik to blokke. Så udåndede jeg et gisp af luft, jeg ikke havde vidst jeg holdt tilbage.

Vi kom til 16th Street og drejede ned mod Mission Street. Normalt er dette et ret uhyggeligt område klokken to en lørdag nat. Den nat var det en lettelse... de sædvanlige junkier og ludere og pushere og drukkenbolte. Ingen betjente med stave, ingen gas.

"Um," sagde jeg og indåndede natteluften. "Kaffe?"

"Hjem," sagde hun. "Lige nu hjem. Kaffe senere."

"Yeah," samtykkede jeg. Hun boede oppe i Hayes Valley. Jeg spottede en taxi, som rullede forbi og jeg prajede den. Det var et lille mirakel... der er næsten ingen taxier i San Francisco, når du har brug for dem.

"Har du til taxien hjem?"

"Yeah," sagde hun. Taxichaufføren så på os gennem sit vindue. Jeg åbnede bagdøren, så han ikke skulle køre af sted.

"Godnat," sagde jeg.

Hun lagde sine hænder bag mit hoved og trak mit ansigt ned mod sig. Hun kyssede mig hårdt på munden, ikke noget seksuelt ved det, men på en eller anden måde blev det mere intimt på den måde.

"Godnat," hviskede hun i mit øre, og smuttede ind i taxien.

Med hovedet der svømmede, øjne der brændte, en brændende skam over at have efterladt alle de Xnettere i DHS' og SFPDs kærlige varetægt, vendte jeg næsen hjemad.

#

Mandag morgen stod Fred Benson bag ms. Galvez' skrivebord.

"Ms. Galvez vil ikke længere undervise i dette fag," sagde han, da vi alle sad ned. Han havde et selvtilfredst udtryk, som jeg genkendte med det samme. En pludselig indskydelse fik mig til tjekke Charles. Han smilede, som om det var hans fødselsdag og han havde fået den bedste gave i verden.

Jeg rakte hånden op.

"Hvorfor ikke?"

"Det er bestyrelsens politik ikke at diskutere sager om de ansatte med nogen, ud over den ansatte selv og den disciplinære komité," sagde han uden på nogen måde at prøve at skjule, hvor meget han nød at sige det.

"Vi vil begynde et nyt forløb i dag om national sikkerhed. Jeres SchoolBooks har de nye tekster. Vær venlige at åbne dem og gå til første skærmside."

Åbningssiden var pyntet med et DHS-logo og titlen: HVAD ALLE AMERIKANERE BØR VIDE OM HOMELAND SECURITY.

Jeg havde lyst til at smide min SchoolBook på gulvet.

#

Jeg havde arrangeret at mødes med Ange på en café i hendes nabolag efter skole. Jeg hoppede på BART'en og kom til at sidde bag to fyre i jakkesæt. De så på The San Francisco Chronicle, som havde en helsides obduktion af "ungdomsoprøret" i Mission Dolores Park. De smækkede med tungen og klukkede over det. Så sagde den ene til den anden, "Det er, som om de er hjernevaskede eller noget. Christ, var vi nogensinde så dumme?"

Jeg rejste mig og flyttede til et andet sæde.

Kapitel 13

*Dette kapitel er tilegnet Books-A-Million, en kæde af gigantiske boghandlere spredt over hele USA. Jeg stødte ind i Books-A-Million første gang, mens jeg boede på et hotel i Terre Haute, Indiana (jeg holdt foredrag på Rose Hulman Institute of Technology senere den dag). Butikken var ved siden af mit hotel og jeg behøvede virkelig noget at læse i... jeg havde været på farten i en god måned og jeg havde læst alt i min kuffert, og jeg manglede stadig fem byer før jeg skulle hjemad. Mens jeg stirrede stift på hylderne, kom en af de ansatte og spurgte om jeg havde brug for hjælp. Nå, jeg har arbejdet i en boghandel tidligere, og en ansat som ved noget er hendes vægt værd i guld, så jeg sagde ja tak og begyndte at beskrive, hvad jeg kunne lide og nævne forfattere jeg havde fornøjelse af. Den ansatte smilede og sagde, "Jeg har lige bogen for dig," og fortsatte ved at hente et eksemplar min første roman, *Down and Out in The Magic Kingdom*. Jeg flækkede af grin, introducerede mig selv og havde en absolut fortrinlig snak om science fiction, der nær havde fået mig for sent på den til mit foredrag!*

Books-A-Million

"De er nogle totale ludere," sagde Ange, og spyttede ordene ud. "Faktisk er det en fornærmelse mod hårdtarbejdende ludere overalt. De er *udbyttere*."

Vi så på en stabel aviser, vi havde købt og bragt til caféen. De indeholdt alle "reportager" om festen i Dolores Park og uden undtagelse fik de det til at lyde som et fordrukkent, dopet orgie af børn, som havde angrebet politiet. *USA Today* beskrev udgiften for "optøjerne" og inkluderede udgiften ved nedvaskningen af resterne af peberspray fra gasbombningen, indrykket af astmatilfælde, der stoppede byens skadestuer til og udgiften til at håndtere otte hundrede arresterede "uromagere."

Ingen fortalte vores side af historien.

"Tja, Xnettet fik rigtigt fat på det, under alle omstændigheder," sagde jeg. Jeg havde gemt en masse blogs og videoer og photostreams på min telefon og jeg viste dem til hende. Der var vidneudsagn fra mennesker, som var blevet gasset og banket. Videoerne viste os alle sammen danse, have det sjovt, viste de fredelige politiske taler og messen af "Tag den tilbage" og Trudy Doo der talte, om os værende den eneste generation, der kunne tro på at kæmpe for vores frihed.

"Vi er nødt til at lade folk vide det her," sagde hun.

"Joh," sagde jeg nedslået. "Det er en god teori."

"Så, hvorfor tror du at pressen aldrig skriver vores side af historien?"

"Du sagde det selv, de er ludere."

"Jo, men ludere gør det for penge. De kunne sælge flere aviser og reklamer, hvis de havde en strid. Alt de har nu er noget kriminelt... stridigheder er meget større."

"OK, det kan der være noget om. Så hvorfor gør de det ikke? Tja, reportere kan dårligt nok søge i almindelige blogs, og da slet ikke holde styr på Xnettet. Det er jo ikke, fordi det er et rigtig voksenvenligt sted at være."

"Yeah," sagde hun. "Men, det kan vi fikse, ikke sandt?"

"Huh?"

"Skriv det hele sammen. Læg det ét sted, med alle linksene. Et enkelt sted hvor du kan gå hen, som er tiltænkt at pressen skal kunne finde og få hele billedet. Link det til HOWTO'erne for Xnettet. Internetbrugere kan komme på Xnettet forudsat, at de er ligeglade med at DHS finder ud af, hvad de har surfet."

"Tror du det vil virke?"

"Tja, selv hvis det ikke gør, er det noget positivt at gøre."

"Hvorfor skulle de overhovedet lytte til os?"

"Hvem ville ikke lytte til M1k3y?"

Jeg satte kaffen fra mig. Jeg tog min telefon og lod den glide ned i lommen. Jeg rejste mig op, drejede om på hælen og gik ud

af caféen. Jeg gik i en tilfældig retning og blev ved med at gå. Mit ansigt føltes stramt, blodet var forsvundet ned i min mave, som snurrede rundt.

De ved, hvem du er, tænkte jeg. *De ved, hvem M1k3y er*. Det var det. Hvis Ange havde regnet det ud, havde DHS også. Jeg var fortabt. Jeg havde vidst det, siden jeg blev sluppet fri af DHS-lastbilen, at en dag ville de komme og arrestere mig og gemme mig væk for altid, sende mig til hvor nu end Darryl var kommet.

Det var helt slut.

Hun tacklede mig næsten, idet jeg nåede Market Street. Hun var stakåndet og så rasende ud.

”Hvad *helvede* er dit problem, mand?”

Jeg rystede hende af mig og fortsatte med at gå. Det var helt slut.

Hun greb mig igen. ”Stop det der, Marcus, du gør mig bange. Kom nu, sig noget.”

Jeg stoppede og så på hende. Hun blev utydelig for mine øjne. Jeg kunne ikke fokusere på noget. Jeg havde en vanvittig lyst til at hoppe ud på en Muni-trolleys bane, idet den ræsede forbi os, ned ad midten af gaden. Bedre at dø end at ryge tilbage.

”Marcus!” Hun gjorde noget, som jeg kun har set folk gøre i filmene. Hun klappede mig en, et hårdt slag hen over ansigtet. ”Sig noget for fanden!”

Jeg så på hende og satte hånden op til mit ansigt, som virkelig sved.

”Ingen måtte vide hvem jeg er,” sagde jeg. ”Jeg kan ikke sige det simplere. Hvis du ved det, er det alt sammen forbi. Så snart andre mennesker ved det, er det helt forbi.”

”Åh gud, jeg er ked af det. Hør her, jeg ved det kun fordi, ser du, fordi jeg afpressede Jolu. Efter festen forfulgte jeg dig lidt, mens jeg prøvede at finde ud af, om du var den rare fyr du så ud til at være, eller en hemmelig økse-morder. Jeg har kendt Jolu i lang tid og da jeg spurgte ham om dig, plaprede han løs, som var

du Det Andet Komme eller sådan noget, men jeg kunne høre, at der var noget, han ikke fortalte. Jeg har kendt Jolu i lang tid. Han datede min storesøster på computerlejr, da han var barn. Jeg har noget virkelig godt snavs på ham. Jeg sagde, at jeg ville offentliggøre det, hvis han ikke fortalte mig hvad det var.”

”Så han fortalte dig det.”

”Nej,” sagde hun. ”Han bad mig gå ad helvede til. Så fortalte jeg ham noget om mig. Noget jeg aldrig havde fortalt andre.”

”Hvad?”

Hun så på mig. Så rundt. Så tilbage på mig. ”OK. Du behøver ikke sværge på ikke at sige noget, for hvad skulle pointen være? Enten kan jeg stole på dig, eller også kan jeg ikke.

”Sidste år...” hun stoppede. ”Sidste år stjal jeg terminsprøverne og lagde dem ud på nettet. Det var bare for sjov. Jeg gik tilfældigvis forbi rektors kontor og så så jeg dem i hans pengeskab, og døren stod åben. Jeg sneg mig ind på hans kontor... der var seks kopisæt og jeg puttede bare et af dem i min taske og smuttede ud igen. Da jeg kom hjem, scannede jeg dem og lagde dem op på en Pirate Party server i Danmark.”

”Det var *dig*?” sagde jeg.

Hun rødmede. ”Øh. Ja.”

”Holy crap!” sagde jeg. Det havde været stort i nyhederne. Skolekommissionen sagde at dets Intet Barn Lades tilbage-tests havde kostet et tocifret millionbeløb dollars at lave og de var nødt til at bruge det samme beløb en gang til, nu da de havde en lækage. De kaldte det ”uddannelses-terrorisme.” Nyhederne havde spekuleret i det uendelige om den politiske motivation som lækken havde, idet de overvejede om det var en lærers protest, eller en studerendes, eller en tyv eller en utilfreds kontraktansat hos regeringen.

”Det var DIG?”

”Det var mig,” sagde hun.

”Og du fortalte dette til Jolu...”

"Fordi jeg ville have at han skulle være sikker på, at jeg holdt på hemmeligheden. Hvis han kendte *min* hemmelighed, så ville han have noget han kunne bruge til at få mig i fængsel, hvis jeg åbnede kæften. Giv en smule, få en smule. Quid pro quo, som i Ondskabens Øjne."

"Og han fortalte dig det."

"Nej," sagde hun. "Det gjorde han ikke."

"Men..."

"Så fortalte jeg ham, hvor interesseret jeg er i dig. Hvordan jeg havde tænkt mig at te mig som en total idiot og kaste mig i armene på dig. Så fortalte ham mig det."

Jeg kunne ikke komme på noget at sige lige der. Jeg så ned på mine tæer. Hun tog mine hænder og klemte dem.

"Jeg er ked af, at jeg fik det ud af ham. Det var dit valg, hvorvidt du i det hele taget ville fortælle mig det. Det var ikke min plads at..."

"Nej," sagde jeg. Nu, hvor jeg vidste, hvordan hun havde fundet ud af det, begyndte jeg at falde til ro. "Nej, det er godt du ved det. *Dig*."

"Mig," sagde hun. "Lille mig."

"OK, jeg kan leve med det her. Men der er noget andet."

"Hvad?"

"Der er ikke nogen måde at sige dette på, uden at lyde som et dumt svin, så jeg siger det lige ud. Folk som dater hinanden... eller hvad det nu er, vi gør lige nu... de går fra hinanden. Når de går fra hinanden bliver de sure på hinanden. Nogle gange hader de endda hinanden. Det er virkelig koldt at tænke på at det skulle ske for os, men du ved, at jeg er nødt til at tænke på det."

"Jeg lover højt og helligt, at intet du kunne gøre mod mig nogensinde ville få mig til at afsløre din hemmelighed. Intet. Knald et dusin cheerleaders i min seng, mens min mor ser på. Tving mig til at lytte til Britney Spears. Ødelæg min laptop, smadr den med hammer og neddyp den i havvand. Jeg lover det. Intet. Nogensinde."

Jeg udåndede tungt.

"Øh," sagde jeg.

"Lige nu ville være et godt tidspunkt at kysse mig," sagde hun og vendte ansigtet op ad.

#

M1k3ys næste store projekt på Xnettet var at sammensætte den ultimative opsamling af rapporter om STOL IKKE-festen i Dolores Park. Jeg sammensatte det største, mest bad-ass site jeg kunne, med sektioner, der viste udviklingen efter placering, efter tid, efter kategori... politivold, dans, efterspil, syngen. Jeg uploadede hele koncerten.

Det var stort set alt, hvad jeg arbejdede resten af natten. Og den næste nat. Og den næste.

Min mailboks flød over med forslag fra folk. De sendte mig dumps fra deres telefoner og lommekameraer. Så fik jeg en e-mail fra et navn jeg genkendte... Dr Eeevil (tre e'er), en af de primære maintainers af ParanoidLinux.

> M1k3y

> Jeg har fulgt dit Xnet-eksperiment med stor interesse. Her i Tyskland, har vi stor erfaring med hvad der sker med en regering, der kommer ud af kontrol.

> En ting du bør vide er, at ethvert kamera har en unik "støjsignatur" som senere kan bruges til at forbinde et billede med et kamera. Det betyder, at billederne du gengiver på dit site potentielt kan bruges til at identificere fotograferne, hvis de senere bliver taget for noget andet.

> Heldigvis er det ikke svært at fjerne signaturerne, hvis du har lyst. Der er en utility på den ParanoidLinux distro du anvender, som gør

dette... den hedder photonomous, og du finder den i /usr/bin. Bare læs man pages under dokumentation. Det er dog simpelt nok.

> Held og lykke med dit forehavende. Lad være med at blive taget. Bliv ved med at være fri. Bliv ved med at være paranoid.

> Dr Eeevil

Jeg fjernede fingeraftrykkende fra alle de foto, jeg havde postet og lagde dem op igen, sammen med en note som forklarede, hvad Dr Eeevil havde fortalt mig, idet jeg advarede alle om at de skulle gøre det samme. Vi havde alle den samme, grundlæggende ParanoidXbox installation, så vi kunne alle anonymisere vore billeder. Der var ikke noget jeg kunne gøre ved de fotos, der allerede var blevet downloaded og cached, men fra nu af ville vi være klogere.

Jeg tænkte ikke videre over det den nat, indtil jeg kom ned til morgenmaden den efterfølgende morgen, hvor mor havde radioen tændt på NPR morgennyheder.

"Det arabiske nyhedsbureau Al-Jazeera viser billeder, video og førstehåndsberetninger af sidste uges ungdomsoptøjer i Mission Dolores park," sagde oplæseren, mens jeg drak et glas appelsinjuice. Det lykkedes mig, ikke at få det sprøjtet tværs gennem rummet, men jeg *blev* kvalt en lille smule.

"Al-Jazeeras journalister hævder at disse beretninger blev offentliggjort på det såkaldte 'Xnet', et hemmeligt netværk brugt af studerende og Al-Qaeda-sympatisører i The Bay Area. Dette netværks eksistens har længe været et rygte, men i dag markerer dets første mainstream optræden."

Mor rystede på hovedet. "Lige hvad vi manglede," sagde hun. "Som om politiet ikke var slemt nok. Børn der render rundt og leger guerillaer og giver dem en undskyldning for virkelig at slå hårdt ned."

"Xnettets weblogs har bragt hundreder af rapporter og multimedia filer fra unge mennesker som var med ved optøjerne og angiver at de var fredeligt forsamlet indtil politiet angreb dem. Her er en af disse beretninger.

"'Alt vi gjorde var at danse. Jeg tog min lillebror med. Bands spillede og vi talte om frihed, om hvordan vi mistede den til de idioter, som siger at de hader terrorister, men som angriber os, selvom vi ikke er terrorister, vi er amerikanere. Jeg tror, de hader frihed, ikke os.'

'Vi dansede og bandsene spillede og det var at sammen sjovt og godt og så begyndte politiet at råbe at vi skulle sprede os. Vi råbte alle sammen tag den tilbage! Altså tage Amerika tilbage. Politiet gassede os med peberspray. Min lillebror er tolv. Han missede tre dage i skole. Mine åndssvage forældre siger det er min skyld. Hvad med politiet? Vi betaler dem og det er meningen de skal beskytte os, men de gassede os uden nogen god grund, gassede os som de gasser fjendtlige soldater.'

Lignende beretninger, inklusiv audio og video, kan findes på Al-Jazeeras hjemmeside og på Xnettet. Du kan finde instruktioner til at komme på dette Xnet på NPR's hjemmeside."

Far kom ned.

"Bruger du Xnettet?" sagde han. Han så indgående på mit ansigt. Jeg kunne mærke, at jeg krympede mig.

"Det er til videospil," sagde jeg. "Det er det, de fleste mennesker bruger det til. Det er ligesom et trådløst netværk. Det er, hvad alle gjorde med de gratis Xboxe, de gav væk sidste år."

Han skulede til mig. "Spil? Marcus, du forstår det ikke, men du giver ly til folk, hvis plan det er at angribe og ødelægge dette land. Jeg vil ikke se dig bruge dette Xnet. Ikke mere. Er det forstået?"

Jeg havde lyst til at argumentere imod. For helvede, havde lyst til at tage ham i skuldrene og ryste ham. Men jeg gjorde det ikke. Jeg så væk. Jeg sagde, "Okay, far." Jeg gik i skole.

Til at begynde med var jeg lettet, da jeg fandt ud af, at de ikke ville lade mr. Benson have mine timer i samfundsfag. Men den kvinde de fandt til at erstatte ham, var mit værste mareridt.

Hun var ung, lige omkring 28 eller 29, og køn på en sund måde. Hun var blond og talte med en svag sydstatsaccent, da hun introducerede sig for os som mrs. Andersen. Det fik alarmklokkerne til at ringe lige på stedet. Jeg kendte ikke *nogen* kvinde under tres som kaldte sig selv "mrs."

Men jeg var klar til at se igennem fingrene med det. Hun var ung, køn, hun lød rar. Hun ville være OK.

Hun var ikke OK.

"Under hvilke omstændigheder bør regeringen være parat til at suspendere The Bill of Rights?" spurgte hun, idet hun vendte sig mod tavlen og skrev en række tal fra et til ti.

"Aldrig," sagde jeg uden at vente på at blive spurgt. Dette var let. "Konstitutionelle rettigheder er ukrænkelige."

"Det er ikke et særligt raffineret syn på tingene." Hun så på bordplanen. "Marcus. For eksempel, lad os sige at en politibetjent foretager en ukorrekt ransagning... han går ud over det, der er specificeret i hans kendelse. Han opdager interessante beviser for at en skurk slog din far ihjel. Det er de eneste beviser, der findes. Bør skurken gå fri?"

Jeg vidste, hvad svaret var på dette, men jeg kunne ikke rigtig forklare det, "Ja," sagde jeg til sidst. "Men politiet bør ikke foretage ukorrekte eftersøgninger..."

"Forkert," sagde hun. "Den korrekte reaktion på forseelser fra politiets side er disciplinære foranstaltninger mod politiet, ikke at straffe hele samfundet for en betjents fejltagelse." Hun skrev "Skyldig i kriminalitet," under punkt et på tavlen.

"Andre måder hvorpå The Bill of Rights kan tilsidesættes?"

Charles rakte sin hånd op. "Råbe brand i et fyldt teater?"

"Rigtig godt..." hun konsulterede bordplanen... "Charles. Der er mange tilfælde hvor det første tillæg til Forfatningen ikke er entydig. Lad os liste nogle flere af disse."

Charles rakte hånden op igen. "At udsætte håndhævere af loven for fare."

"Ja, afsløring af identiteten på en undercover betjent eller efterretningsagent. Meget godt." Hun skrev det ned. "Andre?"

"National sikkerhed," sagde Charles, uden at vente på at hun skulle spørge ham igen. "Ærekrænkelse. Uanstændighed. Opfordring af mindreårige til kriminalitet. Børneporno. Instruktioner til at fremstille bomber." Mrs. Andersen skrev disse hurtigt, men stoppede ved børneporno. "Børneporno er bare en form for uanstændighed."

Jeg fik det dårligt. Dette var ikke, hvad jeg havde lært, eller troede om mit land. Jeg rakte hånde op.

"Ja, Marcus?"

"Jeg forstår det ikke. Du får det til at lyde som om tillægget til Forfatningen The Bill of Rights, er valgfri. Det er Forfatningen. Det er meningen vi skal følge den fuldstændigt."

"Det er en almindelig oversimplificering," sagde hun, mens hun sendte mig et falskt smil. "Men faktum er, at forfatterne af Forfatningen havde tænkt sig, at det skulle være et levende dokument, som blev revideret over tid. De forstod, at republikken ikke kunne vare evigt, hvis regeringen ikke kunne styre efter behovene for den tid. De havde aldrig til hensigt at Forfatningen skulle fremstå som en religiøs doktrin. De kom her trods alt fordi de flygtede fra religiøse doktriner."

Jeg rystede op hovedet. "Hvad? Nej. De var handelsmænd og håndværkere som var loyale mod kongen, indtil han indførte politikker, der var mod deres interesser og håndhævede dem brutalt. De religiøse flygtninge var langt tidligere."

"Nogle af forfatterne var efterkommere af religiøse flygtninge," sagde hun.

"Og The Bill of Rights er ikke tænkt som noget man vælger fra. Hvad forfatterne hadede, var tyranni. Det er dét, som er meningen The Bill of Rights skal forhindre. De var en revolutionær hær og de ønskede et sæt principper, som alle

kunne være enige om. Liv, frihed og jagten på lykke. Folkets ret til at fjerne deres undertrykkere.”

”Ja, ja,” sagde hun og vinkede mig af. ”De troede på folkets ret til at afsætte deres konge, men...” Charles grinede, og da hun sagde dette, smilede han endnu bredere.

”De skrev The Bill of Rights, fordi de mente, at have ukrænkelige rettigheder var bedre, end risikoen for at nogen ville tage dem fra dem. Som i første tillæg: Det er meningen at det skal beskytte os ved at forhindre at regeringen laver to former for ytringer, tilladte ytringer og kriminelle ytringer. De ville ikke risikere, at en eller anden idiot skulle beslutte at de ting han fandt ubehagelige var ulovlige.”

Hun vendte sig om og skrev, ”Liv, frihed og jagten på lykke” på den.

”Vi kommer lidt foran planen for timen, men I lader til at være et videregående hold.” De andre lo af dette, nervøst.

”Regeringens rolle er at sikre borgerne retten til liv, frihed og jagten på lykke. I den rækkefølge. Det er ligesom et filter. Hvis regeringen ønsker at gøre noget som gør os lidt uheldige, eller tager noget af vores frihed, er det OK, forudsat det er for at redde vores liv. Det er derfor politiet kan låse jer inde, hvis de tror, I er til fare for jer selv eller andre. I mister jeres frihed og lykke for at beskytte liv. Hvis I har liv, får I måske frihed og lykke senere.”

Nogle af de andre havde hænderne oppe. ”Betyder det ikke, at de kan gøre hvad de vil, hvis de siger, at det for at forhindre nogen i at skade os i fremtiden?”

”Yeah,” sagde en af de andre. ”Det lyder som om, du siger, at national sikkerhed er vigtigere end Forfatningen.”

Jeg var så stolt af mine medstuderende lige der. Jeg sagde, ”Hvordan kan du beskytte friheden ved at suspendere The Bill of Rights?”

Hun rystede på hovedet af os, som om vi opførte os rigtig dumt. ”De ‘revolutionære’ grundlæggere *skød forrædere* og

spioner. De troede ikke på ubegrænset frihed, ikke når det truede republikken. Tag nu for eksempel disse Xnet-folk...”

Jeg prøvede hårdt ikke at stivne.

”... disse såkaldte jammere, som var på nyhederne her til morgen. Efter byen blev angrebet af mennesker, som har erklæret landet krig, gik de i gang med at sabotere de sikkerhedsforanstaltninger, der er sat op for at fange skurkene og forhindre, at de gør det igen. De gjorde dette ved at bringe deres medborgere i fare og ulejlige dem...”

”De gjorde det, for at vise at vores rettigheder blev taget fra os under påskud af at beskytte dem!” sagde jeg. OK, jeg råbte. Gudfader, hun havde mig så langt oppe i det røde felt. ”De gjorde det, fordi regeringen behandlede alle som terrormistænkte.”

”Så de ville bevise, at de ikke skulle behandles som terrorister,” råbte Charles tilbage, ”så de opførte sig som terrorister? Så de terroriserede?”

Jeg kogte.

”Årh for helvede. Terroriserede? De viste, at fuldstændig overvågning er mere farlig end terrorisme. Se hvad der skete i parken sidste weekend. De mennesker dansede og hørte musik. Hvordan er *det* terrorisme?”

Læreren gik gennem lokalet og stod foran mig, truende, indtil jeg klappede i. ”Marcus, du synes at tro at intet er ændret i dette land. Du er nødt til at forstå, at bombningen af Bay Bridge ændrede alt. Tusinder af vores venner og familiemedlemmer ligger døde på bunden af The Bay. Dette er tiden til nationalt sammenhold imod den voldelige krænkelse vores land har lidt...”

Jeg rejste mig op. Jeg havde fået nok at dette ”alt har ændret sig”-fis. ”Nationalt sammenhold? Hele pointen ved Amerika er, at vi er landet hvor opposition er velkommen. Vi er et land af dissidenter og fightere og folk, der droppede ud af universitetet og fortalere for ytringsfrihed.”

Jeg tænkte på ms. Galvez' sidste time og de tusinder af studerende fra Berkeley som havde omringet politiets MPV, da de prøvede at arrestere en fyr for at uddele litteratur om borgerrettigheder. Ingen prøvede at stoppe de lastbiler, da de kørte væk med alle de mennesker, der havde danset i parken. Jeg prøvede det ikke. Jeg var ved at løbe væk.

Måske *havde* alt ændret sig.

"Jeg regner med, at du ved hvor mr. Bensons kontor er," sagde hun til mig. "Du går ned til ham med det samme. Jeg vil *ikke* have min undervisning forstyrret af respektløs opførsel. For en der påstår at elske ytringsfrihed, er du bestemt villig til at banke folk, der er uenige med dig på plads."

Jeg tog min SchoolBook og taske og stormede ud. Døren havde en dørpumpe, så det var umuligt at smække med den, ellers ville jeg have smækket den.

Jeg gik hurtigt til mr. Bensons kontor. Kameraer filmede mig, mens jeg gik. Min gangart blev optaget. Arphid'erne i mit studenter-ID udsendte min identitet til sensorer på gangen. Det var som at være i fængsel.

"Luk døren, Marcus," sagde mr. Benson. Han vendte sin skærm rundt så jeg kunne se videofeeden fra klasseværelset med samfundsfag. Han havde set på.

"Hvad har du at sige til dit forsvar?"

"Det var ikke undervisning, det var *propaganda*. Hun sagde til os at Forfatningen var ligegyldig!"

"Nej, hun sagde, at det ikke var en religiøs doktrin. Og du angreb hende som en eller anden religiøs fundamentalist, hvorved du beviste hendes pointe. Marcus, du af alle mennesker burde forstå, at alt ændrede sig, da broen blev bombet. Din ven Darryl..."

"Du skal slet ikke sige et eneste forbandet ord om ham," sagde jeg, mens vreden kogte over. "Du ved ikke noget om ham. Jo, jeg forstår, at alt er anderledes nu. Vi plejede at være et frit land. Nu er vi det ikke."

"Marcus, ved du hvad 'nultolerance' betyder?"

Jeg faldt ned. Han kunne udvise mig for "truende adfærd". Det var meningen det skulle bruges mod bandemedlemmer, som prøvede at true deres lærere. Men selvfølgelig ville han ikke have nogen skrupler mod at bruge det mod mig.

"Ja," sagde jeg. "Jeg ved, hvad det betyder."

"Jeg synes, du skylder mig en undskyldning," sagde han.

Jeg så på ham. Han undertrykte næsten sit sadistiske smil. Noget i mig havde lyst til at krybe. Jeg havde lyst til at tigge om tilgivelse for al min skam. Jeg bankede den del ned og besluttede, at jeg hellere ville smides ud end at undskylde.

"...blandt mennesker oprettet regeringer, hvis retfærdige magt hviler på de styredes samtykke, og når som helst nogen regeringsform bliver ødelæggende for disse formål, er det folkets ret at ændre eller ophæve den og at indsætte en ny regering, baseret på sådanne grundsætninger og med magtbeføjelser organiseret på den måde, som efter dets opfattelse mest sandsynligt vil bringe dem sikkerhed og lykke..." Jeg kunne huske det ord for ord.

Han rystede på hovedet. "At huske ting er ikke det samme som at forstå dem, knægt." Han bøjede sig over sin computer og klikkede nogle gange. Hans printer spandt. Han rakte mig et stykke varmt papir med *kommissionens* brevhoved, som sagde, at jeg var blevet bortvist i to uger.

"Jeg sender en e-mail til dine forældre nu. Hvis du stadig er på skolens område om tredive minutter, vil du blive arresteret for ulovlig indtrængen."

Jeg så på ham.

"Du har ikke lyst til at erklære mig krig på min egen skole," sagde han. "Du kan ikke vinde den krig. GÅ!"

Jeg gik.

Kapitel 14

Dette kapitel er tilegnet den usammenlignelige Mysterious Galaxy i San Diego, Californien. Folkene i Mysterious Galaxy har haft mig derinde for at signere bøger, hver gang jeg har været i San Diego til konference eller for at undervise (the Clarion Writers' Workshop har hovedsæde på UC San Diego i det nærliggende La Jolla, CA), og hver gang jeg dukker op, har de huset tæt pakket. Dette er en forretning med en loyal skare af dedikerede fans som ved, at de altid vil være i stand til at få storartede anbefalinger og fremragende idéer i forretningen. I sommeren 2007, tog jeg min skriveklasse med ned til forretningen til midnatslanceringen af den sidste Harry Potter-bog, og jeg har aldrig set sådan en overstadig, fantastisk morsom fest i en forretning.

Mysterious Galaxy: 7051 Clairemont Mesa Blvd., Suite #302 San Diego, CA USA 92111 +1 858 268 4747

Xnettet var ikke særligt underholdende midt på en skoledag, når alle de, der brugte det, var i skole. Jeg havde papiret foldet sammen i baglommen på mine jeans, og jeg smed det på køkkenbordet, da jeg kom hjem. Jeg satte mig i opholdsstuen og tændte for Tv'et. Jeg så det aldrig, men jeg vidste, at mine forældre gjorde. Tv og radioen og aviserne var der, hvor de fik alle deres idéer om verden.

Nyhederne var forfærdelige. Der var så mange grunde til at være bange. Amerikanske soldater døde overalt i verden. Og ikke kun soldater. Nationalgardens folk, som troede at de deltog for at redde folk fra orkaner, var udstationerede år efter år i en lang og endeløs krig.

Jeg klikkede rundt på de forskellige kanaler med 24 timers nyheder, en efter en, en parade af embedsmænd, der fortalte os,

hvorfor vi burde være bange. En parade af fotos af bomber, der sprængtes rundt om i verden.

Jeg blev ved med at klikke og kom til at se et bekendt ansigt. Det var fyren, der var kommet ind i lastbilen og havde tale med Streng Frisure-damen, da jeg var lænket fast bagi. Iført en militær uniform. Billedteksten identificerede ham som Generalmajor Graeme Sutherland, Regionschef, DHS.

"Jeg holder i mine hænder, litteratur der faktisk blev uddelt ved den såkaldte koncert i Dolores Park sidste weekend." Han holdt en stak foldere op. Der havde været mange, der delte foldere ud der, kunne jeg huske. Hvor du end har en gruppe mennesker i San Francisco, har du uddelere af foldere.

"Jeg vil gerne have, at I ser på disse et øjeblik. Lad mig læse titlerne. UDEN SAMTYKKE FRA DE REGEREDE: EN BORGERS GUIDE TIL AT VÆLTE STATEN. Her er der en, SKETE BOMBNINGERNE DEN 11. SEPTEMBER VIRKELIG? Og endnu en, HVORDAN MAN BRUGER DERES SIKKERHED MOD DEM. Denne litteratur viser os det sande mål med den ulovlige forsamling lørdag nat. Dette var ikke bare en usikret forsamling af tusinder af mennesker uden ordentlige sikkerhedsforanstaltninger, eller bare toiletter. Det var en rekrutteringsfest for fjenden. Det var et forsøg på at indoktrinere børn til at godtage den idé, at Amerika ikke bør beskytte sig selv.

"Tag dette slogan, STOL IKKE PÅ NOGEN OVER 25. Hvilken bedre måde er der, til at sikre at der ikke kommer en hensyntagende, afbalanceret, voksen diskussion ind i din pro-terrorisme-besked, end at ekskludere voksne, begrænse din gruppe til letpåvirkelige, unge mennesker?

Da politiet kom til stedet, fandt de en rekrutteringsfest for Amerikas fjender i fuld gang. Forsamlingen havde allerede forstyrret natten for hundredvis af beboere i området, hvoraf ingen af dem var blevet hørt i forbindelse med planlægningen af dette all night rave party.

De beordrede disse mennesker til at spredes... så meget er tydeligt på alt videomaterialet... og da de festende vendte rundt for at angribe dem, tilskyndet af musikerne på scenen, pacificerede politiet dem ved at bruge ikke-dødelige teknikker til at kontrollere folkemængden.

De arresterede var hovedmænd og provokatører, som havde ledt de tusinder af letpåvirkelige unge mennesker til at angribe politiets linjer. 827 af dem blev taget i forvaring. Mange af disse var tidligere lovovertrædere. Mere end 100 af dem var eftersøgte. De er stadig i forvaring.

Mine damer og herrer, Amerika kæmper en krig på mange fronter, men intet sted er hun i en mere alvorlig fare end her, hjemme. Hvad enten vi bliver angrebet af terrorister eller deres sympatisører.”

En journalist rakte en hånd op og sagde, ”General Sutherland, du mener vel ikke, at disse børn var terrorister, fordi de deltog i en fest i en park?”

”Selvfølgelig ikke. Men når unge mennesker bliver påvirket af vores lands fjender, er det let for dem at komme ud, hvor de ikke kan bunde. Terrorister ville elske at rekruttere en femte kolonne til at kæmpe på hjemmefronten for dem. Hvis det var mine børn, ville jeg være alvorligt bekymret.”

En anden journalist stemte i. ”Er du sikker på, at dette ikke blot er en friluftskoncert, General? De trænede ikke ligefrem med rifler.”

Generalen fremdrog en stak billeder og begyndte at holde dem frem. ”Dette er billeder som betjente tog med infrarøde kameraer, før de gik ind.” Han holdt dem op til ansigtet og bladrede dem igennem, et ad gangen. De viste folk, der dansede virkelig hårdt, nogle mennesker blev mast eller trådt på. Så gik de videre til sex ved træerne, en pige med tre fyre, to fyre der snavede. ”Der var børn ned til ti år ved denne event. En dødbringende cocktail af stoffer, propaganda og musik

resulterede i dusinvis af skader. Det er et under, at der ikke var nogen, der døde.”

Jeg slukkede for Tv’et. De fik det til at se ud, som om det havde været optøjer. Hvis mine forældre mente, at jeg havde været der, ville de have bundet mig fast til sengen i en måned og kun sluppet mig fri, når jeg havde et sporingshalsbånd på.

Apropos dem, de ville blive *stiktossede*, når de fandt ud af, at jeg var blevet bortvist.

#

De tog det ikke pænt. Far ville give mig stuearrest, men mor talte ham fra det.

”Du ved at den viceinspektør har haft et horn i siden på Marcus i årevis,” sagde mor. ”Sidste gang vi mødte ham, bandede du i en time bagefter. Jeg mener ordet ‘røvhul’ blev nævnt flere gange.”

Far rystede på hovedet. ”At forstyrre undervisningen for at argumentere mod Department of Homeland Security...”

”Det er samfundsfag, far,” sagde jeg. Jeg kunne ikke hidse mig op over det mere, men jeg følte, at hvis mor havde tænkt sig at kæmpe min sag, ville jeg hjælpe hende. ”Vi talte om DHS. Er det ikke meningen at diskussioner skal være livlige?”

”Hør, min dreng,” sagde han. Han var begyndt at kalde mig ”min dreng” meget. Det fik mig til at føle det, som om han var holdt op med at tænke på mig som en person, og var gået over til at tænke på mig som en slags halvt udviklet larve, som måtte guides ud af ungdomsårene. Jeg hadede det. ”Du kommer til at leve med det faktum, at vi lever i en forandret verden i dag. Du har selvfølgelig ret til at sige, hvad du mener, men du må også være klar til at tage imod konsekvenserne af at gøre det. Du er nødt til at se i øjnene, at der er folk, det gør ondt på, som ikke har lyst til at diskutere detaljerne i konstitutionens love, når deres liv er på spil. Vi er i en redningsbåd lige nu, og når du er i en redningsbåd, er der ingen, der gider høre om, hvor ondskabsfuld kaptajnen er.”

Jeg kunne næsten ikke lade være med at himle med øjnene.

”Jeg er blevet sat til to ugers selvstudier, hvor jeg skal skrive en stil til hvert af mine fag, med byen som min baggrund... en historiestil, en samfundsfagsrapport, en engelsk stil, en fysikrapport. Det er skønnere end at sidde hjemme og se fjernsyn.”

Far så stift på mig, som om han mistænkte mig for noget, og nikkede så. Jeg sagde godnat til dem og gik op på mit værelse. Jeg fyrede op under min Xbox og åbnede et tekstbehandlingsprogram og begyndte at brainstorme idéer til mine stile. Hvorfor ikke? Det var virkelig bedre end at sidde hjemme.

#

Jeg endte med at IM’e med Ange et stykke tid den aften. Hun var forstående over for alt og sagde, at hun ville hjælpe mig med stilene, hvis jeg havde lyst til at mødes med hende efter skole den efterfølgende aften. Jeg vidste, hvor hendes skole lå... hun gik på samme skole som Van... og det var helt ovre i East Bay, hvor jeg ikke havde været siden bomberne gik af.

Jeg var virkelig opstemt, ved tanken om at se hende igen. Hver nat siden festen var jeg gået i seng, mens jeg tænkte på to ting: synet af menneskemængden, der angreb politiets linjer og fornemmelsen af siden af hendes bryster under trøjen, mens vi lænede os mod søjlen. Hun var utrolig. Jeg havde aldrig før været sammen med en pige, der var så... aggressiv som hende. Det havde altid været mig, der tog initiativet og dem, der skubbede mig væk. Jeg havde fornemmelsen af, at Ange var lige så meget typen til at prøve at score som mig. Det var en forjættende tanke.

Jeg sov trygt den nat, med spændende drømme om mig og Ange og hvad vi kunne finde på, hvis vi befandt os et eller andet øde sted.

Den næste dag gik jeg i gang med at arbejde på stilene. San Francisco er et godt sted at skrive om. Historie? Jo da, det er der,

fra guldfeberen til skibsværfterne under anden verdenskrig, de japanske interneringslejre, opfindelsen af pc'en. Fysik? The Exploratorium har de mest cool udstillinger af de museer jeg nogensinde har været på. Jeg havde en pervers fryd ved udstillingen om jord-likvefaktion under store jordskælv. Engelsk? Jack London, Beatpoeter, science fiction-forfattere som Pat Murphy og Rudy Rucker. Samfundsfag? Bevægelsen for Ytringsfrihed, Cesar Chavez, homoseksuelles rettigheder, feminisme, antikrigsbevægelsen...

Jeg har altid elsket at lære ting, bare for at lære dem. Bare for at blive klogere på verden omkring mig. Jeg kunne gøre dette bare ved at gå rundt i byen. Jeg besluttede at skrive en engelsk stil om beatgenerationen først. City Lights books havde et fremragende bibliotek ovenpå, hvor Allen Ginsberg og hans venner skabte deres fantastiske stofpåvirkede poesi. Den vi havde læst i engelskundervisningen var *Hylen* og jeg vil aldrig glemme åbningen, som gav mig kuldegysninger:

*Jeg så de største tænkere i min generation ødelagt af vanvid,
udsultede hysterisk nøgne,*

*der trak sig selv gennem negergaderne ved daggry for et
vredt fix,*

*hipsters med engleansigter der brændte for den oldgamle
forbindelse til stjernedynamoen i nattens maskineri...*

Jeg kunne lide den måde han kørte ordene sammen, "udsultede hysterisk nøgne." Jeg vidste hvordan det føltes. Og "største tænkere i min generation" fik mig også til at tænke dybt. Det fik mig til at huske parken og politiet og gassen der faldt. De anholdt Ginsberg for uanstændighed over *Hylen*... kun på grund af en linje om homoseksuel, som dårligt ville have fået os til at blinke i dag. Det gjorde mig på en måde lykkelig, at vide at vi havde opnået en smule fremskridt. At tingene før havde været endnu mere restriktive.

Jeg fortabte mig i biblioteket, mens jeg læste disse smukke, gamle udgaver af bøgerne. Jeg forsvandt i Jack Kerouacs *Vejene*,

en roman jeg havde haft til hensigt at læse i lang tid, og en ansat som kom op for at se til mig nikkede anerkendende og fandt mig en billig udgave, som han solgte mig for seks dollars.

Jeg gik ind i Chinatown og fik dim sum boller og nudler med hot-sauce som jeg tidligere havde anset for ret stærk, men som aldrig ville synes tilnærmelsesvis stærk igen, nu hvor jeg havde prøvet en Ange special.

Da dagen blev til eftermiddag, stod jeg på BART'en og skiftede til en shuttlebus til San Mateo bridge, for at komme rundt til East Bay. Jeg læste mit eksemplar af *Vejene* og indtog sceneriet, der piskede forbi. *Vejene* er en halvt selvbiografisk roman om Jack Kerouac, en stofpåvirket, alkoholiseret forfatter, som tager den på tomten rundt i Amerika, mens han har elendige job, hyler gennem gaderne om natten, møder folk og forlader dem. Hipsters, nedtrykte vagabonder, svindlere, overfaldsmænd, skiderikker og engle. Der er ikke rigtig et plot... Kerouac skrev den angiveligt på tre uger på en lang rulle papir, fuldstændig stenet... kun en samling utrolige ting, den ene efter den anden. Han bliver venner med selvdestruktive mennesker som Dean Moriarty, som får ham viklet ind i underlige planer, som aldrig rigtig lykkes, men det lykkes alligevel, hvis du forstår, hvad jeg mener.

Der var en rytme i ordene, det var saftigt, jeg kunne høre det blive læst højt inde i mit hoved. Det gav mig lyst til at ligge i ladet på en pickuptruck og vågne op i en støvet lille by et eller andet sted i Central Valley på vej mod LA, et af disse steder med en benzinstation og en diner, og bare gå ud på markerne og møde folk og se ting og gøre ting.

Det var en lang bustur og jeg må have slumret lidt... at blive oppe til sent for at IM'e med Ange var hårdt ved min søvnrytme, da mor stadig forventede mig ned til morgenmaden. Jeg vågnede og skiftede bus og inden længe var jeg ved Anges skole.

Hun kom hoppende ud af porten i sin uniform... jeg havde aldrig set hende i den før, det var lidt sødt, på en sær måde, og

mindede mig om Van i hendes uniform. Hun gav mig et langt kram og et hårdt kys på kinden.

"Hej der!" sagde hun.

"Hiya!"

"Hvad læser du?"

Jeg havde ventet på dette. Jeg havde markeret passagerne med en finger. "Hør her: 'De dansede ned ad gaderne som dingedodies, og jeg kom slæbende på fødderne bagefter, som jeg havde gjort hele mit liv efter folk som interesserede mig, for de eneste mennesker for mig er de vanvittige, de som er gale efter at leve, gale efter at tale, gale efter at blive reddet, begærlige efter alt på samme tid, dem som aldrig gaber eller siger en hverdagsagtig ting, brænder, brænder, brænder som fabelagtige gule romerlys, der eksploderer som edderkopper hen over stjernerne og midt i ser du det blå lys sprænge i midten og alle siger "Waaauw!"'"

Hun tog bogen og læste afsnittet igen for sig selv. "Wow, dingedodies! Jeg elsker det! Er det alt sammen på den måde?"

Jeg fortalte hende om de dele jeg havde læst, mens vi gik langsomt ned ad fortovet tilbage mod busstoppestedet. Så snart vi var kommet om hjørnet, lagde hun sin arm om livet på mig og jeg slængte min om hendes skulder. At gå ned ad gaden med en pige... min kæreste? Jo, hvorfor ikke?... mens vi talte om en cool bog. Himmelsk. Fik mig til at glemme mine problemer for en stund.

"Marcus?"

Jeg vendte mig. Det var Van. I min underbevidsthed havde jeg forventet det. Jeg vidste det, for min bevidsthed var ikke det mindste overrasket. Det var ikke en stor skole og de fik alle fri på samme tid. Jeg havde ikke talt med Van i ugevis, og disse uger føltes som måneder. Vi plejede at snakke sammen hver dag.

"Hej, Van," sagde jeg. Jeg undertrykte trangen til at tage min arm fra Anges skuldre. Van så ud til at være overrasket, men ikke vred, mere ligbleg, rystet. Hun så indgående på os.

"Angela?"

"Hej, Vanessa," sagde Ange.

"Hvad laver du her?"

"Jeg kom herud for at hente Ange," sagde jeg, mens jeg prøvede at holde stemmen neutral. Jeg var pludselig fløv over at blive set med en anden pige.

"Åh," sagde Van. "Nå, det er godt at se dig."

"Også godt at se dig, Vanessa," sagde Ange, idet hun svang mig rundt og førte mig tilbage mod busstoppestedet.

"Kender du hende?" spurgte Ange.

"Ja, jeg har kendt hende i hundrede år."

"Var hun din kæreste?"

"Hvad? Nej! Overhovedet ikke! Vi var bare venner."

"I var venner?"

Jeg følte det, som om Van gik lige bag os og lyttede med, omend, med den fart vi gik med, ville hun være nødt til at jogge for at følge med. Jeg modstod fristelsen til at se mig over skulderen så længe som muligt, og så gjorde jeg det. Der var masser af piger fra skolen bag os, men ingen Van.

"Hun var sammen med mig og Jose-Luis og Darryl, da vi blev arresteret. Vi plejede at ARG'e sammen. Vi fire var en slags bedste venner."

"Og hvad skete der?"

Jeg sænkede stemmen. "Hun kunne ikke lide Xnettet," sagde jeg. "Hun mente, vi ville få problemer. At jeg ville få andre mennesker i problemer."

"Og hvorfor holdt I op med at være venner?"

"Vi voksede bare fra hinanden."

Vi gik et par skridt. "I var ikke, du ved, kærester/venner?"

"Nej!" sagde jeg. Mit ansigt brændte. Jeg syntes, jeg lød, som om jeg løj, selvom jeg fortalte sandheden.

Ange stoppede os brat og så indgående på mit ansigt.

"Var I?"

”Nej! Seriøst! Bare venner. Darryl og hun... det vil sige, ikke helt, men Darryl var interesseret i hende. Jeg ville aldrig...”

”Men hvis Darryl ikke havde været interesseret i hende, ville du have været det, ikke?”

”Nej, Ange, nej. Vil du ikke bare tro på mig og lade det ligge. Vanessa var en god ven og det er vi ikke mere, og det går mig på, men jeg var aldrig interesseret i hende på den måde, okay?”

Hun sank lidt sammen. ”OK, OK. Jeg er ked af det. Jeg kommer ikke rigtigt så godt ud af det med hende. Vi er aldrig kommet godt ud af det med hinanden i alle de år vi har kendt hinanden.”

Oho, tænkte jeg. Det ville så være grunden til at Jolu kendte hende så længe og jeg aldrig mødte hende; hun havde et eller andet med Van og han ville ikke tage hende med rundt.

Hun gav mit et langt kram og vi kyssede, og en håndfuld piger gik forbi og sagde woووo og vi rettede os op og gik mod busstoppestedet. Foran os gik Van, som måtte have passeret os, mens vi kyssede. Jeg følte mig som et dumt svin.

Hun var selvfølgelig ved stoppestedet og på bussen og vi sagde ikke et ord til hinanden, og jeg prøvede at holde en samtale i gang med Ange hele vejen, men det var akavet.

Planen var at stoppe ind efter kaffe og gå hjem til Ange og hænge ud og ”studere”, det vil sige skiftes til at se på Xnettet på hendes Xbox. Anges mor kom sent hjem om tirsdagen, der var hendes aften med yogaundervisning og aftensmad med pigerne, og Anges søster var i byen med sin kæreste, så vi havde det hele for os selv. Jeg havde haft sjofle tanker om det, lige siden vi lavede aftalen.

Vi kom hjem til hende og gik direkte op på hendes værelse og lukkede døren. Hendes værelse var lidt af en katastrofe, dækket med lag af tøj og kollegieblokke og dele af pc’er som stak ind i dine strømpefødder og følte som hornnødder. Hendes bord var værre end gulvet, med høje stabler af bøger og

tegneserier, så vi endte med at sidde på hendes seng, hvilket var OK med mig.

Den akavede fornemmelse af at have set Van var forsvundet i nogen grad og vi fik Anges Xbox op at køre. Den lå i midten af en rede af ledninger, nogen som gik til en trådløs antenne hun havde hacket til den og sat i vinduet så hun kunne tune sig ind på naboens wifi. Nogle gik til et par gamle laptopskærme som hun havde lavet om til fritstående skærme, der balancerede på nogle holdere og strittede med blotlagt elektronik. Skærmene var på begge sengeborde, hvilket var en glimrende opsætning til at se film og IM'e fra sengen... hun kunne dreje skærmene til siden og selv ligge på siden og så ville de vende med den rigtige side op, uanset hvilken side hun lå på.

Vi vidste begge, hvad vi i virkeligheden var der for, som vi sad der ved siden af hinanden, klemmt imod sengebordet. Jeg rystede lidt og var super opmærksom på varmen fra hendes ben og skulder mod mine, men jeg var nødt til at lade som ingenting og logge på Xnettet og se, hvad jeg havde fået af e-mail og så videre.

Der var en e-mail fra en ung fyr, som kunne lide at sende sjove videoer, optaget med telefonen, af DHS når de var virkelig tåbelige... den sidste havde været en, hvor de skilte en babys klapvogn ad, efter en bombhund havde udvist interesse for den, adskilte den med skruetrækkere lige der på gaden i Marinaen, mens alle de rige gik forbi, stirrede på dem og forundredes over, hvor sært det var.

Jeg havde linket til videoen og den var blevet downloadet, så man skulle tro det var løgn. Han havde hostet den på The Internet Archives Alexandria-spejl i Egypten, hvor de ville hoste hvad som helst gratis, så længe du lagde det under The Creative Commons license, hvilket tillader alle at remixe og dele det. US arkivet... hvilket var nede i The Presidio, kun et par minutter væk... var blevet tvunget til at fjerne alle de videoer i den nationale sikkerheds navn, men Alexandria-arkivet var blevet

splittet fra som sin egen organisation og hostede hvad som helst, der var flovt for USA.

Denne fyr... hans handle var Kameranaspie... havde sendt mig en endnu bedre video denne gang. Det var indgangspartiet til borgmesterkontoret i Civic Center, en gigantisk bygning, med form som en bryllupskage, dækket med statuer i små hvælvinger og forgyldte blade og pynt. DHS havde et sikret område omkring bygningen, og Kameranaspies video viste et rigtig godt billede af deres checkpoint, da en fyr i en officersuniform kom hen og viste sit ID og lagde sin mappe på båndet til gennemlysning.

Alt var OK indtil en af DHS-folkene så noget han ikke kunne lide på gennemlysningen. Han udspurgte generalen, som himlede med øjnene og sagde noget man ikke kunne høre (video var blevet taget fra den anden side af gaden, tilsyneladende med en hjemmelavet zoom, så lyden var mest af folk, der gik forbi og trafikstøj).

Generalen og DHS-fyrene begyndte at skændes og jo længere de skændtes des flere DHS-fyre samledes der om dem. Til sidst rystede General vredt på hovedet og viftede med sin finger mod DHS-fyrens bryst og tog sin mappe og begyndte at gå væk. DHS-fyrene råbte ad ham, men han fortsatte bare. Hans kropssprog sagde virkelig, "Jeg er helt og totalt pisses af."

Så skete det. DHS-fyrene løb efter generalen. Kameranaspie sænkede hastigheden på videoen her, så vi kunne se, billede for billede slowmotion, generalen halvt drejet rundt, med ansigtet, der bare sagde, "I er fandeme bare ikke i gang med at tackle mig," så ændringen til skræk, da de tre gigantiske DHS-vagter knaldede ind i ham, bankede ham sidelæns, og fangede ham midt på som en karrierestoppende football-tackling. Generalen... midaldrende, stålgråt hår, furet og værdigt ansigt... røg ned som en sæk kartofler og dunkede imod to gange, hvor hans ansigt smækkede i fortovet og blodet begyndte at flyde fra hans næse.

DHS svinebandt generalen med strips på ankler og håndled. Generalen råbte nu, rigtig højt, mens hans ansigt blev lilla under

blodet, der strømmede fra hans næse. Ben strøg forbi i det tætte zoom. Forbipasserende fodgængere så på fyren i uniformen, som blev bundet, og man kunne se på hans ansigtsudtryk, at dette var den værste del, dette var den rituelle ydmygelse, fjernelsen af værdighed. Klippet sluttede.

"Åh, kære søde Buddha," sagde jeg, mens jeg så på skærmen, der fadede til sort og startede videoen igen. Jeg prikkede til Ange og viste hende klippet. Hun så på det uden et ord, med kæben tabt på gulvet.

"Post det," sagde hun. "Post det, post det, post det, post det!"

Jeg postede det. Jeg kunne dårligt taste, mens jeg skrev det sammen til en beskrivelse af, hvad jeg havde set, og tilføjede en note for at se om nogen kunne identificere militærmanden på videoen, om nogen vidste noget om dette.

Jeg trykkede publish.

Vi så videoen. Vi så den igen.

Min e-mail pingede.

> Jeg genkender klart den fyr... du kan finde hans biografi på Wikipedia. Han er General Claude Geist. Han ledte den samlede fredsbevarende FN-mission på Haiti.

Jeg tjekkede biografien. Der var et billede af generalen ved en pressekonference, og noter om hans rolle i den svære Haiti-mission. Det var tydeligt nok den samme fyr.

Jeg opdaterede posten.

I teorien var det Anges og min chance for at snave, men det var ikke det, vi endte med at gøre. Vi gennemtrawlede Xnet bloggene, mens vi ledte efter flere tilfælde af DHS der visiterede folk, tacklede folk, invaderede dem. Dette var en vant opgave, det samme havde jeg gjort med optagelser og fortællinger fra optøjerne i parken. Jeg startede en ny kategori til dette på min blog, AbusesOfAuthority, og gemte løs. Ange blev ved med at komme på nye søgeord, jeg skulle prøve og da hendes mor kom

hjem, havde min nye kategori halvfjerds posteringer, med General Geists nedlægning ved rådhuset øverst.

#

Jeg arbejdede på min stil om beatpoeterne hele den næste dag, hjemme, mens jeg læste i Kerouac og surfede Xnettet. Jeg havde planlagt at mødes med Ange ved skolen, men jeg var en kylling ved tanken om at møde Van igen, så jeg SMS'ede en undskyldning om at arbejde på stilen.

Der kom alle mulige fremragende forslag til AbusesOfAuthority; hundreder af både små og store af slagsen, billeder og lyd. Idéen spredte sig.

Den spredte sig. Den efterfølgende morgen var der endnu flere. En eller anden startede en ny blog kaldet AbusesOfAuthority som samlede hundredevis flere. Stakken voksede. Vi konkurrerede om at finde de saftigste historier, de vildeste billeder.

Aftalen med mine forældre var, at jeg ville spise morgenmad sammen med dem hver morgen og tale om projekterne jeg var i gang med. De kunne godt lide, at jeg læste Kerouac. Det havde været en af deres favoritter og det viste sig, at der allerede var et eksemplar på boghylden i mine forældres soveværelse. Min far hentede den og bladrede den igennem. Der var passager markeret med kuglepen, sider med æselører, noter i marginen. Min far havde virkelig elsket den bog.

Det fik mig til at tænke på bedre tider, da min far og jeg var i stand til at tale sammen i fem minutter uden at råbe ad hinanden om terrorisme, og vi havde en fremragende morgenmad, hvor vi talte om den måde romanen var opbygget, alle de skøre oplevelser.

Men den næste morgen ved morgenmaden var de begge limet til radioen.

"Abuses of Authority... det er det seneste hit på San Franciscos berygtede Xnet, og det har fået verdens opmærksomhed. Bevægelsen, kaldet A-oh-A, er sammensat af

‘Little Brothers’ som gengælder overvågningen af The Department of Homeland Securitys foranstaltninger til antiterrorisme, idet de dokumenterer DHS’ fejl og overdrivelser. Det samlende opråb er et populært viralt klip med General Claude Geist, en pensioneret, trestjernet general, som bliver tacklet af DHS-officerer på fortovet foran rådhuset. Geist er ikke kommet med en udtalelse om hændelsen, men kommentarer fra unge mennesker, der er oprørte over deres egen behandling er strømmet ind i.

”Mest bemærkelsesværdigt har været den globale opmærksomhed bevægelsen har fået. Stillbilleder fra Geistvideoen har været trykt på avisforsider i Korea, Storbritannien, Tyskland, Egypten og Japan, og Tv-stationer fra hele verden har vist klippet på nyhederne i den bedste sendetid. Emnet toppede i går aftes, da British Broadcasting Corporation’s program National News Evening havde et særindslag om det faktum, at ingen amerikansk Tv-kanal eller nyhedsbureau havde dækket denne historie. Kommentatorer på BBC’s website bemærkede, at BBC Amerikas version af nyhederne ikke bragte reportagen.”

De bragte et par interviews: Britiske media watchdogs, en svensk knægt fra Piratpartiet som kom med hujende bemærkninger om Amerikas korrupte presse, en pensioneret amerikansk nyhedsoplæser som boede i Tokyo, og så bragte de et kort klip fra Al-Jazeera, som sammenlignede den amerikanske presse som helhed med den samlede dækning af nationale nyhedsmedier i Syrien.

Jeg havde det som om mine forældre stirrede på mig, at de vidste hvad jeg lavede. Men da jeg fjernede mit service så jeg, at de så på hinanden.

Far holdt sin kaffekop så hårdt, at hans hænder rystede. Mor så på ham.

”De prøver at miskreditere os,” sagde far til sidst. ”De prøver at sabotere indsatsen for at sikre os.”

Jeg åbnede munden, men min mor fangede mine øjne og rystede på hovedet. I stedet gik jeg op på mit værelse og arbejdede på min stil om Kerouac. Så snart jeg hørte døren smække to gange, fyrede jeg op under min Xbox og kom online.

> Hej M1k3y. Dette er Colin Brown. Jeg er producer hos The Canadian Broadcasting Corporation's nyhedsprogram The National. Vi er i gang med en historie om Xnet og har sendt en rapport til San Francisco for at dække det derfra. Ville du være interesseret i at være med i et interview for at diskutere din gruppe og dens handlinger?

Jeg stirrede på skærmen. Jøsses. De ville *interviewe* mig om "min gruppe"?

> Øh nej tak. Jeg går meget op i privatliv. Og det er ikke "min gruppe". Men tak fordi du skriver historien!

Et minut senere, endnu en e-mail.

> Vi kan maskere dig og sikre din anonymitet. Vi ved at The Department of Homeland Security med glæde vil komme med deres egen talsperson. Jeg er interesseret i at høre din side.

Jeg gemte e-mailen. Han havde ret, men jeg ville være tosset, hvis jeg gjorde dette. Så vidt jeg vidste, så kunne han *være* DHS.

Jeg læste lidt mere Kerouac. Endnu en mail kom ind. Samme forespørgsel, andet nyhedsmedie: KQED ville gerne mødes med mig og optage et radiointerview. En station i Brasilien. The Australian Broadcasting Corporation. Deutsche Welle. Hele dagen kom forespørgslerne fra pressen ind. Hele dagen afviste jeg dem venligt.

Jeg fik ikke læst meget Kerouac den dag.

#

"Hold en pressekonference," er hvad Ange sagde, da vi sad på en café nær hendes hjem den samme aften. Jeg var ikke så vild med at skulle ud til hendes skole mere, og ende i en bus sammen med Van igen.

"Hvad? Er du tosset?"

"Gør det i Clockwork Plunder. Bare vælg et handelssted hvor PvP ikke er tilladt og sig et tidspunkt. Du kan logge ind herfra."

PvP er player-versus-player combat. Dele af Clockwork Plunder var neutralt område, hvilket betød, at vi i teorien kunne bringe et ton noob rapportere uden at skulle bekymre os om spillere, der slog dem ihjel midt i pressekonferencen.

"Jeg ved ikke noget om pressekonferencer."

"Åh, bare google det. Jeg er sikker på, at nogen har skrevet en artikel om at holde en der lykkes. Jeg mener, hvis præsidenten kan klare det, er jeg sikker på at du også kan. Han ser ud, som om han dårligt kan binde sine snørebånd uden hjælp."

Vi bestilte mere kaffe.

"Du er en meget klog kvinde," sagde jeg.

"Og jeg er smuk," sagde hun.

"Også det," sagde jeg.

Kapitel 15

Dette kapitel er tilegnet Chapters/Indigo, den nationale Canadiske megakæde. Jeg arbejdede hos Bakka, den uafhængige science fiction-boghandel, da Chapters åbnede sin første butik i Toronto og jeg vidste med det samme, at der var ved at ske noget stort, for to af vores klogeste og mest velinformerede kunder kom forbi for at fortælle mig, at de var blevet ansat til at køre science fiction-afdelingen. Lige fra starten hævede Chapters niveauet for, hvad en stor virksomhedsdrevet boghandel kunne være, ved at have længere åbent, tilføje en indbydende café og masser af borde, installering af selvbetjeningsterminaler i butikken og føre det mest fantastiske udvalg af titler.

Chapters/Indigo

Jeg bloggede om pressekonferencen endnu før jeg sendte invitationer ud til pressen. Jeg kunne se, at alle skribenterne ville gøre mig til en leder eller general eller øverstbefalende guerillakommandant, og jeg tænkte at en af måderne at løse dette på ville være at have en samling Xnettere, der rendte rundt og også svarede på spørgsmål.

Så sendte jeg en e-mail til pressen. Svarene gik fra forvirret til entusiastisk... kun Fox-journalisten var "oprørt" over at jeg havde den frækhed at bede hende spille et spil for at kunne være med i hendes TV show. Resten syntes at mene at det ville være en ret cool historie, omend ret mange af dem havde brug for masser af teknisk support for at komme på spillet.

Jeg valgte klokken otte om aftenen, efter aftensmaden. Mor havde plaget mig om alle aftenerne jeg brugte ude af huset, indtil jeg til sidst fortalte om Ange, hvorpå hun blev helt rørt og så på mig som om min-lille-dreng-er-ved-at-blive-voksen. Hun ville møde Ange, og jeg brugte det som pressionsmiddel og lovede at

tage hende med hjem den efterfølgende aften, hvis jeg måtte ”gå i biffen” med Ange i aften.

Anges mor og søster var ude igen... de var ikke de store hjemmemennesker... hvilket efterlod mig og Ange alene på hendes værelse med hendes og min Xbox. Jeg tog en af hendes sengeskærme ud af stikket og satte min Xbox til den, så vi begge kunne logge ind med det samme.

Begge Xboxe stod på stand by, logget på Clockwork Plunder. Jeg travede frem og tilbage.

”Det skal nok gå,” sagde hun. Hun så på sin skærm. ”Patcheye Pete’s Market har 600 spillere derinde nu!” Vi havde valgt Patcheye Pete’s fordi det var markedet, der var tættest på byens midte, hvor de nye spillere blev født. Hvis ikke journalisterne allerede var Clockwork Plunder-spillere... ha! ... så var det der, de ville dukke op. I min blog post havde jeg bedt folk om generelt at hænge ud på ruten mellem Patcheye Pete’s og spawn-gaten og dirigere enhver som lignede en forvirret journalist over til Pete’s.

”Hvad helvede skal jeg sige til dem?”

”Du svarer bare på deres spørgsmål... og hvis der er et spørgsmål du ikke kan lide, så ignorer det. En eller anden anden kan svare på det. Det skal nok gå.”

”Det er sindssygt.”

”Det er perfekt, Marcus. Hvis du virkelig vil give DHS røvtur, er du nødt til at bringe dem i forlegenhed. Det er jo ikke sådan at du bliver i stand til at bekæmpe dem med skydevåben. Dit eneste våben er din evne til at få dem til at ligne idioter.”

Jeg smed mig på sengen og hun trak mit hoved op på sit skød og strøg mig over håret. Jeg havde leget med forskellige frisurer før bombningen, farvet det i alle mulige sjove farver, men siden jeg kom ud af fængslet, var jeg ligeglad. Det var blevet langt og dumt og pjusket og jeg var gået ud på badeværelset og havde taget min trimmer og klippet det ned i halvanden centimeter hele

vejen rundt, hvilket tog ingen tid at holde og hjalp mig med at være usynlig, når jeg var ude og jamme og klone arphids.

Jeg åbnede mine øjne og stirrede ind i hendes store, brune øjne bag brillerne. De var runde og klare og udtryksfulde. Hun kunne gøre dem udstående, når hun ville have mig til at grine, eller gøre dem bløde og nedtrykte, eller dovne og søvnige på en måde, der fik mig til at smelte til en sø af liderlighed.

Det var det, hun gjorde lige nu.

Jeg satte mig langsomt op og krammede hende. Hun krammede mig tilbage. Vi kyssede. Hun var en fantastisk kysser. Jeg ved, at jeg allerede har sagt det, men det tåler at blive gentaget. Vi kyssede meget, men af en eller anden grund stoppede vi altid, før det gik for vidt.

Nu ville jeg gå videre. Jeg fandt kanten af hendes T-shirt og hev. Hun rakte hænderne over hovedet og trak sig et par centimeter tilbage. Jeg vidste at hun ville gøre det. Jeg havde vidst det, siden den nat i parken. Måske var det derfor, vi aldrig var gået videre... jeg vidste, at jeg ikke kunne regne med at hun ville trække sig væk, hvilket skræmte mig lidt.

Men jeg var ikke bange på det tidspunkt. Den forestående pressekonference, skænderierne med mine forældre, den internationale bevågenhed, fornemmelsen af at der var en bevægelse, der spændte rundt i byen som et vildt flipperspil... det fik min hud til at snurre og mit blod til at synge.

Og hun var smuk og smart og klog og morsom og jeg var ved at blive forelsket i hende.

Hendes trøje gled af, hun krummede ryggen for at hjælpe mig med at få den over hendes skuldre. Hun rakte om på ryggen og gjorde noget og hendes BH faldt af. Jeg stirrede med store øjne, ubevægelig og ude af stand til at trække vejret, og så greb hun fat i *min* trøje og trak den over mit hoved, mens hun greb mig og trak mit bare bryst ind mod sit.

Vi rullede om på sengen og rørte hinanden og maste vore kroppe mod hinanden og stønnede. Hun kyssede mig over hele

brystet og jeg gjorde det samme ved hende. Jeg kunne ikke trække vejret, jeg kunne ikke tænke, jeg kunne bare bevæge mig og kysse og slikke og røre.

Vi udfordrede hinanden til at gå videre. Jeg åbnede hendes jeans. Hun åbnede mine. Jeg hev hendes lynlås ned, hun tog min og hev mine jeans af. Jeg hev hendes af. Et øjeblik efter var vi begge nøgne, bortset fra mine strømper, som jeg skrællede af med tæerne.

Det var der, at jeg fik øje på uret ved sengen, som for længst var rullet på gulvet og lå der og glødede op mod os.

"Pis!" vrælede jeg. "Det starter om to minutter!" Jeg kunne absolut ikke tro at jeg var ved at stoppe, hvad jeg var ved at stoppe, da jeg var ved at stoppe det. Jeg mener, hvis du havde spurgt mig, "Marcus, du er ved at få noget på den dumme for den første gang NOGENSINDE, vil du stoppe, hvis jeg lader denne atombombe gå af i det samme værelse som dig?" ville svaret have været et øredøvende og utvetydigt *NEJ*.

Og alligevel stoppede vi for det her.

Hun greb mig og trak mit ansigt hen til sit og kyssede mig, til jeg troede at jeg skulle besvime, så greb vi begge vores tøj og fik det mere eller mindre på, mens vi greb vores keyboards og mus og gik mod Patcheye Pete's.

#

Du kunne tydeligt se hvem der var pressen: Det var de noobs, der spillede deres figurer som vaklende fulderikker, vippende frem og tilbage og op og ned, mens de forsøgte at få styr på det hele, alt imens de fra tid til anden ramte en forkert tast og tilbød fremmede hele eller dele af deres inventory, eller utilsigtet gav dem kram og spark.

Xnetterne var også nemme at spotte: vi spillede alle Clockwork Plunder, når vi havde noget fritid (eller ikke havde lyst til at lave lektier), og vi havde ret veludstyrede figurer med cool våben og lureminer på nøglerne, der stak ud af vores ryg

som ville mose enhver, som prøvede at snuppe dem og efterlade os til at gå i stå.

Da jeg dukkede op, viste en besked på system status at M1K3Y ER GÅET IND I PATCHEYE PETE'S... VELKOMMEN SVABERGAST, VI TILBYDER EN GOD HANDEL FOR FINE SKATTE. Alle spillerne på skærmen frøs, så samlede de sig om mig. Chatten eksploderede. Jeg tænkte på at tænde for min voice-paging og gribe et headset, men med så mange mennesker, der prøvede at tale samtidig, gik det op for mig, hvor forvirrende det ville være. Tekst var meget lettere at følge og de kunne ikke fejlcitere mig (he he).

Jeg havde afsøgt stedet tidligere sammen med Ange... det var fedt at spille sammen med hende, da vi begge kunne holde hinanden trukket op. Der var et højt sted på en stabel kasser med salt-rationer, som jeg kunne stå på og blive set af alle i markedet.

> God aften og tak til jer alle fordi I kom. Mit navn er M1k3y og jeg er ikke leder af noget som helst. Rundt omkring jer er der Xnettere som har lige så meget at sige om hvorfor vi er her, som jeg har. Jeg bruger Xnettet fordi jeg tror på frihed og Amerikas Forenede Staters Forfatning. Jeg bruger Xnettet fordi DHS har omdannet min by til en politistat hvor vi alle er mistænkte for at være terrorister. Jeg bruger Xnettet fordi jeg mener, at man ikke kan forsvare friheden ved at fjerne Forfatningstillægget. Jeg blev undervist i Forfatningen på en californisk skole og jeg blev opdraget til at elske mit land for dets frihed. Hvis jeg har en filosofi, er det dette:

> Blandt mennesker oprettet regeringer, hvis retfærdige magt hviler på de styredes samtykke, og når som helst nogen regeringsform bliver

ødelæggende for disse formål, er det folkets ret at ændre eller ophæve den og at indsætte en ny regering, baseret på sådanne grundsætninger og med magtbeføjelser organiseret på den måde, som efter dets opfattelse mest sandsynligt vil bringe dem sikkerhed og lykke.

> Jeg har ikke skrevet dette, men jeg tror på det. DHS regerer ikke med mit samtykke.

> Tak

Jeg havde skrevet dette dagen før, haft kladder til at køre frem og tilbage med Ange. At paste det ind tog kun et sekund, men det tog alle i spillet et øjeblik at læse det. Mange af Xnetterne jublede, store prangende pirat-Hurraer med løftede sabler og tamme papegøjer, der skræppede og fløj rundt over os.

Lidt efter lidt fik journalisterne også sunket det. Chatten rullede hurtigt forbi, så hurtigt at du næsten ikke kunne læse det, masser af Xnettere sagde ting som "Right on" og "Amerika, elsk det eller forsvind" og "DHS go home" og "Amerika ud af San Francisco," alle slogans, der havde været store på Xnettets blogosphere.

> M1k3y, dette er Priya Rajneesh fra BBC. Du siger at du ikke er leder af nogen bevægelse, men mener du, der er en bevægelse? Kaldes den Xnettet?

Masser af svar. Nogle mennesker sagde, at der ikke var en bevægelse, nogle sagde at der var, og masser af mennesker havde idéer til hvad det hed: Xnet, Little Brothers, Little Sisters, og min personlige favorit, The United States of America.

Der var virkelig gang i dem. Jeg lod dem køre los, mens jeg overvejede, hvad jeg kunne sige. Så snart jeg havde det, tastede jeg,

> Jeg synes, at det på sin vis besvarer dit spørgsmål, gør det ikke? Der kan være en eller flere bevægelser og de kan hedde Xnet, eller ikke.

> M1k3y, jeg er Doug Christensen fra Washington Internet Daily. Hvad mener du DHS skulle gøre for at forhindre et nyt angreb på San Francisco, hvis det, de gør, ikke fungerer.

Mere snak. Masser af mennesker sagde, at terroristerne og regeringen var de samme... enten bogstaveligt eller bare i betydningen at de var lige slemme. Nogle sagde, at regeringen vidste hvordan man fangede terrorister, men foretrak ikke at gøre det fordi "krigspræsidenter" blev genvalgt.

> Jeg ved det ikke

Skrev jeg til sidst.

> Jeg ved det virkelig ikke. Jeg spørger ofte mig selv om det samme, for jeg har ikke lyst til at blive sprængt i luften og jeg vil ikke have min by sprængt i luften. Det her er imidlertid det jeg har regnet ud: Hvis det er DHS' job at sikre os, så fejler de. Alt det lort de har lavet, intet af det ville forhindre at broen blev sprængt igen. At spore os rundt i byen? Tage vores frihed? Få os til at mistænke hinanden? At kalde dissidenter forrædere? Pointen med terrorisme er at skræmme os. DHS skræmmer mig.

> Jeg har ikke noget at skulle have sagt i forhold til hvad terroristerne gør imod mig, men hvis dette er et frit land så burde jeg i det mindste være i stand til at sige hvad mit eget politi gør imod mig. Jeg

burde være i stand til at forhindre dem i at terrorisere mig.

> Jeg ved, at det ikke er et godt svar. Beklager.

> Hvad mener du, når du siger at DHS ikke ville stoppe terrorister? Hvordan ved du det?

> Hvem er du?

> Jeg er ved The Sydney Morning Herald.

> Jeg er 17 år gammel. Jeg er ikke en elitestuderende eller noget. Og alligevel fandt jeg ud af hvordan man lavede et internet som de ikke kan aflytte. Jeg fandt ud af, hvordan man jammer deres teknologi til person-sporing. Jeg kan gøre uskyldige mennesker til mistænkte og gøre skyldige mennesker til uskyldige, i deres øjne. Jeg kunne få metal om bord på et fly eller komme uden om en no-fly liste. Jeg fandt ud af dette ved at se på nettet og ved at tænke over det. Hvis jeg kan gøre det, kan terrorister gøre det. De fortalte os, at de tog vores frihed for at gøre os trygge. Føler du dig tryg?

> I Australien? Ja det gør jeg da

Alle piraterne lo.

Flere journalister stillede spørgsmål. Nogle var venlige, andre var fjendtlige. Når jeg blev træt, rakte jeg mit keyboard over til Ange og lod hende være M1k3y et stykke tid. Det føltes alligevel ikke rigtig som om M1k3y og jeg var den samme person længere. M1k3y var en af den slags børn som talte med internationale journalister og var inspiration til en bevægelse. Marcus blev smidt ud af skolen og skændtes med sin far og tænkte på, om han var god nok til sin seje kæreste.

Da klokken blev 11 om aftenen havde jeg fået nok. Desuden ville mine forældre forvente, at jeg snart var hjemme. Jeg loggede af spillet og Ange gjorde det samme og vi lå der et øjeblik. Jeg tog hendes hånd og hun klemte den hårdt. Vi krammede.

Hun kyssede mig i nakken og mumlede noget.

"Hvad?"

"Jeg sagde, jeg elsker dig," sagde hun. "Hvad, vil du have et telegram?"

"Wow," sagde jeg.

"Du er overrasket, hva'?"

"Nej. Øhm. Det er bare... det var det, jeg skulle til at sige til dig."

"Helt sikkert," sagde hun og bed mig i næsetippen.

"Det er bare, at jeg aldrig har sagt det før," sagde jeg. "Så jeg arbejdede mig op til at gøre det."

"Du har stadig ikke sagt det, at du ved det. Tro ikke, at jeg ikke har lagt mærke til det. Vi piger lægger mærke til den slags ting."

"Jeg elsker dig, Ange Carvelli," sagde jeg.

"Jeg elsker også dig, Marcus Yallow."

Vi kyssede og nussede og jeg begyndte at trække vejret dybt og hun gjorde det samme. Så var det, at hendes mor bankede på døren.

"Angela," sagde hun, "Jeg tror, det er på tide at din ven tager hjem, tror du ikke?"

"Jo, mor," sagde hun og mimerede at hun svang en økse. Da jeg tog strømper og sko på mumlede hun, "De vil sige, at Angela, hun var sådan en god pige, hvem skulle have troet det om hende, alt den tid hun var i baghaven, hvor hun hjalp sin mor ved at slibe den økse."

Jeg lo. "Du ved ikke, hvor let du har det. Mine gamle ville *aldrig* have ladet os være alene på mit værelse til klokken 11."

"11:45," sagde hun og så på uret.

"Pis!" udbrød jeg og snørede mine sko.

"Gå," sagde hun, "løb og vær fri! Se dig til begge sider før du går over gaden! Skriv hvis du finder arbejde! Stop ikke engang for et kram! Hvis du ikke er ude herfra, når jeg har talt til ti, bliver der *ballade*, min ven. En. To. Tre."

Jeg lukkede munden på hende ved at hoppe op på sengen, lande på hende og kysse hende til hun holdt op med at prøve at tælle. Tilfreds med min sejr, oksede jeg ned ad trappen med min Xbox under armen.

Hendes mor stod ved foden af trappen. Vi havde kun mødt hinanden et par gange. Hun lignede en ældre og højere version af Ange... Ange sagde, at det var hendes far, der var lav... med kontaktlinser i stedet for briller. Hun syntes at have mig midlertidigt klassificeret som en god fyr, og jeg satte pris på det.

"Godnat, mrs. Carvelli," sagde jeg.

"Godnat, mr. Yallow," sagde hun. Det havde været et af vores små ritualer, lige siden jeg kaldte hende mrs. Carvelli da vi mødtes første gang.

Jeg stod lidt akavet ved døren.

"Ja?" sagde hun.

"Øhm," sagde jeg. "Tak fordi jeg måtte komme."

"Du er altid velkommen i vores hjem, unge mand," sagde hun.

"Og tak for Ange," sagde jeg til sidst, og hadede hvor lamt det lød. Men hun smilede bredt og gav mig et hurtigt kram.

"Velbekomme," sagde hun.

Hele busturen hjem gennemtænkte jeg pressekonferencen, tænkte på Ange, nøgen mens hun vred sig sammen med mig på hendes seng, tænkte på hendes mor, der smilede og viste mig ud.

Min mor ventede oppe på mig. Hun spurgte mig om filmen og jeg gav hendes svarer jeg havde fundet på i forvejen, stjålet fra anmeldelsen den havde fået i *The Bay Guardian*.

Idet jeg faldt i søvn, genoplevede jeg pressekonferencen. Jeg var virkelig stolt af den. Det havde været så cool at have alle

disse kendte bladsmørere, der dukkede op i spillet, at have dem til at høre på mig og have dem til at høre på alle de mennesker, der troede på de samme ting som mig. Jeg faldt hen med et smil på læberne.

#

Jeg burde have vidst bedre.

XNET LEDER: JEG KUNNE FÅ METAL OM BORD PÅ
ET FLY

DHS HAR IKKE MIT SAMTYKKE TIL AT REGERE

XNET UNGER: USA UD AF SAN FRANCISCO

Det var de *gode* overskrifter. Alle sendte mig artikler at blogge om, men det var det sidste jeg havde lyst til.

Jeg havde på en eller anden måde tabt det hele på gulvet. Pressen var kommet til min pressekonference og havde konkluderet, at vi var terrorister eller terroristernes godtroende fjolser. Den værste var journalisten på Fox News, som åbenbart alligevel var dukket op, og som lavede en ti minutters kommentar om os, hvor hun talte om vores ”kriminelle forræderi”. Hendes killer replik, gentaget på enhver nyhedstjeneste jeg fandt, var:

”De siger, at de ikke har et navn. Jeg har et til dem. Lad os kalde disse forkælede børn Cal-Qaeda. De udfører terroristernes arbejde på hjemmefronten. Når... ikke hvis, men når... Californien bliver angrebet igen, vil disse møgunger være lige så skyldige som Huset Saud.”

Ledere af antikrigsbevægelsen frasagde os som perifere elementer. En fyr gik på TV og sagde, at han troede, at vi var blevet lavet af DHS for at miskreditere dem.

DHS havde deres egen pressekonference, hvor de bebudede, at de ville fordoble sikkerheden i San Francisco. De holdt en arphid cloner frem, som de havde fundet et eller andet sted og demonstrerede hvordan den virkede, ved at iscenesætte et biltyveri, og advarede alle om at være på vagt over for unge

mennesker, der opførte sig mistænkeligt, især dem hvis hænder ikke kunne ses.

De spøjte ikke. Jeg færdiggjorde min Kerouac-stil og startede på en stil om The Summer of Love, sommeren 1967 da antikrigsbevægelsen og hippierne samledes i San Francisco. Fyrene, der grundlagde Ben and Jerry's... selv nogle gamle hippier... havde grundlagt et hippie-museum i The Haight, og der var andre arkiver og udstillinger at se rundt om i byen.

Men det var ikke let at komme rundt. Ved slutningen af ugen blev jeg visiteret i gennemsnit fire gange om dagen. Betjente tjekkede mit ID og spurgte mig om, hvorfor jeg var ude på gaden, mens de omhyggeligt gloede på brevet fra Chavez, som sagde, at jeg var bortvist.

Jeg var heldig. Ingen arresterede mig. Men resten af Xnettet var ikke så heldige. Hver aften annoncerede DHS flere arrestationer, "gruppeledere" og "agenter" for Xnettet, folk jeg ikke kendte og aldrig havde hørt om, på parade på TV sammen med arphid sniffers og andre indretninger, der havde været i deres lommer. De annoncerede at folk "nævnte navne", som kompromitterede "Xnet netværket" og flere arrestationer kunne forventes snart. Navnet "M1k3y" blev ofte hørt.

Far elskede dette. Han og jeg så nyhederne sammen, ham, der var skadefro, og mig, der gemte mig væk, men jeg i stilhed gik i panik. "Du skulle se de ting de har tænkt sig at bruge mod de børn," sagde far. "Jeg har set det i aktion. De vil fange et par af disse børn og kontrollere deres lister over venner på IM og hurtigkald på deres telefoner, se efter navne, der dukker op igen og igen, se efter mønstre, hente flere børn ind. De vil trævle dem op som en gammel sweater."

Jeg aflyste Anges aftensmad hos os og begyndte at tilbringe endnu mere tid der. Anges lillesøster Tina begyndte at kalde mig "husgæst", som i "spiser husgæsten aftensmad sammen med mig i aften?" Jeg kunne godt lide Tina. Alt hvad hun bekymrede sig om, var at gå ud og feste og møde fyre, men hun var morsom og

helt og aldeles hengiven over for Ange. En aften, mens vi vaskede op, tørrede hun sine hænder og sagde henkastet, "Ved du hvad, du virker som en rar fyr, Marcus. Min søster er helt tosset med dig, og jeg kan også godt lide dig. Men jeg er nødt til at fortælle dig noget: Hvis du knuser hendes hjerte, vil jeg opspore dig og trække dit skrotum op over dit hoved. Det er ikke et kønt syn."

Jeg forsikrede hende om, at jeg hellere ville trække mit eget skrotum over hovedet end at knuse Anges hjerte, og hun nikkede. "Så længe vi er på det rene med det."

"Din søster er skør," sagde jeg, mens vi igen lå på Anges seng og så på Xnet blogs. Dette er stort set hvad vi gjorde: fjolle rundt og læse Xnet.

"Brugte hun skrotum-replikken på dig? Jeg hader, når hun gør det. Hun elsker bare ordet 'skrotum', ser du. Det er ikke noget personligt."

Jeg kyssede hende. Vi læste noget mere.

"Hør lige det her," sagde hun. "Politiet regner med fire til seks *hundrede* arrestationer i denne weekend i hvad de siger, vil blive det største koordinerede angreb op Xnet-dissidenter til dato."

Jeg havde lyst til at kaste op.

"Vi er nødt til at stoppe det her," sagde jeg. "Ved du, at der er folk som laver *mere*jamming, for at vise at de ikke er bange? Er det ikke bare *sindssygt*?"

"Jeg synes, det er modigt," sagde hun. "Vi kan ikke lade dem skræmme os til underkastelse."

"Hvad? Nej, Ange, nej. Vi kan ikke lade hundreder af mennesker komme i *fængsel*. Du har ikke været der. Jeg har. Det er værre end du tror. Det er værre, end du kan forestille dig."

"Jeg har en ret livlig fantasi," sagde hun.

"Stop det, OK? Vær alvorlig et øjeblik. Jeg vil ikke gøre det her. Jeg vil ikke sende de folk i fængsel. Hvis jeg gør, er jeg den fyr, Van tror jeg er."

"Marcus, jeg er alvorlig. Tror du ikke de folk ved, at de kan komme i fængsel? De tror på sagen. Du tror også på den. Hav tillid til, at de ved, hvad det er, de går ind til. Det er ikke op til dig at afgøre, hvilke risici de kan tage eller ikke tage."

"Det er mit ansvar, for hvis jeg siger de skal stoppe, vil de stoppe."

"Jeg troede, du ikke var deres leder?"

"Det er jeg ikke, selvfølgelig er jeg ikke det. Men jeg kan ikke gøre for, at de kommer til mig for vejledning. Og så længe de gør det, har jeg et ansvar for at hjælpe dem med at forblive sikre. Det kan du godt se, ikke?"

"Alt jeg kan se, er at du er klar til at stikke af med halen mellem benene, ved det første tegn på problemer. Jeg tror, du er bange for, at de skal finde ud af hvem *du* er. Jeg tror, du er bange på dine *egne* vegne."

"Det er ikke fair," sagde jeg og satte mig op, mens jeg trak mig væk fra hende.

"Virkelig? Hvem var fyren, der nær havde fået et hjerteslag, da han troede at hans identitet var afsløret?"

"Det var anderledes," sagde jeg. "Det her er ikke om mig. Du ved, det ikke er det. Hvorfor opfører du dig sådan?"

"Hvorfor opfører *du* dig sådan?" sagde hun. "Hvorfor er *du* ikke villig til at være den fyr, som var modig nok til få alt det her startet?"

"Det her er ikke modigt, det er selvmord."

"Billigt teenagemelodrama, M1k3y."

"Lad være med at kalde mig det!"

"Hvad, 'M1k3y'? Hvorfor ikke, *M1k3y*?"

Jeg tog mine sko på. Jeg tog min taske. Jeg gik hjem.

#

> Hvorfor jeg ikke jammer

> Jeg vil ikke sige, hvad andre skal gøre, for jeg er ikke nogens leder, uanset hvad Fox News mener.

> Men jeg vil fortælle jer hvad *jeg* planlægger at gøre. Hvis I synes, at det er det rigtige at gøre, gør I det måske også.

> Jeg jammer ikke. Ikke i denne uge. Måske ikke i næste uge. Det er ikke, fordi jeg er bange. Det er fordi jeg er smart nok til at vide, at det er bedre at være fri end i fængsel. De fandt ud af hvordan de skulle stoppe vores taktik, så vi er nødt til at finde på en ny taktik. Jeg er ligeglad med hvad taktikken er, men jeg vil have at den skal fungere. Det er *åndssvagt* at blive arresteret. Det er kun jamming, hvis du slipper af sted med det.

> Der er en anden grund til ikke at jamme. Hvis du bliver taget, bruger de dig måske til at fange dine venner, og deres venner, og deres venner. De arresterer måske dine venner, selvom de ikke er på Xnet, for DHS er som en vred tyr, og de bekymrer sig ikke ligefrem om, hvorvidt de har fat i den rigtige fyr.

> Jeg siger ikke til jer, hvad I skal gøre.

> Men DHS er dumme og vi er kloge. Jamming beviser, at de ikke kan bekæmpe terrorisme for det beviser, at de ikke kan stoppe en samling børn. Hvis I bliver taget, får det dem til at se ud som om de er klogere end os.

> DE ER IKKE KLOGERE END OS! Vi er klogere end dem. Lad os være kloge. Lad os finde ud af, hvordan vi jammer dem, uanset hvor mange gorillaer de har på gaderne i vores by.

Jeg postede det. Jeg gik i seng.
Jeg savnede Ange.

#

Ange og jeg talte ikke sammen de næste fire dage, inklusiv weekenden, og så var det tid til at komme tilbage til skolen. Jeg havde nær ringet til hende en million gange, skrevet tusind usendte e-mails og IM'er.

Nu var jeg tilbage til samfundsfagstimen og mrs. Andersen modtog mig med velformuleret, sarkastisk venlighed, og spurgte mig sødt, hvordan min "ferie" havde været. Jeg satte mig ned og mumlede ikke noget. Jeg kunne høre Charles fnise.

Hun gav os en lektion i Manifest Destiny, idéen om at det var amerikanernes skæbne at overtage hele verden (eller det var i det mindste sådan hun fik det til at se ud) og prøvede tilsyneladende at provokere mig til at sige noget, så hun kunne smide mig ud.

Jeg kunne mærke klassens øjne på mig, og det mindede mig om M1k3y og de mennesker, der så op til ham. Jeg var syg og træt af at blive set op til. Jeg savnede Ange.

Jeg kom gennem resten af dagen uden at blive negativt bemærket. Jeg tror ikke, jeg sagde otte ord.

Endelig var det overstået og jeg sigtede efter døren, med retning mod porten og det åndssvage Mission og mit ligegyldige hus.

Jeg var dårligt ude af porten, før nogen bragede ind i mig. Han var en ung, hjemløs fyr, måske min alder, måske lidt ældre. Han var iført en fedtet frakke, et par baggy jeans, og rådne sneakers, der så ud, som om de havde været gennem en flismaskine. Hans lange hår hang over ansigtet og han havde et tyndt skæg, der faldt fra halsen og ned på kraven på en farveløs strikket sweater.

Jeg lagde mærke til alle disse ting, som vi lå der ved siden af hinanden på fortovet med folk, der passerede og så underligt på os. Det så ud til at han var braget ind i mig, mens han hastede

ned ad Valencia, foroverbøjet af vægten af en ødelagt rygsæk, der lå ved siden af ham på fortovet, dækket med geometriske kruseduller med sprittusch.

Han kom op på knæene og vippede frem og tilbage, som om han var fuld eller havde slået hovedet.

"Beklager kammerat," sagde han. "Så dig ikke. Kom du noget til?"

Jeg satte mig også op. Der var ikke noget, der føltes skadet.

"Um. Nej, det er OK."

Han rejste sig op og smilede. Hans tænder var chokerende hvide og rette, som en reklame for en tandlægeklinik. Han rakte hånden ud til mig og hans greb var stærkt og fast.

"Jeg er virkelig ked af det." Hans stemme var også klar og velartikuleret. Jeg havde forventet, at han lød som fulderikkerne, der talte med sig selv, mens de strejfede rundt i Mission sent om aftenen, men han lød som en oplyst medarbejder i en boghandel.

"Ikke noget problem," sagde jeg.

Han rakte hånden ud igen.

"Zeb," sagde han.

"Marcus," sagde jeg.

"En fornøjelse, Marcus," sagde han. "Håber at løbe ind i dig igen en gang!"

Med et grin samlede han sin rygsæk op, drejede rundt på hælen og skyndte sig væk.

#

Jeg gik resten af vejen hjem i en forvirret tåge. Mor sad ved køkkenbordet og vi fik en lille snak om ingenting, sådan som vi plejede, før alt ændrede sig.

Jeg tog trappen op på værelset og kastede mig ned i min stol. For en gangs skyld havde jeg ikke lyst til at logge på Xnettet. Jeg havde tjekket ind den foregående morgen før skole for at opdage, at min note havde skabt en gigantisk kontrovers mellem folk, som var enige med mig, og folk som var forståeligt pisset

af, over at jeg sagde til dem at de skulle afholde sig fra deres elskede sport.

Jeg havde tre tusinde projekter, som jeg havde været midt i, da hele var startet. Jeg var ved at bygge et hulkamera ud af Lego. Jeg havde leget med luftfotos fra drager med et gammelt digitalkamera med en udløser formet af modellervoks som var strakt ud ved start og langsomt vendte tilbage til sin oprindelige form, hvorved udløseren gik med regelmæssige intervaller. Jeg havde en radiorørsforstærker, som jeg havde bygget ind i en oldgammel, rusten og bulet dåse til olivenolie, som lignede et arkæologisk fund... når det var gjort, havde jeg planlagt at indbygge en dock til min telefon og et sæt 5.1 surroundsound-højttalere ud af tundsåser.

Jeg så på mit arbejdsbord og tog til sidst hulkameraet. Metodisk sammensætning af Lego var sådan omtrent hvad jeg kunne klare.

Jeg tog mit ur og den fyldige tofingerring i sølv, som viste en abe og en ninja der stod ansigt til ansigt, klar til kamp, og smed dem i den lille æske jeg bruger til at det lort jeg kommer i mine lommer og rundt om halsen, før jeg går ud af døren; telefon, tegnebog, nøgler, wifinder, småpenge, batterier, oprullelige kabler... jeg smed det hele ned i æsken og opdagede, at jeg stod med noget jeg ikke kunne huske at have anbragt der selv.

Det var et stykke papir, gråt og blødt som flonel, loddent ved kanterne, hvor det var blevet revet fra et større stykke papir. Det var dækket med den mindste og mest omhyggelige håndskrift jeg nogensinde havde set. Jeg foldede det ud og holdt det op. Skriften dækkede begge sider, og løb fra det øverste venstre hjørne ned til en gnidret underskrift i det nederste højre hjørne på den anden side.

Underskriften var ganske enkel: ZEB.

Jeg gik i gang og begyndte at læse.

> Kære Marcus

> Du kender mig ikke, men jeg kender dig. I de sidste tre måneder, siden Bay Bridge blev sprængt, har jeg været indespærret på Treasure Island. Jeg var i gården den dag du talte med den asiatiske pige og blev tacklet. Du var modig. Godt for dig.

> Jeg fik en sprængt blindtarm dagen efter og endte på infirmeriet. I sengen ved siden af var der en fyr ved navn Darryl. Vi var begge lang tid om at blive raske, og da vi endelig var raske, var vi for meget af en forlegenhed til at de kunne slippe os fri.

> Så de besluttede, at vi virkelig måtte være skyldige. De forhørte os hver dag. Du har været gennem deres forhør, jeg ved det. Forestil dig det samme i månedsvis. Darryl og jeg endte som cellekammerater. Vi vidste, at vi blev aflyttet, så vi talte bare om ligegyldigheder. Men om natten, når vi var i vores senge, trommede vi lavmælt beskeder til hinanden i morsekode (jeg vidste, at min tid som radioamatør ville blive brugbar en dag).

> I begyndelse var deres spørgsmål til os det samme lort som altid, hvem gjorde det, hvordan gjorde de det. Men efter et stykke tid gik de over til at spørge os om Xnettet. Vi havde selvfølgelig aldrig hørt om det. Det fik dem ikke til at holde op med at spørge.

> Darryl fortalte mig, at de bragte ham arphid cloners, Xboxe, alle mulige slags teknologi og forlangte at han skulle fortælle dem, hvem der

brugte dem, hvor de lærte at modificere dem. Darryl fortalte mig om jeres spil og de ting I lærte.

> I særdeleshed: DHS udspurgte os om vores venner. Hvem kendte vi? Hvordan var de? Havde de politiske overbevisninger? Havde de haft problemer i skolen? Med loven?

> Vi kalder fængslet Gitmo-by-the-Bay. Det er en uge siden jeg kom ud, og jeg tror ikke at nogen ved, at deres sønner eller døtre holdes fanget midt i The Bay. Om natten kunne vi høre folk, der lo og festedeovre på fastlandet.

> Jeg kom ud i sidste uge. Jeg siger ikke hvordan, i tilfælde af, at dette falder i de forkerte hænder. Måske vil andre tage min rute.

> Darryl fortalte mig, hvordan jeg kunne finde dig og tvang mig til at love at fortælle dig, hvad jeg vidste, når jeg kom tilbage. Nu hvor jeg har gjort det, er jeg bare så meget den, der er skredet. På den ene eller den anden måde forlader jeg landet. Amerika kan rende mig.

> Hold modet oppe. De er bange for dig. Giv dem et los fra mig. Lad være med at blive taget.

> Zeb

Jeg havde tårer i øjnene, da jeg var færdig med beskeden, Jeg havde en engangslighter et eller andet sted på mit bord, jeg sommetider brugte til at smelte isoleringen af ledninger med, og jeg tog den frem og holdt den til sedlen. Jeg vidste, at jeg skyldte Zeb at destruere den og sikre mig at ingen andre nogensinde så den, for det tilfældes skyld, at det måtte lede tilbage til ham, hvor han end tog hen.

Jeg holdt flammen og sedlen, men jeg kunne ikke gøre det.
Darryl.

Med alt det møg med Xnet og Ange og DHS, havde jeg næsten glemt at han eksisterede. Han var blevet et spøgelse, som en gammel ven, der var flyttet eller væk som en del af et udvekslingsprogram. I al den tid havde de forhørt ham, forlangt at han forrådte mig, forklarede Xnettet, jammerne. Han havde været på Treasure Island, den nedlagte militærbase, der lå halvvejs nede ad det ødelagte spænd af Bay Bridge. Han havde været så tæt på, at jeg kunne have svømmet over til ham.

Jeg lagde lighteren fra mig og genlæste sedlen. Da jeg var færdig, græd jeg hulkende. Det kom alt sammen tilbage, Streng frisure-damen og spørgsmålene hun havde stillet og stanken af pis og stivheden i mine bukser, efterhånden som urinen tørrede og omdannede dem til groft lærred.

"Marcus?"

Døren var åben og min mor stod i den og så bekymret på mig. Hvor længe havde hun stået der?

Jeg fjernede tårene fra ansigtet med armen og snøftede snottet væk. "Mor," sagde jeg. "Hej."

Hun kom ind på mit værelse og krammede mig. "Hvad er der? Har du brug for at snakke?"

Sedlen lå på bordet.

"Er det fra din kæreste? Er alt okay?"

Hun havde givet mig en vej ud. Jeg kunne bare give problemer med Ange skylden og hun ville gå og lade mig være i fred. Jeg åbnede munden for at gøre netop dette, og så kom dette ud:

"Jeg var i fængsel. Efter broen blev sprængt. Jeg var i fængsel i al den tid."

Hulkene, der kom, lød ikke som min stemme. Det lød som en dyrelyd, måske et æsels eller en stor kats larm om natten. Jeg hulkede, så min hals brændte og gjorde ondt af det, så det hev i mit bryst.

Mor tog mig i sine arme, som hun plejede at gøre, da jeg var en lille dreng, og hun strøg mig over håret og mumlede i mit øre og vuggede mig, og lidt efter lidt, langsomt, stoppede hulkene.

Jeg tog en dyb indånding og mor hentede et glas vand til mig. Jeg satte mig på sengekanten, og hun satte sig på min kontorstol, og jeg fortalte hende det hele.

Det hele.

Det meste af det i hvert fald.

Kapitel 16

Dette kapitel er tilegnet San Franciscos Booksmith, der er fastforankret i den historiske Haight-Ashbury bydel, bare få døre fra Ben og Jerry's lige præcis på hjørnet mellem Haight og Ashbury. Folkene fra booksmith ved virkelig, hvordan man skruer en forfatterevent sammen... mens jeg boede i San Fransisco, plejede jeg at gå derned hele tiden for at høre vidunderlige forfattere holde foredrag. (William Gibson var uforglemmelig). De laver også noget, der ligner små baseball-trading cards til hver eneste forfatter... Jeg har to fra mine egne foredrag.

Booksmith: 1644 Haight St. San Francisco CA 94117 USA
+1 415 863 8688

Først så mor chokeret ud, så rasende, og til sidst gav hun helt op og lod bare kæben hænge åben, mens jeg førte hende igennem forhøret, at jeg pissede i bukserne, sækken over mit hoved, Darryl. Jeg viste hende sedlen.

“Hvorfor...?”

I de to stavelser lå alle de selvbefejdelser, jeg havde udsat mig for om natten, ethvert øjeblik, hvor jeg havde manglet modet til at fortælle verden, hvad det virkelig handlede om, hvorfor jeg egentlig kæmpede, hvad der havde inspireret Xnet.

Jeg trak vejret dybt.

“De sagde, jeg ville komme i fængsel, hvis jeg sagde noget. Ikke bare i et par dage, men for evigt. Jeg var... jeg var bange.”

Mor sad længe sammen med mig, uden at sige noget. Men så: “Hvad med Darryls far?”

Hun kunne lige så vel have stukket en strikkepind i mit bryst. Darryls far. Han må have troet at Darryl var død, død for længe siden.

Og var han ikke det? Efter at DHS havde beholdt dig illegalt i tre måneder, ville de så nogen sinde slippe dig fri?

Men Zeb slap ud. Måske kunne Darryl slippe ud. Måske kunne jeg og Xnettet hjælpe Darryl med at slippe fri.

“Jeg har ikke sagt det,” indrømmede jeg.

Nu græd mor. Hun græd ellers ikke så let. Det er noget britisk. Det gjorde hendes små hikkende hulk så meget værre at høre.

“Du skal fortælle ham det,” fik hun frem. “Det skal du.”

“Ja.”

“Men vi bliver først nødt til at fortælle det til din far.”

#

Far havde ikke længere noget sædvanligt tidspunkt at være hjemme på. Mellem hans konsulentklienter, der havde masser af arbejde, nu da DHS opkøbte datamining firmaer på The Peninsula, og den lange pendlertid til Berkeley, så kunne han være hjemme mellem klokken 18 og midnat.

Her til aften ringede mor til ham og fortalte ham, at han skulle komme hjem *lige med det samme*. Han sagde et eller andet og hun gentog det bare: *lige med det samme*.

Da han kom hjem, havde vi sat os i stuen med sedlen imellem os på sofabordet.

Det var nemmere at fortælle anden gang. Hemmeligheden blev lettere. Jeg pyntede ikke på noget. Jeg skjulte ikke noget. Jeg gjorde rent bord.

Jeg havde hørt om at gøre rent bord før, men jeg har aldrig rigtig forstået, hvad det betød, indtil jeg selv gjorde det. At holde på hemmeligheden havde tilsvinet mig, formudret min sjæl. Det havde skammet mig ud, og skræmt mig. Det havde gjort mig til alt det Ange sagde jeg var.

Far sad stiv som en ladestok hele tiden, hans ansigt som mejslet i sten. Da jeg rakte ham papiret, læste han det to gange og lagde det forsigtigt ned.

Han rystede på hovedet, rejste sig og bevægede sig hen mod hoveddøren.

“Hvor skal du hen?” spurgte mor bekymret.

“Jeg bliver nødt til at gå en tur,” klarede han lige at gispe, inden stemmen knækkede over.

Vi stirrede akavet på hinanden. Mor og mig, og ventede på at han skulle komme hjem. Jeg forsøgte at forestille mig, hvad der foregik i hans hoved. Han havde været en helt anden mand, siden bomberne og jeg vidste fra mor, at det der havde ændret ham, havde været tanken om, at jeg var død. Han havde troet på, at terrorister næsten havde slået hans søn ihjel, og det havde gjort ham sindssyg.

Sindssyg nok til at gøre som DHS bad om, til at stille sig på række som et godt lille får, og lade dem kontrollere ham, og drive ham rundt som et dyr.

Nu vidste han, at det var DHS, der havde indespærret mig, DHS havde taget San Franciscos børn som gidsler i Gitmo-by-the-Bay. Det gav god mening, nu jeg tænkte over det. Selvfølgelig havde det været Treasure Island, jeg var blevet opbevaret på. Hvor ellers var der kun ti minutters færgesejls til San Francisco?

Da far kom tilbage, så han mere vred ud, end han nogensinde har set ud i sit liv.

“Du skulle have sagt det til mig!” brølede han.

Mor stillede sig ind imellem ham og mig. “Du bebrejder den forkerte,” sagde hun. “Det var ikke Marcus, der begik kidnappingerne og intimideringen.”

Han rystede på hovedet og stampede. “Jeg bebrejder ikke Marcus. Jeg ved *præcis*, hvem der skal have skylden. Mig. Mig og den åndsvage DHS. Tag jeres sko på, og snup jeres jakker.”

“Hvor skal vi hen?”

“Vi tager over til Darryls far. Bagefter tager vi forbi Barbara Stratford.”

Jeg kendte navnet Barbara Stratford et eller andet sted fra, men jeg kunne ikke huske hvor. Jeg troede måske, hun var en af mine forældres gamle venner, men jeg kunne ikke placere hende.

I mellemtiden var jeg på vej over mod Darryls fars hus. Jeg har aldrig været rigtig godt tilpas, når den gamle var i nærheden. Han havde været radiooperatør i flåden og kørte husholdningen med hård hånd. Han havde lært Darryl morsekode, og det havde jeg altid synes var sejt. Det var en af grundene til, at jeg vidste, jeg kunne stole på Zebs brev. Men for hver seje ting som morsekode, havde Darryls far et eller andet sindssygt militært ordensreglement, bare for dets egen skyld, som at insistere på hospitalsopredning på sengene og at barbære sig to gange om dagen. Det drev Darryl til vanvid.

Darryls mor havde heller ikke kunnet lide det, og var dampet af, tilbage til sin familie i Minnesota da Darryl var ti, Darryl brugte sine somre og juleferierne der.

Jeg sad bag i bilen og jeg kunne se fars nakke, mens han kørte. Musklerne i hans hals var anspændte og flyttede sig konstant, mens han skurrede tænder.

Mor beholdt sin hånd på hans arm, men der var ikke nogen til at trøste mig. Hvis bare jeg kunne ringe til Ange. Eller Jolu. Eller Van. Måske, når dagen var forbi.

“Han må allerede mentalt have begravet sin søn,” sagde far, da vi piskede op gennem de knivskarpe sving, der ledte op ad Twin Peaks, til den lille hytte Darryl og hans far delte. Tågen lå på Twin Peaks, som den ofte gjorde om natten i San Francisco, og fik lyset fra lygterne til at reflektere tilbage til os. Hver gang vi svingede om et hjørne, så jeg dalene med byen spredt ud under os, skåle af blinkende lys, der drev i tågen.

“Er det den her?”

“Ja,” sagde jeg. “Det er her.” Jeg havde ikke været hos Darryl i månedsvis, men jeg havde brugt nok tid her igennem årene, til at genkende stedet med det samme.

Vi stod alle tre rundt om bilen et langt øjeblik, for at se hvem af os der ville ringe på dørklokken. Til min store overraskelse var det mig.

Jeg ringede på og vi ventede alle åndeløse og tyste et minut. Jeg ringede på en gang til. Darryls fars bil stod i indkørslen og vi havde set lys i dagligstuen. Jeg skulle til at ringe på en tredje gang da døren åbnede.

“Marcus?” Darryls far så slet ikke ud, som jeg huskede ham. Ubarberet, i en morgenkåbe, med bare fødder, lange tånegle og røde øjne. Han havde taget på, og en blød, ekstra hage blævrede under den faste militaristiske hage. Hans tynde hår var tjavset og rodet.

“Mr. Glover,” sagde jeg. Mine forældre stimlede sammen i døren bag mig.

“Goddag Ron,” sagde min mor.

“Ron,” sagde min far.

“Jer også? Hvad foregår der?”

“Må vi komme ind?”

#

Hans dagligstue lignede et af de nyhedsindslag, de viser; om forladte børn, der er lukket inde en måned, før de bliver reddet af naboerne: Tomme æsker fra frosne færdigretter, tomme øldåser og juiceflasker, mugne skåle med morgenmadsprodukter og bunker af aviser. Der var en stank af kattepis og kattegrus knasede under vores fødder. Selv uden kattepisset var stanken utrolig, som et toilet på en busstation.

Sofaen var redt op med et smudsigt lagen og et par fedtede hovedpuder og sædet havde det der nedsunkne, der bliver sovet her, udseende.

Vi stod der bare et langt, stille øjeblik; flovhed overvældede enhver anden følelse. Darryls far så ud, som om han havde lyst til at dø.

Langsomt flyttede han sengetøjet fra sofaen og ryddede stakken af fedtede madbakker væk fra et par af stolene, bar dem ud i køkkenet og, efter lyden at dømme, smed dem på gulvet.

Vi satte os tøvende, de steder han havde ryddet, og så kom han tilbage og satte sig ned.

“Undskyld,” sagde han svævende. “Jeg kan ikke rigtig byde jer på kaffe. Jeg får leveret varer i morgen, så jeg er udgået...”

“Ron,” sagde min far. “Hør på os. Vi har noget at fortælle dig, og det bliver ikke nemt at høre på.”

Han sad som en statue, men jeg fortalte. Han skævede ned på papiret, læste det, tilsyneladende uden at forstå det, læste det så igen. Han rakte det tilbage til mig.

Han rystede.

“Han er...”

“Darryl er i live,” sagde jeg. “Darryl er i live og bliver holdt fanget på Treasure Island.”

Han stak sin knytnæve i munden og lavede en frygtelig, jamrende lyd.

“Vi har en veninde,” sagde min far. “Hun skriver for *The Bay Guardian*. Hun er opsøgende journalist.”

Det var der, jeg kendte navnet fra. Den gratis, ugentlige *Guardian* mistede ofte sine journalister til de større daglige aviser og internettet, men Barbara Stratford havde været der en evighed. Jeg havde et svagt minde om at have spist middag med hende, da jeg var lille.

“Vi tager derover nu,” sagde min mor. “Vil du komme med os, Ron? Vil du fortælle hende Darryls historie?”

Han lagde hovedet i hænderne og trak vejret dybt. Far prøvede at lægge sin hånd på hans skulder, men mr. Glover rystede den voldsomt af.

“Jeg skal lige friskes op først,” sagde han. “Giv mig lige et øjeblik.”

Mr. Glover kom ned ad trappen som en helt ny mand. Han havde barberet sig og strøget håret tilbage med gele, og taget en

nystroget paradeuniform på, med en lang række udmærkelser på brystet. Han standsede ved foden af trappen og pegede lidt mod dem.

”Jeg har ikke rigtig så meget rent, der er præsentabelt for øjeblikket. Og det her virkede passende. I ved, hvis hun ville tage billeder.”

Han og far sad foran, og jeg sad lige bag ham. Tæt på lugtede han lidt af øl, som om det trængte ud af han porer.

#

Det var midnat, da vi rullede op ad Barbara Stratfords indkørsel. Hun boede uden for byen, nede i Mountain View, og mens vi drønedes ned ad 101, var der ingen af os, der sagde et ord. De højmoderne bygninger langs hovedvejen flød forbi os.

Det her var et anderledes Bay Area område, end det jeg boede i, mere som det småborgerlige Amerika jeg nogle gange så på TV. Masser af hovedveje og udstykninger af identiske huse, byer, hvor der ikke var nogen hjemløse mennesker, der skubbede indkøbsvogne ned ad fortovene... der var ikke engang fortove!

Mor havde ringet til Barbara Stratford, mens vi ventede på at mr. Grover skulle komme ned ad trappen. Journalisten havde sovet, men mor havde været så anspændt at hun glemte alt om at være britisk og flov over at vække hende. I stedet sagde hun bare anspændt, at hun havde noget at fortælle, og det blev nødt til at være ansigt til ansigt.

Da vi kørte op foran Barbara Stratfords hus var min første tanke at det lignede huset fra The Brady Bunch... et lavt ranchhus med en murstensvæg foran og en nydelig, fuldstændig firkantet plæne. Der var en slags abstrakt mønster i murstenene og en gammeldags UHF-TV-antenne rejste sig bag væggen. Vi vandrede rundt til indgangen og så, at der allerede var tændt lys indenfor.

Journalisten åbnede døren, før vi nåede at ringe på klokken. Hun var cirka på mine forældres alder, en høj, tynd kvinde med

en høgelignende næse og skarpsindige øjne, med en masse smilerynker. Hun havde et par jeans på, der var cool nok til at man kunne finde dem i en af butikkerne på Valencia Street, og en løs, indisk bomuldsbluse, der hang ned til knæene. Hun bar små runde briller, der glimtede i hendes entrelys.

Hun gav os et lille stramt smil.

“Du medbragte hele klanen, kan jeg se,” sagde hun.

Mor nikkede. “Du forstår hvorfor om et øjeblik,” sagde hun.

Mr. Glover trådte frem fra bag far.

“Og du tilkaldte også flåden?”

“Det kommer alt sammen.”

Vi blev introduceret en efter en. Hun havde et fast håndtryk og lange fingre.

Hendes hus var møbleret i den japanske, minimalistiske stil, kun et par enkelte, nøje proportionerede, lave møbler, store lerpotter med bambus, der nåede loftet, og hvad der lignede store, rustne stykker af en dieselmotor balancerende oven på en poleret marmorsokkel. Jeg besluttede at jeg godt kunne lide det. Gulvene var gammelt træ, der var afslebet, bejdset, men ikke udspartlet, så man kunne se sprækkerne og fordybningerne under fernissen. Det kunne jeg virkelig godt lide, navnlig da jeg gik på det med mine strømpeklædte fødder.

“Jeg har sat kaffe over,” sagde hun. “Hvem vil have en kop?”

Vi rakte alle hånden op, jeg skulede udfordrende til mine forældre.

“Okay,” sagde hun.

Hun forsvandt ind i et andet rum og kom tilbage et øjeblik senere bærende på en grov bambusbakke med en toliters termokande og seks omhyggeligt udformede kopper, men med ru, sjukskede dekorationer. Dem kunne jeg også lide.

“Altså,” sagde hun, da hun havde hældt op og serveret. “Det er dejligt at se jer alle igen. Marcus, jeg tror, at sidste gang jeg så dig, så var du cirka 7 år gammel. Så vidt jeg husker, var du meget begejstret for dine nye computerspil som du viste mig.”

Det kunne jeg slet ikke huske, med det lød som mig, da jeg var 7. Jeg regner med at det var min Sega Dreamcast.

Hun tog en båndoptager frem og en blok papir og en kuglepen, og hvirvlede rundt med pennen. "Jeg lytter til alt, hvad I fortæller mig, og jeg kan love jer, at det alt sammen er fortroligt. Men jeg kan ikke love, at jeg vil gøre noget med det, eller at det bliver publiceret." Måden hun sagde det på, fik mig til at indse at min mor havde indløst en ret stor tjeneste ved at trække damen ud af sengen, uanset om hun var en ven eller ej. Det må være røvirriterende at være en kendt, opsøgende journalist. Der var sikkert en million mennesker, der gerne ville have hende til at tale deres sag.

Mor nikkede til mig. Selvom jeg havde fortalt historien tre gange den aften, følte jeg mig pludselig mundlam. Det her var anderledes end at sige det til mine forældre. Anderledes end at fortælle det til Darryls far. Det her... Det her ville begynde et helt nyt træk i spillet.

Jeg begyndte langsomt og så at Barbara tog noter. Jeg drak en hel kop kaffe, bare mens jeg forklarede hvad ARGing var og hvordan jeg slap ud af skolen for at spille. Mor, Far og mr. Glover lyttede alle intenst til den del. Jeg hældte en kop mere op til mig selv og drak den, men jeg forklarede, hvordan vi var blevet samlet op. Da jeg havde været hele historien igennem, havde jeg tømt termokanden og jeg skulle pisse som en væddeløbshest.

Hendes badeværelse var lige så minimalistisk som dagligstuen, med en brun, økologisk sæbe, der lugtede som rent mudder. Jeg kom ind igen og opdagede at de voksne stille betragtede mig.

Mr. Glover fortalte sin historie derefter. Han havde ikke noget at sige om, hvad der var sket, men forklarede at han var veteran og at hans søn var en god dreng. Han talte om, hvordan det føltes, at tro at hans søn var død, om hvordan hans ekskone var kollapsede og var kommet på hospitalet. Han græd lidt, uden

at skamme sig, tårerne strømmede ned over hans rynkede ansigt og farvede kraven på hans paradeuniform mørk.

Da det hele var forbi, gik Barbara ind i et andet rum og kom tilbage med en flaske irsk whisky. "Det er en Bushmills 15 år gammel romtøndealdret blanding," sagde hun, og satte 4 små bægre ned. Ikke noget bæger til mig. "Det er ikke blevet solgt i ti år. Jeg tror, det her er det rette tidspunkt til at åbne den."

Hun skænkede dem hver et glas af spiritussen, løftede sit og nippede til det, mens hun tømte halvdelen af glasset. De andre voksne fulgte efter. De drak igen og tømte glassene. Hun skænkede op en gang til.

"Okay," sagde hun. "Her er, hvad jeg kan sige med det samme. Jeg tror på jer. Ikke kun fordi jeg kender dig Lillian. Historien lyder helt rigtig, og binder sig op på andre rygter jeg har hørt. Men jeg kan ikke bare tage jeres ord for det. Jeg bliver nødt til at undersøge hvert eneste aspekt af det her, og hver eneste element af jeres liv og historier. Jeg bliver nødt til at vide, hvis der er noget I ikke fortæller mig, alt hvad der kunne bruges til at miskreditere jer, efter det her kommer ud. Jeg skal bruge alt. Der kan gå ugevis, før jeg er klar til at publicere."

"I skal også tænke på jeres sikkerhed, og ham Darryls sikkerhed. Hvis han virkelig er en 'ikke-person', så kan det at presse *på* hos DHS måske få dem til at flytte ham længere væk. Tænk Syrien. De kunne også gøre noget meget værre." Den lod hun hænge i luften lidt. Jeg vidste, hun mente at de måske ville slå ham ihjel.

"Jeg tager det her brev og scanner det ind nu. Jeg vil have billeder af jer to, nu og senere... vi kan sende en fotograf, men jeg vil også have dokumenteret det her så grundigt som muligt i aften."

Jeg gik med hende ind på kontoret for at lave indscanningen. Jeg havde forventet en stilig, langsom computer, der passede til hendes indretning, men i stedet var hendes gæsteværelse/kontor proppet med moderne pc'er, store fladskærme, og en scanner,

der var stor nok til en hel A1 avisside. Hun var også effektiv med det hele. Jeg noterede mig med billigelse at hun kørte ParanoidLinux. Damen tog sit arbejde seriøst.

Computerens blæser lavede en effektiv skærm af hvid støj, men jeg lukkede alligevel døren og gik tættere på.

“Øhm, Barbara?”

“Ja?”

“Det du sagde med, alt hvad der måske kunne miskreditere mig?”

“Ja?”

“Det jeg fortæller dig, kan du ikke blive tvunget til at fortælle andre, vel?”

“Teoretisk. Lad mig sige det sådan. Jeg har været i fængsel to gange, hellere end at sladre om en kilde.”

“OK, OK. Godt. Wow. Fængsel. Wow. Ok.” Jeg tog en dyb indånding. “Du har hørt om Xnet? Om M1k3y?”

“Ja?”

“Jeg er M1k3y.”

“Åh,” sagde hun. Hun arbejdede med scanneren og vendte papiret om for at få bagsiden. Hun scannede med en helt utrolig opløsning, 10.000 dpi eller mere, og på skærmen så det ud som noget fra et tunnelelektronmikroskop.

“Ja, det giver det unægteligt en anden drejning.”

“Ja,” sagde jeg. “Det gør det vel.”

“Dine forældre ved det ikke.”

“Nej og jeg er heller ikke sikker på, at jeg vil have, at de får det at vide.”

“Det er noget, du bliver nødt til at finde ud af. Jeg skal tænke over det her. Kan du komme forbi mit kontor? Jeg vil gerne tale med dig om, hvad det her betyder helt præcist.”

“Har du en Xbox Universal? Så kunne jeg tage en installerings-CD med.”

“Ja, det er jeg sikker på kan arrangeres. Når du kommer forbi, så fortæl receptionisten at du er mr. Brown, der skal tale

med mig. De ved, hvad det betyder. Ingen vil notere ned, at du er ankommet og samtlige sikkerhedsoptagelser fra den dag vil automatisk blive renset, og kameraerne bliver slået fra, indtil du går.”

“Wau,” sagde jeg. ”Du tænker ligesom mig,”

Hun smilede og slog mig på skulderen. “Knægt, jeg har været med i det her spil en helvedes lang tid. Indtil videre er det lykkedes mig at spendere mere tid i frihed end bag tremmer. Paranoia er min ven.”

#

Jeg var som en zombie næste dag i skolen. Jeg havde fået omkring tre timers søvn, og selv tre kopper af Tyrkens koffeinmudder opnåede ikke at kickstarte min hjerne. Problemet med koffein er, at det er for nemt at blive vænnet til, så du skal have højere og højere doser, bare for at nå over normalen.

Jeg havde brugt natten til at tænke over, hvad jeg blev nødt til at gøre. Det var som at løbe rundt i en labyrint af snævre, snoede små passager, der hver og en ledte til den samme blinde vej. Hvis jeg gik til Barbara, så var det forbi for mig, det var resultatet, uanset hvordan jeg tænkte om det.

Da skolen var forbi, var det eneste jeg ville, at tage hjem og kravle ned i seng. Men jeg havde en aftale på *The Bay Guardian*, nede ved havnen. Jeg holdt øjnene på mine fødder, mens jeg slingrede ud af porten, og mens jeg drejede over på 24th opdagede jeg et par fødder ved siden af mine. Jeg genkendte skoene og stoppede.

”Ange?”

Hun så ud, som jeg følte mig. Søvnmanglende og vaskebjørneøj, med triste linjer ved mundvigene.

“Davs du,” sagde hun. “Jeg smuttede diskret fra skolen. Jeg kunne alligevel ikke koncentrere mig.”

“Øh,” sagde jeg.

“Hold kæft og giv mig et knus, din idiot.”

Det gjorde jeg. Det føltes godt. Bedre end godt. Det føltes, som om jeg havde amputeret en del af mig selv og den del var blevet sat på igen.

“Jeg elsker dig Marcus Yallow.”

“Jeg elsker dig Angela Carvelli.”

“Okay,” sagde hun og afbrød det. “Jeg kunne godt lide din post om, hvorfor du ikke jammer. Det respekterer jeg. Hvad har du gjort for at finde en måde at jamme dem på uden at blive fanget?”

“Jeg er på vej til et møde med en opsøgende journalist, som vil publicere en historie om, hvordan jeg blev sendt i fængsel, hvordan jeg startede Xnet, og hvordan Darryl bliver illegalt tilbageholdt af DHS i et hemmeligt fængsel på Treasure Island.”

“Åh.” Hun så sig omkring et øjeblik. “Kunne du ikke finde på noget mere, du ved, ambitiøst?”

“Vil du med?”

“Ja, jeg kommer med. Og jeg vil gerne have en detaljeret forklaring, hvis det er i orden.”

Efter alle genfortællingerne var denne her, fortalt mens vi gik ned ad Potrero Avenue og ned til 15th Street, den nemmeste. Hun holdt mig i hånden og gav den et klem tit.

Vi tog trappen op til kontorerne på *The Bay Guardian*, to trin ad gangen. Mit hjerte bankede. Jeg gik hen til receptionsdisken og sagde til pigen, der kede sig bag den, “Jeg har en aftale med Barbara Stratford. Mit navn er mr. Green.”

“Jeg tror, du mener mr. Brown.”

“Jo,” sagde jeg og rødmede. “Mr. Brown.”

Hun gjorde et eller andet ved sin computer og sagde, “sid ned. Barbara kommer om et øjeblik, kan jeg byde på noget?”

“Kaffe,” sagde vi i kor. Endnu en grund til at elske Ange: Vi var afhængige af samme stof.

Receptionisten ... en køn, latinamerikansk kvinde, der kun var et par år ældre end os, klædt i Gap style jeans, der var så gamle at de faktisk var en slags hipsterretro... nikkede og gik ud

og kom tilbage med et par kopper, der havde avisens logo påtrykt.

Vi drak i stilhed, så på besøgende og journalister, der kom og gik. Endelig kom Barbara efter os. Hun havde stort set det samme på som i går nat. Det klædte hende. Hun løftede et øjenbryn mod mig, da hun så jeg havde taget en med.

“Goddag,” sagde jeg. “Øh. Det her er ...”

“Ms. Brown,” sagde Ange og rakte hånden frem. Nårh ja, vores identiteter skulle forestille at være hemmelige. “Jeg arbejder med mr. Green.” Hun stak mig en albue i siden.

“Så lad os gå,” sagde Barbara og ledte os tilbage til et mødelokale med lange glasvægge med persienerne rullet ned. Hun satte en bakke ned, med Whole Foods organic Oreo-kloner på, en optager, og endnu en papirblok.

“Vil du også optage det her?” spurgte hun.

Havde jeg faktisk ikke tænkt på. Jeg kunne godt se, hvorfor det ville være praktisk, hvis jeg ville anfægte det, Barbara skrev. Men igen, hvis jeg ikke kunne stole på at hun ville behandle mig ordentligt, så var jeg alligevel solgt.

“Nej, det er ligemeget” svarede jeg.

“Okay, så lad os begynde. Unge dame, mit navn er Barbara Stratford, og jeg er en opsøgende journalist. Jeg kan forstå, at du ved hvorfor jeg er her, og jeg er nysgerrig efter at vide, hvorfor du er her.”

“Jeg arbejder med Marcus på Xnettet,” svarede hun. “Har du behov for at kende mit navn?”

“Ikke lige nu, nej” sagde Barbara. “Du kan godt være anonym, hvis du vil. Marcus, jeg bad dig om at fortælle mig den her historie, fordi jeg har brug for at vide, hvordan den spiller ind i historien du fortalte mig om din ven Darryl og det papir du viste mig. Jeg kan se, hvordan det ville være et godt supplement; Jeg kunne foreslå det som begyndelsen på Xnettet. ‘De skabte en fjende de aldrig vil glemme’ eller noget i den stil. Men helt

ærligt, så vil jeg hellere lade være med at fortælle den historie, hvis jeg kan undgå det.”

“Jeg vil hellere have en pæn ren historie om det hemmelige fængsel på vores dørtrin, uden at behøve at argumentere om, hvorvidt de fængslede derude er den slags folk, der er disponeret for at gå ud af døren og etablere undergrundsbevægelser, der sigter efter at destabilisere vores føderale regering. Det er jeg sikker på, du godt kan forstå.”

Det gjorde jeg også. Hvis Xnettet var en del af historien, ville nogen mennesker sige; ‘se, de bliver nødt til at proppe folk som dem i fængsel, ellers ville de starte et oprør’.

“Det er dit show,” sagde jeg. “Jeg tror, du bliver nødt til at fortælle verden om Darryl. Når du gør det, vil det fortælle DHS at jeg er gået til offentligheden, og så kommer de efter mig. Måske opdager de så, at jeg er involveret i Xnettet. Måske forbinder de mig til M1k3y. Hvad jeg egentlig siger, er, at når først du har publiceret det om Darryl, så er spillet ovre for mig uanset hvad. Det har jeg slået mig til tåls med.”

“Man kan lige så godt blive hængt for et får, som for et lam,” sagde hun. “Okay. Så er det afklaret. Jeg vil have jer to til at fortælle mig alt, hvad I kan, om stiftelsen af Xnet og hvordan det virker, og så vil jeg have det demonstreret. Hvad bruger I det til? Hvordan spredte det sig? Hvem skrev softwaren? Alt.”

“Det kommer til at tage noget tid,” sagde Ange.

“Jeg har noget tid,” svarede Barbara. Hun drak noget kaffe, spiste en Oreo-klon. “Det her kunne være den vigtigste historie om Krigen mod Terror. Det kunne være historien der væltede regeringen. Når du har en historie som den, så er man virkelig forsigtig.”

Kapitel 17

Dette kapitel er tilegnet Waterstones, den nationale, britiske kæde af boghandlere. Waterstones er en kæde af butikker, men hver af dem giver en fornemmelse af en fremragende, uafhængig butik med tonsvis af personlighed, fantastisk varesortiment (specielt lydbøger!), og ansatte, der ved noget.

Waterstones

Så vi fortalte hende det. Jeg syntes faktisk, det var virkelig morsomt. At undervise folk i hvordan man bruger teknologi, er altid spændende. Det er så cool at se dem regne ud, hvordan teknologien omkring dem kan bruges til at gøre deres liv bedre. Ange var også fremragende... vi var et storartet team. Vi skiftedes til at forklare, hvordan det alt sammen virkede. Barbara var selvfølgelig allerede ret god til disse ting fra start af.

Det viste sig, at hun havde dækket *The crypto wars*, perioden i de tidlige halvfemsere, hvor borgerretsgrupper som The Electronic Frontier Foundation kæmpede for amerikaneres ret til at bruge stærk krypto. Jeg havde lidt fjern viden om den periode, men Barbara forklarede det på en måde, der gav mig gåsehud.

Det er utænkeligt i dag, men der var en tid, hvor regeringen klassificerede krypto som militær udrustning og gjorde det ulovligt at eksportere eller bruge på grund af national sikkerhed. Forstår I det? Vi har haft ulovlig *matematik* i dette land.

The National Security Agency var dem, der i virkeligheden skubbede på for forbuddet. De havde en kryptostandard, som de sagde, var stærk nok til banker og deres kunder kunne bruge den, men ikke så stærk, at mafiaen ville være i stand til at holde deres regnskaber hemmelige for dem. Standarden, DES-56, blev påstået at være stort set ubrydelig. Så byggede en af EFF's millionærmedstiftere en \$250.000 DES-56 cracker, som kunne knække cifferen på to timer.

NSA påstod stadig, at de skulle være i stand til at afholde amerikanske statsborgere fra at have hemmeligheder, de ikke kunne snage i. Så gav EFF dem dødsstødet. I 1995 repræsenterede de en sidsteårsstuderende i matematik fra Berkeley, ved navn Dan Bernstein, i retten. Bernstein havde skrevet noget om krypto, som indeholdt computerkode, der kunne bruges til at lave en ciffer, der var stærkere end DES-56. Millioner gange stærkere. Efter NSA's mening, gjorde det hans artikel til et våben og kunne derfor ikke udgives.

Så, det er måske svært at få en dommer til at forstå krypto og hvad det betyder, men det viste sig, at den gennemsnitlige dommer i en appelret ikke er så vild med at fortælle sidsteårsstuderende, hvilken type artikler de må have lov til at skrive. The crypto wars sluttede med en sejr til de gode, da Appelretten for 9. Føderale Kreds dømte, at kode var en udtryksform, som var beskyttet under det første Forfatningstillæg... "Kongressen skal ikke vedtage love som begrænser ytringsfriheden." Hvis du nogensinde har købt noget på internettet eller sendt en hemmelig meddelelse eller tjekket din bankkonto, har du brugt krypto som EFF legaliserede. Godt det samme: NSA er ikke så frygteligt kloge. Alt hvad de kan finde ud af at cracke, kan du være sikker på, at terrorister og kriminelle også kan komme uden om.

Barbara havde været en af journalisterne, som havde skabt sig en karriere ved at dække emnet. Hun havde trådt sine barnesko ved at dække den sidste del af borgerretsbevægelsen i San Francisco, og hun genkendte ligheden mellem kampen for Forfatningen i den virkelige verden og kampen i cyberspace.

Så hun forstod det. Jeg tror ikke, jeg kunne have forklaret disse ting til mine forældre, men med Barbara var det let. Hun stillede intelligente spørgsmål om vores kryptografiske protokoller og sikkerhedsprocedurer, nogle gange spurgte hun om ting jeg ikke kendte svaret på... nogle gange gjorde hun opmærksom på potentielle huller i vores procedure.

Vi satte Xboxen til og fik den online. Der var fire åbne wifi nodes som var synlige fra mødelokalet og jeg sagde til den, at den skulle skifte mellem dem med tilfældige intervaller. Det forstod hun også... så snart du rent faktisk var på Xnettet, var det nøjagtig ligesom at være på internettet, bortset fra, at nogle ting gik lidt langsommere, og det var anonymt og ikke til at opsnappe.

"Hvad så nu?" sagde jeg, idet vi begyndte at slappe af. Jeg havde talt, til jeg ikke kunne mere og havde sure opstød af kaffen. Desuden blev Ange ved med at klemme min hånd under bordet på en måde som gjorde, at jeg havde lyst til at stikke af og finde et sted, hvor vi kunne være i fred og blive færdig med at genforenes efter vores første skænderi.

"Nu laver jeg journalistik. Du forsvinder og jeg researcher alle de ting, du har fortalt mig og prøver at få dem bekræftet, i det omfang jeg kan. Jeg vil lade dig se, hvad jeg vil udgive og jeg fortæller dig, hvornår det kommer ud. Jeg vil foretrække, at du *ikke* taler om det her til nogen lige nu, for jeg vil have scoopet og jeg vil sikre mig, at jeg har historien, før det hele bliver mudret til af pressens spekulationer og spin fra DHS.

"Jeg *vil* være nødt til at ringe til DHS for en kommentar, før jeg går i trykken, men jeg vil gøre det på en måde, som beskytter dig i det omfang, det overhovedet er muligt. Jeg vil også sikre mig, at du ved det, før det sker.

"En ting som vi skal have på det rene: Dette er ikke din historie mere. Det er min. Du var meget gavmild at give den til mig, og jeg vil prøve at gøre gengæld for gaven, men du får ikke ret til at redigere noget ud, at ændre det eller stoppe mig. Det er nu i gang og det stopper ikke. Er du med?"

Jeg havde ikke tænkt på det på den måde, men da hun sagde det, var det indlysende. Det betød at jeg havde affyret og ikke ville være i stand til at tilbagekalde raketten. Den ville lande der, hvor den var peget hen imod, eller den ville komme ud af kurs, men den var i luften og kunne ikke ændres nu. På et eller andet

tidspunkt, i den nærmeste fremtid, ville jeg holde op med at være Marcus... jeg ville være en offentlig person. Jeg ville være fyren, der afslørede DHS.

Jeg ville være en dødsdømt mand.

Jeg tror Ange tænkte i de samme baner, for hun havde fået en farve, der var mellem hvid og grøn.

"Lad os komme ud herfra," sagde hun.

#

Anges mor og søster var ude igen, hvilket gjorde det let at bestemme hvor vi skulle være om aftenen. Det var efter tid til aftensmad, men mine forældre vidste, at jeg skulle mødes med Barbara og ville ikke brokke sig hvis jeg kom sent hjem.

Da vi kom hjem til Ange, havde jeg ikke trang til at sætte min Xbox til. Jeg havde fået alt det Xnet jeg kunne klare på en dag. Alt jeg kunne tænke på var Ange, Ange, Ange. At leve uden Ange. Vide at Ange var vred på mig. Ange aldrig ville tale til mig igen. Ange der aldrig ville kysse mig igen.

Hun havde tænkt det samme. Jeg kunne se det i hendes øjne da vi lukkede døren til hendes soveværelse og så på hinanden. Jeg var sulten efter hende, som du ville hungrig efter aftensmad efter ikke at have spist i dagevis. Som du tørster efter et glas vand efter at have spillet fodbold tre timer i træk.

Som intet af det. Det var mere. Det var noget, jeg aldrig havde følt før. Jeg havde lyst til at spise hende hel, fortære hende.

Indtil nu havde hun være den seksuelle i vores forhold. Jeg havde ladet hende sætte og styre hastigheden. Det var fantastisk erotisk at have *hende* til at gribe fat i *mig* og tage min trøje af, trække mit ansigt ned til hendes.

Men i aften kunne jeg ikke holde mig tilbage. Jeg ville ikke holde mig tilbage.

Døren lukkede med et klik og jeg rakte ud efter kanten på hendes T-shirt og hev, hun havde dårligt tid til at løfte armene, mens jeg trak den over hendes hoved. Jeg flåede min egen trøje

over hovedet, mens jeg hørte bomulden knitre idet syningerne sprang.

Hendes øjne skinnede, hendes mund var åben, hendes vejrtrækning hurtig og overfladisk. Også min, mit åndedrag og mit hjerte og mit blod brølede i mine ører.

Jeg tog resten af vores tøj af med samme iver og smed det i dyngerne af beskidt og rent vasketøj på gulvet. Der var bøger og papirer over hele sengen og jeg fejede dem til side. Vi landede på det uredte sengetøj et øjeblik efter, med armene om hinanden, klemte som om vi ville trække os gennem hinanden. Hun stønnede ind i min mund og jeg gav den samme lyd tilbage og jeg kunne mærke hendes stemme summe i mine stemmebånd, en følelse, der var mere intim end noget jeg havde følt før.

Hun trak sig fri og rakte ud mod sengebordet. Hun hev en skuffe op og smed en hvid apotekspose på sengen foran mig. Jeg så i den. Kondomer. Trojans. Et dusin med spermicid. Stadig forseglet. Jeg smilede til hende og hun smilede tilbage og jeg åbnede æsken.

#

Jeg havde i årevis tænkt på, hvordan det ville være. Hundrede gange om dagen havde jeg forestillet mig det. Nogle dage, havde jeg stort set ikke tænkt på andet.

Det var slet ikke, som jeg havde forventet. Dele af det var bedre. Dele af det var meget bedre. Mens det stod på, føltes det som en evighed. Bagefter føltes det som om, det var ovre på et øjeblik.

Bagefter havde jeg det, som jeg plejede. Men jeg havde det også anderledes. Noget havde ændret sig mellem os.

Det var underligt. Vi var begge generte, mens vi tog tøjet på og tullede rundt i værelset, så væk, så ikke hinanden i øjnene. Jeg pakkede kondomet i en Kleenex fra en æske ved siden af sengen og tog det ud på badeværelset og pakkede det i toiletpapir og stak det dybt ned i affaldsspanden.

Da jeg kom tilbage, sad Ange i sengen og spillede på sin Xbox. Jeg satte mig forsigtigt ned ved siden af hende og tog hendes hånd. Hun vendte sig mod mig og smilede. Vi var begge udmattede, dirrende.

"Tak," sagde jeg.

Hun sagde ikke noget. Hun vendte sit ansigt mod mig. Hun storgrinede, men store tårer løb ned ad hendes kinder.

Jeg krammede hende og hun klemte hårdt om mig. "Du er en god mand, Marcus Yallow," hviskede hun. "Tak."

Jeg vidste ikke, hvad jeg skulle sige, men jeg gav også hende et klem. Til sidst slap vi hinanden. Hun græd ikke mere, men hun smilede stadig.

Hun pegede på min Xbox på gulvet ved siden af sengen. Jeg fangede den fine hentydning. Jeg samlede den op og satte den til og loggede ind.

Det sædvanlige. Masser af e-mail. Nye posteringer på de blogs jeg læste strømmede ind. Spam. I guder, hvor fik jeg meget spam. Min svenske mailboks blev hele tiden "joe-jobbed"... brugt som returadresse for spam sendt til hundrede millioner internetkonti, så alle returneringerne og vrede beskeder kom tilbage til mig. Jeg vidste ikke, hvem der stod bag det. Måske DHS, der prøvede at overbebyrde min mailboks. Måske var det bare folk, der lavede sjov. Piratpartiet havde imidlertid ret gode filtre, og de gav enhver, der ønskede det, 500 gigabyte plads til e-mail, så jeg ville ikke drukne lige med det første.

Jeg filtrerede det hele væk, mens jeg hamrede på delete-tasten. Jeg havde en separat mailboks til ting, der kom krypteret til min offentlige nøgle, da det højst sandsynligt var Xnet-relateret og muligvis følsomt. Spammerne havde endnu ikke regnet ud, at det at bruge offentlige nøgler ville få deres junkmail til at virke mere troværdigt, så indtil videre fungerede det godt.

Der var en snes krypterede beskeder fra folk i The web of trust. Jeg skimmede dem... Links til videoer og billeder af nye

overgreb fra DHS, skrækhistorier om nærveds-flugte, svadaer om ting jeg havde blogget. Det sædvanlige.

Så kom jeg til den, der kun var krypteret til min offentlige nøgle. Det betød, at ingen andre kunne læse det, men jeg havde ingen idé om, hvem der havde skrevet det. Det kom fra Masha, hvilket kunne være både et handle eller et navn... jeg kunne ikke sige om det var det ene eller det andet.

> M1k3y

> Du kender mig ikke, men jeg kender dig.

> Jeg blev arresteret den dag broen sprang. De forhørte mig. De besluttede at jeg var uskyldig. De tilbød mig et job: Hjælp dem med at jage de terrorister, der havde dræbt mine naboer.

> Det lød som en god idé på det tidspunkt. Det gik ikke op for mig, at mit faktiske job ville være at spionere mod børn, der var utilfredse med at deres by blev omdannet til en politistat.

> Jeg infiltrerede Xnettet den dag det startede. Jeg er i dit web of trust. Hvis jeg ville, kunne jeg sende dig en e-mail fra en adresse du ville stole på. Tre adresser, faktisk. Jeg er helt inde i dit netværk, som kun en anden 17-årig kan være. Nogle af de e-mails du har fået har været omhyggeligt udvalgt misinformation fra mig og mine bagmænd.

> De ved ikke hvem du er, men de er ved at være tæt på. De bliver ved med at omvende folk, at kompromittere dem. De gennemsøger de sociale netværkssites og bruger trusler for at gøre børn til meddelere. Lige nu er der hundreder af mennesker

på Xnettet som arbejder for DHS. Jeg har deres navne, handles og nøgler. Private og offentlige.

> I løbet af ganske få dage efter at Xnettet startede, gik vi i gang med at finde huller i ParanoidLinux. De huller vi har fundet indtil nu, har været små og uden betydning, men et gennembrud er uundgåeligt. Så snart vi har et zero-day hul, er du død.

> Jeg tror, det er en sikker antagelse at sige, at hvis mine bagmænd vidste jeg skrev dette, ville jeg sidde fast i Gitmo-by-the-Bay til jeg var en gammel kvinde.

> Selv hvis de ikke bryder ParanoidLinux, er der forgiftede versioner af ParanoidXbox i omløb. Deres checksums stemmer ikke, men hvor mange mennesker ser på checksumsene? Ud over mig og dig? Masser af børn er allerede døde, selvom de ikke ved det.

> Alt hvad der mangler er at mine bagmænd finder ud af hvornår det er det bedste tidspunkt at tage dig for at få den største effekt i medierne. Det vil blive før, ikke senere. Tro mig.

> Du undrer dig sikkert over hvorfor jeg fortæller dig dette.

> Det gør jeg også.

> Det her er hvor jeg kommer fra. Jeg sagde ja for at bekæmpe terrorister I stedet udspionerer jeg amerikanere som tror på ting som DHS ikke kan lide. Ikke mennesker som planlægger at sprænge

broer, men demonstranter. Jeg kan ikke gøre det mere.

> Men det kan du heller ikke, hvad enten du ved det eller ej. Som sagt, er det kun et spørgsmål om tid, før du er i lænker på Treasure Island. Ikke hvis, men når.

> Så jeg er færdig her. Nede i Los Angeles, er der nogle mennesker. De siger, at de kan sikre mig, hvis jeg vil ud.

> Jeg vil ud.

> Jeg vil tage dig med mig, hvis du har lyst til at komme. Bedre at være en fighter end en martyr. Hvis du kommer med mig, kan vi sammen finde ud af hvordan vi vinder. Tro på det.

> Hvad siger du?

> Her er min offentlige nøgle.

> Masha

#

Fuld af tvivl og uden håb. Løb i cirkler, skrig og råb.

Nogensinde hørt det rim? Det er ikke et godt råd, men i det mindste er det let at følge. Jeg hoppede af sengen og travede frem og tilbage. Mit hjerte hamrede og mit blod sang som en ond parodi på den måde jeg havde haft det, da vi kom hjem. Dette var ikke seksuel ophidselse, det var ren og skær skræk.

"Hvad?" sagde Ange. "Hvad?"

Jeg pegede på skærmen på min siden af sengen. Hun rullede over og greb mit keyboard og skriblede på touchpaden med fingerspidsen. Hun læste uden at sige et ord.

Jeg gik frem og tilbage.

"Det her er nødt til at være løgn," sagde hun. "DHS, der fører psykologisk krigsførelse."

Jeg så på hende. Hun bed sig i læben. Hun så ikke ud, som om hun troede på det.

"Tror du?"

"Sikkert. De kan ikke slå dig, så de kommer efter dig ved at bruge Xnettet."

"Ja."

Jeg satte mig ned på sengen igen. Jeg trak igen vejret hurtigt.

"Slap af," sagde hun. "Det er bare et psykologisk spil. Her."

Hun havde aldrig taget mit keyboard fra mig før, men nu var der en ny intimitet mellem os. Hun trykkede reply og skrev,

> godt forsøgt.

Hun skrev også som M1k3y nu. Vi var sammen på en måde, der var anderledes end før.

"Bare skriv under. Lad os se, hvad hun siger."

Jeg vidste ikke, om det var den bedste idé, men jeg havde ikke nogen, der var bedre. Jeg signerede det og krypterede det med min private nøgle og den offentlige nøgle Masha havde givet.

Svaret kom med det samme.

> Jeg tænkte nok du ville sige noget i den retning.

> Her er en hack du ikke har tænkt på. Jeg kan anonymt tunnelle video over DNS. Her er nogle links til klip du nok bør se, før du beslutter dig for om jeg er fuld af løgn. Disse mennesker optager alle sammen hinanden, hele tiden, som en forsikring mod at blive dolket i ryggen. Det er ret let at udspionere dem, mens de udspionerer hinanden.

> Masha

Vedhæftet var kildekoden til et lille program, som så ud til at gøre lige præcis, hvad Masha påstod; trække video over Domain Name Service-protokollen.

Lad mig lige stoppe op her og forklare noget. Når alt kommer til alt, så er enhver internetprotokol bare en sekvens af tekst, der sendes frem og tilbage i en bestemt rækkefølge. Det er lidt ligesom at tage en lastbil og sætte en bil ind i den, så lægge en motorcykel i bilens bagagerum, så sætte en cykel fast bag på motorcyklen, så hænge et par rulleskøjter bag på cyklen. Bortset fra, at du herefter, hvis du vil, kan sætte lastbilen fast rulleskøjterne.

Tag for eksempel Simple Mail Transport Protocol, eller SMTP, som bruges til at sende e-mail.

Her er en simpel samtale mellem mig og min mail server, når jeg sender en besked til mig selv:

> HELO littlebrother.com.se

250 mail.pirateparty.org.se Hello mail.pirateparty.org.se,
pleased to meet you

> MAIL FROM:m1k3y@littlebrother.com.se

250 2.1.0 m1k3y@littlebrother.com.se... Sender ok

> RCPT TO:m1k3y@littlebrother.com.se

250 2.1.5 m1k3y@littlebrother.com.se... Recipient ok

> DATA

354 Enter mail, end with "." on a line by itself

> Fuld af tvivl og uden håb. Løb i cirkler, skrig og
råb

> .

250 2.0.0 k5SMW0xQ006174 Message accepted for
delivery

QUIT

221 2.0.0 mail.pirateparty.org.se closing connection
Connection closed by foreign host.

Denne samtales grammatik blev defineret i 1982 af Jon Postel, en af internettets heroiske forfædre, som bogstavelig talt plejede at køre de vigtigste servere på nettet under sit skrivebord

på The University of Southern California, tilbage i den ældre stenalder.

Forestil dig nu, at du forbandt en mail-server til en IM-session. Du kunne sende en IM til serveren, som sagde "HELO littlebrother.com.se" og den ville svare med "250 mail.pirateparty.org.se Hello mail.pirateparty.org.se, pleased to meet you." Med andre ord, du kunne have samme samtale over IM, som du har over SMTP. Med de rette tilretninger kunne hele mail-server-delen foregå inde i en chat. Eller en web-session. Eller hvad som helst andet.

Dette kaldes "tunneling". Du anbringer SMTP'en inde i en chat-"tunnel." Du kunne derefter komme chatten tilbage i en SMTP-tunnel, hvis du ville være virkelig underlig, tunneling tunnellen i en anden tunnel.

Faktisk er enhver internetprotokol modtagelig for denne proces. Det er cool, fordi det betyder, at hvis du er på et netværk kun med Web-adgang, kan du tunnel din mail over det. Du kan tunnel din foretrukne P2P over det. Du kan endda tunnel Xnet... hvilket i sig selv er en tunnel for dusinvis af protokoller... over det.

Domain Name Service er en interessant og oldgammel internetprotokol, som går tilbage til 1983. Det er den måde din computer omdanner en computers navn... for eksempel pirateparty.org.se... til IP-nummeret som computere i virkeligheden bruger til at tale med hinanden over nettet, for eksempel 204.11.50.136. Det fungerer sædvanligvis på forunderligste vis, selvom det har millioner af bevægelige dele... enhver internetudbyder kører en DNS server, det samme gør de fleste regeringer og masser af private operatører. Disse DNS-bokse taler alle med hinanden, hele tiden, sender og udfylder forespørgsler til hinanden, således at uanset hvor obskurt et navn du giver din computer, vil de være i stand til at omdanne det til et nummer.

Før DNS, var der HOSTS file. Tro det eller ej, dette var et enkelt dokument, der listede navn og adresse på *hver eneste computer*, der var forbundet til internettet. Enhver computer havde en kopi af den. Filen blev til sidst for stor til at flytte rundt, så DNS blev opfundet, og kørte på en server, der plejede at bo under Jon Postels skrivebord. Hvis rengøringen slog stikket ud, mistede hele internettet sin evne til at finde sig selv. Seriøst.

Problemet med DNS i dag er, at det er over alt. Ethvert netværk har en DNS server, som bor på det, og alle disse servere er konfigureret til at tale med hinanden og tilfældige mennesker over alt på internettet.

Hvad Masha havde gjort var at finde en måde at tunnel et video-streaming system over DNS. Hun brød videoen op i milliarder af stykker og gemte hver af dem i en normal besked til en DNS server. Ved at køre hendes kode, kunne jeg trække videoen fra alle disse DNS servere, over alt på internettet, i en utrolig fart. Det må have set bizart ud på netværkernes histogrammer, som om jeg søgte på adresserne på alle computere i verden.

Men det havde to fordele, som jeg satte pris på med det samme: Jeg var i stand til at få videoen med en blændende hastighed... så snart jeg klikkede på det første link begyndte jeg at modtage billeder i full-screen, uden nogen hoppen eller hakken... og jeg havde ingen idé om hvor det blev hosted. Det var totalt anonymt.

I begyndelsen registrerede jeg ikke engang indholdet af videoen. Jeg var totalt overvældet af hvor fiks denne hack var. At streame video via DNS? Det var så smart og sært, at det praktisk talt var *perverteret*.

Lidt efter lidt begyndte det at synke ind, hvad det var, jeg så på.

Det var et mødebord i et lille lokale med spejle ned ad den ene væg. Jeg kendte dette rum. Jeg havde siddet i det rum, mens Streng Frisure-damen havde fået mig til at sige mit password

højt. Der var fem komfortable stole om bordet, hver med en komfortabel person, alle i DHS-uniform. Jeg genkendte generalmajor Graeme Sutherland, DHS' øverstbefalende for Bay Area, sammen med Streng Frisure. De andre havde jeg ikke set før. De så alle på en videoskærm for enden af bordet, hvorpå der var et langt mere bekendt ansigt.

Kurt Rooney, udenrigsministeren, var landskendt som præsidentens chefstrateg, manden som fik partiet til at komme igen til en tredje valgperiode og som var godt på vej til en fjerde. De kaldte ham "Hensynsløs" og jeg havde set nyhedsreportager engang om, hvor stramt han holdt tøjlerne på sine ansatte, ved at ringe til dem, IM'e dem, overvåge hver eneste af deres bevægelser, kontrollere hvert eneste trin. Han var gammel, med et rynket ansigt og lyse, grå øjne og en flad næse med brede opspilede næsebor og tynde læber, en mand, der altid så ud, som om han kunne lugte noget grimt.

Han var manden på skærmen. Han talte, og alle var fokuseret på hans skærm, alle tog noter så hurtigt de kunne skrive, mens de prøvede at se opvakte ud.

"... siger at de er vrede på autoriteterne, men vi er nødt til at vise landet, at det er terrorister, ikke regeringen, de skal give skylden. Forstår I mig? Nationen elsker ikke den by. For dem er det et Sodoma og Gomorra af bøsser og ateister, der fortjener at rådne op i helvede. Den eneste grund til at landet bekymrer sig om, hvad de mener, er at de var så heldige at blive sprængt ad helvede til af nogle islamiske terrorister.

"Disse Xnet-børn er ved at komme til det punkt, hvor de begynder at blive nyttige for os. Jo mere radikale de bliver, jo mere vil resten af nationen forstå, at der er trusler overalt."

Hans tilskuere holdt op med at skrive.

"Vi kan styre det, tror jeg," sagde Streng Frisure-damen. "Vores folk i Xnet har opbygget en masse indflydelse. Vores Manchurian Bloggers styrer så meget som halvtreds blogs hver, oversvømmer chat-kanalerne, linker til hinanden, følger

overvejende partilinjen udstukket af denne M1k3y. Men de har allerede vist, at de kan fremprovokere radikale handlinger, selv når M1k3y bremser dem.”

Generalmajor Sutherland nikkede. ”Vi har planlagt at lade dem være under jorden indtil en måned før midtvejs.” Jeg regnede med, at det betød midtvejsvalget, ikke mine terminsprøver. ”Det er ifølge den oprindelige plan. Men det lyder som om...”

”Vi har andre planer for midtvejs,” sagde Rooney. ”Need-to-know, selvfølgelig, men I skal sandsynligvis ikke planlægge at rejse i månederne lige før. Slip Xnettet løs nu, så hurtigt som muligt. Så længe de er moderate, er de et problem. Hold dem radikale.”

Videoen stoppede.

Ange og jeg sad på kanten af sengen og så på skærmen. Ange rakte op og startede videoen igen. Vi så den. Den var værre end gang.

Jeg smed keyboardet til side og rejste mig.

”Jeg er så *træt* af at være bange,” sagde jeg. ”Lad os give det til Barbara, få hende til at publicere det hele. Læg det hele ud på nettet. Lad dem fjerne mig. I der mindste vil jeg vide, hvad der så sker. I der mindste vil jeg have lidt *vished* i mit liv.”

Ange greb mig og krammede mig, trøstede mig. ”Jeg ved det skat, jeg ved det. Det er alt sammen forfærdeligt. Men du fokuserer på de dårlige ting og ignorerer de gode ting. Du har skabt en bevægelse. Du har udmanøvreret de idioter i Det Hvide Hus, skurkene i DHS-uniformer. Du har sat dig i en position hvor du kunne være ansvarlig for at afsløre hele den rådne DHS-ting.

Jo, de er ude efter dig. Selvfølgelig er de det. Har du bare et sekund tvivlet på det? Jeg har altid regnet med, at de var. Men Marcus, *de ved ikke hvem du er*. Tænk på det. Alle de mennesker, penge, skydevåben og spioner, og dig, en syttenåring fyr i high school... du slår dem stadig. De ved ikke

noget om Barbara. De ved ikke noget om Zeb. Du har jammet dem i San Franciscos gader og ydmyget dem over for verden. Hold op med at surmule, okay? Du er ved at vinde.”

”Men de er ved at komme efter mig. Det kan du se. De vil smide mig i fængsel for evigt. Ikke engang fængsel. Jeg vil bare forsvinde, ligesom Darryl. Værre måske. Syrien måske. Hvorfor efterlade mig i San Francisco? Jeg er et problem, så længe jeg er i USA.”

Hun satte sig på sengen med mig.

”Ja,” sagde hun. ”Det.”

”Det.”

”Så, du ved hvad du er nødt til at gøre, ikke sandt?”

”Hvad?” hun så stift på mit keyboard. Jeg kunne se tårerne trille ned ad hendes kinder. ”Nej! Du må være tosset. Tror du, jeg vil stikke af med en eller anden nød fra internettet? En eller anden spion?”

”Har du en bedre idé?”

Jeg sparkede en dyng af hendes vasketøj op i luften. ”Okay. Fint. Jeg snakker lidt mere med hende.”

”Tal med hende,” sagde Ange. ”Sig til hende, at du og din kæreste stikker af.”

”Hvad?”

”Klap i, pikhoved. Tror du, at du er i fare? Jeg er lige så meget i fare, Marcus. Det hedder skyld ved association. Når du ryger, så ryger jeg.” Hun havde kæben skudt ud i en oprørske vinkel. ”Du og jeg... vi er sammen nu. Det må du forstå.”

Vi satte os på sengen sammen.

”Medmindre du ikke vil have mig,” sagde hun til sidst med en lille stemme.

”Gør du grin med mig?”

”Ser jeg ud, som om jeg gør grin?”

”Jeg ville aldrig frivilligt gå uden dig, Ange. Jeg kunne aldrig have bedt dig komme med, men jeg er overlykkelig for at du tilbød det.”

Hun smilede og kastede mit keyboard over til mig.

"E-mail denne Masha-person. Lad os se, hvad den tøs kan gøre for os."

Jeg e-mailede hende, idet jeg krypterede beskeden, og ventede på svar. Ange nussede mig lidt og jeg kyssede hende og vi kælede med hinanden. Noget ved faren og pagten om at tage af sted sammen... det fik mig til at glemme det akavede ved at dyrke sex, gjorde mig liderlig som død og helvede.

Vi var halvvejs nøgne igen, da Mashas e-mail kom.

> To mand? Jøsses, som om det ikke bliver svært nok allerede.

> Jeg får ikke lov til at forlade stedet ud over for at lave efterretningsarbejde i felten efter et stort Xnet-angreb. Forstår du? Bagmændene overvåger alt hvad jeg laver, men jeg bliver sluppet, fri når der sker noget stort med Xnettere. Så bliver jeg sendt ud i felten.

> Du laver noget stort. Jeg bliver sendt ud til det. Vi kommer begge væk. Alle tre, hvis du insisterer.

> Men gør det hurtigt. Jeg kan ikke sende dig en masse e-mail, forstår du? De overvåger mig. De kommer stadig tættere på dig. Du har ikke så meget tid. Uger? Måske kun dage.

> Jeg har brug for dig til at komme væk. Derfor gør jeg dette, hvis du skulle undre dig. Jeg kan ikke flygte alene. Jeg har brug for en stor afledning fra Xnet. Det er din afdeling. Svigt mig ikke, M1k3y, eller vi er begge døde. Også din kæreste.

> Masha

Min telefon ringende, hvilket fik os begge til at hoppe. Det var min mor, som gerne ville vide hvornår jeg kom hjem. Jeg sagde til hende, at jeg var på vej. Hun nævnte ikke Barbara. Vi var blevet enige om ikke at tale om noget af alt dette på telefonen. Det var min fars idé. Han kunne være lige så paranoid som mig.

"Jeg kommer til at gå," sagde jeg.

"Vores forældre bliver..."

"Jeg ved det," sagde jeg. "Jeg så det ske for mine forældre, da de troede jeg var død. At vide at jeg er en flygtning vil ikke gøre det meget bedre. Men de vil hellere at jeg er en flygtning end en fange. Det tror jeg i hvert fald. Anyway, så snart vi forsvinder, kan Barbara publicere, uden at hun giver os problemer."

Vi kyssede i døren til hendes værelse. Ikke et af de hotte, våde af slagsen som vi sædvanligvis gjorde, når vi skiltes. Et sødt kys, denne gang. Et langsomt kys. En farvel-type kys.

#

Ture med BART'en er indadvendte. Når toget vipper frem og tilbage, og du prøver på ikke at få øjenkontakt med de andre passagerer, og du prøver på ikke at læse reklamerne for plastisk kirurgi, kautionsfirmaer og AIDS-test, når du prøver at ignorere graffitien og ikke se for meget på det, der er i gulvbelægningen. Det er der hvor din hjerne virkelig begynder at kværne og kværne.

Du vipper frem og tilbage, og din hjerne går igennem alle de ting, du har overset, genudsender alle filmene af dit liv; hvor du ikke er helt, hvor du er et fjols eller for godtroende.

Din hjerne kommer med teorier som denne:

Hvis DHS ville fange M1k3y, var der så en bedre måde end at lokke ham frem, få ham i panik, så han leder en eller anden stor, offentlig Xnet event? Ville det ikke være chancen for lækagen af en kompromitterende video værd?

Din hjerne finder på den slags, selv når din togtur ikke er mere end to eller tre stop. Når du kommer af og begynder at bevæge dig, kommer blodet i omløb og nogle gange hjælper din hjerne dig igen.

Nogle gang giver din hjerne dig løsninger sammen med problemerne.

Kapitel 18

Dette kapitel er tilegnet Vancouvers flersprogede Sophia Books, en varieret og spændende forretning, fyldt med det bedste af de sære og spændende popkulturelle verdener fra mange lande. Sophia var rundt om hjørnet i forhold til mit hotel, da jeg tog til Vancouver for at holde et foredrag ved Simon Fraser University, og folkene fra Sophia e-mailede mig i forvejen og bad mig komme forbi og signere deres beholdning, mens jeg var i nabolaget. Da jeg kom dertil, opdagede jeg et skatkammer af udgivelser jeg aldrig havde set før, i en svimlende samling af sprog, fra graphic novels til tykke akademiske afhandlinger, ledt af et godmodigt (endda lavkomisk) personale, som nød deres arbejde så det blev så håndgribeligt at det spredte sig til enhver kunde som trådte ind gennem døren.

Sophia Books: 450 West Hastings St., Vancouver, BC
Canada V6B1L1 +1 604 684 0484

Der var engang, hvor det bedste, jeg vidste, var, at tage en kappe på og hænge ud i hoteller, mens jeg lod, som om jeg var en usynlig vampyr som alle stirrede på.

Det er kompliceret og ikke nær så sært som det lyder. Live Action Role Playing scenen kombinerer de bedste dele af D&D med dramaklub med det at gå til sci-fi con'er.

Jeg har forståelse for, at dette måske ikke får det til at lyde så tiltrækkende for jer, som det var for mig, da jeg var 14.

De bedste spil var dem på spejderlejre uden for byen; hundrede teenagere, drenge og piger, der kæmper sig gennem trafikken fredag nat, udveksler historier, spiller håndholdte spil, blærer os i timevis. Så afgang for at stå i græsset foran en gruppe af ældre mænd og kvinder i bad-ass, hjemmelavet rustning, bulet og skrammet, som rustninger måtte have været i gamle dage,

ikke som de fremstilles i filmene, men som en soldats uniform efter en måned i bushen.

Disse mennesker fik en symbolsk løn for at styre spillene, men du fik ikke jobbet medmindre du var den type, der ville gøre det gratis. De havde allerede delt os ud i grupper, baseret på spørgeskemaet vi havde udfyldt før vi kom, og vi ville så få vores gruppeopgaver, som når man blev råbt op i baseball og fordelt på hold.

Så fik du dine pakker med briefinger. Disse var som de briefinger spionerne får i filmene: Her er din identitet, her er din mission, her er hemmelighederne du ved om gruppen.

Derefter var det tid til aftensmad; brølende ild, kød der bobler på spid, tofu der steger på pander (det er det nordlige Californien, en valgmulighed som er vegetarisk er ikke valgfri), og en måde at spise på, der kun kan beskrives som inhalering.

Allerede her ville de ivrige børn begynde at spille deres rolle. I mit første spil var jeg en troldmand. Jeg havde en pose med beanbags, som repræsenterede spells... når jeg smed en, ville jeg råbe navnet på den spell jeg kastede... ildkugle, magisk missil, lyskegle... og spilleren eller "monsteret" ville falde om, hvis jeg ramte. Eller ikke... nogle gange måtte vi tilkalde en dommer for at få afgjort det, men for det meste var vi ret gode til at spille et fair spil. Ingen kunne lide advokaterne fra DICE.

Ved sengetid spillede vi alle sammen vores figur. Som 14-årig var jeg ikke helt sikker på hvordan en troldmand skulle lyde, men jeg kunne hente idéer fra filmene og romanerne. Jeg talte i et langsomt og afmålt toneleje, mens jeg holdt ansigtet i et passende mystisk udtryk og tænkte mystiske tanker.

Missionen var kompliceret, at få fat i et helligt relikvie, som var blevet stjålet af en ogre som havde til hensigt at folket i landet skulle underlægges hans vilje. Det betød egentlig ikke så meget. Hvad der betød noget var, at jeg havde en personlig mission, at fange en bestemt type imp, som skulle tjene som min familier, og jeg havde en hemmelig nemesis, en anden spiller på

holdet, som havde deltaget i et plyndringstogt, som slog min familie ihjel, da jeg var dreng, en spiller, som ikke vidste, at jeg var kommet tilbage, tørstende efter hævn. Et eller andet sted, var der selvfølgelig en anden spiller med et tilsvarende horn i siden på mig, så selv mens jeg nød kammeratskabet i teamet, skulle jeg altid holde øjnene åbne efter en kniv i ryggen eller gift i maden.

I de næste to dage, kørte vi spillet. Der var dele af weekenden, der var ligesom gemmeleg, dele var som øvelser i overlevelse i vildmarken, nogle var som at løse krydsord. Game-masterne havde gjort et storartet stykke arbejde. Og du blev virkelig venner med andre mennesker på missionen. Darryl var målet for mit første mord, og jeg gjorde en indsats, selvom han var min ven. Flink fyr. En skam jeg måtte slå ham ihjel.

Jeg ramte ham med en ildkugle, mens han ledte efter skatte, efter at vi havde udryddet en bande orker, hvor vi spillede stensaks-papir med hver ork for at afgøre hvem der ville vinde i kamp. Det er langt mere spændende end det lyder.

Det var ligesom sommerlejr for dramanoer. Vi talte til langt ud på natten i telte, så på stjernerne, hoppede i floden, når vi blev varme, klaskede myg af vejen. Blev bedste venner, eller livslange fjender.

Jeg ved ikke hvorfor Charles' forældre sendte ham på LARPing. Han var ikke en af den slags børn, der rigtig nød den slags. Han var mere hiv-vingerne-af-fluer-typen. Åh, måske ikke. Men han brød sig bare ikke om at være i kostume i skoven. Han brugte al sin tid på at gå småsur rundt, snerre af alt og alle, prøve på at overbevise os om, at vi ikke havde det så sjovt som vi selv gik og troede. I er uden tvivl stødt på den slags person før, den slags som føler sig kaldet til at sikre sig at alle andre har det rædsomt.

En anden ting ved Charles var, at han ikke kunne fange det med simuleret kamp. Så snart du begynder at løbe rundt i skoven og leger disse indviklede, halvmilitære spil, er det let at blive så

høj på adrenalin, at du er klar til at flå halsen op på folk. Det er ikke en god tilstand at være i, når du render rundt med et imiteret sværd, kølle, spyd eller andet redskab. Dette er grunden til, at man under ingen omstændigheder må slå nogen i disse spil. I stedet, når du er tæt nok på til at nogen kan kæmpe, spiller du et par omgange af sten-saks-papir, med modifiers baseret på din experience, armaments, og condition. Dommerne afgør uenigheder. Det er ret civiliseret, og lidt underligt. Du spæner gennem skoven efter en eller anden, fanger ham, viser tænder og sætter dig ned og spiller lidt sten-saks-papir. Men det virker... og det holder det hele sikkert og sjovt.

Charles kunne ikke rigtigt få styr på dette. Jeg tror, at han udmærket var i stand til at forstå, at reglen var ingen kontakt, men han var samtidig i stand til at beslutte at reglen var ligegyldig og at han ikke ville overholde den. Dommerne gjorde ham opmærksom på det en del gange over weekenden, og han blev ved med at love at overholde det, og blev ved med at overtræde det. Han var et af de større børn, allerede dengang, og han kunne lide at tackle dig "ved et uheld" til slut i en jagt. Ikke sjovt når du bliver tacklet ned på den stenede skovbund.

Jeg havde lige bravt bekæmpet Darryl i en lille lysning, hvor han havde været på skattejagt, og vi fik os et lille grin over, hvor udspekuleret jeg havde været. Han skulle over og monstre... dræbte spillere kunne skifte til at spille monstre, hvilket betød, at jo længere spillet varede, jo flere monstre kom der efter dig, hvilket betød, at alle kom til at fortsætte med at spille og spillets kampe bare blev mere og mere episke.

Det var der Charles kom ud at skoven bag mig og tacklede mig, så jeg røg i jorden så hårdt at jeg ikke kunne trække vejret et øjeblik. "Fik dig!" råbte han. Jeg kendte ham ikke så godt før dette, og jeg havde aldrig brudt mig om ham, men nu var jeg klar til at slå ham ihjel. Jeg kom langsomt på benene og så på ham, hans bryst hoppede, mens han grinede. "Du er så meget død," sagde han. "Jeg fik dig bare så meget."

Jeg smilede og noget føltes forkert og ømt med mit ansigt. Jeg mærkede på min overlæbe. Der var blod på. Min næse blødte og min læbe var flækket, skåret på en rod, jeg havde plantet ansigtet i, da han tacklede mig.

Jeg tørrede blodet af på buksebenet og smilede. Jeg lod, som om det hele var sjovt. Jeg grinede lidt. Jeg bevægede mig imod ham.

Charles blev ikke narret. Han var allerede ved at bakke væk for at forsvinde i skoven. Darryl bevægede sig over for at flankere ham. Jeg tog den anden flanke. Med et vendte han sig og løb. Darryls fod fik i hans ankel og sendte ham i jorden. Vi var over ham, tidsnok til at høre en dommers fløjte.

Dommeren havde ikke set Charles' beskidte kneb, men han havde set Charles spille den weekend. Han sendte Charles tilbage til lejrens indgang og sagde, at han var ude af spillet. Charles beklagede sig voldsomt, men til vores store tilfredsstillelse, ville dommeren ikke høre på det. Da Charles var væk, gav han også os en formaning, og fortalte at vores gengældelse ikke var bedre end Charles' angreb.

Det var OK. Den aften, efter spillene var slut, fik vi alle et varmt brusebad i spejdernes sovesale. Darryl og jeg stjal Charles tøj og håndklæde. Vi bandt knuder på det og smed det i urinalet. En masse af drengene hjalp med glæde med få det gennemblødt. Charles havde været meget glad for at tackle.

Jeg ville ønske jeg kunne have set ham, da han kom ud af badet og opdagede sit tøj. Det er et svært valg: Løber du nøgen gennem lejren, eller løser du de stramme, pisgennemvædede knuder på dit tøj og tager det på?

Han valgte at være nøgen. Jeg ville sikkert have valgt det samme. Vi stillede os op langs ruten fra badet til skuret hvor taskerne stod og klappede af ham. Jeg stod forrest i rækken og ledte bifaldet.

Weekenderne på spejderlejren kom kun tre eller fire gange om året, hvilket efterlod Darryl og mig... og mange andre LARP'ere... med en seriøs LARP-mangel i vores liv.

Heldigvis var der Wretched Daylight-spillene i byens hoteller. Wretched Daylight er en anden LARP, rivaliserende vampyrklaner og vampyrjægere, og det har sine egne, spøjse regler. Spillerne får kort til at hjælpe dem med at afklare træfninger i kamp, således at hver træfning involverer et lille strategisk kortspil. Vampyrer kan gøre sig usynlige, ved at lægge armene over kors, og alle de andre spillere skal lade som om, de ikke ser dem, fortsætte med deres samtaler om deres planer og så videre. Den sande test af en god spiller er, om du er ærlig nok til at fortsætte med at afsløre dine hemmeligheder foran en "usynlig" rival uden at opføre dig, som om han var i rummet.

Der var et par store Wretched Daylight-spil hver måned. Arrangørerne af spillet havde et godt forhold til byens hoteller og de lod vide, at de ville tage ti ledige hotelværelser fredag nat og fylde dem med spillere som ville løbe rundt på hotellet og spille neddæmpet Wretched Daylight i korridorerne, rundt om poolen, og så videre, spise på hotellets restaurant og betale for hotellets wifi. De ville stoppe tilmeldingerne fredag eftermiddag, e-maile os, og vi ville gå direkte fra skole til hvad det nu måtte være for et hotel, medbringende vores rygsække, sove seks til otte i et værelse over weekenden, leve af junkfood og spille til tre om natten. Det var god, sikker morskab som vores forældre kunne bakke op om.

Arrangørerne var en velkendt velgørenhedsforening for læsefærdigheder som kørte skrive-workshops for børn, drama-workshops og så videre. De havde kørt spillene i ti år uden uheld. Alt var absolut spiritus- og narkofrit, for at sikre at arrangørerne ikke blev taget for en eller anden sag om fordærvelse af mindreårige. Vi tiltrak mellem ti og hundrede spillere, afhængig af weekenden, og for det samme som et par film, kunne du få to og en halv dags gedigen underholdning.

En dag fik de ved et lykketræf en række værelser på The Monaco, et hotel i The Tenderloin som servicerede kunstneriske, ældre turister, den slags sted hvor alle værelser havde en bowle med guldfisk, hvor lobbyen var fuld af smukke, gamle mennesker i fint tøj, der fremviste resultaterne af deres plastiske kirurgi.

De mondæne... vores ord for dem der ikke spiller... ignorerede os normalt, i det de antog os for at være børn, der var ude på narrestreger. Men den weekend var der tilfældigvis en redaktør for et italiensk rejsemagasin som boede der, og han blev interesseret i tingene. Han fik mig trængt op i et hjørne, mens jeg sneg mig rundt i håbet om at spotte mine rivalers klanoverhoved og flyve ind på ham og udgyde hans blod. Jeg stod op mod muren med armene over kors og var usynlig, da han kom over til mig og på engelsk med accent, spurgte mig om, hvad jeg og mine venner lavede på hotellet den weekend?

Jeg prøvede at feje ham af, men han ville ikke forsvinde. Så jeg tænkte, at jeg bare ville finde på noget, os så ville han forsvinde.

Jeg forestillede mig ikke, at han ville trykke det. Jeg forestillede mig slet ikke, at det ville blive opdaget af den amerikanske presse.

”Vi er her fordi vores prins er død, og har således været nødt til komme for at lede efter en ny hersker.”

”En prins?”

”Ja,” sagde jeg, idet jeg faldt ind i rollen. ”Vi er det Gamle Folk. Vi kom til Amerika i det 16. århundrede og har haft vores egen royale familie i Pennsylvanias ødemarker lige siden. Vi lever simpelt i skovene. Vi bruger ikke moderne teknologi. Men prinsen var den sidste i rækken, og han døde i sidste uge. En eller anden forfærdelig, udmarvende sygdom tog ham. De unge mænd fra min klan er taget ud, for at finde efterkommerne af hans grandonkel, som tog væk for at være sammen med de moderne mennesker på min bedstefars tid. Det siges, at han har

mangfoldiggjort sig, og vi vil finde de sidste af hans æt og bringe dem tilbage til deres retmæssige hjem.”

Jeg læste en masse fantasy-romaner. Denne slags ting var let for mig.

”Vi har fundet en kvinde, som kendte disse efterkommere. Hun fortalte, at en af dem boede på dette hotel, og vi er kommet for at finde ham. Men vi er blevet opsporet af en rivaliserende klan, som vil forhindre os i at bringe vores prins tilbage, for at holde os svage og lette at dominere. Det er således vitalt, at vi holder os for os selv. Vi taler ikke med de Nye Folk, hvis vi kan undgå det. At tale med dig nu, forvolder mig stort ubehag.”

Han så på mig med et snedigt blik. Jeg havde taget armene ned, hvilket betød, at jeg nu var ”synlig” for rivaliserende vampyrer, hvoraf en af dem langsomt havde sneget sig op på os. I sidste øjeblik vendte jeg mig om og så hende, med armene spredt ud, hvæsende af os, vampyrer for fuld udblæsning.

Jeg smækkede armene ud til siden og hvæsende tilbage til hende, hvorefter jeg spurtede gennem lobbyen, hoppede over en lædersofa, og fintede rundt om en potteplante, for at få hende til at jage mig. Jeg havde set en flugtrute ned gennem trappeskakten til træningscenteret i kælderen, og jeg tog den og rystede hende af mig.

Jeg så ham ikke igen den weekend, men jeg *fik* fortalt historien til mine medLARP’ere, som byggede videre på historien og fandt masser af muligheder for at fortælle den i løbet af weekenden.

Det italienske magasin havde en ansat, som havde taget sin kandidatgrad i Amish anti-teknologiske samfund i det landlige Pennsylvania, og hun syntes vi lød utroligt spændende. Baseret på noter og bandede interviews fra hendes chef fra hans tur til San Francisco, skrev hun en fascinerende, hjerteskræende artikel om disse sære, mindreårige kultmedlemmer som gennem søgte Amerika på kryds og tværs i eftersøgningen på deres ”prins”. For helvede, folk vil trykke hvad som helst i disse tider.

Men sagen var, at historier som den bliver fundet og genudgivet. Først var det italienske bloggere, så et par amerikanske bloggere. Folk over hele landet indrapporterede ”observationer” af de Gamle Folk, men hvorvidt det var noget de fandt på, eller det var andre der spillede det samme spil, vidste jeg ikke.

Det arbejdede sig op gennem mediernes fødekæde, hele vejen op til *New York Times*, som, desværre, har en sygelig trang til at tjekke facts. Journalisten de satte på historien sporede den til sidst tilbage til Hotel Monaco, som satte dem i kontakt med LARP-arrangørerne, som leende afslørede hele historien.

Så, på det tidspunkt blev LARPing meget mindre cool. Vi blev kendt som nationens største svindlere, som sære patologiske løgnere. Pressen, som vi ved et uheld havde narret til at dække historien om det Gamle Folk, var nu interesseret i at få genoprejsning ved at rapportere om, hvor utroligt underlige vi LARPere var, og det var så på det tidspunkt, at Charles lod alle i skolen vide, at Darryl og jeg var de største LARPing-skvat i byen.

Det var ikke en god sæson. Nogen af dem i slæng var ligeglade, men vi var ikke. Drillerierne var nådesløse. Charles ledte det. Jeg kunne finde hugtænder i plastic i min rygsæk, og børn jeg passerede ville sige ”bleh, bleh” som en vampyr fra tegnefilm eller de ville tale med en forloren transsylvansk accent, når jeg var der.

Vi gik over til ARGing ret hurtigt derefter. Det var sjovere på nogle måder, og langt mindre sært. Fra tid til anden savnede jeg nu alligevel min kappe og de weekender på hotellet.

#

Det modsatte af esprit d’escalier er den måde hvorpå livets pinligheder kommer tilbage og hjemsøger os, længe efter de er sket. Jeg kunne huske hver eneste åndssvage ting jeg havde sagt eller gjort nogensinde, genkalde mig dem i mindste detalje. Når som helst, jeg følte mig nede ville jeg automatisk begynde at

huske andre gange, hvor jeg følte det sådan, en hit-parade af ydmygelser, der kom, den ene efter den anden, i mine tanker.

Mens jeg prøvede at koncentrere mig om Masha og min snarlige undergang, blev historien med det Gamle Folk ved med at spøge. Der havde været en lignende syg, nedtrykkende, fortabt følelse dengang, efterhånden som flere og flere nyhedsmedier tog historien op, og sandsynligheden steg, for at nogen skulle regne ud, at det var mig, der havde afsløret historien for den åndssvage italienske redaktør i designerjeans med skæve sømme, den stivede, kraeløse skjorte og de overdimensionerede briller med metalstel.

Der er et alternativ til at hænge fast i dine fejltagelser. Man kan lære af dem.

Det er i hvert fald en god teori. Måske er grunden til at din underbevidsthed hiver alle disse ynkelige spøgelser frem, at de skal have en afslutning, for at kunne hvile i fred i ydmygelsernes efterliv. Min underbevidsthed blev ved med at hjemsøge mig med spøgelser, i håbet om at jeg ville gøre noget, så de kunne få lov til at hvile i fred.

Hele vejen hjem, vendte og drejede jeg dette minde og tænkte på, hvad jeg ville gøre i forbindelse med "Masha," hvis hun prøvede at narre mig. Jeg havde brug for noget forsikring.

Da jeg nåede hjem... og blev indhyllet i melankolske kram fra mor og far... havde jeg det.

#

Tricket var at time det, så det skete så hurtigt, at DHS ikke kunne nå at forberede sig på det, men længe nok til at Xnettet ville få tid til at møde talstærkt op.

Tricket var at få det arrangeret, så der var for mange til stede til at arrestere os alle, men at placere det et sted, hvor pressen og de voksne kunne se det, så DHS ikke bare gassede os igen.

Tricket var, at finde på noget, der var lige så tiltrækkende for medierne som at få Pentagon til at svæve. Tricket var, at arrangere noget som ville tiltrække i størrelsesordenen 3.000

studerende fra Berkeley, som nægtede at lade en af deres egne blive taget derfra i et salatfad.

Tricket var at anbringe pressen der klar til at fortælle, hvad politiet gjorde, på samme måde som de havde i 1968 i Chicago.

Det ville blive lidt af et trick.

Jeg smuttede en time tidligere fra skolen den næste dag, idet jeg brugte min standardteknik til at komme ud, uden at bekymre mig om hvorvidt det ville udløse en eller anden ny DHS-kontrol som ville resultere i at mine forældre ville få en besked.

På den ene eller den anden måde, ville mine forældres mindste problem efter i morgen være, om jeg havde problemer med skolen eller ej.

Jeg mødte Ange hjemme hos hende. Hun var gået fra skolen endnu tidligere, men hun havde bare lavet en masse ståhej over det månedlige og ladet som om hun var ved at falde om, og så sendte de hende hjem.

Vi begyndte at udbrede beskeden på Xnettet. Vi sendte det på e-mail til venner vi stolede på, og IM'ede det til vores buddy lister. Vi strejfede rundt på dækkene og i byerne i Clockwork Plunder og fortalte det til dem på vores team. At give alle nok informationer til at få dem til at dukke op, men ikke nok til at afsløre for meget for DHS var tricky, men jeg mente, at jeg havde lige den rigtige afbalancering:

> VAMPMOB I MORGEN

> Hvis du er en goth, klæd dig på for at imponere. Hvis du ikke er en goth, find en goth og lån noget tøj. Tænk noget i retning af vampyrer.

> Spillet starter kl. 8:00 morgen præcis. PRÆCIS. Vær der og vær klar til at blive fordelt på hold. Spillet varer 30 minutter, så I vil have masser af tid til at komme i skole bagefter.

> Stedet vil blive afsløret i morgen. E-mail jeres
offentlig nøgle til
m1k3y@littlebrother.pirateparty.org.se og tjek
jeres beskeder i morgen tidlig ved 7-tiden for en
opdatering. Hvis det er for tidligt for jer, så bliv oppe
hele natten. Det er hvad vi vil gøre.

> Dette er det sjoveste du vil opleve i år, med
garanti.

> Tro mig.

> M1k3y

Så sendte jeg en kort besked til Masha.

> I morgen

> M1k3y

Et minut efter e-mailede hun tilbage:

> Jeg tænkte det nok. VampMob? Du arbejder
hurtigt. Hav en rød hat på. Rejs med let bagage.

#

Hvad tager du med dig som flygtning? Jeg havde båret nok
tunge rygsække rundt på nok spejderlejre til at vide, at hvert
gram til du lægger på, skærer ned i skuldrene med hele
tyngdekraftens knusende kraft for hvert skridt du tager... det er
ikke bare et gram, det er et gram du bærer en million skridt. Det
er et ton.

"Rigtigt," sagde Ange. "Smart. Og du tager heller aldrig tøj
med til mere end tre dage. Du kan skylle tingene i en håndvask.
Bedre at have en plet på tøjet, end en kuffert der er for stor til at
kunne være under et flysæde."

Hun tog en kurértaske i nylon frem, som gik tværs over
hendes bryst, mellem hendes bryster... noget der fik mig til at
svede lidt... og hang tværs over hendes ryg. Den var rummelig,

og hun satte den ned på sengen. Nu lagde hun tøj i en bunke ved siden af.

”Jeg regner med, at tre T-shirts, et par bukser, et par shorts, tre sæt undertøj, tre par sokker og en sweater er nok.”

Hun tømte sin gymnastiktaske og tog sine toileting. ”Jeg kommer til at huske at smide min tandbørste i, i morgen før vi tager ned til Civic Center.”

At se hende pakke var imponerende. Hun var skånselsløs omkring det hele. Det var også flippet... det fik mig til at forstå, at den efterfølgende dag rejste jeg bort. Måske i lang tid. Måske for evigt.

”Tager jeg min Xbox med?” spurgte hun. ”Jeg har tonsvis af ting på harddisken, noter og skitser og e-mail. Jeg vil ikke have, at det skal falde i de forkerte hænder.”

”Det er alt sammen krypteret,” sagde jeg. ”Det er standard ved ParanoidXbox. Men efterlad Xboxen, der vil være rigeligt af dem i LA. Bare lav en Pirate Party-konto og send et image af din harddisk til dig selv. Jeg vil gøre det samme, når jeg kommer hjem.”

Det gjorde hun og satte e-mailene i kø. Det ville tage et par timer at få alle dataene klemmt igennem hendes nabos wifi-netværk og finde vej til Sverige.

Så lukkede hun flappen på tasken og strammede kompressionsremmene. Hun havde noget på størrelse med en fodbold på ryggen nu, og jeg stirrede beundrende på den. Hun kunne gå på gaden med den under armen, og ingen ville lægge mærke til noget... hun så ud, som om hun var på vej i skole.

”En ting mere,” sagde hun og gik over til sengebordet og tog kondomerne ud. Hun tog rækkerne med gummifyre ud af æsken og åbnede tasken og proppede dem i, så gav hun mig et klap i røven.

”Hvad nu?” sagde jeg.

”Nu tager vi over til dig og ordner dine ting. Det er på tide, at jeg møder dine forældre, ikke?”

Hun efterlod tasken mellem stakkene af tøj og ragelse over hele gulvet. Hun var villig til at gå fra det hele, gå, bare for at være sammen med mig. Bare for at støtte sagen. Det fik mig til også at føle mig modig.

#

Mor var allerede hjemme, da jeg kom hjem. Hun havde laptoppen åben på køkkenbordet og var ved at svare på e-mail, mens hun talte i et headset, der var forbundet til den, hvor hun hjalp en stakkels mand og hans familie fra Yorkshire med at tilvænne sig livet i Louisiana.

Jeg kom gennem døren og Ange fulgte efter, mens hun grinede som en tosset, men holdt min hånd så hårdt, at jeg kunne mærke knoglerne skurre mod hinanden. Jeg vidste ikke, hvad det var hun var så bekymret over. Det var jo ikke som om hun ville komme til at bruge meget tid på at være sammen med mine forældre efter dette, selv hvis tingene gik skævt.

Mor lagde på for yorkshiremanden da vi kom ind.

"Hej, Marcus," sagde hun og gav mig et kys på kinden. "Og hvem er så det?"

"Mor, det er Ange. Ange, det er min mor, Lillian." Mor rejste sig og gav Ange et kram.

"Det er rigtig dejligt at se dig, søde," sagde hun og så på hende fra top til tå. Ange så ret acceptabel ud, mener jeg. Hun klædte sig pænt og neddæmpet og man kunne se, hvor klog hun var bare ved at se på hende.

"En fornøjelse at møde dig, mrs. Yallow," sagde hun. Hun lød meget selvsikker. Meget mere, end jeg havde gjort, da jeg mødte hendes mor.

"Bare kald mig Lillian, søde," sagde hun. Hun opsugede hver eneste detalje. "Bliver du til aftensmad?"

"Det ville være dejligt," sagde hun.

"Spiser du kød?" Mor er ret tilvænnet det at bo i Californien.

"Jeg spiser hvad som helst, der ikke spiser mig først," sagde hun.

"Hun er en hot-sauce junkie," sagde jeg. "Du kunne servere gamle bildæk og hun ville spise dem, hvis hun kunne drukne dem i salsa."

Ange slog mig blidt på skulderen.

"Jeg havde tænkt mig at bestille Thai," sagde mor. "Jeg lægger et par af deres fem-chili retter til bestillingen."

Ange sagde pænt tak og mor trissede rundt i køkkenet og skaffede os glas med juice og tallerkener med kiks og spurgte os tre gange om vi ville have noget the. Jeg krympede mig lidt.

"Tak, Mor," sagde jeg. "Vi går ovenpå et stykke tid."

Mors øjne kneb sig lidt sammen et øjeblik, så smilede hun igen. "Selvfølgelig," sagde hun. "Din far vil være hjemme om en time, så spiser vi."

Jeg havde mine vampyrting pakket af vejen bagerst i skabet. Jeg lod Ange kigge det igennem, mens jeg gennemgik mit tøj. Jeg skulle ikke længere end LA. De havde forretninger der, alt det tøj jeg kunne få brug for. Jeg havde kun brug for tre eller fire af mine bedste T-shirts og et par af mine bedste jeans, en deodorant, en rulle tandtråd.

"Penge!" sagde jeg.

"Ja," sagde hun. "Jeg havde tænkt mig at rydde min bankkonto i en ATM på vejen hjem. Jeg har omkring fem hundrede sparet op."

"Virkelig?"

"Hvad skal jeg bruge det på?" sagde hun. "Efter Xnettet, har jeg ikke skullet betale for nogen abonnementer."

"Jeg tror, at jeg har tre hundrede eller sådan noget."

"Ja, der kan du bare se. Hæv dem på vejen til Civic Centeret i morgen tidlig."

Jeg havde en stor bogtaske, jeg brugte, når jeg skulle slæbe en masse gear rundt i byen. Den var langt mindre iøjnefaldende end min rygsæk til camping. Ange gik gennem mine bunker uden nåde og udrensede dem, til der kun var hendes favoritter.

Da det var pakket og under min seng, satte vi os ned.

"Vi kommer til at skulle rigtig tidligt op i morgen," sagde hun.

"Ja, stor dag."

Planen var, at sende beskeder ud med en række falske VampMob lokationer i morgen, som sendte folk ud til afsidesliggende steder nogle få minutters gang fra Civic Center. Vi havde skåret stencils til spraymaling ud, som blot sagde VAMPMOB CIVIC CENTER \, som vi kunne spraymale på disse steder omkring klokken fem om morgenen. Det ville forhindre at DHS fik lukket Civic Centeret af, før vi kom frem. Jeg havde mailbot'en klar til at sende beskeden ud klokke syv om morgenen... jeg ville bare lade min Xbox køre, når jeg tog afsted.

"Hvor længe..." Hendes stemme svandt væk.

"Det har jeg også overvejet," sagde jeg. "Det kunne være i lang tid, formoder jeg. Men hvem ved? Med Barbaras artikel der kommer ud..." Jeg havde også sat en e-mail til hende i køen, den efterfølgende morgen... "og alt sådan noget, måske vil vi være helte om to uger."

"Måske," sagde hun og sukkede.

Jeg lagde min arm om hende. Hendes skuldre rystede.

"Jeg er skrækslagen," sagde jeg. "Jeg tror det ville være tosset ikke at være skrækslagen."

"Ja," sagde hun. "Ja."

Mor kaldte os ned til aftenmaden. Far gav Ange hånden. Han så ubarberet og bekymret ud, sådan som han havde set ud siden vi tog ud til Barbara, men ved mødet med Ange, kom lidt af den gamle far tilbage. Hun kyssede ham på kinden og han insisterede på at hun skulle kalde ham Drew.

Aftenmaden var faktisk rigtig god. Isen blev brudt, da Ange tog sin forstøver med hot-sauce frem og gav sin mad noget af det, og forklarede om Scoville-enheder. Far prøvede en mundfuld af hendes mad og gik gispende ud i køkkenet for at drikke et par liter mælk. Tro det eller ej, mor prøvede det

bagefter og gav det indtryk at hun elskede det. Mor, viste det sig, var et uopdaget vidunderbarn inden for stærk mad, et naturtalent.

Før hun gik, gav hun hot-sauce-forstøveren til mor. ”Jeg har en ekstra derhjemme,” sagde hun. Jeg havde set hende pakke den ned i rygsækken. ”Du virker som en kvinde, der burde have en af disse.”

Kapitel 19

Dette kapitel er tilegnet The MIT Press Bookshop, en forretning jeg har besøgt på hver eneste tur til Boston de sidste ti år. MIT er, selvfølgelig, et af de legendariske oprindelsessteder for global nørdekultur, og boghandlen på campus lever op til de utrolige forventninger jeg havde, da jeg første gang satte benene i den. Ud over de vidunderlige titler, der udgives af MIT press, er boghandlen en tur gennem de mest spændende udgivelser om hightech i verden, fra hacker zines som 2600 til tykke, akademiske antologier om design af videospil. Det er en af de butikker, hvor jeg er nødt til at bede dem sende mine indkøb hjem, fordi de ikke kan være i min kuffert.

MIT Press Bookstore: Building E38, 77 Massachusetts Ave., Cambridge, MA USA 02139-4307 +1 617 253 5249

Her er den e-mail der gik ud klokken syv om morgenen den efterfølgende dag, mens Ange spraymalede VAMP-MOB CIVIC CENTER \ \ på strategiske steder rundt om i byen.

> REGLER FOR VAMPMOB

> Du er en del af en klan af dagslysvampyrer. Du har opdaget hemmeligheden ved at overleve det frygtelige lys fra Solen. Hemmeligheden var kannibalisme: blodet fra en anden vampyr kan give dig styrken til at gå iblandt de levende.

> Du er nødt til at bide så mange andre vampyrer som du kan, for at blive i spillet. Hvis der går mere end et minut uden et bid, er du ude. Når du er ude, tag din trøje omvendt på og bliv dommer... hold øje

med to eller tre vampyrer for at se om de får deres bid lavet.

> For at bide en anden vampyr, skal du sige "Bid!" fem gange før de gør. Så du løber hen til en vampyr, får øjenkontakt og råber "bid bid bid bid bid!" og hvis du får det ud, før hun gør, lever du og hun forvandles til støv.

> Du og de andre vampyrer du møder ved dit mødested er et team. De er din klan. Du får ingen næring fra deres blod.

> Du kan "gøre dig usynlig" ved at stå stille med armene over kors. Du kan ikke bide usynlige vampyrer og de kan ikke bide dig.

> Dette spil spilles efter honor systemet. Pointen er at have det sjovt og få luftet din vampyr, ikke at vinde.

> Der er et end-game, som vil blive spredt ved mund-til-mund-metoden, når vinderne begynder at kunne ses. Game-masterne vil starte en hviskekampagne mellem spillerne, når tiden kommer til det. Spred det hviskede så hurtigt du kan og hold øje med signalet.

> M1k3y

> bid bid bid bid bid!

Vi havde håbet på at hundrede personer ville være villige til at spille VampMob. Vi havde hver sendt omkring to hundrede invitationer ud. Men da jeg sad ret op og ned klokken fire om morgenen og greb min Xbox, var der 400 svar. Fire *hundrede*.

Jeg gav adressen til botten og sneg mig ud af huset. Jeg gik ned ad trappen, mens jeg lyttede til min fars snorken og min mor, der vendte sig i deres seng. Jeg låste døren bag mig.

Klokken 4:15 om morgenen, var Potrero Hill så stille som på landet. Der var noget fjern rumlen fra trafik, og en enkelt gang var der en bil, der kravlede forbi mig. Jeg stoppede ved en ATM og tog \$320 ud i tyvere, rullede dem sammen og lagde en elastik omkring og lagde rullen i en lynlås-lomme på låret af mine vampyrbukser.

Jeg havde min kappe på igen, og en krøllet skjorte, og smokingbukser, der var blevet ændret, så de havde lommer nok til at have alle mine småting. Jeg havde spidse støvler på, med sølvkranie-spænder, og jeg havde touperet mit hår så det strittede ud til alle sider. Ange skulle komme med hvid makeup og havde lovet at lægge min eyeliner og sorte neglelak. Hvorfor ikke, for fanden? Hvornår ville jeg igen få mulighed for at klæde mig ud på denne måde?

Ange mødte mig foran hendes hus. Hun havde også sin rygsæk på, og netstrømper, en krøllet goth-lolita-stuepige-kjole, hvid ansigtsmaling, gennemført kabuki-øjnenmakeup, og hendes fingre og hals dryppede med sølvsmykker.

"Du ser *fantastisk* ud!" sagde vi til hinanden samtidig, hvorefter vi lo stille og sneg os gennem gaderne, med dåser med spraymaling i vores lommer.

#

Idet jeg så ud over Civic Centeret, tænkte jeg på, hvordan det ville se ud, når 400 VampMobbers samledes på stedet. Jeg forventede dem ti minutter senere, ude foran rådhuset. Den store plads summede allerede af pendlere som behændigt trådte uden om de hjemløse, der tiggede dér.

Jeg har altid hadet Civic Center. Det er en samling af bygninger formet som en bryllupskage; domhuse, museer og offentlige kontorer som rådhuset. Fortovene er brede,

bygningerne er hvide. I turistguiderne til San Francisco, får de fotograferet det så det ligner Epcot Centeret, futuristisk og koldt.

Men på jorden er det snavset og ulækkert. Hjemløse sover på alle bænkene. Området er tomt klokken seks om aftenen, bortset fra spritterne og junkierne, for med kun den ene type bygning der, er der ingen god grund til at folk bliver der efter solnedgang. Det er mere som et indkøbscenter end som et nabolag, og de eneste forretninger dér er kautionister og spiritusforretninger, forretninger der servicerer familier til forbrydere i retten og bumser som gør det til deres nattelogi.

Jeg fik virkelig forståelse for dette, da jeg læste et interview med en fantastisk, gammel byplanlægger, en kvinde ved navn Jane Jacobs, som var den første person, der virkelig satte fingeren på, hvorfor det var forkert at skære byen op med motorveje, anbringe alle de fattige i sociale boligbyggerier og anvende miljøplanlægning til at styre, hvem der måtte hvad og hvor.

Jacobs forklarede, at rigtige byer er organiske og de har en masse variation... rige og fattige... hvide og brune, Anglo og Mex, forretning og beboelse og endda industri. Et nabolag som det har alle mulige mennesker der går igennem på alle tidspunkter af døgnet, så du har forretninger der opfylder alle behov, du får folk der hele tiden, der fungerer som øjne på gaden.

Du har stødt på det før. Når du går rundt i en ældre del af en by og du opdager, at den er fuld af de mest cool udseende forretninger, fyre i jakkesæt og folk i modetøj, fine restauranter og funky caféer, måske en lille biograf, huse med detaljeret malerarbejde. Jo, der kan også være en Starbucks, men der er også et fint frugtmarked og en blomsterhandler, som ser ud til at være tre hundrede år, mens hun forsigtigt klipper blomsterne i sit vindue. Det er det modsatte af et planlagt område, som et indkøbscenter. Det føles som en vild have eller endda en skov: som om det *voksede*.

Det kunne ikke blive fjernere fra det end Civic Center. Jeg læste et interview med Jacobs, hvor hun talte om det fantastiske, gamle nabolag de ryddede for at bygge det. Det havde været lige nøjagtigt sådan et nabolag, sådan et sted der skete uden tilladelse eller årsag eller fornuft.

Jacobs sagde, at hun forudså at inden for nogle få år, ville Civic Center være et af de værste nabolag i byen, en spøgelsesby om natten, et sted, der opretholdt en lille bemanding af usle spiritusbutikker og loppebefængte moteller. I interviewet virkede hun ikke særlig glad for at have fået ret; hun lød som om hun talte om afdød ven, da hun beskrev hvad Civic Center havde udviklet sig til.

Lige nu var det myldretid og Civic Center var så travl som den kunne blive. Civic Centers BART fungerer også som hovedstationen for Muni trolley-linjer, og hvis du har brug for at skifte fra den ene til den anden, er det der du gør det. Klokken otte om morgenen var der tusinder af mennesker, der kom op ad trapperne, gik ned ad trapperne, steg ind og ud af taxier og af og på busser. De blev klemmt ved DHS checkpoints ved de forskellige offentlige bygninger og dirigerede uden om aggressive tiggere. De lugtede af deres shampooer og cologner, lige fra brusebadet og bevæbnede med deres arbejdsuniformer, svingende med tasker til laptops og mapper. Klokken otte om morgenen var Civic Center dér, hvor tingene skete.

Og her kom vampyrerne. En snes stykker kom ned ad Van Ness, en snes stykker ad Market. Flere kom fra den anden side af Market. Der kom flere ad Van Ness. De gled rundt om bygningernes side, iført hvid ansigtsmaling og sort eyeliner, sort tøj, læderjakker, enorme tunge støvler. Fingerløse nethandsker.

De begyndte at fylde op på pladsen. Nogle få af forretningsfolkene så kort på dem, idet de gik forbi, hvorefter de kiggede væk, idet de ikke ville lade disse weirdos komme ind i deres personlige virkelighed, mens de tænkte på hvad det nu måtte være for noget lort de igen skulle vade igennem i otte

timer. Vampyrerne trissede rundt, ikke sikre på, hvornår spillet startede. De samlede sig i store grupper, som et omvendt olieudslip, hvor alt det sorte samlede sig ét sted. En masse af dem var iført gamle hatte, bowlere og høje hatte. Mange af pigerne var i fuld elegant goth-lolita-stuepigeuniform, med store platformstøvler.

Jeg prøvede at bedømme antallet. 200. Så, fem minutter efter var det 300. 400. De strømmede til. Vampyrerne havde taget venner med.

En eller anden tog mig på røven. Jeg drejede rundt og så Ange, der lo så meget, at hun måtte holde sig på lårene, krumbøjet.

"Se dem lige, for pokker, se dem lige!" gispede hun. Pladsen var dobbelt så fyldt som den havde været fem minutter før. Jeg havde ingen idé om hvor mange Xnettere der var, men mindst 1000 af dem var dukket op til min lille fest. Christ.

DHS og betjente fra SFPD begyndte at bevæge sig rundt, mens de talte i deres radioer og klumpede sig sammen. Jeg hørte en sirene i det fjerne.

"All right," sagde jeg, og tog Ange i armen. "All right, så kører vi."

Vi gled begge ind i mængden, og så snart vi stødte ind i vores første vampyr, sagde vi begge højt, "Bid bid bid bid bid!" Mit offer var en lamslået... men sød... pige med spindelvæv tegnet på hænderne og udtværet mascara, der løb ned ad kinderne. Hun sagde, "Pis," og flyttede sig væk, hvorved hun anerkendte, at jeg havde fået hende.

Kaldet til "bid bid bid bid bid" havde spredt de andre vampyrer i nærheden. Nogle af dem angreb hinanden, andre søgte ly og gemte sig. Jeg havde mit offer for det næste minut, så jeg sneg mig væk, mens jeg brugte mondæne som cover. Over alt omkring mig, var der udråb af "bid bid bid bid bid!" og råb og grin og forbandelser.

Lyden spredte sig som en virus gennem mængden. Alle vampyrerne vidste, at spillet var i gang nu, og dem der stod i klynger døde som fluer. De lo og bandede og flyttede sig væk, mens de gjorde vampyrerne som stadig var med opmærksom på, at spillet var i gang. Og flere vampyrer strømmede til.

8:16. det var tid til at nedlægge endnu en vampyr. Jeg knælede ned og bevægede mig mellem benene på de almindelige, mens de gik mod BART'ens trapper. De rykkede bagud af overraskelse og slingrede for at undgå mig. Jeg havde mine øjne fokuseret som en laser på et par sorte platformstøvler med ståldrager på tærne, så jeg forventede det ikke, da jeg stod ansigt til ansigt med en anden vampyr, en fyr på omkring 15 eller 16, med håret strøget lige bagud med gele og iført en Marilyn Manson PVC-jakke draperet med halskæder med falske stødtænder, der var udkåret med komplicerede symboler.

"Bid bid bid..." begyndte han, da en af de mondæne snublede over ham så de begge lå og sprællede. Jeg sprang over til ham og råbte "bid bid bid bid bid!" før han kunne komme fri igen.

Flere vampyrer kom til. Jakkesættene flippede helt ud. Spillet oversvømmede fortovet og flyttede sig ind i Van Ness, mens det spredte sig mod Market Street. Bilister dyttede, trolleyer kom med vrede *ding*. Jeg hørte flere sirener, men nu blokerede trafikken i alle retninger.

Det var fandeme *guddommeligt*.

BID BID BID BID BID!

Lyden var over alt omkring mig. Der var så mange vampyrer der, som spillede så indædt, at det var som et brøl. Jeg tog en chance og rejste mig op, og opdagede at jeg stod midt i en gigantisk samling af vampyrer, der strakte sig så langt som jeg kunne se, i alle retninger.

BID BID BID BID BID!

Dette var endnu bedre end koncerten i Dolores Park. Det havde været vredt og rockende, men dette var... tja, det var *sjovt*. Det var som at komme tilbage til legepladsen, til de episke

fangelege vi legede i frokostpausen, når der var sol, hundreder af folk der jagtede rundt efter hinanden. De voksne og bilerne gjorde det bare mere underholdende, sjovere.

Det var hvad det var: Det var *sjovt*. Vi grinede alle sammen nu.

Men politiet mobiliserede virkelig nu. Jeg hørte helikoptere. Når som helst nu ville det være ovre. Tid til slutspillet.

Jeg greb fat i en vampyr.

"Slutspil: når politiet beordrer os til at spredes, lad som om I bliver gasset. Sig det videre. Hvad har jeg lige sagt?"

Vampyren var en pige, lille, så kort, at jeg troede hun var virkelig ung, men ud fra hendes ansigt og smil, måtte hun have været 17 eller 18. "Arh, hvor fedt," sagde hun.

"Hvad sagde jeg?"

"Slutspil: når politiet beordrer os til at spredes, lad som om I bliver gasset. Sig det videre. Hvad har jeg lige sagt?"

"Præcis," sagde jeg. "Sig det videre."

Hun forsvandt i mængden. Jeg greb fat i en anden vampyr. Jeg sagde det videre. Han forsvandt for at sige det videre.

Et eller andet sted i menneskemængden, vidste jeg, at Ange gjorde det samme. Et eller andet sted i menneskemængden kunne der være spioner, falske Xnettere, men hvad kunne de gøre med den viden? Det var ikke sådan at politiet havde et valg. De ville beordre os til at spredes. Det var garanteret.

Jeg måtte have fat i Ange. Planen var at mødes ved Founders' Statue på pladsen, men at komme dertil ville blive svært. Menneskemængden bevægede sig ikke mere, den *brusede*, som hoben havde gjort det ned til BART-stationen den dag bomberne sprang. Jeg kæmpede for at komme igennem den, netop som højttalerne under helikopteren blev tændt.

"DETTE ER THE DEPARTMENT OF HOMELAND SECURITY. SPRED JER ØJEBLIKKELIGT, DETTE ER EN ORDRE."

Rundt om mig faldt hundreder af vampyrer til jorden, mens de tog sig til halsen og kradsede sig i øjnene og gispede efter luft. Det var let at lade som om vi blev gasset, vi havde alle haft god tid til at studere optagelserne af festdeltagerne i Mission Dolores Park, der gik i jorden under skyerne af peberspray.

"SPRED JER ØJEBLIKKELT."

Jeg faldt til jorden, idet jeg beskyttede min rygsæk og rakte ud efter den røde baseballhat som var foldet sammen i min bukselinning. Jeg proppede den på hovedet og tog mig så til halsen, mens jeg kom med frygtelige opkastningslyde.

De eneste der nu stod op var de mondæne, lønslaverne som bare havde prøvet at komme på arbejde. Jeg så mig rundt, så meget det lod sig gøre, mens jeg kvaltes og gispede.

"DETTE ER THE DEPARTMENT OF HOMELAND SECURITY. SPRED JER ØJEBLIKKELT, DETTE ER EN ORDRE. SPRED JER ØJEBLIKKELT." Guds stemme gav mig ondt i maven. Jeg kunne mærke det i mine kindtænder og i mine lårbene og min rygsøjle.

Lønslaverne var bange. De bevægede sig så hurtigt de kunne, men ikke i nogen bestemt retning. Det var som om helikoptererne var lige over hovedet, uanset hvor du stod. Betjentene vadede ind i menneskemængden nu, og de havde taget deres hjelme på. Nogle havde skjolde. Nogle havde gasmasker. Jeg gispede endnu mere.

Så løb slipsedyrene. Jeg ville sikker også have løbet. Jeg så en fyr flå en \$500 jakke af og pakke den om ansigtet, før han begav sig sydpå mod The Mission, kun for at snuble og ligge og sprælle. Hans banden blandedes med kvælningsslydene.

Dette var ikke meningen skulle ske... kvælingen var kun tænkt at skulle skræmme folk og gøre dem forvirrede, ikke få dem til at flygte i panik.

Der kom skrig nu, skrig jeg genkendte alt for godt fra natten i parken. Det var lyden af folk som var rædselsslagne og løb ind i hinanden, mens de prøvede som død og kritte at komme væk.

Og så begyndte sirenerne for luftangreb.

Jeg havde ikke hørt lyden siden bomberne sprang, men jeg ville aldrig glemme den. Den skar igennem mig og gik lige i kuglerne, hvor den lavede mine knæ til gele på vejen. Det fik mig til at ville løbe væk i panik. Jeg kom på benene, med den røde kasket på hovedet, og kunne kun tænke på en ting: Ange. Ange og The Founders' Statue.

Alle var på benene nu og løb i alle retninger, mens de skreg. Jeg skubbede folk af vejen, men jeg holdt fast i min rygsæk og hat og styrede mod Founders' Statue. Masha ledte efter mig. Jeg ledte efter Ange. Ange var derude.

Jeg skubbede og bandede. Gav en eller anden en albue. En eller anden trampede så hårdt på min fod, at jeg mærkede noget sige *knas*, og jeg skubbede ham så han faldt. Han prøvede at komme op og nogen trådte på ham. Jeg skubbede og masede.

Så rakte jeg min arm ud for at skubbe en anden og stærke hænder greb mig om mit håndled og albuen i en flydende bevægelse og vred min arm om på ryggen. Det føltes som om min skulder var ved at blive trukket af led, og jeg bukkede øjeblikkeligt sammen, mens jeg råbte, en lyd der dårligt kunne høres over støjen fra menneskemængden, helikopternes banken, sirenerne hyl.

Jeg blev hevet op igen af stærke hænder bag mig, som styrede mig som en marionetdukke. Grebet var så perfekt, at jeg ikke engang kunne tænke på at vride mig. Jeg kunne ikke tænke på støjen eller helikopteren eller Ange. Alt jeg kunne tænke på, var at bevæge mig i den retning som personen, der holdt mig, ville have mig til at bevæge mig i. Jeg blev vendt rundt, så jeg stod ansigt til ansigt med personen.

Det var en pige hvis ansigt var spidst og gnaveragtigt, halvt gemt bag et gigantisk par solbriller. Over solbrillerne strittede en tot skinnende pink hår i alle retninger.

"Dig!" sagde jeg. Jeg kendte hende. Hun havde taget et billede af mig og truet med at sladre om mig til pjækkeri-mob-

loggen. Det havde været fem minutter før alarmerne gik. Det havde været hende, skånselsløs og udspekuleret. Vi havde begge løbet fra det sted i The Tenderloin, mens alarmerne lød bag os, og vi var begge blevet samlet op af politiet. Jeg havde været fjendtlig, og de havde besluttet, at jeg var en fjende.

Hun... Masha... blev deres allierede.

"Hallo, M1k3y," hvæsende hun i mit øre, så tæt på som havde hun været en kæreste. Jeg fik kuldegysninger. Hun slap min arm og jeg rystede den i live igen.

"Christ," sagde jeg. "Dig!"

"Ja, mig," sagde hun. "Gassen falder om cirka to minutter. Lad os komme i omdrejninger."

"Ange... min kæreste... er ved The Founders' Statue."

Masha så ud over menneskemængden. "Ingen chance," sagde hun. "Hvis vi prøver at komme derover, er vi færdige. Gassen falder om to minutter, hvis du ikke fangede det første gang."

Jeg stoppede. "Jeg tager ikke af sted uden Ange," sagde jeg.

Hun trak på skuldrene. "Det må du selv om," råbte hun i øret på mig. "Det er din begravelse."

Hun begyndte at skubbe sig gennem mængden, bevæge sig væk, mod nord, mod downtown. Jeg fortsatte med at kæmpe mig hen mod The Founders' Statue. Et øjeblik efter var min arm tilbage i den frygtelige lås og jeg blev svunget rundt og ført fremad.

"Du ved for meget, bror lort," sagde hun. "Du har set mit ansigt. Du kommer med mig."

Jeg skreg ad hende, gjorde modstand til det føltes som om min arm ville brække, men hun skubbede mig fremad. Min ømme fod var en pinsel for hvert skridt, min skulder føltes som om den ville brække.

Med hende, der brugte mig som en rambuk, kom vi hurtigt gennem menneskemængden. Helikopternes hyl ændrede sig,

og hun gav mig et hårdere skub. ”LØB!” råbte hun. ”Nu kommer gassen!”

Lyden fra menneskemængden ændrede sig også. Lydene af kvælning og lydene af skrig blev meget, meget højere. Jeg havde hørt det toneleje før. Vi var tilbage i parken. Gassen regnede ned. Jeg holdt vejret og løb.

Vi kom ud af menneskemængden og hun slap min arm. Jeg rystede liv i den igen. Jeg humpede så hurtigt jeg kunne ned ad fortovet, mens menneskemængden blev mere og mere spredt. Vi var på vej mod en gruppe DHS-betjente med skjolde og hjelme og masker. Idet vi kom nærmere, trak de ind for at blokere os, men Masha holdt et skilt op og de smeltede væk, som om hun var Obi Wan Kenobi, der sagde ”Dette er ikke droiderne I leder efter.”

”Din forbandede *bitch*,” sagde jeg, mens vi bevægede os hurtigt op ad Market Street. ”Vi må tilbage efter Ange.”

Hun kneb læberne sammen og rystede på hovedet. ”Jeg føler med dig kammerat. Jeg har ikke set min kæreste i månedsvis. Han tror sandsynligvis at jeg er død. Krigslykken. Hvis vi går tilbage til din Ange, er vi døde. Hvis vi fortsætter, har vi en chance. Så længe vi har en chance, har hun en chance. De børn ryger ikke alle til Gitmo. De tager sikkert et par hundrede til afhøring og sender resten hjem.”

Vi bevægede os op ad Market Street nu, forbi stripklubberne hvor små lejre af bumser og junkier sad og stank som åbne toiletter. Masha førte mig til et lille indhak med en lukket dør til et af stripstederne. Hun tog jakken af og vendte vrangen ud... foret var et neddæmpet, sribet mønster, og med jakkens søm siddende omvendt, hang den anderledes. Hun fremdrog en uldhue fra sin lomme og trak den over håret, så den sad kækt på skrå. Så tog hun nogle klude til at fjerne make-up og gik i gang med sit ansigt og fingernegle. På et minut var hun en anden kvinde.

”Tøjskifte,” sagde hun. ”Din tur. Af med skoene, af med jakken, af med hatten.” Jeg kunne se hendes pointe. Politiet ville se meget nøje på enhver som så ud som om de havde været en del af VampMobben. Jeg smed hatten helt væk... jeg har aldrig kunnet lide kasketter. Så stampede jeg jakken ned i min rygsæk og fik en langærmet T-shirt med et billede af Rosa Luxembourg op og trukket over min sorte T-shirt. Jeg lod Masha fjerne min make-up og rense mine negle og et minut efter var jeg ren.

”Sluk din telefon,” sagde hun. ”Har du nogle arphids på dig?”

Jeg havde mit studiekort, mit ATM kort, mit Fast Pass. De kom alle i en sølvfarvet taske som hun holdt frem, som jeg genkendte som en radio-sikker Faraday-lomme. Men netop som hun lagde dem i lommen, gik det op for mig, at jeg havde overladt min ID til hende. Hvis hun var på den anden side...

Betydningen af hvad der lige var sket, begyndte at synke ind. Jeg havde forestillet mig, at have Ange sammen med mig på dette tidspunkt. Ange ville gøre det til to mod en. Ange ville hjælpe mig med at se om der var noget galt. Hvis Masha ikke var, hvad hun sagde hun var.

”Kom disse småsten i dine sko, før du tager dem på...”

”Det er OK. Jeg forstuede min fod. Intet program for genkendelse af gangart vil opdage mig nu.”

Hun nikkede en enkelt gang, en professionel til en anden, og hankede op i sin rygsæk. Jeg tog min op og vi fortsatte. Den totale tid for skiftet var under et minut. Vi lignede og gik som to andre mennesker.

Hun så på sit ur og rystede på hovedet. ”Kom,” sagde hun. ”Vi skal nå vores kontakt. Og du skal ikke tænke på at stikke af. Du har to muligheder nu. Mig eller fængsel. De vil analysere optagelserne fra det oprør i dagevis, men når de er færdige, vil alle ansigter komme i en database. Vores forsvinden vil blive bemærket. Vi er begge eftersøgte kriminelle nu.”

Hun fik os væk fra Market Street ved den næste blok, hvorefter vi drejede tilbage til The Tenderloin. Jeg kendte dette område. Det var her vi havde jagtet efter en åben wifi-adgang før i tiden, mens vi spillede Harajuku Fun Madness.

"Hvor er vi på vej hen?" sagde jeg.

"Vi er ved at få kørelejlighed," sagde hun. "Klap i og lad mig koncentrere mig."

Vi bevægede os hurtigt og sveden strømmede ned over mit ansigt fra håret, banede sig vej ned ad min ryg og gled ned mellem mine baller og lår. Min fod gjorde *virkelig* ondt, og jeg så San Franciscos gader ræse forbi, måske for sidste gang nogensinde.

Det hjalp ikke, at vi pløjede os op ad bakke, mens vi bevægede os mod området, hvor det snuskede Tenderloin blev afløst af Nob Hills skyhøje ejendomsværdier. Min vejtrækning kom som uregelmæssige gisp. Hun ledte os mest op ad smalle gyder, og brugte kun de store veje til at komme fra en gyde til den næste.

Vi var lige trådt ind i en af disse gyder, Sabin Place, da nogen nåede op på siden af os og sagde, "Stop lige der." Stemmen var fuld af skadefryd. Vi stoppede og vendte os om.

Ved indgangen til gyden stod Charles, iført et halvhjertet VampMob outfit bestående af en sort T-shirt og jeans og hvid ansigtsmaling. "Hallo, Marcus," sagde han. "Hvor skal du hen?" Han smilede bredt og smørret. "Hvem er din veninde?"

"Hvad vil du, Charles?"

"Tja, jeg har hængt ud på det forræderiske Xnet lige siden jeg så dig dele dvd'er ud på skolen. Da jeg hørte om din VampMob, tænkte jeg, at jeg ville tage med og hænge lidt ud i kanten, bare for at se om du dukkede op og hvad du lavede. Ved du, hvad jeg så?"

Jeg sagde ikke noget. Han havde sin telefon i hånden, mens han pegede på os. Filmede. Måske klar til at ringe 911. Ved siden af mig, var Masha blevet stiv som en pind.

”Jeg så dig *lede* den forbandende ting. Og jeg *optog* det, Marcus. Så nu ringer jeg til politiet og vi venter lige her på dem. Og så ryger du i bollet-i-røven-fængsel i meget, meget lang tid.”

Masha trådte frem.

”Stop lige der, søk,” sagde han. ”Jeg så dig få ham væk. Jeg så det hele...”

Hun tog endnu et skridt fremad og snappede telefonen ud af hans hånd, mens hun rakte bagud med den anden og fremdrog en åben tegnebog.

”DHS, pikhoved,” sagde hun. ”Jeg er DHS. Jeg har været ved at genne dette fjols tilbage til hans chefer for at se, hvor han førte hen. Det *gjorde* jeg. Nu har du ødelagt det. Vi har et navn for det. Vi kalder det ‘Obstruktion af National Sikkerhed’. Det er et udtryk du vil komme til at høre meget oftere.”

Charles trådte et skridt tilbage, men hænderne holdt op foran sig. Han var blevet endnu mere bleg under sin makeup. ”Hvad? Nej! Jeg mener... Jeg vidste det ikke! Jeg prøvede at *hjælpe*!”

”Det sidste vi behøver, er en samling high school junioragenter ‘der hjælper’, makker. Du kan fortælle om det til dommeren.”

Han bevægede sig tilbage igen, men Masha var hurtig. Hun greb ham om håndleddet og vred ham i det samme judogreb som hun havde mig i, tilbage ved Civic Centeret. Hendes hånd dyppede igen ned i en af hendes lommer og dukkede frem med en plasticstrip, en håndjernsstrip, som hun hurtigt vikledede om hans håndled.

Det var det sidste jeg så, idet jeg løb væk.

#

Jeg kom så langt som til den anden ende af gyden før hun nåede mig, og tacklede mig bagfra, så jeg lå og sprællede. Jeg kunne ikke bevæge mig særlig hurtigt, ikke med min skadede fod og vægten af min oppakning. Jeg plantede ansigtet hårdt i jorden og skred, så kinden skrabede mod den beskidte asfalt.

"Jøsses," sagde hun. "Du er en forbandet idiot. Du *troede* vel ikke på det, gjorde du?"

Mit hjerte hamrede i brystet. Hun var oven på mig og lod mig langsomt komme op.

"Behøver jeg at binde dig, Marcus?"

Jeg kom på benene. Det gjorde ondt over alt. Jeg havde lyst til at dø.

"Kom nu," sagde hun. "Det er ikke langt væk nu."

#

'Det' viste sig at være en flyttebil på en Nob Hill sidegade, en sixteen-wheeler på størrelse med de allestedsnærværende DHS-lastbiler, der stadig dukkede op på San Franciscos gadehjørner med antenner strittende i alle retninger.

Der stod imidlertid "Tre fyre og en flyttebil" på siden, og de tre fyre var overbevisende, mens de gik ind og ud af en høj beboelsesejendom, der havde en grøn baldakin. De bar på indpakkede møbler, sirligt mærkede kasser, og lastede dem en ad gangen i lastbilen og pakkede dem omhyggeligt.

Hun gik en gang rundt om blokken, tilsyneladende utilfreds med noget, så, næste gang hun gik forbi, fik hun øjenkontakt med manden, som holdt øje med lastbilen, en ældre sort fyr med et nyrebælte og kraftige handsker. Han havde et venligt ansigt og smilede til os da hun førte os hurtigt og afslappet op ad lastbilens tre trin og ind i dens dyb. "Under det store bord," sagde han. "Vi lod noget plads være til jer dernede."

Lastbilen var mere end halvt fuld, men der var en smal gang rundt om et stort bord med et quiltet tæppe smidt over, og bobleplast om benene.

Masha trak mig under bordet. Det var indelukket og stillestående og støvet derunder og jeg undertrykte et nys, mens vi krøllede os sammen mellem kasserne. Pladsen var så trang, at vi var oven på hinanden. Jeg troede ikke at Ange kunne have været der.

"Bitch," sagde jeg, mens jeg så på Masha.

"Klap i. Du burde kysse mine fødder og takke mig. Du ville være havnet i fængsel i løbet af en uge, højst to. Ikke Gitmo-by-the-Bay. Syrien, måske. Jeg tror, det er der, dem de virkelig ville have til at forsvinde, blev sendt hen."

Jeg lagde mit hoved på knæene og prøvede at trække vejret dybt.

"Hvorfor ville du gøre noget så dumt som at erklære krig mod DHS i det hele taget?"

Jeg fortalte det til hende. Jeg fortalte hende om at blive anholdt og jeg fortalte hende om Darryl.

Hun mærkede på sine lommer og tog en telefon frem. Det var Charles'. "Forkert telefon." Hun fandt en anden telefon. Hun tændte for den og lyset fra dens skærm fyldte vores lille fort. Efter at have famlet et sekund, viste hun den til mig.

Det var billedet hun havde taget af os, lige før bomberne sprang. Det var billedet af Jolu og Van og mig og...

Darryl.

Jeg holdt i min hånd bevis for at Darryl havde været sammen med os minutter før vi blev taget i forvaring af DHS. Bevis for at han havde været i live og i god behold og sammen med os.

"Du er nødt til at give mig en kopi af det her," sagde jeg. "Jeg har brug for det."

"Når vi kommer til LA," sagde hun og snappede telefonen tilbage. "Så snart du er blevet instrueret i, hvordan man er flygtning uden at få røven på komedie, så vi bliver sendt til Syrien. Jeg vil ikke have, at du får idéer om at redde den fyr. Han er sikker nok, hvor han er... indtil videre."

Jeg overvejede at tage den fra hende med magt, men hun havde allerede vist sine fysiske færdigheder. Hun måtte have haft det sorte bælte eller sådan noget.

Vi sad i mørket, mens vi lyttede til de tre fyre, der pakkede lastbilen med kasse efter kasse og spændte alt fast, mens de stønnede af anstrengelse. Jeg prøvede at sove, men jeg kunne ikke. Masha havde ikke det problem. Hun snorkede.

Der var stadig lys, der skinnede gennem den smalle, blokerede gang der førte til den friske luft udenfor. Jeg stirrede på den, gennem det dunkle lys, og tænkte på Ange.

Min Ange. Hendes hår, der børstede mod skuldrene, når hun drejede hovedet fra side til side, mens hun lo af et eller andet jeg havde gjort. Hendes ansigt da jeg så hende sidst, mens hun sank væk i menneskemængden ved VampMobben. Alle de mennesker ved den VampMob, som dem i parken, vridende på jorden, DHS der gik ind med stave. Dem der forsvandt.

Darryl. Fanget på Treasure Island, med sting i siden, taget ud af sin celle til endeløse omgange af forhør om terroristerne.

Darryls far, knust og fortrukket, ubarberet. Rengjort og i sin uniform, ”til billederne”. Mens han græd som en lille dreng.

Min egen far, og den måde han havde ændret sig på ved min forsvinden til Treasure Island. Han havde været lige så knust som Darryls far, men på sin egen måde. Og hans ansigt, da jeg fortalte ham, hvor jeg havde været.

Da var det jeg vidste, at jeg ikke kunne flygte.

Da var det jeg vidste, at jeg var nødt til at blive og kæmpe.

#

Mashas åndedrag var dybe og regelmæssige, men da jeg ganske langsomt rakte ned i hendes lomme, efter hendes telefon, snøftede hun lidt og bevægede sig. Jeg frøs på stedet og trak ikke engang vejret i hele to minutter, mens jeg talte én elefant, to elefanter.

Langsomt blev hendes vejtrækning dyb igen. Jeg trak telefonen fri fra hendes jakkelomme, en millimeter ad gangen, mens mine fingre og arm rystede af anstrengelsen ved at bevæge sig så langsomt.

Så havde jeg den, en lille genstand formet som en chokoladebar.

Jeg vendte mig for at gå mod lyset, så slog det mig: Charles, der holdt sin telefon frem og viftede med den foran os, mens han hånede os. Den havde været formet som en chokoladebar,

sølvfarvet, overplastret med logoerne fra en halv snes firmaer, der havde dækket udgiften ved håndsættet gennem telefonselskabet. Det var den slags telefon, hvor du var nødt til at lytte til en reklame hver gang du ringede op.

Det var for mørkt til at kunne se telefonen ordentligt i lastbilen, men jeg kunne mærke den. Var firmamærkaterne på siderne? Ja? Ja. Jeg havde lige stjålet *Charles'* telefon fra Masha.

Jeg vendte langsomt omkring, langsomt og langsomt, langsomt, *langsomt*, rakte jeg ned i hendes lomme igen. *Hendes* telefon var større og kraftigere, med et bedre kamera og guderne måtte vide hvad ellers?

Jeg havde været igennem det en gang før... det gjorde det lidt lettere. Millimeter efter millimeter igen, fik jeg sneget den ud hendes lomme, mens jeg stoppede to gange, når hun snøftede og spjættede.

Jeg havde telefonen fri af hendes lomme og var ved at bakke væk, da hendes hånd skød frem, hurtig som en slange, og greb fat om mit håndled, hårdt, med fingerspidserne, der maste de små, følsomme knogler i min hånd.

Jeg gispede og stirrede ind i Mashas vidt åbne, stirrende øjne.

"Du er sådan en stor idiot," sagde hun konverserende, mens hun tog telefonen fra mig og trykkede på tasterne med den anden hånd. "Hvordan havde du tænkt dig at låse den op igen?"

Jeg sank. Jeg mærkede knoglerne skurre mod hinanden i mit håndled. Jeg bed mig i læben for ikke at hyle op.

Hun fortsatte med at taste med den anden hånd. "Er det hvad du troede du ville slippe af sted med?" Hun viste mig billedet af os alle sammen, Darryl og Jolu, Van og mig. "Det billede?"

Jeg sagde ikke noget. Mit håndled føltes som om det skulle splintre.

"Måske skulle jeg bare slette det, fjerne fristelsen for dig." Hendes frie hånd bevægede sig lidt mere. Hendes telefon spurgte

om hun var sikker og hun var nødt til at kigge for at finde den rigtige knap.

Da var det jeg kom i gang. Jeg havde stadig Charles telefon og jeg bankede den ned i hendes knusende hånd, så hårdt jeg kunne, og slog samtidig mine knoer på bordet oven over. Jeg ramte hendes hånd så hårdt, at telefonen smadrede og hun klynkede og hendes hånd blev slap. Jeg fortsatte min bevægelse, idet jeg rakte ud efter hendes anden hånd, efter den nu ulåste telefon med hendes tommel stadig hævet over OK-tasten. Hendes fingre greb i den tomme luft, idet jeg snuppede telefonen ud af hendes hånd.

Jeg bevægede mig ned ad den smalle gang på hænder og knæ, hen mod lyset. Jeg mærkede hendes hænder ramme mine fødder og ankler to gange, og var nødt til at skubbe nogle af kasserne til side, som havde muret os inde som en farao i en grav. Et par af dem faldt ned bag mig, og jeg hørte Masha stønne igen.

Lastbilens rulledeør havde en sprække åben og jeg kastede mig hen til den, og gled under. Trinene var blevet fjernet, og jeg kom til at hænge over vejen, mens jeg gled med hovedet forrest ned mod den, hvorefter jeg bankede hovedet mod asfalten med et brag, der fik det til at ringe i mine ører som en gonggong. Jeg kom famlende på benene, mens jeg holdt i kofangeren og desperat hev ned i dørhåndtaget og smækkede det i. Masha skreg indenfor... jeg måtte have ramt hendes fingerspidser. Jeg havde lyst til at kaste op, men jeg gjorde det ikke.

Jeg låste med en hængelås i stedet.

Kapitel 20

Dette kapitel er tilegnet The Tattered Cover, Denvers legendariske, uafhængige boghandel. Jeg faldt tilfældigvis over The Tattered Cover ved et uheld: Alice og jeg var lige landet i Denver, hvor vi kom fra London, og det var tidligt og koldt og vi havde brug for kaffe. Vi kørte planløst rundt i cirkler i lejebil, og det var der jeg spottede det, The Tattered Covers skilt. Noget ved det pirrede min baghjerne... jeg vidste, at jeg havde hørt om dette sted. Vi stoppede ind (fik en kaffe) og trådte ind i butikken... et eventyrland af mørkt træ, hyggelige læsekroge og kilometer efter kilometer af boghylder.

The Tattered Cover: 1628 16th St., Denver, CO USA 80202
+1 303 436 1070

Ingen af de tre fyre var der på det tidspunkt, så jeg forsvandt. Mit hoved gjorde så ondt, at jeg var sikker på, jeg blødte, men mine hænder var tørre. Min forstuvede ankel var gået i baglås i lastbilen så jeg løb som en ødelagt marionetdukke, og jeg stoppede kun en enkelt gang for at afbryde sletning af billedet på Mashas telefon. Jeg slukkede for dens radio... både for at spare batteri og for at forhindre at den blev brugt til at spore mig... og satte timeren for dvale til to timer, den højst mulige setting. Jeg prøvede på at sætte den til ikke at skulle have et password, når den kom til live, men det krævede et password i sig selv. Jeg var bare nødt til at tappe på tastaturet mindst hver anden time, indtil jeg kunne finde ud af hvordan jeg fik billedet ud af telefonen. Jeg ville få brug for en oplader på det tidspunkt.

Jeg havde ingen plan. Jeg havde brug for en. Jeg havde brug for at sidde ned, at komme online... at regne ud hvad næste skridt var. Jeg var syg og træt af at lade andre planlægge tingene for mig. Jeg ville ikke gøre noget på grund af det Masha gjorde, eller på grund af DHS, eller på grund af min far. Eller på grund af

Ange? Tjoo, måske ville jeg gøre noget på grund af Ange. Det ville faktisk være helt i orden.

Jeg havde bare bevæget mig ned ad bakke, mens jeg tog vejen gennem gyderne når jeg kunne, og smeltede sammen med menneskemængden i The Tenderloin. Jeg havde ikke noget mål i tankerne. Med minutters mellemrum stak jeg hånden i lommen og trykkede på en af tasterne på Mashas telefon, så den ikke gik i dvale. Den lavede en akavet bule, som den lå der, udslået, i min jakke.

Jeg stoppede og lænede mig mod en bygning. Min ankel var ved at slå mig ud. Hvor var jeg egentlig?

O'Farrell, ved Hyde Street. Foran en lyssky "Asiatisk Massageklinik". Mine forræderiske fødder havde båret mig tilbage til stedet hvor det startede... taget mig tilbage til der, hvor billedet på Mashas telefon var blevet taget, sekunder før Bay Bridge blev sprængt, før mit liv blev ændret for altid.

Jeg havde lyst til at sætte mig på fortovet og stortude, men det ville ikke løse mine problemer. Jeg måtte ringe til Barbara Stratford, fortælle hende hvad der var sket. Vise hende billedet af Darryl.

Hvor havde jeg mine tanker? Jeg var nødt til at vise hende videoen, den som Masha havde sendt mig... den hvor præsidentens stabschef hoverede over angrebene på San Francisco og indrømmede, at han vidste hvor og hvornår de næste angreb ville finde sted og at han ikke ville stoppe dem, fordi de ville hjælpe hans mand med at blive genvalgt.

Det var en plan, så: Få fat i Barbara, give hende dokumenterne og få dem i trykken. VampMobben havde virkelig skræmt folk, fået dem til at tro, vi virkelig var en samling terrorister. Da jeg planlagde det, tænkte jeg selvfølgelig på hvor god en afledningsmanøvre det ville være, ikke hvordan det ville se ud for en eller anden NASCAR-far i Nebraska.

Jeg ville ringe til Barbara, og jeg ville gøre det på den smarte måde, fra en mønttelefon, med hættten oppe, så de uundgåelige

CCTV'er ikke kunne få et billede af mig. Jeg hev en quarter op af min lomme og pudsede den i trøjen, så fingeraftrykkene kom af.

Jeg gik ned ad bakken, ned og ned til BART-stationen og mønttelefonerne der. Jeg kom helt hen til sporvognenes stoppested, da jeg fik øje på ugens *Bay Guardian*, stablet i en høj stak ved siden af en hjemløs sort fyr, som smilede til mig. "Læs du bare forsiden, det er gratis... men det vil koste dig halvtreds cents at se inden i den."

Overskriften var sat med de største typer jeg havde set siden 9/11:

INDE I GITMO-BY-THE-BAY

Under det, med lidt mindre typer:

"Hvordan DHS har holdt vores børn og venner i hemmeligt fængsel, lige på vores dørtrin.

"Af Barbara Stratford, med eneret for *The Bay Guardian*."

Avissejleren rystede på hovedet. "Er det ikke utroligt?" sagde han. "Lige her i San Francisco. Mand, regeringen *sutter røv*."

I teorien er *The Guardian* gratis, men fyren så ud til at have sat sig på det lokale marked for eksemplarer af den. Jeg havde en quarter i min hånd. Jeg smed den i hans kop og fiskede endnu en op. Jeg bekymrede mig ikke om at tørre fingeraftryk af den, denne gang.

"Vi fik at vide, at verden havde ændret sig for altid, efter Bay Bridge blev sprængt af ukendte gerningsmænd. Tusinder af vores venner og naboer døde den dag. Næsten ingen af dem er blevet fundet; deres jordiske rester formodes at hvile i byens havn.

"Men en usædvanlig historie, fortalt til denne reporter af en ung mand, som blev arresteret af DHS minutter efter eksplosionerne indikerer, at vores egen regering ulovligt har tilbageholdt mange af dem, man troede var døde, på Treasure

Island, som var blevet erklæret afspærret for civile kort efter bombningen...”

Jeg satte mig på en bänk... den samme bänk, bemærkede jeg med en kriblende, hårrejsende følelse, hvor vi havde hvilet os efter at være sluppet væk fra BART-stationen... og læste artiklen helt igennem. Det krævede en kraftanstrengelse ikke at bryde ud i gråd, lige der. Barbara havde fundet nogle billeder af mig og Darryl der fjollede rundt sammen og de løb langs teksten. Billederne var omkring et år gamle, men jeg så meget *ynge* ud på dem, som om jeg var 10 eller 11. Jeg havde vokset meget i det sidste par måneder.

Artiklen var smukt skrevet. Jeg blev ved med at føle mig vred på de stakkels børns vegne, som hun skrev om, hvorefter jeg kom i tanke om, at hun skrev om *mig*. Zebs besked var der, med hans forkrampede håndskrift reproduceret i stor størrelse, en halv avisside. Barbara havde gravet mere information op om andre børn, som var borte og formodet døde, en lang liste, og spurgte hvor mange, der havde siddet fast der på øen, blot et par kilometer fra deres forældres dør.

Jeg hev endnu en quarter op af lommen, hvorefter jeg skiftede mening. Hvad var sandsynligheden for at Barbaras telefon blev aflyttet? Der var ingen chance for, at jeg ville være i stand til at ringe til hende nu, ikke direkte. Jeg havde brug for et mellemlid for at komme i kontakt med hende, og få hende til at mødes med mig et eller andet sted mod syd. Det var så planen.

Hvad jeg virkelig, virkelig havde brug for, var Xnettet.

Hvordan i helvede kunne jeg komme online? Min telefons wifinder blinkede som en gal... der var wireless over alt omkring mig, men jeg havde ingen Xbox og et TV og en ParanoidXbox dvd til at boote fra. Wifi, wifi over alt...

Så var det jeg fik øje på dem. To unger, omkring min alder, som fulgte strømmen ved toppen af trappen ned i BART'en.

Hvad der fangede mit øje var måden de bevægede sig på, lidt klodset, g nubbe op ad pendlerne og turisterne. Begge havde en

hånd i lommen, og hver gang de fik øjenkontakt med hinanden, fnes de. De kunne ikke have været mere åbenlyse jammere, men menneskemængden ænsede dem ikke. Når man er i det område, forventer man at skulle undgå hjemløse og tosser, så man tager ikke øjenkontakt, ser ikke rundt overhovedet, hvis man kan undgå det.

Jeg gik op på siden af en af dem. Han så virkelig ung ud, men han kunne ikke have været yngre end mig.

"Hey," sagde jeg. "Hey, kan I ikke lige komme herover et øjeblik?"

Han lod, som om han ikke hørte mig. Han så lige igennem mig, som du ville gøre med en hjemløs.

"Kom nu," sagde jeg. "Jeg har ikke tid til det her." Jeg greb ham i skulderen og hvædede i hans øre. "Politiet er efter mig. Jeg er fra Xnet."

Han så bange ud nu, som om han ville stikke af, og hans ven kom mod os nu. "Seriest," sagde jeg. "Hør nu lige på mig."

Hans ven kom over. Han var højere, og kraftig... som Darryl. "Hey," sagde han. "Noget galt?"

Hans ven hviskede ham i øret. De så begge ud som om de var ved at stikke af.

Jeg greb mit eksemplar af *The Bay Guardian* som jeg havde under armen og viftede den foran dem. "Bare gå til side 5, OK?"

Det gjorde de. De så på overskriften. Billedet. Mig.

"Øj, manner," sagde den første. "Det er så vildt det her." Han grinede til mig som en åndssvag, og den kraftigere af dem gav mig et klap på ryggen.

"Hvor vildt..." sagde han. "du er M..."

Jeg lagde en hånd over hans mund. "Kom herover, OK?"

Jeg førte dem tilbage til min bænk. Jeg lagde mærke til, at noget gammelt og brunt plettet fortovet nedenunder. Darryls blod? Det gav mig myrekryb. Vi satte os ned.

"Jeg hedder Marcus," sagde jeg og tog en dyb indånding, mens jeg fortalte mit rigtige navn til disse to, der allerede kendte

mig som M1k3y. Jeg ødelagde mit cover, men *The Bay Guardian* havde allerede lavet forbindelsen for mig.

"Nate," sagde den lille af dem. "Liam," sagde den store. "Dude, det er så meget en ære at møde dig. Du er vores helt over alle..."

"Lad være med at sige det," sagde jeg. "Sig ikke det. I to er som et neonskilt der siger, 'Jeg jammer, vær venlig at bure mig inde i Gitmo-by-the-Bay. I kunne ikke have været mere tydelige.'"

Liam så ud, som om han kunne finde på at græde.

"Bare rolig, I blev ikke taget. Jeg skal give jer nogle tips senere." Han lyste op igen. Hvad der var ved at blive underligt klart var, at disse to virkelig så op til M1k3y, og at de ville gøre alt hvad jeg sagde. De grinede som idioter. Det gjorde mig urolig, utilpas.

"Hør her, jeg har brug for at komme på Xnettet, nu, uden at komme hjem eller komme i nærheden af mit hjem. Bor I her i nærheden?"

"Jeg gør," sagde Nate. "Oppe ved toppen af California Street. Det er lidt af en gåtur... stejle bakker." Jeg var lige gået hele vejen ned ad dem. Masha var et eller andet sted deroppe. Men stadigvæk, det var bedre end jeg med nogen rimelighed kunne forvente.

"Lad os komme af sted," sagde jeg.

#

Nate lånte mig sin baseball-hat og byttede jakke med mig. Jeg behøvede ikke at bekymre mig om genkendelse af gangart, ikke med min ankel, der dunkede som den gjorde... jeg humpede som en statist i en western.

Nate boede i en stor, fireværelses lejlighed på toppen af Nob Hill. Bygningen havde en dørmand i rød frakke med guldbrokade, og han rørte sin hat og kaldte Nate, "Mr. Nate" og bød os alle velkommen dertil. Stedet var pinligt rent og lugtede

af møbelpolish. Jeg prøvede på ikke at måbe ved synet af, hvad der måtte have været ejerlejligheder for et par millioner dollars.

"Min far," forklarede han. "Han var investeringsrådgiver. Masser af livsforsikring. Han døde da jeg var 14 og vi fik hele dynen. De havde været skilt i årevis, men han havde beholdt min mor som arving."

Gennem gulv-til-loft-vinduet havde man en imponerende udsigt over den anden side af Nob Hill, hele vejen ned til Fisherman's Wharf, til den grimme stub af Bay Bridge, mylderet af kraner og lastbiler. Gennem tågen kunne jeg lige skimte Treasure Island. At se hele vejen ned på den måde, gav mig en skør trang til at springe.

Jeg kom online med hans Xbox og en gigantisk plasmaskærm i dagligstuen. Han viste mig hvor mange åbne wifi-net der var synlige fra hans høje udsigspost... tyve, tredive af dem. Dette var et godt sted at være en Xnetter.

Der var *meget* e-mail i min M1k3y-konto. 20.000 nye beskeder siden Ange og jeg var taget fra hendes hus den morgen. Mange af dem var fra pressen, der bad om opfølgende interviews, men det meste af det var fra Xnetterne, folk som havde set historien i *The Guardian*, og ville fortælle mig, at de ville gøre hvad som helst for at hjælpe mig, hvad som helst jeg havde brug for.

Det var det sidste der skulle til. Tårerne begyndte at trille ned ad mine kinder.

Nate og Liam udvekslede blikke. Jeg prøvede at stoppe, men det hjalp ikke noget. Jeg hulkede nu. Nate gik over til en bogkasse i egetræ på en af væggene og trak en bar ud af en af hylderne og afslørede glitrende rækker af flasker. Han hældte en genstand af et eller andet gyldenbrunt og bragte det over til mig.

"Ren Irsk whisky," sagde han. "Mors favorit."

Det smagte som ild, som guld. Jeg nippede til det og prøve på ikke at kvæles. Jeg brød mig ikke rigtig om hård spiritus, men dette var anderledes. Jeg tog adskillige dybe indåndinger.

"Tak, Nate," sagde jeg. Han så ud, som om jeg lige havde givet ham en medalje. Han var god nok.

"All right," sagde jeg, og tog keyboardet. De to drenge så på, mens jeg bladrede gennem min mail på den gigantiske skærm.

Hvad jeg først og fremmest ledte efter, var en e-mail fra Ange. Der var en chance for, at hun var sluppet væk. Der var altid en chance for det.

Jeg var en idiot, at jeg overhovedet havde håbet på noget. Der var intet fra hende. Jeg begyndte at gå gennem mailene så hurtigt jeg kunne, mens jeg frasorterede forespørgsler fra pressen, fan mail, hate mail, spam...

Og så var det jeg fandt det: Et brev fra Zeb.

"Det var ikke rart at vågne denne morgen og finde det brev, jeg troede du ville destruere, i avisen. Slet ikke rart. Det fik mig til at føle mig... jaget.

Men jeg har forstået, hvorfor du gjorde det. Jeg ved ikke, om jeg kan lide din taktik, men det er let at se, at dine motiver var i orden.

Hvis du læser dette, betyder det at der er en god chance for at du er gået under jorden. Det er ikke let. Det har jeg lært. Jeg har lært meget mere.

Jeg kan hjælpe dig. Jeg bør gøre det for dig. Du gør, hvad du kan for mig. (Også selvom du gør det, uden min tilladelse.)

"Svar hvis du modtager dette, hvis du er på flugt og alene. Eller svar hvis du er i forvaring og bliver kørt på, af vores venner på Gitmo, og leder efter en måde at stoppe smerten på. Hvis de har dig, vil du gøre hvad de siger. Det ved jeg. Den risiko vil jeg løbe.

For din skyld, M1k3y."

"Woouuuh," kom det henhørt fra Liam. "Duuuuude." Jeg havde lyst til at stikke ham en. Jeg vendte mig for at sige noget grimt og sårende til ham, men han stirrede op mig med øjne så store som underkopper, og så ud som om han ville falde på knæ og tilbede mig.

”Hvis jeg må sige det,” sagde Nate, ”hvis jeg må sige det, så er det den største ære i mit liv at hjælpe dig? Hvis jeg må sige det?”

Jeg rødmede nu. Der var ikke noget at gøre. Disse to var fuldstændig forblændede, også selvom jeg ikke var nogen stjerne, i hvert fald ikke i mine egne øjne.

”Kan I to...” jeg sank. ”Kan jeg lige få lidt privatliv?”

De traskede ud af rummet som uartige hundehvalpe og jeg følte mig som et dumt svin. Jeg skrev hurtigt.

”Jeg slap væk, Zeb. Og jeg er på flugt. Jeg har brug for al den hjælp jeg kan få. Jeg vil have det skal stoppe nu.” Jeg huskede at tage Mashas telefon ud af lommen og sørge for at den ikke gik i dvale.

De lod mig bruge badet, gav mig noget rent tøj, en ny rygsæk med halvdelen af deres jordskælvskit i den... energibarar, medicin, varme- og kuldepakker og en gammel sovepose. De gav mig endda en ekstra Xbox Universal allerede loadet med ParanoidXbox. Det var en rar bonus. Jeg måtte trække grænsen ved en signalpistol.

Jeg blev ved med at tjekke min e-mail for at se om Zeb havde svaret. Jeg besvarede fan-mailen. Jeg besvarede mail fra pressen. Jeg slettede hate-mailen. Jeg forventede mere eller mindre at se noget fra Masha, men efter al sandsynlighed var hun halvvejs til LA lige nu, med skadede fingre og ude af stand til at taste. Jeg strøg hendes telefon igen.

De opfordrede mig til at tage en lur, og et øjeblik må jeg med skam fortælle, jeg blev helt paranoid og tænkte, at måske tænkte de på at angive mig, så snart jeg sov. Hvilket var idiotisk... de kunne lige så let have angivet mig, mens jeg var vågen. Jeg kunne bare ikke kapere det faktum, at de havde *så høje* tanker om mig. Jeg havde vidst, inderst inde, at der var mennesker, der ville følge M1k3y. Jeg havde mødt nogle af de mennesker den morgen, mens de råbte BID BID BID og gav den som vampyrer ved Civic Center. Men disse to var mere personlige. De var bare

flinke, fjollede fyre, de kunne have været hvem som helst af mine venner dengang før Xnettet, bare to venner, det tossede rundt og havde teenageeventyr. De havde meldt sig frivilligt til en hær, min hær. Jeg havde et ansvar over for dem. Hvis de blev overladt til sig selv, ville de blive taget, det var kun et spørgsmål om tid. De var alt for tillidsfulde.

”Hør lige efter et øjeblik, venner. Jeg har noget alvorligt, jeg skal tale med jer om.”

De stod næsten ret. Det ville have været sjovt, hvis det ikke var så skræmmende.

”Her er problemet. Nu hvor I har hjulpet mig, er det virkelig farligt. Hvis I bliver taget, bliver jeg taget. De vil få alt I ved ud af jer...” Jeg holdt hånden op for at stoppe deres protester. ”Nej, stop. I har ikke været igennem det. Alle taler. Alle knækker. Hvis I nogensinde bliver fanget, så fortæl dem det hele, med det samme, så meget som muligt. De skal nok få det hele, under alle omstændigheder. Det er sådan de fungerer.

Men I bliver ikke fanget, og her er hvorfor: I er ikke jammere længere. I er trukket tilbage fra aktiv tjeneste. I er...” Jeg fiskede i min hukommelse efter fraser hentet fra spionthrillere... ”I er en sovende celle. Træk jer væk. Gå tilbage til at være almindelige unger. På den ene eller den anden måde skal jeg nok få has på det her, få det ud i lyset, stoppe det. Eller det vil få has på mig, gøre en ende på mig. Hvis I ikke hører fra mig inden for 72 timer, så regn med at de fik mig. Så kan I gøre hvad I vil. Men de næste tre dage... og for altid, hvis det jeg prøver lykkedes... trækker I jer tilbage. Lover I mig det?”

Det lovede de højt og helligt. Jeg lod dem overtale mig til at tage en lur, men fik dem til at sværge på at vække mig en gang i timen. Jeg ville være nødt til at stryge Mashas telefon og jeg ville gerne vide noget, så snart Zeb vendte tilbage til mig.

#

Mødet var i en BART-vogn, hvilket gjorde mig nervøs. De havde kameraer over alt. Men Zeb vidste, hvad han gjorde. Han

bad mig mødes med ham i den sidste vogn i et vist tog som afgik fra Powell Street Station, på et tidspunkt hvor den vogn var propfuld af mennesker. Han kom op på siden af mig i mængden, og de gode pendlere i San Francisco ryddede et område til ham, hulrummet som altid omgiver hjemløse mennesker.

"Godt at se dig igen," mumlede han, mens han så ind i døråbningen. Da jeg så ind i det mørke glas kunne jeg se, at der ikke var nogen, der var tæt nok på til at lytte med... ikke uden en eller anden form for yderst effektiv skjult mikrofon, og hvis de vidste nok til at dukke op her med en af dem, var vi under alle omstændigheder færdige.

"I lige måde, kammerat," sagde jeg. "Jeg... jeg er ked af det, ikk'?"

"Klap i. Lad være med at være ked af det. Du var mere modig end jeg er. Er du klar til at gå under jorden nu? Klar til at forsvinde?"

"Angående det."

"Ja?"

"Det er ikke planen."

"Oho," sagde han.

"Hør lige efter, OK? Jeg har... jeg har billeder, video. Ting der virkelig *beviser* noget." Jeg rakte ned i min lomme og strøg Mashas telefon. Jeg havde købt en oplader til den på Union Square på vejen ned, og havde stoppet ind og sat den til i en cafe længe nok til at få batteriet op på fire ud af fem stave. "Jeg skal havde det til Barbara Stratford, kvinden fra *The Guardian*. Men de vil overvåge hende... overvåge for at se om jeg dukker op."

"Tror du ikke også at de vil være på udkig efter mig? Hvis din plan involverer at jeg skal inden for en kilometers afstand fra den kvindes hjem eller kontor..."

"Jeg vil have dig til at få Van til at komme ud og møde mig. Fortalte Darryl dig nogensinde om Van? Pigen..."

"Han fortalte mig om hende. Jo, han fortalte mig om hende. Tror du ikke de overvåger hende? Alle jer der blev arresteret?"

”Det tror jeg, de gør. Jeg tror ikke, de vil overvåge hende så indgående. Og Van har helt rene hænder. Hun samarbejdede aldrig med mig på nogen af mine...” jeg sank. ”På mine projekter. Så de er muligvis lidt mere afslappede omkring hende. Hvis hun ringer til *The Bay Guardian* for at lave en aftale for at forklare, hvorfor jeg er fuld af lort, så vil de måske lade hende holde den.”

Han stirrede længe på døren.

”Du ved, hvad der sker hvis de fanger os igen.” Det var ikke et spørgsmål.

Jeg nikkede.

”Er du sikker? Nogle af de mennesker, der blev fjernet fra Treasure Island blev fjernet i helikoptere. De blev taget *offshore*. Der er lande hvor Amerika kan outsource dets tortur. Lande hvor du vil rådne op for evigt. Lande hvor du ville ønske, at de bare ville få det overstået, få dig til at grave et hul og skyde dig i nakken, mens du står over det.”

Jeg sank og nikkede.

”Er det risikoen værd? Vi kan gå under jorden i meget lang tid her. En dag får vi måske vores land tilbage. Vi kan vente til det er overstået.”

Jeg rystede på hovedet. ”Du kan ikke få noget gjort ved at lave ingenting. Det er vores *land*. De har taget det fra os. Terroristerne som angreb os er stadig frie... men *vi er ikke*. Jeg kan ikke gå under jorden i et år, ti år, hele livet, mens jeg venter på, at friheden bliver givet mig i hånden. Frihed er noget du er nødt til selv at tage.”

#

Den eftermiddag forlod Van skolen som sædvanlig, hvor hun sad bagerst i bussen med en tæt kreds af venner, mens hun lo og lavede sjov, som hun altid gjorde. De andre passagerer lagde mærke til hende, for hun var så højlydt, og desuden havde hun en åndssvag, gigantisk blød hat på, noget der lignede en genstand fra en skolekomedie om sværdfægttere fra

renæssancen. På et tidspunkt vendte de sig om for at se ud af bagenden af bussen, mens de pegede og fnes. Pigen som havde hatten på nu, var samme højde som Van, og bagfra kunne det være hende.

Ingen lagde mærke til den undseelige lille asiatiske pige, som stod af et par stop før BART'en. Hun var iført en almindelig skoleuniform, og så genert ned i jorden, mens hun stod af. Desuden udstødte den højlydte koreanske pige et højt whoop og hendes venner fulgte trop og lo så højt, at selv buschaufføren sænkede farten, vendte sig i sædet og så strengt på dem.

Van gik væk, ned ad gaden, med blikket rettet mod jorden, håret trukket tilbage og kraven slået ned på hendes umoderne dynejakke. Hun havde stukket kiler ind i skoene, hvilket gjorde hende fem vaklende, akavede centimeter højere, og taget linerne ud og de biller hun brød sig mindst om på, som havde store glas, der dækkede halvdelen af hendes ansigt. Selvom jeg havde ventet på hende i busskuret og vidste hvornår hun skulle komme, kunne jeg dårligt genkende hende. Jeg rejste mig og fulgte efter hende, på den anden side af vejen, en halv blok bagud.

De mennesker, som passerede mig, så væk så hurtigt som muligt. Jeg lignede et hjemløst barn, med et snavset papskilt, overfrakke der var snavset af vejene, gigantisk overproppet rygsæk med gaffatape over de revnede steder. Ingen har lyst til at se på et gadebarn, for hvis du ser ham i øjnene, kunne han finde på at bede dig om lidt småpenge. Jeg havde gået rundt i Oakland hele eftermiddagen, og de eneste, der havde talt til mig, var et Jehovas Vidne og en Scientolog, som begge prøvede at omvende mig. Det var ulækkert, som at blive bagt på af en pervers.

Van fulgte instruktionerne, jeg havde skrevet, udførligt. Zeb havde givet dem til hende på samme måde som han havde givet mig beskeden uden for skolen... ved at brase ind i hende, mens hun ventede på bussen, og oprigtigt undskyldte mange gange. Jeg

havde skrevet noten lige ud ad landevejen; 'jeg ved du ikke bryder dig om det. Jeg forstår det. Men det her, det er den vigtigste tjeneste jeg nogensinde har bedt dig om. Please. Please.'

Hun ville komme. Jeg vidste at hun ville. Vi havde kendt hinanden i lang tid, Van og jeg. Hun kunne heller ikke lide hvad der var sket med verden. Desuden, gjorde en grinede, ond stemme i mit hoved mig opmærksom på, var hun under mistanke, nu hvor Barbaras artikel var ude.

Vi gik således seks eller syv blokke, mens vi så efter hvem der var i nærheden, hvilke biler der passerede. Zeb fortalte mig om fempersoners efterfølgere, hvor fem forskellige undercovere skiftedes til at følge efter dig, hvorved det blev næsten umuligt at spotte dem. Du ville være nødt til at gå et helt øde sted hen, hvor hvem som helst ville stikke ud.

Gangbroen for 880'eren var kun et par blokke fra Coliseum BART station, og selv med alt den cirklen rundt, som Van gjorde, tog det ikke lang tid at nå derhen. Støjen ovenfra, var ved at kunne gøre en døv. Der var ingen andre der, ikke jeg kunne se. Jeg havde været på stedet, før jeg foreslog det til Van i noten, hvor jeg havde sikret mig at tjekke for steder, hvor man kunne gemme sig. Der var ikke nogen.

Så snart hun stoppede på det aftalte sted, bevægede jeg mig hurtigt for at nå op på siden af hende. Hun blinkede som en ugle til mig bag brillerne.

"Marcus," åndede hun, og tårerne piblede frem i hendes øjne. Jeg opdagede, at jeg også græd. Jeg ville have været en virkelig dårlig flygtning. For sentimental.

Hun krammede mig så hårdt, at jeg ikke kunne trække vejret. Jeg krammede hende endnu hårdere.

Så kyssede hun mig.

Ikke på kinden, ikke som en søster. Lige på læberne, et hot, dampende, vådt kys, som føltes som om det blev ved i en evighed. Jeg blev så overvældet af følelser...

Nej, det er løgn. Jeg vidste lige nøjagtig, hvad jeg gjorde. Jeg kyssede også hende.

Så stoppede jeg og trak mig væk, og havde nær skubbet hende væk. "Van," gispede jeg.

"Ups," sagde hun.

"Van," sagde jeg igen.

"Undskyld," sagde hun. "Jeg..."

Lige dér slog det mig, noget jeg skulle have opdaget længe før.

"Du er *interesseret* i mig, er du ikke?"

Hun nikkede ulykkeligt. "I årevis," sagde hun.

Åh, Gud. Darryl, alle de år hvor han har været forelsket i hende, og i al den tid havde hun kigget på mig, i hemmelighed villet have mig. Og så endte jeg med at være sammen med Ange. Ange sagde, at hun altid havde kæmpet med Van. Og jeg løb rundt, og fik rodet mig ind i så meget ballade.

"Van," sagde jeg. "Van, jeg er så ked af det."

"Glem det," sagde hun og så væk. "Jeg ved, det er umuligt. Jeg ville bare gøre det én gang, bare i tilfælde af at jeg aldrig..." Hun sank ordene.

"Van, jeg har brug for at du gør noget for mig. Noget vigtigt. Jeg har brug for, at du mødes med journalisten fra *The Bay Guardian*, Barbara Stratford, hende, der skrev artiklen. Jeg har brug for at du giver hende noget." Jeg forklarede om Mashas telefon, fortalte hende om videoen som Masha havde sendt til mig

"Hvad skal det hjælpe, Marcus? Til hvilken nytte?"

"Van, du havde ret, i hvert fald delvist. Vi kan ikke redde verden ved at udsætte andre for fare. Jeg er nødt til at løse problemet ved at fortælle, hvad jeg ved. Jeg skulle have gjort det fra begyndelsen. Jeg skulle have taget direkte fra vores tilbageholdelse til Darryls fars hus og fortalt ham, hvad jeg vidste. Nu har jeg imidlertid beviser. Det her... det kunne ændre verden. Det her er mit sidste håb. Det eneste håb for at få Darryl

ud, for at få et liv jeg ikke skal tilbringe under jorden, mens jeg gemmer mig for politiet. Og du er den eneste person jeg kan stole på, til at gøre dette.”

”Hvorfor mig?”

”Ta’r du pis på mig? Se hvor godt du klarede at komme hertil. Du er professionel. Du er den bedste til dette af nogen af os. Du er den eneste jeg kan stole på. Derfor dig.”

”Hvorfor ikke din ven Angie?” Hun sagde navnet uden nogen betoning overhovedet, som om det var en blok cement.

Jeg så ned. ”Jeg troede, du vidste det. De arresterede hende. Hun er i Gitmo... på Treasure Island. Hun har været der i dagevis nu.” Jeg havde prøvet på ikke at tænke på det, ikke at tænke på, hvad der mon skete med hende. Nu kunne jeg ikke holde det tilbage og jeg begyndte at hulke. Det gjorde ondt i maven, som om jeg var blevet sparket, og jeg pressede mine hænder ind i mellemgulvet for at holde mig samlet. Jeg foldede sammen lige der, og inden jeg vidste af det, lå jeg på siden i småstenene under motorvejen, mens jeg holdt om mig selv og græd.

Van knælede ned ved min side. ”Giv mig telefonen,” sagde hun, med en stemme der var en vrede hvæsen. Jeg fiskede den op af lommen og gav den til hende.

Forlegent holdt jeg op med at græde og satte mig op. Jeg vidste, at jeg havde snot løbende ned ad ansigtet. Van så på mig med ren afsky. ”Du er nødt til at holde den fra at gå i dvale,” sagde jeg. ”Jeg har en oplader her.” Jeg rumsterede i min rygsæk. Jeg havde ikke sovet igennem, siden jeg fik den. Jeg satte telefonens alarm til at starte hver 90 minutter og vække mig, så jeg kunne forhindre at den gik i dvale. ”Den må heller ikke lukkes sammen.”

”Og videoen?”

”Det er sværere,” sagde jeg. ”Jeg mailede en kopi til mig selv, men jeg kan ikke komme på Xnettet længere.” I en snæver vending, kunne jeg have gået tilbage til Nate og Liam og brugt deres Xbox igen, men jeg ville ikke risikere noget. ”Hør her, jeg

giver dig mit login og password til Piratpartiets mail-server. Du bliver nødt til at bruge Tor til at få adgang til det... Homeland Security scanner med sikkerhed efter folk, der logger ind på p-party mail."

"Dit login og password," sagde hun, hun så lidt overrasket ud.

"Jeg stoler på dig, Van. Jeg ved, jeg kan stole på dig."

Hun rystede på hovedet. "Du giver *aldrig* dine passwords til nogen, Marcus."

"Jeg tror ikke, det betyder noget længere. Enten går det godt, eller jeg... eller også er det slut med Marcus Yallow. Måske får jeg en ny identitet, men jeg tror det ikke. Jeg tror, de vil fange mig. Jeg tror, at jeg altid har vidst, at de ville fange mig en dag."

Hun så på mig, stiktosset nu. "Sikke et spild. Hvad skulle det i øvrigt alt sammen til for?"

Af alle de ting hun kunne have sagt, var der ikke noget der kunne have såret mig mere. Det var som endnu et spark i maven. Sikke et spild, det hele, nyttesløst. Darryl og Ange, væk. Måske så jeg aldrig min familie igen. Og stadigvæk, Homeland Security havde min by og mit land fanget i en massiv, irrationel, skrigende angst, hvor alt var tilladt under påskud af at stoppe terrorisme.

Van så ud, som om hun ventede på at jeg skulle sige noget, men jeg havde ikke noget svar. Hun efterlod mig der.

#

Zeb havde en pizza til mig, da jeg kom "hjem" igen... til teltet under en motorvejsbro i The Mission, som han havde besat for natten. Han havde et bivuaktelt, fra det militære overskudslager, mærket med stencil med SAN FRANCISCO LOCAL HOMELESS COORDINATING BOARD.

Pizzaen var en Dominos, kold og klumpet, men lækker trods alt. "Kan du lide ananas på din pizza?"

Zeb smilede nedladende til mig. "Friganere kan ikke være kræsne," sagde han.

"Friganere?"

"Som veganere, men vi spiser kun gratis mad."

"Gratis mad?"

Han grinede igen. "Du ved... *gratis* mad. Fra den gratis fødevareforretning?"

"Har du stjålet det her?"

"Nej, fjols. Det er fra den anden butik. Den lille af dem, bag forretningen? Lavet af blåt stål? Lugter lidt sært?"

"Det her er fra affaldscontaineren?"

Han kastede hovedet tilbage og lo kaglende. "Ja, lige præcis. Du skulle se dit eget ansigt. Du, det er OK. Det er ikke sådan, at det var råddent. Det var friskt... bare en bestilling, der var forkert. De smed den ud i æsken. De drysser rottegift ud over det hele ved lukketid, men hvis du er hurtig, er det OK. Du skulle se hvad købmændene smider ud! Vent til morgenmaden. Jeg skal give dig en frugtsalat du tror, er løgn. Så snart et enkelt jordbær i bakken bliver lidt grønt og loddent, ryger det hele ud..."

Jeg lukkede ham ude. Pizzaen var fin. Det var ikke sådan at det at ligge i skraldespanden ville inficere den eller noget. Hvis det var ulækkert, var det kun fordi det kom fra Domino's... den værste pizza i byen. Jeg havde aldrig kunnet lide deres mad, og jeg havde helt opgivet det, da jeg fandt ud af, at de finansierede en samling ultra-tossede politikere, som mente at global opvarmning og evolution var sataniske plot.

Det var imidlertid svært at fjerne fornemmelsen af ulækkert.

Men der *var* en anden måde at se på det. Zeb havde vist mig en hemmelighed, noget jeg ikke havde forventet: Der var en hel bortgemt by derude, en måde at overleve, uden at deltage i systemet.

"Friganere, hva'?"

"Også yoghurt," sagde han og nikkede ivrigt. "Til frugtsalaten. De smider det ud dagen efter bedst-før-datoen, men det er ikke sådan, at det bliver grønt ved midnat. Det er yoghurt, jeg mener, som udgangspunkt er det alligevel rådden mælk."

Jeg sank. Pizzaen havde en sjov smag. Rottegift. Dårlig yoghurt. Lodne jordbær. Det her ville kræve noget, at vænne sig til.

Jeg tog en bid mere. Faktisk var Domino's pizza mindre elendig, når man fik den gratis.

Liams sovepose var varm og indbydende, efter en lang og følelsesmæssigt udmattende dag. Van ville have fået kontakt med Barbara på nuværende tidspunkt. Hun ville have fået videoen og billedet. Jeg ville ringe til hende om morgenen og høre, hvad hun mente jeg skulle gøre som det næste. Jeg ville være nødt til at komme ind, når hun udgav det, for at bekræfte det hele.

Jeg tænkte på det, idet jeg lukkede mine øjne, tænkte på hvordan det ville være, at overgive mig, med rullende kameraer idet de fulgte den berygtede M1k3y ind i en af de store søjlebefængte bygninger i Civic Center.

Lyden af biler, der drøede forbi ovenover, forvandlede til en slags lyd af hav, idet jeg faldt hen. Der var andre telte i nærheden, hjemløse mennesker. Jeg havde mødt enkelte af dem den eftermiddag, før det blev mørkt og vi alle trak os tilbage for at krybe sammen nær vores eget telt. De var alle ældre end mig, med et hårdt og bistert udseende. Men ingen af dem så ud til at være tossede eller voldelige. Bare mennesker, der havde været uheldige, eller taget nogle dårlige valg, eller begge dele.

Jeg må være faldet i søvn, for jeg husker ikke noget før et stærkt lys skinnede i mit ansigt, så stærkt at det var blændende.

"Det er ham," sagde stemmen bag lyset.

"Tag ham," sagde en anden stemme, en jeg havde hørt før, en jeg havde hørt igen og igen i mine drømme, belærende, afkrævende mine passwords. Streng Frisure-damen.

Sækken røg hurtigt over mit hoved og blev lukket så tæt om halsen, at jeg kvaltes og kastede min friganer pizza op. Mens jeg lå i kramper, og var ved at kvæles, bandt hårde hænder mine håndled og derefter mine ankler. Jeg blev trillet op på en bære og

løftet, derefter båret ind i et køretøj, op ad et par klingende metaltrin. De smed mig på et polstret gulv. Der var ingen lyd overhovedet bag i bilen, så snart de havde lukket dørene. Polstringen fjernede al lyd undtagen min egen kvælen.

"Jamen, goddag igen," sagde hun. Jeg mærkede kassevognen gynge, idet hun kravlede ind til mig. Jeg var stadig ved at kvæles, men jeg prøvede at få luft. Opkast fyldte min mund og løb ned i mit luftrør.

"Vi lader dig ikke dø," sagde hun. "Hvis du holder op med at trække vejret, vil vi sørge for at du starter igen. Så lad være med at bekymre dig om det."

Jeg sank kraftigere. Jeg snappede efter vejret. Noget kom igennem. Dybe, smertefulde host gennemrystede mit bryst og min ryg, og løsnede noget mere af opkastet. Mere luft.

"Kan du se?" sagde hun. "Ikke så dårligt. Velkommen hjem, M1k3y. Vi har et meget specielt sted, som vi skal tage dig hen til."

Jeg slappede af på ryggen, og mærkede kassevognen gynge. Lugten af brugt pizza var overvældende i begyndelsen, men som med al stærke stimuli, blev min hjerne gradvist vænnet til det, indtil det bare var en svag aroma. Kassevognens gyngen var næsten beroligende.

Da var det at det skete. En utrolig, dyb ro skyllede over mig, som om jeg lå på stranden og havet skyllede ind og løftede mig, så blidt som en forælder, holdt mig oppe og tog mig ud i det varme hav under en varm sol. Efter alt det der var sket, var jeg fanget, men det var lige meget. Jeg havde fået informationen til Barbara. Jeg havde organiseret Xnettet. Jeg havde vundet. Og hvis jeg ikke havde vundet, havde jeg gjort alt hvad jeg kunne. Mere end jeg nogensinde havde troet at jeg kunne gøre. Jeg gjorde det op i hovedet, mens vi kørte, mens jeg tænkte på alt det jeg havde opnået, som vi havde opnået. Byen, landet, verden var fuld af mennesker, der ikke ville leve som DHS ville have vi

skulle leve. Vi ville kæmpe for evigt. De kunne ikke fængsle os alle.

Jeg sukkede og smilede.

Hun havde talt hele tiden, gik det op for mig. Jeg havde været så langt væk i mit lykkelige sted, at hun bare var forsvundet.

”... smart unge som dig. Man skulle tro, at du ville vide bedre end at gå imod os. Vi har holdt øje med dig, siden den dag du gik herfra. Vi ville have fanget dig, selv hvis du ikke havde gået grædende til din forræderiske lebbejournalist. Jeg forstår det bare ikke... vi havde en aftale, du og jeg...”

Vi skrumlede over en metalplade, kassevognens støddæmpere vuggede, og derefter ændrede det vuggende sig. Vi var på vandet. På vej mod Treasure Island. Hey, Ange var der. Også Darryl. Måske.

#

Hætten kom ikke af, før jeg var i min celle. De var ligeglade med båndene på mine håndled og ankler, rullede mig bare af båren og ned på gulvet. Det var mørkt, men i lyset fra månen fra det ene, lille, højt placerede vindue kunne jeg se, at madrassen var blevet taget af briksen. Rummet indeholdt mig, et toilet, en sengeramme, en vask og ikke andet.

Jeg lukkede øjnene og lod havet løfte mig. Jeg flød væk. Et eller andet sted langt under mig, var min krop. Jeg vidste hvad der skulle ske. Jeg blev efterladt for at overpisse mig selv. Igen. Jeg vidste, hvordan det var. Jeg havde pisset i bukserne før. Jeg lugtede grimt. Det kløede. Det var ydmygende, som om man var en baby.

Men jeg havde overlevet det.

Jeg lo. Lyden var underlig og det trak mig tilbage i kroppen, tilbage i nuet. Jeg lo og lo. Jeg havde fået det værste de kunne kaste efter mig, og jeg havde overlevet, og jeg havde *slået dem*, slået dem i måneder, fremvist dem som fjolser og despoter. Jeg havde *vundet*.

Jeg lod min blære få frit løb. Den var alligevel øm og fyldt, og udsæt ikke til i morgen, hvad du kan gøre i dag.

Havet førte mig bort.

#

Da morgenen kom, fjernede to effektive og upersonlige vagter bindingerne fra mine håndled og ankler. Jeg kunne stadig ikke gå... når jeg rejste mig op, gav mine ben efter som på en marionetdukke uden snore. For lang tid i samme stilling. Vagterne trak mine arme over deres skuldre og halvt slæbte/halvt bar mig ned ad den velkendte gang. Stregkoderne på dørene var krøllet sammen nu og hang, angrebet af den salte luft.

Jeg fik en idé. "Ange!" råbte jeg. "Darryl!" råbte jeg. Mine vagter hev mig hurtigere af sted, tydeligvis foruroligede, men ikke sikre på hvad de skulle gøre ved det. "Venner, det er mig, Marcus! Forbliv frie!"

Bag en af dørene var der en, der hulkede. En anden råbte op, på noget der lød arabisk. Så var det en kakofoni, tusind forskellige stemmer der råbte.

De førte mig til et nyt rum. Det var et gammelt bruserum, med brusehovederne stadig siddende i fliserne.

"Hallo, M1k3y," sagde Streng Frisure. "Du ser ud til at have haft en begivenhedsrig morgen." Hun rynkede på næsen for at understrege det.

"Jeg pissede i bukserne," sagde jeg opstemt. "Du skulle prøve det."

"Måske vi så skulle give dig et bad," sagde hun. Hun nikkede og mine vagter bar mig hen til en anden bære. Denne havde remmen til fiksering løbende ned langs siden. De smed mig på den og den var iskold og gennemblødt. Før jeg vidste af det, havde de stropperne over mine skuldre, hofter og ankler. Et minut efter var der tre stropper mere, der var bundet. En mands hånd greb om håndtaget ved mit hoved og åbnede nogle låse, og et øjeblik efter blev jeg vendt nedad med fødderne over hovedet.

”Lad os starte med noget simpelt,” sagde hun. Jeg strakte hals for at se hende. Hun havde vendt sig mod et skrivebord med en Xbox på, som var forbundet til et dyrt udseende fladskærmstv. ”Jeg vil gerne have, at du fortæller mig dit login og password til din Pirate Party e-mail, tak?”

Jeg lukkede øjnene og lod havet føre mig væk fra stranden.

”Ved du hvad waterboarding er, M1k3y?” Hendes stemme hev mig tilbage. ”Du bliver fikseret på denne måde, og vi hælder vand over dit hoved, op i din næse og ned i din mund. Du kan ikke undertrykke opkastningsrefleksen. De kalder det simuleret henrettelse, og efter hvad jeg kan bedømme fra denne side af rummet, er det en god beskrivelse. Du vil ikke være i stand til at undertrykke følelsen af, at du er ved at dø.”

Jeg prøvede at komme væk. Jeg havde hørt om waterboarding. Så var det nu, ægte tortur. Og dette var kun begyndelsen.

Jeg kunne ikke komme væk. Havet kom ikke ind og løftede mig. Det strammede i mit bryst, mine øjenlåg flagrede. Jeg kunne mærke klamt pis på mine ben og klam sved i mit hår. Min hud kløede af det indtørrede opkast.

Hun svømmede ind i mit synsfelt over mig. ”Lad os starte med dit login,” sagde hun.

Jeg lukkede mine øjne, kneb dem sammen.

”Giv ham en drink,” sagde hun.

Jeg hørte folk, der bevægede sig. Jeg tog en dyb indånding og holdt vejret.

Vandet startede som en strøm, en pøs vand forsigtigt hældt over min kind, min mund. Op i mine opadvendte næsebor. Det nåede tilbage i min hals og begyndte at kvæle mig, men jeg ville ikke hoste, ville ikke gispe og suge det ned i mine lunger. Jeg blev ved med at holde vejret og kneb øjnene hårdere sammen.

Der var noget opstandelse uden for rummet, en lyd af kaotiske støvletramp, vrede, oprørte råb. Øsen blev tømt på mit ansigt.

Jeg hørte hende mumle noget til nogen i rummet, så sagde hun, "Bare dit login, Marcus. Det er en simpel forespørgsel. Hvad kunne jeg gøre med dit login, alt taget i betragtning?"

Denne gang var det en spand vand, alt sammen på en gang, en oversvømmelse, der ikke stoppede, den måtte have været gigantisk. Jeg kunne ikke lade være. Jeg gispede og trak vandet ind i mine lunger, hostede og tog mere vand ind. Jeg vidste, at de ikke ville dræbe mig, men jeg kunne ikke overbevise min krop om det. Hver eneste fiber i mig vidste, at jeg skulle dø. Jeg kunne ikke engang græde... vandet skyllede stadig over mig.

Så stoppede det. Jeg hostede og hostede og hostede, men i den vinkel jeg befandt mig i, løb vandet jeg hostede op, tilbage i min næse og brændte i mine bihuler.

Hostene var så dybe, at de gjorde ondt i mine ribben og hoften, mens jeg vred mig mod dem. Jeg hadede den måde min krop bedrog mig på, den måde hvorpå min hjerne ikke kunne styre min krop, men der var ikke noget at gøre.

Til sidst stoppede min hosten nok til at opfange, hvad der foregik omkring mig. Folk råbte og det lød som om nogen sloges, kæmpede. Jeg åbnede mine øjne og blinkede i det stærke lys, så strakte jeg hals, mens jeg stadig hostede lidt.

Der var langt flere mennesker i rummet end da vi startede. De fleste af dem så ud til at være iført indsatsudstyr, hjelme og tonede plasticbriller. De råbte ad Treasure Islands vagter, som råbte tilbage, med venerne stående ud i halsen.

"Overgiv jer!" sagde et af indsatsudstyrene. "Træd tilbage og ræk hænderne i vejret. I er arresteret!"

Streng Frisure-damen talte i sin telefon. Et af indsatsudstyrene opdagede hende og slog hurtigt hendes telefonen væk med en behandsket hånd. Alle blev stille, mens den sejlede gennem luften i en bue, der gik gennem det lille rum, og ramte jorden i en regn af stumper.

Stilheden blev brudt og indsatsudstyrene kom ind i rummet. To greb hver af mine torturbøddler. Det lykkedes mig næsten at

smile ved synet af Streng Frisures ansigt, da to mænd greb hende i skuldrene, vendte hende rundt og hev et par plastichåndjern om hendes hånder.

Et af indsatsudstyrene gik fremad fra døråbningen. Han havde et videokamera på skulderen, noget seriøst udstyr med et blændende hvidt lys. Han fik hele rummet, og gik to gange om mig, mens han optog. Jeg opdagede at jeg holdt mig helt stille, som om jeg poserede for et portræt.

Det var åndssvagt.

”Tror du, at du kunne få mig ud af denne tingest?” Det lykkedes mig at få det ud, med kun en lille smule kvalt lyd.

To indsatsudstyr kom hen til mig, en af dem en kvinde, og begyndte at befri mig. De flippede deres visirer op og smilede til mig. De havde røde kors på deres skuldre og hjelme.

Under de røde kors var der et andet skilt: CHP. California Highway Patrol. De var State Troopers.

Jeg begyndte at spørge om, hvad de gjorde dér, og så var det jeg så Barbara Stratford. Hun var øjensynligt blevet holdt tilbage i gangen, men nu kom hun ind, skubbende og masende. ”Der er du,” sagde hun, idet hun knælede ved siden af mig og greb mig i mit livs længste og hårdeste knus.

Det var der det gik op for mig... Guantanamo by The Bay var på sin fjendes hænder. Jeg var reddet.

Kapitel 21

Dette kapitel er tilegnet Pages Books i Toronto i Canada. Den har længe været en del af den blødende moderne Queen Street West strip. Pages ligger lige overfor City Tv og kun et par døre fra den gamle Bakkabutik, hvor jeg arbejdede. Vi i Bakka elskede at have Pages lige ved siden af: Hvad vi var for science fiction, var de for alt andet: Håndplukket materiale, der repræsenterede ting, du aldrig ville finde nogen andre steder. Ting du ikke vidste, du ledte efter, før du så det dér. Pages har også en af de bedste avishylder, jeg nogensinde har set, hylde efter hylde af utrolige magasiner og blade fra hele verden.

Pages Books: 256 Queen St W, Toronto, ON M5V 1Z8
Canada +1 416 598 1447

De lod mig og Barbara være alene i rummet, og jeg brugte det indbyggede brusebad til at vaske mig med... jeg var pludselig flov over at være dækket af pis og bræk. Da jeg var færdig, var Barbara tudefærdig.

“Dine forældre...” begyndte hun.

Jeg havde det, som om jeg skulle brække mig igen. Gud, de stakkels gamle. Hvad havde de ikke været udsat for.

“Er de her?”

“Nej,” svarede hun. “Det er kompliceret,” fortsatte hun.

“Hvad?”

“Du er stadig arresteret, Marcus. Det er alle her. De kan ikke bare sejle ind og åbne dørene. Hver eneste person her skal processeres igennem domstolene. Det kunne tage, ja, det kunne tage måneder.”

“Skal jeg bliver her i månedsvis?”

Hun greb min hånd. “Nej, jeg tror godt vi kan få dig fremstillet for retten og løsladt mod kaution ret hurtigt. Men ret hurtigt er relativt. Jeg ville ikke forvente at der skete noget i dag.

Og det bliver ikke, ligesom de der folk gjorde det. Det bliver humant. Der vil være rigtig mad, ingen afhøringer. Besøg fra familien.

Bare fordi DHS er ude af billedet, betyder det ikke at du lige kan spadserere ud herfra. Det der skete her er, at vi slap af med den bizarro-verden version af et retssystem de havde indført og nu erstatter vi det med det gamle system. Et system med dommere, åbne domshandlinger og advokater.

Så vi kan forsøge at få dig overført til et ungdomsfængsel på fastlandet, men Marcus, de steder kan være virkelig hårde. Virkelig, virkelig hårde. Det her er måske det bedste sted for dig, indtil du bliver løsladt mod kaution."

Løsladt mod kaution. Selvfølgelig. Jeg var kriminel... jeg var ikke blevet anklaget for noget endnu, men der var med garanti masser af ting de kunne finde på. Det var praktisk talt ulovligt at tænke urene tanker om regeringen.

Hun gav mine hænder endnu et klem. "Det er surt, men sådan må det være. Pointen er, at det er *ovre*. Guvernøren har smidt DHS ud af staten, fjernet hvert eneste checkpoint. Kammeradvokaten har udstedt efterlysninger på enhver fra ordensmagten involveret i 'stress afhøringer' og hemmelige fængslinger. De kommer i fængsel, Marcus, og det er på grund af det det, du gjorde."

Jeg var følelsesløs. Jeg hørte ordene, men de gav næsten ingen mening. På en eller anden måde var det overstået, men det var ikke overstået.

"Hør her," sagde hun. "Vi har sandsynligvis et par timer før det hele falder til ro, før de kommer tilbage og tager dig væk igen. Hvad har du lyst til at gøre? En gåtur på stranden? Noget at spise? Disse mennesker havde et utroligt personalerum... vi tømte det på vejen. Gourmet hele vejen igennem."

Endelig et spørgsmål jeg kunne svare på. "Jeg har lyst til at finde Ange. Jeg har lyst til at finde Darryl."

Jeg prøvede at bruge en computer, som jeg fandt, til at slå deres cellenumre op, men den ville have et password, så vi var begrænset til at gå ned ad gangene og råbe deres navne. Bag celledørene skreg fangerne tilbage til os, eller græd, eller tryglede os om at slippe dem ud. De forstod ikke, hvad der lige var sket, kunne ikke se deres tidligere fangevogtere blive gennet ud på molerne i plastichåndjern, fjernet af den Californiske stats SWAT teams.

"Ange!" råbte jeg over larmen, "Ange Carvelli! Darryl Glover! Det er Marcus!"

Vi gik ned langs hele celleblokken og de havde ikke svaret. Jeg havde lyst til at græde. De var blevet skibet ud af landet... de var i Syrien eller det, der var værre. Jeg ville aldrig få dem at se igen.

Jeg satte mig ned og lænede mig mod gangens væg og lagde hovedet i mine hænder. Jeg så Streng Frisure-damens ansigt for mig, så hende grine smørret, mens hun bad mig om mit login. Hun havde gjort dette. Hun ville komme i fængsel for det, men det var ikke nok. Jeg tænkte, at når jeg så hende, kunne jeg finde på at slå hende ihjel. Hun fortjente det.

"Kom nu," sagde Barbara, "Kom nu, Marcus. Ikke give op. Der er flere herhenne, kom så."

Hun havde ret. Alle de døre vi havde passeret i celleblokken var gamle, rustne tingester, der gik tilbage til dengang basen oprindeligt blev bygget. Men helt for enden af gangen, hængende åben, var der en ny flugtsikker dør, så tyk som en ordbog. Vi trak den op og begav os ind i den mørke gang derinde bag den.

Der var fire celledøre mere her, døre uden stregkoder. Hver af dem havde et lille, elektronisk tastatur påmonteret.

"Darryl?" sagde jeg. "Ange?"

"Marcus?"

Det var Ange, som råbte op fra bag den fjerneste dør. Ange, min Ange, min engel.

"Ange!" hylede jeg. "Det er mig, det er mig!"

"Åh Gud, Marcus," knækkede stemmen, og så var der ikke andet end hulken.

Jeg hamrede på de andre døre. "Darryl! Darryl, er du der?"

"Jeg er her." Stemmen var meget lille og meget hæs. "Jeg er her. Jeg er meget, meget ked af det. Please. Jeg er meget ked af det."

Han lød... knækket. Smadret.

"Det er mig, D," sagde jeg, mens jeg lænede mig mod døren.

"Det er Marcus. Det er ovre... de har arresteret vagterne. De har sparket Department of Homeland Security ud. Vi får rettergange, åbne rettergange. Og vi får lov til at vidne mod dem."

"Jeg er ked af det," sagde han. "Please, jeg er så ked af det."

De californiske State Troopers kom hen til døren på det tidspunkt. Deres kamera rullede stadig. "Ms. Stratford?" sagde en af dem. Han havde visiret oppe og lignede en hvilken som helst anden betjent, ikke min redningsmand. Som en der kom for at låse mig inde.

"Kaptajn Sanchez," sagde hun. "Vi har lokaliseret to af fangerne af interesse her. Jeg vil gerne se dem løsladt og selv inspicere dem."

"Ma'am, vi har ikke adgangskoderne til de døre endnu," sagde han.

Hun holdt hånden op. "Det var ikke aftalen. Jeg skulle have fuld adgang til dette anlæg. Det kom direkte fra guvernøren. Vi flytter os ikke, før I åbner for disse celler." Hendes ansigt var helt roligt, uden det mindste tegn på at give efter eller bøje sig. Hun mente det.

Kaptajnen så ud, som om han trængte til søvn. Han skar en grimasse. "Jeg skal se, hvad jeg kan gøre," sagde han.

#

Det lykkedes for dem at åbne til cellerne, endelig, omkring en halv time senere. Det tog dem tre forsøg, men til sidst fik de

de rigtige koder indtastet, idet de matchede dem med arphid'erne på ID-skiltene, de havde taget af de vagter de havde arresteret.

De kom ind i Anges celle først. Hun var iført en patientkittel, som var åben på bagsiden, og hendes celle var endnu mere bar end min havde været... bare polstring over det hele, ingen vask eller seng, intet lys. Hun kom ud på gangen med blinkende øjne og politiets kamera var på hende, med dets skarpe lys i hendes ansigt. Barbara stillede sig beskyttende mellem det og os. Ange gik forsigtigt ud af sin celle, mens hun trippede lidt. Der var noget galt med hendes øjne, med hendes ansigt. Hun græd, men det var ikke det.

"De bedøvede mig," sagde hun. "Da jeg ikke ville holde op med at skrike efter en advokat."

Da var det jeg krammede hende. Hun fald sammen mod mig, men hun krammede også tilbage. Hun lugtede hengemt og svedigt, og jeg lugtede ikke bedre. Jeg havde lyst til aldrig at give slip.

Så var det, de åbnede Darryls celle.

Han havde flået sin papirpatientkittel i stykker. Han lå rullet sammen, nøgen, bagerst i cellen, mens han beskyttede sig mod kameraet og vores stirren. Jeg løb hen til ham.

"D," hviskede jeg i hans øre. "D, det er mig. Det er Marcus. Det er ovre. Vagterne er blevet arresteret. Der bliver kautioneret for os, vi skal hjem."

Han rystede og klemte sine øjne i. "Jeg er ked af det," hviskede han og vendte sit ansigt væk.

Derefter tog de mig bort, en betjent i indsatsudstyr og Barbara, tog mig tilbage til min celle og låste døren, og det var der jeg tilbragte natten.

#

Jeg husker ikke meget om turen til retten. De havde mig lænket til fem andre fanger, som alle havde været der meget længere end jeg. En af dem talte kun arabisk... han var en gammel mand, og han rystede. De andre var alle unge. Jeg var

den eneste hvide. Da vi var blevet samlet på færgens dæk, så jeg, at næsten alle på Treasure Island havde været den ene eller anden nuance af brun.

Jeg havde kun været indenfor i en nat, og det var for lang tid. Der faldt en let støvregn, normalt en af den slags ting, der ville få mig til at trække skuldrene op om ørerne og se ned, men i dag stod jeg sammen med alle de andre og strakte hovedet bagover for at se på den uendelige, grå himmel, svælge i den stikkende væde, mens vi ræsedde over bugten til færgernes anlægsplads.

De førte os væk i busser. Lænkerne gjorde det at stige ind i bussen akavet, og det tog lang tid at få alle med. Alle var ligeglade. Når vi ikke kæmpede med det geometriske problem med seks mennesker, én kæde, smalle busgange, så vi bare rundt på byen omkring os, op ad bakken på bygningerne.

Alt jeg kunne tænke på, var at finde Darryl og Ange, men ingen af dem var i sigte. Det var en stor menneskemængde og vi måtte ikke bevæge os frit rundt. De State Troopers som håndterede os var hensynsfulde nok, men de var store, pansrede og bevæbnede. Jeg blev ved med at tro, at jeg så Darryl i mængden, men det var altid en eller anden anden, med det samme knækkede, nedbøjede udseende, som han havde haft i sin celle. Han var ikke den eneste knækkede person.

I retten marcherede de os ind i samtalerum, i vores lænkede gruppe. En ACLU-advokat fik vores personlige data og stillede os et par spørgsmål... da hun kom til mig, smilede hun og hilste på mig ved navn... og ledte os så ind i retssalen for dommeren. Han havde rent faktisk en kåbe på og lod til at være i godt humør.

Aftalen syntes at være, at alle som havde et familiemedlem, der kunne stille kaution kunne slippe ud, og alle andre blev sendt i fængsel. ACLU-advokaten talte meget til dommeren, og bad om nogle flere timer, mens fangernes familier blev fundet og bragt til retten. Dommeren var ret forstående omkring det, men da det gik op for mig, at nogle af disse mennesker havde været lukket inde siden broen sprang, antaget for at være døde af

familien, uden rettergang, udsat for forhør, isolation, tortur... havde jeg lyst til at bare selv at smadre kæderne og sætte alle fri.

Da jeg blev bragt foran dommeren, så han på mig og tog brillerne af. Han så træt ud. ACLU-advokaten så træt ud. Retsbetjentene så trætte ud. Bag mig kunne jeg høre en pludselig summen af samtaler idet mit navn blev råbt op af retsbetjenten. Dommeren slog med hammeren en enkelt gang, uden at se væk fra mig. Han gned sig i øjnene.

"Mr. Yallow," sagde han, "anklagerne har identificeret dig som en flugtrisiko. Jeg tror, de kan have ret. Du har bestemt mere, skal vi kalde det *historie*, end de andre folk her. Jeg er fristet til at tilbageholde dig til retssagen, anset hvor stor en kaution dine forældre er klar til at stille."

Min advokat begyndte at sige noget, men dommeren fik hende til at tie med et blik. Han gned sig i øjnene.

"Har du noget at sige?"

"Jeg havde chance for at flygte," sagde jeg. "Sidste uge. Nogen tilbød at tage mig herfra, få mig ud af byen, hjælpe mig med at opbygge en ny identitet. I stedet stjal jeg hendes telefon, flygtede fra vores lastbil og løb væk. Jeg overgav hendes telefon... som indeholdt bevismateriale om min ven, Darryl Glover... til en journalist, og gemte mig her i byen."

"Du stjal en telefon?"

"Jeg besluttede mig for, at jeg ikke kunne stikke af. At jeg var nødt til at møde retfærdigheden... at min frihed ikke var noget værd, hvis jeg var en eftersøgt mand, og byen stadig underlagt DHS. Hvis mine venner stadig var spærret inde. Den frihed var ikke så vigtig for mig, som et frit land."

"Men du stjal godt nok en telefon."

Jeg nikkede. "Det gjorde jeg. Jeg har tænkt mig at give den tilbage, hvis jeg nogensinde finder den omtalte unge kvinde."

"Tak for talen, mr. Yallow. Du er en meget velformuleret ung mand." Han skulede til anklageren. "Nogen ville også sige en modig mand. Der var en bemærkelsesværdig video på

nyhederne denne morgen. Den indikerede, at du havde en lovlig grund til at undgå myndighederne. I lyset af dette, og din lille tale her, vil jeg tillade kaution, men jeg vil også bede anklageren om at tilføje en anklage om simpelt tyveri til anklageskriftet, i forhold til det med telefonen. For dette, forventer jeg yderligere \$50.000 i kaution.”

Han bankede med hammeren igen, og min advokat trykkede min hånd.

Dommeren så ned på mig igen og satte sine briller på plads. Han havde skæl på kappens skuldre. Lidt mere dryssede ned, idet hans briller ramte hans strittende, krøllede hår.

”Du kan gå nu, unge mand. Hold dig på måtten.”

#

Jeg vendte mig for at gå, og nogen tacklede mig. Det var far. Han løftede mig bogstavelig talt fra jorden, mens han krammede mig så hårdt, at mine ribben knagede. Han krammede mig, som jeg huskede at han krammede mig, da jeg var en lille dreng, da han ville svinge mig rundt og rundt i morsomme, kvalmende flyvemaskinelege, som endte med at han kastede mig op i luften og greb mig og klemte mig på den måde, så hårdt, at det næsten gjorde ondt.

Et par blødere hænder tog mig forsigtigt ud af hans arme. Mor holdt mig ud i armlængde et øjeblik, mens hun så efter et eller andet i mit ansigt, uden at sige noget, mens tårerne strømmede ned ad hendes kinder. Hun smilede og det blev til hulken og så holdt hun også om mig, og fars arme omkransede os begge.

Da de gav slip, lykkedes det mig endelig at få sagt noget. ”Darryl?”

”Hans far mødte mig et andet sted. Han er på hospitalet.”

”Hvornår kan jeg se ham?”

”Det er vores næste stop,” sagde far. Han så bister ud. ”Han kan ikke...” Han stoppede. ”De siger, at han bliver OK,” sagde han. Hans stemme var grådkvalt.

”Hvad med Ange?”

”Hendes mor tog hende hjem. Hun ville vente på dig her, men...”

Jeg forstod. Jeg var fuld af forståelse nu, for hvordan familierne til alle de mennesker, der havde været låst inde måtte føle. Retten var fuld af tårer og kram, og selv ikke retsbetjentene kunne stoppe det.

”Lad os tage ud og se Darryl,” sagde jeg. ”Og må jeg låne din telefon?”

Jeg ringede til Ange på vejen til hospitalet, hvor de holdt Darryl... San Francisco General, lige nede ad gaden i forhold til, hvor vi boede... og fik aftalt at ses efter aftensmaden. Hun talte med en hastig hvisken. Hendes mor vidste ikke om hun skulle straffe hende eller ej, men Ange ville ikke friste skæbnen.

Der var to state troopers i gangen hvor Darryl blev opbevaret. De holdt en hær af journalister væk, som stod på tæer for at komme udenom og få billeder. Blitzene lynede i vores øjne som stroboskoper og jeg rystede på hovedet for at få det til at forsvinde. Mine forældre havde medbragt rent tøj og jeg havde skiftet på bagsædet, men jeg følte mig stadig ulækker, selv efter at have vasket mig inde på retsbygningens toiletter.

Nogle af journalisterne kaldte på mig ved navn. Nå ja, det var også rigtigt. Jeg var berømt nu. State Trooperne så også på mig... enten genkendte de mit udseende eller mit navn, da journalisterne råbte det.

Darryls far mødte os i døren til hans stue, idet han hviskede så lavt, at journalisterne ikke kunne høre det. Han var i civil, jeans og sweater som jeg normalt tænkte på ham i, men han havde sine militære udmærkelser sat på brystet.

”Han sover,” sagde han. ”Han vågnede for lidt tid siden og begyndte at græde. Han kunne ikke holde op. De gav ham noget til at hjælpe ham med at sove.”

Han førte os ind, og der var Darryl, hans hår var rent og friseret, sovende med munden åben. Der var noget hvidt ved

hans mundvige. Han havde en halvprivat sengestue, og i den anden seng var der en ældre, arabisk udseende fyr, som var i fyrrerne. Det gik op for mig, at det var fyren jeg havde været lænket sammen med på vejen til Treasure Island. Vi vinkede forlegent til hinanden.

Så vendte jeg tilbage til Darryl. Jeg tog hans hånd. Hans negle var bidt ned til roden. Han havde bidt negle som barn, men han var holdt op, da vi kom i high school. Jeg tror Van talte ham fra det ved at fortælle ham, hvor ulækkert det var at han havde fingrene i munden hele tiden.

Jeg hørte mine forældre og Darryls far træde væk, mens de trak gardinet for, omkring os. Jeg lagde mit ansigt ned ved siden af hans på puden. Han havde et tjavset, pletvis skæg, der mindede mig om Zeb.

"Hey, D," sagde jeg. "Du klarede det. Du skal nok blive OK."

Han snorkede lidt. Jeg havde nær sagt, "jeg elsker dig," noget jeg kun havde sagt til et enkelt ikke-familiemedlem, nogensinde, noget der var for sært at sige til en anden fyr. Det endte med, at jeg bare gav hans hånd et klem mere. Stakkels Darryl.

Epilog

Dette kapitel er tilegnet Hudson Booksellers, boghandlerne, der er i stort set alle lufthavne i USA. De fleste af Hudsons kiosker har kun nogle få titler (omend de ofte er forbavsende varierede), men de store, som den i AA-terminalen i Chicagos O'Hare, er lige så god som enhver lokal forretning. Det kræver noget særligt at give et personligt touch til en lufthavn, og Hudsons har reddet min forstand ved mere end én lang mellemlanding i Chicago.

Hudson Booksellers

Barbara ringede til mig på kontoret, i weekenden den 4. juli. Jeg var ikke den eneste, der var kommet på arbejde i friweekenden, men jeg var den eneste, hvis undskyldning var, at mit udslusningsprogram ikke tillod at jeg forlod byen.

Det endte med, at de dømte mig for at stjæle Mashas telefon. Er det ikke utroligt? Anklageren havde lavet en aftale med min advokat om at droppe anklagerne, der vedrørte 'Elektronisk terrorisme' og 'tilskyndelse til oprør', mod at jeg erkendte mig skyldig i anklagen om simpel tyveri. Jeg fik tre måneder i et husarrest- og uddannelsesforløb i et udslusningshus for unge kriminelle i The Mission. Jeg sov i udslusningshuset. Delte en sovesal med en bunke ægte kriminelle. Bandeunger og junkieunger, nogle seriøse psykopater. Om dagen var jeg 'fri' til at gå ud og passe mit 'arbejde'.

"Marcus, de lader hende slippe," sagde hun.

"Hvem?"

"Johnstone, Carrie Johnstone," sagde hun. "Det lukkede, militære tribunal har frifundet hende for at have gjort noget som helst forkert. Filen er lukket. Hun bliver sat tilbage i aktiv tjeneste. De sender hende til Irak."

Carrie Johnstone var Streng Frisure-damens navn. Det blev afsløret ved de indledende høringer ved Californiens Højesteret, men det var stort set alt, der blev afsløret. Hun ville ikke sige et ord om, hvem hun modtog ordrer fra, hvad hun havde gjort, hvem hun havde spærret inde og hvorfor. Hun sad bare ned, helt stille, dag efter dag, i retten.

F.B.I. have i mellemtiden blæst sig op og råbt op over guvernørens 'unilaterale, illegale' nedlukning af anlægget på Treasure Island, og borgmesterens udsmidning af føderale betjente fra San Francisco. En masse af disse betjente var endt i statsfængsler, sammen med vagterne fra Gitmo-by-the-Bay.

Så en dag, var der ikke nogen udtalelse fra det Hvide Hus, ikke noget fra statens hovedstad. Og den efterfølgende dag, var der en tør, anspændt pressekonference, afholdt samlet på guvernørens trappeafsats, hvor chefen for DHS og guvernøren bekendtgjorde deres 'forståelse'.

DHS ville holde et lukket, militært tribunal for at undersøge 'mulige fejlbedømmelser' foretaget efter angrebet på Bay Bridge. Tribunalet ville bruge alle tilgængelige muligheder til at sikre at kriminelle handlinger blev straffet efter reglerne. Til gengæld, ville kontrollen over DHS' operationer i Californien gå gennem det statslige senat, som ville have magtbeføjelserne til at lukke, inspicere eller omprioritere al homeland security i staten.

Brølet fra journalisterne havde været øredøvende, og Barbara havde fået det første spørgsmål stillet. "Guvernør, med al respekt: vi har uomtvisteligt bevis på video, for at Marcus Yellow, en borger i denne stat, indfødt, blev udsat for en simuleret henrettelse af officerer fra DHS, som tilsyneladende handlede efter ordre fra Det Hvide Hus. Er staten virkelig villig til at forgå enhver form for retfærdighed for dens borgere i lyset af illegal, barbarisk *tortur*?" Hendes stemme dirrede, men den knækkede ikke over.

Guvernøren spredte sine hænder. "De militære tribunaler vil opnå retfærdighed. Hvis mr. Yallow... eller en hvilken som helst anden person som har en grund til at klage over The Department of Homeland Security... ønsker yderligere retsforfølgelse, er det selvfølgelig hans ret at sagsøge for sådanne skader som den føderale regering måtte være erstatningspligtige over for."

Det var det jeg gjorde. Over tyve tusinde civile søgsmål blev indsendt mod DHS i ugen efter guvernørens offentliggørelse. Min blev behandlet af ACLU, og de havde ansøgt om at få resultaterne fra de lukkede, militære tribunaler. Indtil videre var domstolene ret velvillige over for dette.

Men jeg havde ikke forventet dette.

"Hun slap helt uden påtale?"

"Pressemeddelelsen siger ikke ret meget. 'Efter grundig undersøgelse af begivenhederne i San Francisco og det specielle antiterror-interneringscenter på Treasure Island, er det tribunalets bedømmelse, at ms. Johnstones handlinger ikke kræver yderligere disciplinering.' Der er det ord, 'yderligere'... som om de allerede har straffet hende."

Jeg fnøs. Jeg havde drømt om Carrie Johnstone, næsten hver nat siden jeg blev sluppet ud fra Gitmo-by-the-Bay. Jeg havde set hendes ansigt, truende over mit, det lille, ondskabsfulde smil, idet hun sagde til manden at han skulle give mig en 'drink'.

"Marcus..." sagde Barbara, men jeg afbrød hende.

"Det er fint. Det er fint. Jeg laver en video om det her. Får den ud hen over weekenden. Mandage er store dage for viral video. Alle kommer tilbage efter den forlængede weekend, og leder efter noget morsomt de kan forwarde på skolen eller kontoret."

Jeg så en hjernevrider to gange om ugen, som en del af aftalen med udslusningshjemmet. Så snart jeg var kommet forbi det punkt, hvor jeg så det som en slags straf, havde det været godt. Han havde hjulpet mig med at fokusere på at lave

konstruktive ting, når jeg var ked af det, i stedet for at lade det æde mig op indefra. Videoerne hjalp.

"Jeg bliver nødt til at gå," sagde jeg, idet jeg sank en klump for at holde følelserne ude af min stemme.

"Pas på dig selv, Marcus," sagde Barbara.

Ange krammede mig bagfra, idet jeg lagde røret på. "Jeg har lige læst om det online," sagde hun. Hun læste en million newsfeeds, trak dem ud med en headline reader, der sugede historierne op, så hurtigt de kom ud i æteren. Hun var vores officielle blogger, og hun var god til det, opsnappede de interessante historier og smed dem online som en hurtigkok, der ekspederede morgenmadsbestillinger.

Jeg vendte mig om i hendes arme, så jeg krammede hende forfra. Når sandheden skal frem, så havde vi ikke fået lavet så meget den dag. Jeg måtte ikke være ude af udslusningshjemmet efter aftensmaden, og hun kunne ikke besøge mig der. Vi sås på kontoret, men der var normalt en masse andre mennesker der, hvilket lagde en dæmper på vores putteri. At være alene på kontoret en hel dag var for stor en fristelse. Det var også varmt og lummert, hvilket betød, at vi begge var i tank-tops og shorts, en masse hudkontakt, mens vi arbejdede ved siden af hinanden.

"Jeg laver en video," sagde jeg. "Jeg vil have den ud i dag."

"Godt," sagde hun. "Lad os komme i gang."

Ange læste pressemeddelelsen. Jeg lavede lidt monolog, synkroniseret over den berømte optagelse af mig på waterboardet, med vilde øjne i det hårde lys fra kameraet, tårerne trillende ned ad ansigtet, håret sammenfiltret og plettet med bræk.

"Dette er mig. Jeg er på et waterboard. Jeg bliver tortureret i en simuleret henrettelse. Torturen bliver overvåget af en kvinde ved navn Carrie Johnstone. Hun arbejder for regeringen. Du husker hende måske fra denne video."

Jeg skiftede til videoen af Johnstone og Kurt Rooney. "Det er Johnstone og Udenrigsministeren Kurt Rooney, præsidentens chefstrateg."

"Nationen elsker ikke den by. For dem er det et Sodoma og Gomorra af bøsser og ateister, der fortjener at rådne op i helvede. Den eneste grund til at landet bekymrer sig om, hvad de mener, er at de var så heldige at blive sprængt ad helvede til af nogle islamiske terrorister."

"Han taler om byen, hvor jeg bor. Ved sidste optælling, blev 4.215 af mine naboer dræbt på den dag han taler om. Men nogle af dem er måske ikke blevet dræbt. Nogle af dem forsvandt ind i det samme fængsel, hvor jeg blev tortureret. Nogle mødre og fædre, børn og elskede, brødre og søstre vil aldrig se deres kære igen... for de blev i hemmelighed tilbageholdt i et ulovligt fængsel, lige her i San Francisco Bay. De blev sendt ud af landet. Optegnelserne var udførlige, men Carrie Johnstone har krypteringsnøglerne." Jeg klippede tilbage til Carrie Johnstone, optagelsen af hende, der sidder ved konferencebordet med Rooney og griner.

Jeg klippede til optagelsen af Johnstone, der bliver arresteret. "Da de arresterede hende, troede jeg, vi ville se retfærdighed. Alle de mennesker hun knækkede og fik til at forsvinde. Men præsidenten..." jeg klippede til et billede af ham, hvor han grinede og spillede golf på en af sine mange ferier "... og hans chefstrateg..." nu et billede af Rooney, der gav hånd til en berygtet terroristleder, som plejede at være på 'vores side' "... greb ind. De sendte hende til et hemmeligt militært tribunal, og nu har det tribunal frikendt hende. På en eller anden måde, så de ikke noget forkert ved alt dette."

Jeg klippede til en billedserie af hundredvis af billeder af fanger i deres celler som Barbara havde udgivet på *The Bay Guardians* hjemmeside den dag vi blev frigivet. "Vi valgte disse mennesker. Vi betaler deres løn. Det er meningen, de skal være på vores side. Det er meningen, de skal forsvare vores friheder.

Men disse mennesker... ” en serie af billeder af Johnstone og de andre der var blevet sendt til tribunalet ”... svigtede vores tillid. Valget er om fire måneder. Det er lang tid. Nok til at du kan gå ud og finde fem af dine naboer... fem mennesker, der har opgivet at stemme fordi deres valg er ‘ingen af dem.’

”Tal med dine naboer. Få dem til at love at stemme. Få dem til at love at tage landet tilbage fra torturbøddler og bøller. De mennesker der lo ad mine venner, mens de lige var lagt i deres grav på bunden af havnen. Få dem til at love at tale med deres naboer.

De fleste af os vælger *ingen af dem*. Det virker ikke. Du er nødt til at vælge... vælg frihed.

Mit navn er Marcus Yallow. Jeg blev tortureret af mit land, men jeg elsker stadig at være her. Jeg er sytten år. Jeg ønsker at vokse op i et frit land. Jeg ønsker at leve i et frit land.”

Jeg fadede ud til logoet af hjemmesiden. Ange havde lavet det, med hjælp fra Jolu, som havde skaffet os al den gratis hosting vi nogensinde måtte have brug for på Pigspleen.

Kontoret var et interessant sted. Teknisk set hed vi Foreningen af stemmeberettigede for et frit Amerika, men alle kaldte os Xnetterne. Organisationen... en godgørende nonprofit... var blevet grundlagt af Barbara og nogle af hendes advokatvenner umiddelbart efter befrielsen af Treasure Island. Financieringen blev startet af nogle teknologimillionærer, som fandt det utroligt, at en samling børnehackere havde givet DHS røvtur. Fra tid til anden ville de invitere os ned på tangen til Sand Hill Road, hvor alle venture-investorerne var, og give en lille præsentation om Xnet-teknologi. Der var omkring en fantasillion opstartsvirksomheder, der prøvede at tjene penge på Xnettet.

Det måtte de selv om... jeg havde ikke noget med det at gøre, og jeg fik et skrivebord og et kontor med et udstillingsvindue lige der på Valencia Street, hvor vi forærede ParanoidXbox CD'er væk og holdt workshops om at bygge bedre wifi-

antennor. Et overraskende antal almindelige mennesker kom ind for at give personlige donationer, både af hardware (du kan køre ParanoidLinux på stort set hvad som helst, ikke bare Xbox Universals) og kontanter. De elskede os.

Den store plan var at lancere vores egen ARG i september, lige i tide til valget, og virkelig binde det op på at få folk til at registrere sig til at stemme og få dem til valgstederne. Kun 42 procent af amerikanerne kom til stemmeurnerne ved sidste valg... dem der ikke stemte var det store flertal. Jeg prøvede at få Darryl og Van til et af vores planlægningsmøder, men de blev ved med at takke nej. De brugte meget tid sammen, og Van insisterede på, at det var totalt uden romantik. Darryl ville ikke tale meget med mig i det hele taget, omend han sendte mig lange e-mails om stort set alt, der ikke var om Van eller terrorisme eller fængsel.

Ange klemte min hånd. "Gud, hvor jeg hader den kvinde," sagde hun.

Jeg nikkede. "Bare endnu en rådden ting dette land har gjort mod Irak," sagde jeg. "Hvis de sendte hende til min by, ville jeg sandsynligvis blive terrorist."

"Du blev terrorist, da de sendte hende til din by."

"Det gjorde jeg også," sagde jeg.

"Går du til ms. Galvez' høring på mandag?"

"Totalt." Jeg havde introduceret Ange for ms. Galvez et par uger før, da min gamle lærer inviterede mig over på aftensmad. Lærernes fagforening havde skaffet en høring ved Kommissionen for de Forenede Skoledistrikter for at argumentere for at hun fik sit gamle job tilbage. De sagde at Fred Benson kom tilbage fra (tidlig) pension for at vidne imod hende. Jeg så frem til at se hende igen.

"Har du lyst til at vi går ud og får en burrito?"

"Totalt."

"Lad mig lige hente min hot-sauce," sagde hun.

Jeg tjekkede min e-mail en gang mere... min PirateParty e-mail, som stadig fik nogle drypvise beskeder fra gamle Xnettere, der ikke havde fundet min Foreningen af stemmeberettigede-adresse endnu.

Den sidste besked var fra en throwaway e-mailadresse fra en af de nye brasilianske anonymizers.

> Fandt hende, tak. Du sagde ikke at hun var så h4wt.

"Hvem er *det* fra?"

Jeg lo. "Zeb," sagde jeg. "Kan du huske Zeb? Jeg gav ham Mashas e-mailadresse. Jeg tænkte, hvis de begge er under jorden, kunne man lige så godt introducere dem for hinanden."

"Han synes at Masha er *sød*?"

"Giv manden en chance, han har tydeligvis fået hovedet fordrejet af omstændighederne."

"Og dig?"

"Mig?"

"Ja... blev dit hoved fordrejet af omstændighederne?"

Jeg holdt Ange ud fra mig i armlængde, og så op og ned, og op og ned ad hende. Jeg holdt hendes kinder og stirrede gennem hendes briller med de tykke stel ind i hendes store, drillesyge, skrå øjne. Jeg kørte mine fingre gennem hendes hår.

"Ange, jeg har aldrig tænkt klarere i hele mit liv."

Så kyssede hun mig, og jeg kyssede hende tilbage, og der gik noget tid, før vi gik ud efter den burrito.

Efterord af Bruce Schneier

Jeg er en security technologisk. Mit job er at sikre folk.

Jeg tænker på sikkerhedssystemer og hvordan man bryder dem. Så på, hvordan man gør dem mere sikre. Sikkerhedssystemer til computere. Overvågningssystemer. Flysikkerhed og stemmemaskiner og RFID chips og alt muligt andet.

Cory bad mig skrive de sidste par sider af hans bog, fordi han ville have mig til at fortælle jer, at sikkerhed er sjovt. Det er utrolig sjovt. Det er katten efter musen, hvem kan overliste hvem, jæger mod byttet, sjovt. Jeg synes, at det er det sjoveste job, man på nogen måde kan have. Hvis du syntes, det var sjovt at læse om Marcus, der overlistede kameraerne med gangarts-genkendelse med sten i skoene, tænk på, hvor meget sjovere det ville være, hvis du var den første i verden, der kom på det.

At arbejde med sikkerhed, betyder at vide meget om teknologi. Det kan betyde at vide noget om computere og netværk, eller kameraer og hvordan de fungerer, eller kemien ved detektering af bomber. Men i virkeligheden er sikkerhed en tankegang. En måde at tænke på. Marcus er et storartet eksempel på den måde at tænke på. Han ser altid efter måder, hvorpå sikkerheden fejler. Jeg vil vædde på, at han ikke kunne gå ind i en butik, uden at regne ud hvordan man kunne lave et butikstyveri. Ikke at han ville gøre det... der er en forskel på at vide, hvordan man overvinder et sikkerhedssystem og faktisk at overvinde det... men han ville vide, at han kunne.

Dette er hvordan sikkerhedsfolk tænker. Vi ser altid på sikkerhedssystemer og hvordan man kommer uden om dem; vi kan ikke lade være.

Denne måde at tænke på er vigtig, uanset hvilken side af sikkerheden du er på. Hvis du er blevet ansat til at bygge en butik, der er sikret mod butikstyverier, må du hellere vide,

hvordan man stjæler fra butikker. Hvis du designer et kamera, der detekterer individuelle gangarter, må du hellere tage højde for folk, der lægger sten i deres sko. For hvis du ikke gør det, kommer du ikke til at designe noget godt.

Så når du går igennem din dagligdag, brug et øjeblik på at se på sikkerhedssystemerne omkring dig. Se på kameraerne i butikkerne, hvor du handler. (Forhindrer de kriminalitet eller flytter de det blot ind til naboen?) Se hvordan en restaurant fungerer. (Hvis du betaler efter at have spist, hvorfor er der ikke flere der bare går, uden at betale?) Læg mærke til sikkerheden i lufthavne. (Hvordan kunne du få et våben ind i et fly?) Læg mærke til, hvad personalet ved skranken gør i en bank. (Banksikkerhed er lige så meget designet til at forhindre de ansatte i at stjæle, som at forhindre at du stjæler.) Se nøje på en myretue. (Insekter er kun fokuseret på sikkerhed.) Læs Forfatningen, og læg mærke til de måder den udstyrer folk med sikkerhed mod regeringen. Se på trafiklys og dørlåse og alle sikkerhedssystemerne på fjernsyn og i filmene. Regn ud, hvordan de fungerer, hvilke trusler de beskytter imod og hvilke trusler de ikke beskytter mod, hvordan de fejler og hvordan de kan udnyttes.

Brug nok tid på dette, og du vil opdage, at du tænker anderledes om verden. Du vil begynde at opdage, at mange af sikkerhedssystemerne derude faktisk ikke gør det de påstår, og meget af vores nationale sikkerhed er spild af penge. Du vil forstå, at privatliv er essentielt for sikkerhed, ikke en modsætning. Du vil holde op med at bekymre dig om ting som andre mennesker bekymrer sig om, og begynde at bekymre dig om ting, som andre mennesker ikke engang tænker på.

Nogle gange vil du lægge mærke til nogle ting ved sikkerhed, som ingen har tænkt på før. Og måske vil du finde ud af en ny måde at knække et sikkerhedssystem på.

Det er kun nogle få år siden at nogen opfandt phishing.

Jeg er jævnlgt forbløffet over, hvor let det er at knække nogle ret store navne inden for sikkerhedssystemer. Der er mange grunde til dette, men den store er, at det er umuligt at bevise at noget er sikkert. Alt hvad du kan gøre er at prøve at knække det... hvis du fejler, ved du, at det er sikkert nok til at holde *dig* ude, men hvad med nogen, som er klogere end dig? Enhver kan designe et sikkerhedssystem, der er så stærkt, at han ikke selv kan knække det.

Tænk over det et øjeblik, for det er ikke indlysende. Ingen er kvalificeret til at analysere deres eget sikkerhedsdesign, for designeren og analytikeren vil være den samme person med de samme begrænsninger. En eller anden anden er nødt til at analysere sikkerheden, for det er nødt til at være sikkert over for ting, som designeren ikke tænkte på.

Dette betyder, at vi alle er nødt til at analysere sikkerheden, som andre mennesker designer. Og forbavsende ofte, er der en af os, der knækker den. Marcus' bedrifter er ikke langt ude; den slags sker hele tiden. Prøv at gå på nettet og søg på "bump key" eller "Bic pen Kryptonite lock"; du vil finde et par virkelig interessante historier om tilsyneladende stærk sikkerhed, som bliver besejret af ret enkel teknologi.

Og når det sker, så sørg for at udgive det på internettet, et eller andet sted. Hemmelighedskræmmeri og sikkerhed er ikke det samme, selvom det godt kan se sådan ud. Kun dårlig sikkerhed er afhængig af hemmelighedskræmmeri; god sikkerhed fungerer, selv hvis alle detaljerne er offentligt tilgængelige.

Og offentliggørelse af sårbarheder tvinger sikkerhedsdesignerne til at designe bedre sikkerhed, og gør os til bedre forbrugere af sikkerhed. Hvis du køber en Kryptonite cykellås, og den kan overvindes med en Bic-kuglepen, får du ikke ret god sikkerhed for dine penge. Og på samme måde, hvis en gruppe smarte børn kan besejre DHS' antiterrorist-teknologi, så kommer den ikke til at gøre det godt imod rigtige terrorister.

At bytte sit privatliv for sikkerhed er dumt nok; ikke at få nogen reel sikkerhed ved aftalen er endnu dummere.

Så luk bogen og gå i gang. Verden er fuld af sikkerhedssystemer. Hack et af dem.

Bruce Schneier

Efterord af Andrew "bunnie" Huang, Xbox Hacker

Hackere er opdagelsesrejsende, digitale pionerer. Det er en hackers natur at stille spørgsmål ved konventioner og være fristet af sindrige problemer. Ethvert komplekst system er en udfordring for en hacker; en bivirkning ved dette er hackerens naturlige tiltrækning mod problemer, der involverer sikkerhed. Samfundet er et stort og komplekst system, og det er bestemt ikke forbudt område for lidt hacking. Som følge heraf, bliver hackere ofte set som stereotype normbrydere og socialt utilpassede, folk som går imod sociale normer alene for at være trodsige. Da jeg hackede Xboxen i 2002, mens jeg var på MIT, gjorde jeg det ikke for at gøre oprør eller skade nogen; jeg fulgte blot en naturlig indskydelse, den sammen indskydelse som fører til at fikse en iPod som er i stykker, eller udforske tagene og tunnelerne på MIT.

Uheldigvis er kombinationen af ikke at underlægge sig de sociale normer og vide noget om "truende" ting som at vide, hvordan man læser arphid'en på dit kreditkort, eller hvordan man dirker en lås op, noget der får nogle mennesker til at frygte hackere. Imidlertid er en hackers motivation noget så simpelt som: "Jeg er en ingeniør, fordi jeg kan lide at designe ting." Folk spørger mig ofte, "Hvorfor hackede du Xboxens sikkerhedssystem?" Og mit svar er simpelt: For det første ejer jeg de ting, jeg køber. Hvis nogen kan fortælle mig hvad jeg kan og ikke kan køre på mit hardware, så ejer jeg det ikke. For det andet, fordi det er der. Det er et system, der er komplekst nok til at være god underholdning. Det var en fremragende adspredelse fra de lange nætter, mens jeg arbejdede på min Ph.d.

Jeg var heldig. Det faktum at jeg var en universitetsstuderende på MIT, da jeg hackede Xboxen, legitimerede aktiviteterne i de rigtige menneskers øjne.

Imidlertid burde retten til at hacke ikke kun gives til studiebrug. Jeg startede på at hacke, da jeg kun var en dreng i grundskolen, hvor jeg skilte ethvert elektrisk apparat jeg kunne få fingrene i ad, meget til mine forældres ærgrelse. Min samling af læsestof inkluderede bøger om modelraketter, artilleri, atomvåben og fremstilling af sprængstoffer... bøger jeg lånte på mit skolebibliotek. (Jeg tror den Kolde Krig påvirkede udvalget af læsestof i folkeskolerne). Jeg legede også med min anseelige andel af ad-hoc fyrværkeri og strejfede rundt på de åbne byggepladser for huse, der blev rejst i mit midtvestlige nabolag. Selvom det ikke var det smarteste af de ting man kunne lave, så var dette vigtige erfaringer, mens jeg blev ældre og voksede op til at blive en fritænker, på grund af mit samfunds sociale tolerance og tillid.

Samtiden har ikke været så god imod håbefulde hackers. *Little Brother* viser, hvordan vi kan komme fra, hvor vi er i dag til en verden, hvor sociale tolerancer og forskellige tanker helt uddør. En nylig begivenhed fremhæver nøjagtig, hvor tæt vi er på at gå over grænsen til *Little Brothers* verden. Jeg var heldig at læse en tidlig kladde til *Little Brother* tilbage i november 2006. Kort tid, to måneder efter, i slutningen af januar 2007, da Boston politi fandt noget, man mistænkte for at være bomber, og lukkede byen ned i en dag. Disse indretninger viste sig ikke at være andet end printplader med blinkende LED'er, som reklamerede for et show for The Cartoon Network. Kunstnerne, der anbragte denne graffiti, blev taget ind som mistænkte terrorister og til sidst tiltalt for at have begået en forbrydelse; netværkets producere måtte hoste op med en bøde på 2 millioner dollars, og chefen for The Cartoon Network trådte tilbage på grund af udfaldet.

Har terroristerne allerede vundet? Har vi givet efter for frygten, således at kunstnere, hobbyfolk, hackere, normbrydere eller måske en beskeden gruppe børn, der spiller Harajuku Fun Madness, så let kunne blive impliceret som terrorister?

Der er et udtryk for denne dysfunktion... det hedder en autoimmunsygdom, hvor en organismes forsvar overstyrer så meget, at det ikke kan genkende sig selv og angriber sine egne celler. I den sidste ende selvdestruerer organismen. Lige nu er Amerika på nippet til at gå i anafylaktisk chok over sine egne friheder, og vi er nødt til at vaccinere os selv mod dette. Teknologi er ikke en kur mod denne paranoia; faktisk kan det være den forstærker paranoiaen: Den gør os til fanger i vores eget spind. At overtale millioner af mennesker til at tage deres overtøj af og gå barfodet gennem metaldetektorer hver dag, er heller ikke en løsning. Det tjener kun som en påmindelse til befolkningen om, at de har en grund til at være bange, mens det i praksis kun giver en spinkel barriere mod en fast besluttet modstander.

Sandheden er, at vi ikke kan regne med andre til at få os til at føle os frie, og M1k3y kommer ikke og redder os den dag vores frihed bliver tabt til paranoia. Det er fordi M1k3y er i jer og i mig... *Little Brother* er en påmindelse om, at uanset hvor uforudsigelig fremtiden måtte være, vinder vi ikke friheden gennem sikkerhedssystemer, kryptografi, forhør og stikprøver. Vi vinder friheden ved at have modet og indstillingen til at leve hver dag frit og opføre os som et frit samfund uanset, hvor store truslerne er i horisonten.

Vær som M1k3y: træd ud af døren og vov at være fri.

BIBLIOGRAFI

Ingen forfatter skaber ud af ingenting... vi gør alle det Isaac Newton kaldte ”at stå på skuldrene af kæmper”. Vi låner, udplyndrer og remixer kunsten og kulturen, skabt af dem, der er omkring os, og af vores litterære forfædre.

Hvis du kunne lide denne bog og ønsker at vide mere, er der masser af kilder at bruge, online og på dit lokale bibliotek eller din lokale boghandel.

Hacking er et fedt emne. Al videnskab afhænger af at fortælle andre mennesker, hvad du har lavet, så de kan verificere det, lære af det og forbedre det, og hacking handler fuldstændig om den proces, så der er masser publiceret om emnet.

Start med Andrew ”Bunnie” Huang’s *Hacking The Xbox*, (No Starch Press, 2003) en vidunderlig bog, der fortæller historien om, hvordan Bunnie, på det tidspunkt studerende ved MIT, skilte Xboxen ad og fandt ud af, hvordan han skulle fjerne dens sikring mod ændringer og dermed banede vejen for alle de andre, senere, seje hacks for den platform. Idet Bunnie fortalte historien, skabte han også en slags bibel for reverse engineering og hvordan det virker og hardware hacking.

Bruce Schneiers *Secrets and Lies* (Wiley, 2000) og *Beyond Fear*, (Copernicus, 2003) er helt klart lægmandstekster omhandlende sikkerhed og det at tænke kritisk omkring emnet, mens hans *Applied Cryptography* (Wiley, 1995) stadig er en velunderbygget kilde til at forstå kryptering af data. Bruce vedligeholder en glimrende blog og mailingliste på schneier.com/blog, Kryptering og sikkerhed er områder for den

talentfulde amatør og ”cyberpunk-” bevægelsen er fuld af børn og unge, hjemmegående, forældre, advokater og alle mulige andre slags personer, der hamrer og banker på sikkerhedsprotokoller og kryptering.

Der er flere geniale magasiner helliget det emne, men de to bedste er 2600: The Hacker Quarterly, som er fuld af pseudonymer, der bryster sig af gennemførte hacks, og O'Reillys MAKE magasin, der fremviser solide HOWTOs, så du kan lave dine egne hardwareprojekter derhjemme.

Onlineverdenen flyder over af materiale om det emne, selvfølgelig. Ed Felten og Alex J. Haldermans Freedom to Tinker (www.freedom-to-tinker.com) er en blog vedligeholdt af to fantastiske professorer på ingeniørstudiet på Princeton, som skriver letforståeligt om sikkerhed, aflytning, antikopiering og kryptering.

Gå ikke glip af Natalie Jeremijenkos Feral Robotics på UC San Diego (xdesign.ucsd.edu/feralrobots/) Natalie og hendes studerende trækker nye ledninger i legetøjsrobothunde fra Toys R Us og forvandler dem til hardcore giftaffaldsdetektorer. De slipper dem løs i offentlige parker, hvor store firmaer har dumpet deres affald og demonstrerer, på en medievenlig måde, hvor giftig jorden er.

Ligesom mange andre hacks her i bogen er det med at tunelle over DNSledningerne virkelighed. Dan Kaminsky, en tunnelling ekspert af første karat publicerede detaljer i 2004 (www.doxpara.com/bo2004.ppt).

Guruen for ”borgerjournalistik” er Dan Gillmor, som lige nu styrer Center for Citizen Media på Harvard og UC Berkeley...

han skrev også en fandens god bog om emnet *We, The Media* (O'Reilly, 2004).

Hvis du vil lære mere om at hacke arphids, så start med Annalee Newitz' Wired Magazine artikel "The RFID Hacking Underground"

(www.wirednews.com/wired/archive/14.05/rfid.html). Adam Greenfields *Everyware* (New Riders Press, 2006) er et skræmmende indblik i farerne ved en verden af arphids.

Neal Gershenfelds Fab Lab på MIT (fab.cba.mit.edu) hacker verdens første rigtige, billige "3D printere"; der kan pumpe, hvad som helst du kan drømme om ud. Dette er dokumenteret i Gershenfelds fremragende bog om emnet, (Basic Books, 2005).

Bruce Sterlings *Shaping Things* (MIT Press, 2005) viser, hvordan arphids og fabs kunne bruges til at tvinge firmaer til at lave produkter, der ikke forgifter verden.

Apropos Bruce Sterling, så skrev han den første store bog om hackere og loven, *The Hacker Crackdown* (Bantam, 1993), som også var den første bog, der blev udgivet af et stort forlag, som blev udgivet på internettet på samme tid (masser af eksemplarer; se stuff.mit.edu/hacker/hacker.html). Det var læsningen af denne bog, der gjorde mig interesseret i The Electronic Frontier Foundation, hvor jeg var heldig at arbejde i fire år.

The Electronic Frontier Foundation (www.eff.org) er en velgørende organisation med studenterrabat på medlemskabet. De bruger pengene, som private donerer, til at holde internettet frit så man har personlig frihed, ytringsfrihed, retfærdig rettergang og resten af The Bill of Rights. De er internettets mest effektive frihedskæmpere, og du kan deltage i kampen, blot ved

at melde dig på deres mailingliste og skrive til dine folkevalgte politikere, når politikerne overvejer at forråde dig til fordel for kampen mod terrorisme, pirateri, mafiaen eller hvad det nu måtte være for en bussemand, der har fanget deres opmærksomhed i dag. EFF hjælper også med at vedligeholde TOR, The Onion Router, som er en ægte teknologi, som du kan anvende lige nu, for at komme uden om din regering, skole eller dit biblioteks censurerende firewall (tor.eff.org).

EFF har et enormt og omfattende website med fantastisk information, rettet mod et bredt publikum, det samme har The American Civil Liberties Union (aclu.org), Public Knowledge (publicknowledge.org), FreeCulture (freeculture.org), Creative Commons (creativecommons.org)... som alle er værdige til din støtte. FreeCulture er en international studenterbevægelse, som aktivt rekrutterer unge til at danne deres egen, lokale afdeling på deres high schools og universiteter. Det er en storartet måde at være med på, og gøre en forskel.

En masse websites følger kampen for cyberfrihed, men få gør det med samme energi og entusiasme som Slashdot, "News for Nerds, Stuff That Matters" (slashdot.org).

Og selvfølgelig skal du besøge Wikipedia, den kollaborative, netskrevne encyklopædi, som enhver kan rette i, med mere end 1.000.000 artikler alene på engelsk. Wikipedia dækker hacking og modkultur i forbløffende omfang og med fantastiske, til- nanosekunder opdateringer. En advarsel: Du kan ikke nøjes med at se på artiklerne i Wikipedia. Det er virkelig vigtigt at se på "History"- og "Diskussion"-links i toppen af hver Wikipedia-side, for at se, hvordan den nuværende version af sandheden er fremkommet, få en forståelse for de konkurrerende synspunkter der, og selv beslutte hvem du stoler på.

Hvis du har lyst til noget ægte, forbudt viden, så prøv at kigge på Cryptome (cryptome.org), verdens mest fantastiske arkiv af hemmelig, undertrykt og frigjort information. Cryptomes modige udgivere samler materiale, der er blevet fravristet staten via forespørgsler under Freedom of Information Act, eller lækket af whistleblowers, og publicerer det.

Den bedste fiktive gennemgang af historien om krypto er, uden sammenligning, Neal Stephensons *Cryptonomicon* (Avon, 2002). Stephenson fortæller historien om Alan Turing og nazisternes Enigmamaskine, og gør det til en gribende krigsroman, du ikke vil kunne lægge fra dig.

Piratpartiet nævnt i *Little Brother* er ægte og lever i bedste velgående i Sverige (www.piratpartiet.se), Danmark, USA og Frankrig i skrivende stund (juli, 2006). De er lidt langt ude, men en bevægelse har brug for lidt af hvert.

Apropos langt ude, Abbie Hoffman og The Yippies prøvede faktisk at få Pentagon til at lette, kaste penge ind i børsen og arbejde med en gruppe kaldet The Up Against The Wall Motherfuckers. Abbie Hoffmans klassiker om at snyde systemet, *Steal This Book*, er igen på tryk (Four Walls Eight Windows, 2002) og den findes også online som en kollaborativ wiki, for folk som vil prøve at opdatere den (stealthiswiki.nine9pages.com).

Hoffmans selvbiografi, *Soon to Be a Major Motion Picture* (også på tryk fra Four Walls Eight Windows) er en af mine favoriterindringer nogensinde, også selvom den er stærkt dramatiseret. Hoffman var en utrolig historiefortæller og havde store aktivistinstinkter. Men hvis du gerne vil vide, hvordan han virkelig levede sit liv, prøv Larry Slomans *Steal This Dream* (Doubleday, 1998).

Mere sjov modkultur: Jack Kerouacs *On The Road* (på dansk *Vejene*) kan fås i stort set et hvilket som helst antikvariat for en dollar eller to. Allen Ginsbergs *HOWL* (på dansk *Hysten*) findes online mange steder, og du kan høre ham læse den op, hvis du søger efter MP3'en på archive.org. For at få bonuspoints, find albummet "Tenderness Junction" af The Fugs, som indeholder lydsporet af Allen Ginsberg og Abbie Hoffman's svævningsceremoni ved Pentagon.

Denne bog kunne ikke være blevet skrevet, hvis det ikke var for George Orwells storslåede, verdensomvæltende *1984*, den bedste roman, der nogensinde er udgivet om, hvordan samfund går galt. Jeg læste den bog, da jeg var 12 og har læst den 30 eller 40 gange siden, og hver gang får jeg noget nyt ud af den. Orwell var en mester i historiefortælling og havde det tydeligvis dårligt med den totalitære stat der udviklede sig i Sovjetunionen. *1984* holder i dag, som et ægte, skræmmende stykke science fiction, og det er en af romanerne, som bogstavelig talt ændrede verden. I dag er "Orwelsk" synonymt med en stat med allestedsnærværende overvågning, dobbelttænkning, og tortur.

Mange romanforfattere har taget fat i dele af historien i *Little Brother*. Daniel Pinkwaters knejsende, komiske mesterværk, "Alan Mendelsohn: The Boy From Mars" (pt. på tryk som en del af omnibussen *5 Novels*, Farrar, Straus and Giroux, 1997) er en bog som enhver nörd bør læse. Hvis du nogensinde har følt dig som en udstødt, fordi du var for klog eller underlig, LÆS DENNE BOG. Den ændrede mit liv.

Af mere nutidig karakter, er der Scott Westerfelds *So Yesterday* (Razorbill, 2004), som følger cool-jægere og modkulturs-jammeres eventyr. Scott og hans hustru Justine

Larbalestier var en del af min inspiration til at skrive en bog for unge... det samme var Kathe Koja. Tak, venner.

TAK TIL

Denne bog skylder enormt meget til mange forfattere, venner, mentorer og helte, som gjorde det muligt.

Til hackerne og cypherpunkerne: Bunnie Huang, Seth Schoen, Ed Felten, Alex Halderman, Gweeds, Natalie Jeremijenko, Emmanuel Goldstein, Aaron Swartz.

Til heltene: Mitch Kapor, John Gilmore, John Perry Barlow, Larry Lessig, Shari Steele, Cindy Cohn, Fred von Lohmann, Jamie Boyle, George Orwell, Abbie Hoffman, Joe Trippi, Bruce Schneier, Ross Dowson, Harry Kopyto, Tim O'Reilly.

Til forfatterne: Bruce Sterling, Kathe Koja, Scott Westerfeld, Justine Larbalestier, Pat York, Annalee Newitz, Dan Gillmor, Daniel Pinkwater, Kevin Pouslen, Wendy Grossman, Jay Lake, Ben Rosenbaum.

Til vennerne: Fiona Romeo, Quinn Norton, Danny O'Brien, Jon Gilbert, Danah Boyd, Zak Hanna, Emily Hurson, Grad Conn, John Henson, Amanda Foubister, Xeni Jardin, Mark Frauenfelder, David Pescovitz, John Battelle, Karl Levesque, Kate Miles, Neil og Tara-Lee Doctorow, Rael Dornfest, Ken Snider.

Til mentorerne: Judy Merril, Roz og Gord Doctorow, Harriet Wolff, Jim Kelly, Damon Knight, Scott Edelman.

Tak til jer alle for at give mig redskaberne til at tænke og skrive om disse idéer.

Ordforklaring

AbusesOfAuthority	AutoritetersMagtmisbrug (blandt andet en rigtig facebookside)
ACLU	American Civil Liberties Union
anti-tampering	sikring mod ændringer
ARG	Alternate Reality Game
Arphid	Radio frequency ID (fonetisk gengivelse af rfid)
arphid reader	chiplæser til en arphid
BART	Bay Area Rapid Transit subway/ metro
Bill of Rights, The	Forfatningstillægget
Bug	en programmeringsfejl eller noget aflytningsudstyr
Castle Wolfenstein	computerspil
Ciffer	kode
Chiffertekst	kodet tekst
Crashware	programmer, der altid går ned
Customize	specialbygge
Distro	Linux distributions operativsystem
EFF (Electronic Frontier Foundation)	organisation til sikring af ytringsfrihed på internettet
Klartekst	normal læselig tekst
Klient	lokalt program på computeren, der udveksler informationer med en server
Cliff's Notes	Bogserie med studieanvisninger til at læse de forskellige klassikere
Craigslist	Internetside, der handler med hvad som helst
data-mining	gennemgang og strukturering af data
DHS	Department of Homeland Security
Familiar	magisk følgesvend

Fast Pass	Elektronisk, personligt betalingskort til bus og togekørsel, der kan spores, ligesom det danske rejsekort.
FasTrak	Elektronisk betalingskort, der kan spores, til biler
flame out/ flamewar	mudderkastning på nettet
Freenet document publishing	Freenet er et decentraliseret, censur-resistent P2P-distribueret datalager
Gitmo-by-the-Bay	Gitmo = Guantanamo ved bugten. Fængsel
Handle	Online brugernavn
IM	Instant Message
IMklient	Det program, der håndterer de indkomne beskeder
Inventory	de hjælpemidler man har som spiller
ISP'er	Internet Service Provider, internetudbyder
Nøglesignering	at oprette en offentlig og en privat nøgle i et netværk
Keylogger	Spyware; program, der registrerer, hvilke taster du trykker på
key-winder	Mekanisk nøgle, der trækker dig op som et ur, i et computerspil
Krypto	Kryptering af data (forkortelse)
LARP	Live Action Role Playing
logic-board	også kaldet motherboard
man pages	manual/ brugsanvisning
mob-log	register tilgået over mobiltelefonen (forkortelse for mobil log)
Modifiers	justeringer i et spil, alt efter din figurs bedrifter
Muni	Municipal busses dvs. lokale busser
noob	(newbie) nybegynder
NPR	National Public Radio, landsdækkende radiostation, svarende til DR
Nøglesnylter	Hardware, der kan aflure et keyword
offentlig nøgle	offentligt kendt krypteringsnøgle
ParanoidLinux	(endnu fiktivt) operativsystem til computer

ParanoidXbox	operativsystem til Xboxen
privat nøgle	entydig, privat krypteringsnøgle
Python	programmeringssprog
Record	postering i database
reverse-engineer/ baglæns udvikling	skille ting ad og finde ud af, hvordan de virker
San Francisco Unified School District	San Fransiscos forenede skoledistrikt
SchoolBook	notebooklignende computer
scrambled text	forvansket tekst
SFPD	San Francisco Police Department
sladre-tag	elektroniske sladrehanke
Sneakernet	distribueret fysisk fra personer til person
Snoop	en snagende person
Snoopware	computerprogrammer, der snager
Tunnel	to tunnel: at sende en digital samtale via programmeringsmæssig rørføring
Tutorial	undervisningsmateriale
UK High Commission	En funktion i det britiske konsulat
web of trust	cellestruktureret forening af folk, man stoler på
Xnet	fællesnet baseret på Xbox parallel til internettet
Xbox	spillekonsol

Oversætterkommentar

De computertermer, vi mente, var mest fremmede, har vi forklaret på forrige side, og oversat dem, hvis de danske udtryk passede ind i tekstens sproglige tone.

Vi har valgt at beholde en del af de engelsksprogede computerudtryk, fordi danskere, der taler om og benytter computere til daglig, alligevel benytter engelske udtryk. Det hedder ikke et magnetpladelager mere, men en harddisk og så fremdeles.

Vi har valgt at benytte e-mail og mail som det bedst passer i sproget, alt efter kadencen i originalteksten. Hvis der har været flere muligheder for at oversætte et ord, har vi bevidst valgt en oversættelse så tæt på, hvad den 17-årige Marcus ville bruge, hvis han talte dansk.

De links Cory Doctorow har lagt ind i introduktionen, som man kan læse i den version af bogen, man kan downloade gratis på Science Fiction Cirkelns hjemmeside (se kolofonen) og i efterordene af Bruce Schneier og Andrew "bunnie" Huang virkede ikke alle sammen den 25. november 2019. Nogle links er blevet opdateret, hvis oversætteren har fundet ud af at firmaet har flyttet linket på grund af opkøb af forlag og lignende. Nogle af boghandlerintroduktionerne, (dem finder man foran hvert kapitel, også i den udvidede version på SFC's hjemmeside) er ikke opdaterede, boghandlerne har flyttet adresse eller lignende, men man kan stadig finde dem ved at google lidt:

<http://www.instructables.com/member/w1n5ton/> VIRKER IKKE (på siden GØR NOGET)

[http://www.tor-forge.com/static/Little Brother Readers Guide.pdf](http://www.tor-forge.com/static/Little_Brother_Readers_Guide.pdf) Virkede i 2013. VIRKER IKKE (på siden GØR NOGET)

<http://craphound.com/littlebrother/buy/#uk> VIRKER

<https://www.penguinrandomhouseaudio.com/book/41515/little-brother/> VIRKER

<http://www.zipidee.com/zipAudioPreview.aspx?aid=c5a8e946-fd2c-4b9e-a748-f297bba17de8> VIRKER IKKE

<http://craphound.com/littlebrother> VIRKER

<http://www.adoptaclassroom.org/> VIRKER

<http://craphound.com/littlebrother/donate> VIRKER

www.freedom-to-tinker.com VIRKER

xdesign.ucsd.edu/feralrobots/ VIRKER IKKE (men google det, så skal du bare se)

www.doxpara.com/bo2004.ppt VIRKER (men indholdet er flyttet, til gengæld er der interessante links til andre ting i venstre side.)

www.wirednews.com/wired/archive/14.05/rfid.html
VIRKER

Vi håber, I har nydt bogen, lige så meget som vi har nydt at oversætte den, og redigere den én gang til i forbindelse med lanceringen af historien som e-bog i to forskellige udgaver, en til bibliotekerne, og en fri download på SFC's hjemmeside.

Michael Pilgaard & Lea Thume

"STOL IKKE PÅ NOGEN OVER 25!"

17-årige Marcus og vennerne bliver fanget af Department of Homeland Security, efter en bombe sprænger i San Francisco. Markus bliver behandlet som terrorist og afhørt meget hårdhændet. Bagefter oplever han, at hele samfundet bliver endnu mere overvåget end før ... og han beslutter sig til at gøre noget ...

Cory Doctorows bog Little Brother er højaktuel i dag. vi bliver overvåget flere og flere steder fra, overalt og mens vi gør næsten hvad som helst... og det er ikke kun i det store udland. Bare tænk på rejsekortet, og dankortet, mobilen og den bærbare. Tilsammen kan enhver hacker med respekt for sig selv, finde ud af ALT om dig, lige fra hvor du var henne i sidste uge, til hvad du har købt ind i går.